

12 POVESTIRI ROMANTICE
PENTRU SERILE DE IARNĂ

DRAGOSTEA MEA MI-A DĂRUIT...

Holly Black ★ Ally Carter ★ Matt de la Peña

Gayle Forman ★ Jenny Han

David Levithan ★ Kelly Link

Myra McEntire ★ Stephanie Perkins

Rainbow Rowel ★ Laini Taylor ★ Kiersten White

Ediție coordonată de

STEPHANIE PERKINS

DRAGOSTEA MEA
MI-A DĂRUIT...

My True Love Gave to Me: Twelve Holiday Stories

by Stephanie Perkins

Published October 9th 2014

by Macmillan Children's Books

Midnights by Rainbow Rowell

The Lady and the Fox by Kelly Link

Angels in the snow by Matt de la Pena

Polaris is where you'll find me by Jenny Han

It's a yuletide miracle by Charlie Brown, Stephanie Perkins

Your temporary Santa by David Levithan

Krampuslauff by Holly Black

What the hell have you done, Sophie Roth? by Gayle Forman

Beer buckets and baby Jesus by Myra McEntire

Welcome to Christmas, CA by Kiersten White

Star of Bethlehem by Ally Carter

The girl who woke the dreamer by Laini Taylor

ISBN 9786069383247

Dragostea mea mi-a daruit, 12 povesti romantice pentru serile de iarna

Stephanie Perkins, traducator Adina Pinteau

Bucuresti, Epica 2014

12 POVESTIRI ROMANTICE
PENTRU SERILE DE IARNĂ

Ally Carter

Matt de la Pena

Holly Black

Gayle Forman

DRAGOSTEA MEA

Kiersten White

Jenny Han

MI-A DĂRUIT...

Laini Taylor

David Levithan

Rainbow Rowell

Kelly Link

Stephanie Perkins

Myra McEntire

Ediție coordonată de

STEPHANIE PERKINS

Traducere din limba engleză și note de

Adina Pinteau

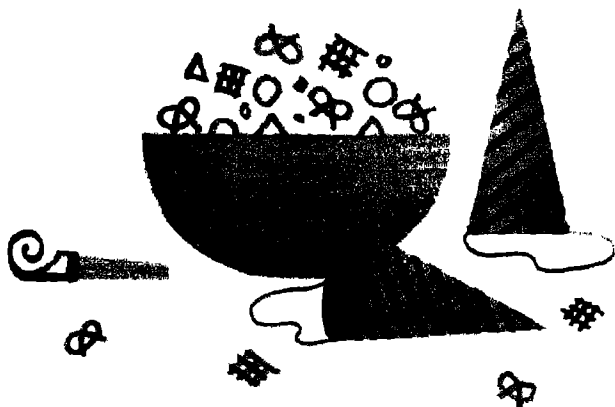
București, 2014

FOR JARROD, BEST FRIEND AND TRUE LOVE

Pentru Jarrod, cel mai bun prieten si adevarata dragoste.

CUPRINS

- Miez de noapte*, Rainbow Rowell / 7
- Doamna și vulpea*, Kelly Link / 33
- Îngeri în zăpadă*, Matt de la Peña / 65
- Mă vei găsi în Polaris*, Jenny Han / 105
- Este un miracol de Crăciun, Charlie Brown*, Stephanie Perkins / 122
- Moș Crăciun pentru o vreme*, David Levithan / 161
- Demonul de Crăciun*, Holly Black / 178
- Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?*, Gayle Forman / 210
- Găleți de bere și pruncul Iisus*, Myra McEntire / 238
- Bine ați venit în Christmas, California*, Kiersten White / 270
- Steaua din Bethlehem*, Ally Carter / 311
- Fata care a trezit visătorul*, Laini Taylor / 345
-
- Mulțumiri / 378
- Despre autori / 379

MIEZ DE NOAPTE

RAINBOW ROWELL

31 decembrie, 2014, aproape de miezul nopții

Era frig afară, acolo sub terasă. Un frig de-ți înghețau oasele. Și întuneric. Întuneric deoarece Mags era afară, în miez de noapte, întuneric deoarece se ascundea.

Acesta era ultimul loc în care ar fi căutat-o careva, indiferent cine, mai ales Noel. A avea să piardă toată distracția.

Slavă Domnului. Mags ar fi trebuit să se gândească la asta acum câțiva ani. Se sprijini cu spatele de peretele casei Aliciei și începu să mănânce din amestecul de cereale cu fructe uscate și nuci pe care îl luase cu ea afară. (Mama Aliciei făcea cel mai bun amestec de cereale cu stafide și nuci.) Mags putea auzi de acolo muzica ce răsuna din casă, apoi nu a mai auzit-o, ceea ce era un semn bun. Un semn că începea numărătoarea inversă.

— Zece, auzi pe cineva strigând.

— Nouă! se alătură mai multe voci.

— Opt!

Mags avea să rateze momentul.

Minunat.

31 decembrie, 2011, aproape de miezul nopții

— **S**unt și nuci în chestia aceea? întrebă băiatul.
Mags se opri din mâncat, rămânând cu un biscuit cu pesto și cu cremă de brânză suspendat în dreptul gurii.

— Cred că are semințe de pin... spuse ea, uitându-se cruciș la ce avea în mână.

— Semințele de pin sunt ca alunele și nucile care cresc în copaci?

— Habar n-am, spuse Mags. Nu cred că semințele de pin cresc în copaci, nu-i așa?

Băiatul ridică din umeri. Părul lui era șaten, zburlit și avea niște ochi mari și albaștri. Era îmbrăcat cu un tricou cu Pokémon.

— Nu mă prea pricep la copacii care fac alune și nuci.

— Nici eu, răspuse el. Te-ai aștepta să mă pricep atâta timp cât pot să mor dacă mănânc vreuna din greșeală. Dacă ar exista ceva pe lumea asta care te-ar putea omori, nu ai încerca să afli tot ce se poate despre acel lucru?

— Nu știi ce să zic...

Mags își înfundă biscuitul în gură și începu să mestece.

— Nu știi prea multe lucruri despre cancer. Și nici despre accidente de mașină.

— Mda, zise băiatul, uitându-se cu tristețe la masa pe care erau aranjate mâncarea și băutura.

Era slab. Și palid.

— Alunele și nucile în special au ceva cu mine, cu mine personal. Sunt mai degrabă niște asasini, nu sunt doar o amenințare.

— Ei drăcie! Dar ce ai putut să le faci alunelor și nucilor?

Băiatul râse.

— Le-am mâncat, presupun.

Muzica, extrem de zgomotoasă până în acel moment, se opri.

— E aproape miezul nopții, strigă cineva.

Priviră amândoi în jur. Alicia, prietena lui Mags și colegă de clasă, stătea în picioare pe canapea. Era petrecerea Aliciei, prima la care Mags, la cei cincisprezece ani ai ei, fusese vreodată invitată.

— Nouă! strigă Alicia.

— Opt!

În încăperea de la demisol se aflau cam doisprezece oameni și toți își uniră vocile.

— Șapte!

— Eu sunt Noel, spuse băiatul întinzând mâna.

Mags își șterse repede de pe mână resturile de pesto și nucă și dădu mâna cu el.

— Mags.

— Patru!

— Trei!

— Îmi pare bine să te cunosc, Mags.

— Și mie, Noel. Felicitări pentru faptul că ai reușit să scapi și anul acesta de amenințarea alunelor și nucilor.

— Aproape că mi-au venit de hac cu acel sos pesto.

— Mda, zise ea. Ai scăpat ca prin urechile acului.

31 decembrie, 2012, aproape de miezul nopții

Noel se trânti pe perete, se lăsă să alunece în jos lângă Mags și apoi o împinse ușor cu umărul. Sufală în direcția ei dintr-o fluierice de hârtie, pentru petreceri.

— Salut!

Ea îi zâmbi.

Era îmbrăcat într-o jachetă din stofă ecosez, iar cămașa albă îi era descheiată la guler. Noel era palid și se îmbujora cu ușurință. În acel moment era roz din vârful capului până în dreptul celui de-al doilea nasture de la cămașă.

— Ești o adevărată mașină de dans.

— Îmi place să dansez, Mags.

— Știu că îți place.

— Și nu am parte de multe ocazii.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Îmi place să dansez în public, spuse Noel. Alături de alți oameni. Este o experiență colectivă.

— Am avut grijă să nu se întâmple nimic cu cravata ta, zise ea, întinzându-i-o.

Era roșie și de mătase.

El dansa pe măsuța de cafea când i-o aruncase ei.

— Mulțumesc, spuse el, luând cravata și atârându-și-o în jurul gâtului. A fost o prindere grozavă, dar, de fapt, eu încercam să te ademenesc pe ringul de dans.

— Era o măsuță de cafea, Noel.

— Era suficient loc pentru două persoane, Margaret.

Mags își încreți nasul, reflectând.

— Nu cred că era.

— Întotdeauna ai loc cu mine, pe orice măsuță de cafea, spuse el.

Pentru că ești cea mai bună prietenă a mea.

— Codiță este cel mai bun prieten al tău.

Noel își trecu degetele prin păr. Era transpirat, cu onduleuri și îl trecuse pe după ureche.

— Codiță este un prieten bun. La fel și Frankie. Și Connor.

— Și mama ta, spuse Mags.

Noel o privi rânjind.

— Dar în special tu. Este aniversarea noastră. Nu pot să cred că nu vrei să dansezi cu mine la aniversarea noastră.

— Nu știi despre ce vorbești, spuse ea. (Știa exact despre ce vorbea el.)

— S-a întâmplat exact în acest loc. Noel arată spre masa pe care mama Aliciei punea întotdeauna gustări. Făcusem o reacție alergică și tu mi-ai salvat viața. Mi-ai înfipt în inimă o seringă cu epinefrină.

— Mâncasem niște pesto, spuse Mags.

— Pasionată rău de acel pesto, încuviință Noel.

Ea se ridică brusc.

— Sper că nu ai mâncat din salata de pui. Era cu migdale.

— Mereu gata să îmi salvezi viața, zise el.

— Ai mâncat?

— Nu, însă am băut un cocktail de fructe. Cred că avea și căpșuni în el, mă gâdilă limba.

Mags îl privi printre gene.

— Te simți bine?

Noel părea să se simtă bine. Era îmbujorat. Și transpirat. Dinții îi păreau prea mari comparativ cu gura, iar gura părea prea mare pentru fața sa.

— Sunt bine. Te anunț dacă mi se umflă limba.

— Păstrează-ți reacțiile alergice indecente pentru tine.

Noel ridică ghiduș din sprâncene.

— Să vezi ce se întâmplă când mănânc crustacee.

Mags își dădu ochii peste cap și se străduia să rămână serioasă. Nu trecu nicio clipă și se întoarse din nou spre el.

— Stai așa, ce se întâmplă când mănânci crustacee?

El își flutură mâna în fața pieptului fără prea multă tragere de inimă.

— Fac o reacție pe piele.

Ea se încruntă.

— Cum de mai ești în viață?

— Grație eroilor care, ca tine, îmi ies în cale în fiecare zi.

— Nu mânca nici din salata roz, spuse ea. E de creveți.

Noel își aruncă cravata în jurul gâtului ei și îi zâmbi. Era altceva, nu un rânjet.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, zise ea trăgând în jos de capetele cravatei, uitându-se la ele. Se asortează cu pulovărul meu.

Mags avea pe ea un pulover în care se pierdea, un soi de model scandinav în mii de culori.

— Nu există ceva să nu se asorteze cu puloverul tău. Parcă ești un ou de Paște desenat cu motive de Crăciun.

— Mă simt ca o păpușă Muppets viu colorată. Una dintre acelea pufoase.

— Îmi place, spuse Noel. Este o desfătare pentru simțuri.

Nu putea să-și dea seama dacă vorbea serios sau râdea de ea, așa că schimbă subiectul.

— Unde s-a dus Codiță ?

— Acolo.

Noel arătă cu degetul spre celălalt colț al încăperii.

— Are de gând să se așeze, ca din întâmplare, lângă Simini atunci când ceasul va bate de miezul nopții.

— Ca să o sărute?

— Exact, spuse Noel. Pe gură, dacă totul decurge conform planului.

— Ce scârbos, răspunse Mags, jucându-se nepăsătoare cu capetele cravatei lui Noel.

— Să te săruți?

— Nu... e plăcut să te săruți.

Simți cum se îmbujorează. Din fericire, nu avea tenul deschis la culoare cum îl avea Noel; ar fi fost stacojie pe toată fața și pe gât.

— Scârbos este să te folosești de noaptea de Anul Nou ca scuză să săruți pe cineva care poate nici nu vrea să te sărute. E ca un șiretlic.

— Poate Simini chiar vrea să fie sărutată de Codiță.

— Sau poate va fi ceva cu adevărat jenant, zise Mags. Cu toate acestea, ea o va face deoarece va simți că trebuie să o facă.

— Doar nu îi dă cu barosul în cap, spuse Noel. Va face chestia aceea cu contactul vizual.

— Ce chestie cu contactul vizual?

Noel își întoarse brusc capul în direcția cealaltă, apoi o privi pe Mags direct în ochi. Ridică din sprâncene; ochii începură să arunce priviri blânde, tandre. Categorie, era o privire care spunea: *Hei, imi dai voie să te sărut?*

— O, spuse Mags. Te pricepi, într-adevăr bună!

Noel își reveni rapid și făcu o grimasă ce parcă spunea *Bună dimineața!*

— Evident că mă pricep! Doar am mai sărutat fete până acum.

— Chiar? întrebă Mags.

Știa că Noel vorbea cu fetele. Dar nu auzise să fi avut vreo prietenă. Și nici nu ar fi intrat în discuție să nu afle, doar era una dintre cei patru sau cinci prieteni cei mai buni ai lui Noel.

— Pfi! Izbucni el. Trei fete. Opt ocazii diferite. Cred că știu cum să fac contactul vizual.

Evident era vorba de mult mai multe săruturi decât avusese parte Mags în cei șaisprezece ani ai ei.

Se uită din nou pe furiș la Codiță. Stătea în picioare lângă televizor, privindu-și atent telefonul. Simini era la câțiva metri de el, povestind cu prietenii ei.

— Și totuși, spuse Mags, parcă asistăm cum se înșală unul pe celălalt.

— Cum să se înșele? întrebă Noel, urmărindu-i privirea. Niciunul dintre ei nu este într-o relație.

— Nu genul acela de înșelătorie, spuse Mags. E mai degrabă... o trecere bruscă de la o etapă la alta. Dacă îți place de cineva, ar trebui să te străduiești puțin. Ar trebui să te străduiești să o cunoști pe acea persoană, ar trebui să-ți dai osteneala pentru acel prim sărut.

— Codiță și Simini se cunosc deja.

— Adevărat, încuviință ea, dar nu au ieșit niciodată împreună. A dat cumva Simini vreun semn că ar fi interesată?

— Câteodată oamenii au nevoie de ajutor, zise Noel. Adică, uită-te și tu la Codiță.

Mags se conformă. Era îmbrăcat în blugi negri și într-un tricou tot de culoare neagră. Acum era ras în cap cu creastă pe mijloc, pe jumătate crescută, dar în școala generală avusese părul prins în coadă de cal și de atunci îi rămăsese numele așa. Codiță era de obicei gălăgios și amuzant, iar alteori gălăgios și insuportabil. Se desena întotdeauna pe braț cu stiloul.

— Tipul acela habar n-are cum să spună unei fete că o place, spuse Noel. Nu are nici cea mai mică idee... Acum uită-te la Simini.

Mags se conformă. Simini era micuță, blândă și atât de timidă că nici măcar nu concepea să iasă din propria carapace. Dacă voiai să vorbești cu Simini trebuia să te închizi în carapace împreună cu ea.

— Nu toată lumea știe să se poarte ca noi, zise Noel, oftând și aplecându-se spre Mags, invadându-i spațiul, ca să gesticuleze spre Codiță și Simini. Nu toți știu cum să obțină ceea ce vor. Poate că au nevoie exact de miezul nopții ca să poată înfripa ceva. Le poți purta pică pentru asta?

Mags se întoarse spre Noel. Fața lui era exact deasupra umărului ei. Mirosea a încins. Și a un soi de apă de toaletă de supermarket.

— Ești cam melodramatic, spuse ea.

— Situațiile de viață și de moarte îmi scot la iveală de obicei această latură.

— O situație periculoasă cum ar fi, de exemplu, dansatul pe măsura de cafea.

— Nu, căpșunile, zise el, scoțând limba și încercând să vorbească așa. S-a umflat?

Mags se străduia să se uite la limba lui Noel, când muzica se opri.

— E aproape miezul nopții strigă Alicia, în picioare lângă televizor. În Times Square începea numărătoarea inversă.

Mags observă cum Codiță își ridică ochii din telefon și se apropie ușor de Simini.

— Nouă! strigară toți cei prezenți în cameră.

— Opt!

— Limba ta n-are nimic, spuse Mags, întorcându-i spatele lui Noel. El își băgă limba înapoi în gură și zâmbi.

Mags ridică din sprâncene. O făcuse aproape fără să-și dea seama.

— Un An Nou Fericit, Noel!

Privirea lui Noel deveni tandră. Cel puțin așa i se păru ei.

— Un An Nou Fericit, Mags!

— Patru!

Și apăru Natalie într-un suflet, strecurându-se pe lângă perete lângă Noel și apucându-l de umeri.

Natalie era prietenă cu amândoi, dar nu era dintre prietenii cei mai buni. Părul ei era castaniu deschis și purta bluze care aproape îi plesneau peste sâni.

— La mulți ani! strigă către ei.

— Nu încă, spuse Mags.

— Unu! strigară toți.

— An Nou Fericit! îi spuse Noel lui Natalie.

Apoi, Natalie se aplecă spre el, el se aplecă spre ea și se sărutară.

31 decembrie, 2013, aproape de miezul nopții

Noel stătea pe brațul canapelei, cu mâinile întinse spre Mags. Mags trecu pe lângă el scuturând din cap.

— Haide! strigă el ca să acopere muzica.

Ea scutură din cap și își dădu și ochii peste cap.

— E ultima ocazie să dansăm împreună! spuse el. E ultimul nostru an de liceu!

— Mai avem luni de zile, să tot dansăm, zise Mags, oprindu-se în dreptul bufetului, ca să-și ia o minitartă.

Noel se îndreptă spre canapea. Se urcă pe măsuța de cafea, apoi își întinse cât putu de mult un picior lung, ca să ajungă lângă Mags, pe fotoliul de două persoane.

— Au pus piesa noastră, zise el.

— E *Baby Got Back*, răspunse Mags.

Noel rânji.

— Doar pentru asta și nu am să dansez niciodată cu tine, îi spuse ea.

— Oricum nu dansezi niciodată cu mine, zise el.

— Dar facem restul lucrurilor împreună, se smiorcăi ea.

Era adevărat. Învăța împreună cu Noel. Mânca de prânz cu Noel.

Îl lua cu mașina la școală.

— Merg și la frizer cu tine.

El își atinse părul de la spate. Era castaniu, des și buclele îi cădeau pe guler.

— Mags, dacă nu vii cu mine, îmi taie părul prea scurt.

— Nu mă plâng, spuse ea. Dar de data aceasta stau pe margine.

— Ce mănânci? o întrebă.

Mags se uită pe tavă.

— Cred că e un fel de tartă.

— Pot să mănânc și eu?

Ea își aruncă o minitartă în gură și începu să o molfăie. Nu avea gust de nuci, căpșuni, kiwi sau fructe de mare.

— Cred că da.

Ridică o minitartă, iar Noel se aplecă și o măncă direct de la ea din mână. Stând așa în picioare pe fotoliul de două persoane, avea peste doi metri douăzeci. Era îmbrăcat într-un costum alb, ridicol, în trei piese. Până una alta, de unde mai scoți în ziua de azi un costum alb, în trei piese?

— Super bun, zise el. Mersi.

Întinse mâna după Coca-Cola lui Mags, ea îl lăsă să bea, dar imediat după aceea își luă rapid sticla de la gură și își ridică brusc capul.

— Margaret. Cântă piesa noastră.

Mags ciuli urechile.

— E piesa aceea a lui Keisha?

— Dansează cu mine. E aniversarea noastră.

— Nu-mi place să dansez cu atâta lume în jur.

— Dar așa se dansează. Dansul este o experiență colectivă.

— Pentru tine, zise Mags, împingându-l în coapsă.

El se dezechilibra, dar nu căzu.

— Nu suntem una și aceeași persoană.

— Știu, spuse Noel oftând. Tu poți să mănânci nuci și alune.

Mănâncă o negresă și pentru mine și lasă-mă să mă uit.

Mags se uită pe masa cu mâncare și arată spre un platou de negrese cu nuci pecan.

— Din-astea?

— Da, răspuse Noel.

Luă o negresă și mușcă din ea. Firimiturile îi căzură pe rochița înflorată și ea le scutură.

— E bună? întrebă el.

— Foarte bună, răspuse ea. Densă. Moale.

Mai luă o înghițitură.

— E nedrept, spuse el. Par delicioase.

Ea închise gura și încuviință.

— Termină de mâncat negresa și dansează cu mine, zise el.

— Tot mapamondul dansează cu tine, zise Mags. Lasă-mă în pace.

Înhăță încă o minitartă și o negresă și îl lăsă pe Noel în urmă. Nu prea erau multe locuri în care să stai jos în camera de la demisol a Aliciei. De aceea, Mags ajungea să stea de cele mai multe ori pe podea. (Și poate că de aceea Noel ajungea pe măsuța de cafea). Codiță pusese stăpânire pe fotoliul puf din colț, de lângă bar, iar Simini stătea la el în brațe. Simini îi zâmbi lui Mags, iar Mags îi zâmbi și ea și îi făcu cu mâna.

În bar nu era urmă de băutură alcoolică. Părinții Aliciei o ascundeau de câte ori ea dădea o petrecere. Toate scaunele de bar fuseseră luate, așa că Mags, cu puțin ajutor din partea cuiva, se ridică și se așază direct pe bar.

Se uita la Noel cum dansa. (Cu Natalie, apoi cu Alicia și Connor. Apoi singur, cu brațele deasupra capului.)

Se uita la toti cum dansau.

Toate petrecerile lor fuseseră în acea cameră de la demisol. După meciurile de fotbal și după balurile de la școală. În urmă cu doi ani, Mags nu prea cunoștea pe nimeni din acea încăpere, în afară de Alicia. Acum, toți de acolo erau fie foarte buni prieteni, fie prieteni, fie cineva cu care știa prea bine că nu era cazul să aibă ceva de împărțit...

Fie Noel.

Mags își termină prăjitura și îl privea pe Noel cum topăia.

Noel era cel mai bun prieten al ei, chiar dacă ea nu era cea mai bună prietenă a lui. Noel era persoana ei.

Era prima persoană cu care vorbea dimineața și ultima persoană căreia îi trimitea mesaje seara. Și nu era ceva intenționat sau conform unui plan. Pur și simplu așa stăteau lucrurile între ei. Dacă nu îi spunea lui Noel despre ceva, era ca și cum acel lucru nici nu s-ar fi întâmplat.

Fuseseră apropiați încă de la primul curs de jurnalism, din clasa a X-a. (Acela ar trebui să fie momentul de sărbătorire a prieteno-ani-versării, nu ajunul Anului Nou). Apoi se înscriuseră împreună la cursurile de fotografie și de tenis.

Erau atât de apropiați, că Mags fusese la bal cu Noel, chiar dacă el avea deja o prietenă.

— Evident că vii cu noi, spusese Noel.

— Amy e de acord?

— Amy știe că unde merg eu vii și tu. Probabil că nici nu m-ar fi plăcut dacă nu aș fi stat lângă tine.

(Noel și Amy nu mai ieșiseră la nicio întâlnire împreună după seara aceea. Nu fuseseră împreună de suficient timp ca să se despartă.)

Mags avea de gând să mai ia o negresă, când cineva opri brusc muzica și altcineva făcu lumina mai mică. Alicia alerga pe lângă bar strigând:

— E aproape miezul nopții!

— Zece! strigă Codiță câteva secunde mai târziu.

Mags căută prin cameră din priviri și îl găsi din nou pe Noel, care, de data aceasta, era cocoțat pe canapea. El se uita deja la ea. Pășii pe

măsuța de cafea în direcția ei și rânji, ca un lup în preajma prăzii. Cam toate rânjetele lui Noel aduceau puțin cu ale unui lup; avea mult prea mulți dinți. Mags trase adânc aer în piept și respirația aceea o zgudui. (Noel era persoana ei).

— Opt! strigară cei din cameră.

Noel îi făcu semn cu mâna.

Mags ridică din sprâncene.

El îi făcu din nou cu mâna și făcu o grîmasă care spunea *Hai, te rog, Mags!*

— Patru!

Apoi Frankie se urcă pe măsuța de cafea cu Noel și își aruncă un braț pe după umerii lui.

— Trei!

Noel o privi pe Frankie și rânji.

— Doi!

Frankie ridică din sprâncene.

— Unu!

Frankie se aplecă spre Noel. Noel se aplecă spre Frankie.

Și se sărutară.

31 Decembrie, 2014, în jur de ora nouă

Mags nu se întâlnise cu Noel încă în acea vacanță de iarnă. Plecase de Crăciun, cu familia, la Disney World. *Sunt 26 de grade, îi scrisese el, și port urechi de șoarece de fix șaptezeci și două de ore.*

Mags nu îl mai văzuse pe Noel din luna august, când se dusese la el acasă dimineața devreme ca să își ia la revedere înainte să plece cu tatăl lui cu mașina la Notre Dame.

Noel nu venise acasă de Ziua Recunoștinței. Biletele de avion erau prea scumpe.

Văzuse fotografiile cu alții pe care el le postase pe internet. (Persoane din căminul în care locuia. Persoane de la petreceri. Fete.) Ea

și Noel își scriseseră mesaje prin telefon. Multe mesaje. Dar Mags nu îl mai văzuse din august, nu îi mai auzise vocea de atunci.

Sincer, nici nu și-o mai amintea. Nu își amintea să se mai fi gândit până atunci la vocea lui Noel. Dacă era profundă și dogită. Sau dacă era subțire și dulce. Nu își mai amintea sunetul vocii lui Noel sau cum arăta când nu se agita. Nu putea decât să-i vadă fața în zecile de poze cu el pe care și le salvase în telefonul mobil.

Mergi la Alicia, nu-i așa? îi scrisese el cu o zi înainte. Era în aeroport, în drum spre casă.

Unde altundeva? îi răspunsese Mags tot în scris.

Grozav.

Mags se duse la Alicia mai devreme și o ajută să facă ordine la demisol, după care o ajută pe mama Aliciei să glazureze negresele. Alicia venise acasă de la colegiu, din Dakota de Sud. Avea acum un tatuaj pe spate cu o ciocârlie de câmpie.

Mags nu avea niciun tatuaj nou. Nu se schimbase deloc. Nici măcar nu plecase din Omaha. Promise o bursă ca să studieze design industrial la una din școlile din oraș. O bursă completă. Ar fi fost o prostie să plece.

Îi fusese extrem de greu să decidă cu ce să se îmbrace în seara aceea.

Mai întâi luase pe ea o rochie care îi plăcuse întotdeauna lui Noel, gri cu bujori de un roșu intens, dar nu voia ca el să creadă că nu fusese în stare să aibă o idee originală de când îl văzuse ultima dată.

Așa că se schimbă într-o ținută nouă, o rochie scurtă, fără mâneci, din dantelă culoarea untului, pe care o purta cu dresuri cu model baroc, roz cu auriu.

Stătea în fața oglinzii de acasă, studiindu-se cu atenție. Își privi atent părul castaniu închis. Sprâncenele groase și bărbia plată. Încercă să se vadă așa cum ar vedea-o Noel, după ce nu o mai văzuse din august. Apoi încercă să pretindă că nu-i pasă.

Apoi plecă.

Când ajunse la jumătatea drumului spre mașină, alergă înapoi în cameră să-și pună cerceii în formă de aripi de înger, pe care îi promise de la Noel cu un an înainte, când împlinise optsprezece ani.

— Noel vine? o întrebă Alicia, la o oră după ce oamenii începură să apară la petrecere.

De unde să știu eu? îi veni să spună. Dar știa.

— Da, vine, răspuse. Va fi aici.

Mags vorbea cu Codiță când Noel ajunsese în cele din urmă la petrecere. Codiță mergea la școală în Iowa și învăța ca să devină inginer. Își lăsase părul să crească din nou ca să îl prindă în coadă, iar Simini trăgea de ea doar pentru că acest lucru o făcea fericită. Ea studia arta în Utah, dar probabil avea să se transfere în Iowa. Sau Codiță avea să se transfere în Utah. Sau, poate că aveau să se întâlnească undeva la mijlocul drumului.

— Ce e la mijlocul drumului? zise Codiță. Nebraska? La naiba, iubito, poate că ar trebui să ne mutăm acasă.

Mags simți când intră Noel. (Venise pe ușa din spate și aduse cu el în încăpere mult aer rece.)

Privi peste umărul lui Codiță și îl văzu pe Noel, iar Noel o văzu și el. Cu pași mari străbătu demisolul, peste fotoliul de două persoane, peste măsuța de cafea și peste canapea, trecu printre Codiță și Simini și o cuprinse pe Mags în brațe învârtindu-se cu ea în cerc.

— Mags! spuse Noel.

— Noel, șopti Mags.

Noel îi îmbrățișă și pe Codiță și pe Simini. Apoi pe Frankie, pe Alicia și pe Connor. Pe toată lumea. Lui Noel îi plăcea să îmbrățișeze.

Se întoarse apoi la Mags și o pironi de perete, înghesuind-o și îmbrățișând-o din toate puterile.

— Of, Doamne, Mags, spuse. Să nu mă părăsești niciodată.

— Nu te-am părăsit, răspuse ea cu fața în pieptul lui. Nu plec nicăieri.

— Să nu mă lași niciodată să te părăsesc, zise el, mângâindu-i cu șoapta creștetul capului.

— Când te întorci la Notre Dame? întrebă ea.

— Duminică.

Noel purta o pereche de pantaloni de culoarea vinului roșu (dintr-o țesătură mai moale decât cea de blugi și mai aspră decât catifeaua),

un tricou albastru în dungii, ton pe ton și o jachetă gri cu gulerul ridicat.

Era palid ca întotdeauna.

Ochii lui erau la fel de mari și la fel de albaştri.

Dar părul lui era scurt; tuns cu mașina electrică peste urechi și la ceafă, cu cârlionții lungi, castanii, revărsându-i-se peste frunte. Mags își puse mâna la ceafă lui. Simțea că lipsește ceva.

— Ar fi trebuit să vii cu mine, Margaret, îi zise. Tânăra care m-a atacat nu se mai putea opri.

— Nu, răspunse ea, mângâindu-i scalpul. Arată bine. Ți se potrivește.

Totul era neschimbat și totul se schimbase.

Aceeași oameni, aceeași muzică. Aceleași canapele.

Însă toți ajunseseră să se îndepărteze unii de ceilalți, în direcții cât mai diferite.

Frankie adusese bere și o ascunsese sub canapea, iar Natalie era deja beată când sosise acolo. Connor venise cu noul său prieten de la colegiu, care nu plăcea nimănui, iar Alicia tot încerca să-l ia pe Connor deoparte și să-i spună asta. Demisolul părea mai ticsit de oameni față de cum era de obicei și nu se prea dansa.

Se dansa cât de mult s-ar fi dansat la o petrecere obișnuită, la petrecerea altcuiva. Petrecerile lor însă erau altceva. Pe vremuri, în acea încăpere erau vreo douăzeci și cinci de persoane care se cunoșteau atât de bine că nu aveau rezerve unii față de ceilalți.

Noel nu dansa în seara aceea. Se plantă lângă Codiță, lângă Simini și lângă Frankie. Se așază exact lângă Mags, ca și cum îl lipise cineva acolo.

Era atât de fericită că ea și cu Noel continuaseră să își scrie mesaje, că încă știa motivul pentru care el se trezea îngrijorat dimineața. Glumele celor din gașcă erau răsuflăte deja de șapte luni, însă Noel și Mags nu rupseseră deloc legătura.

Noel luă o bere când Frankie îi oferi una. Dar când Mags își dădu ochii peste cap, i-o oferi lui Codiță.

— Este ciudat să fii în Omaha? o întrebă Simini. Acum când toți au plecat?

— E ca și cum te-ai plimba prin mall după ce s-a închis, răspunse Mags. Îmi lipșiți tare mult.

Noel tresări.

— Hei, îi spuse lui Mags și o trase de mânecă.

— Ce e?

— Vino, vino, hai cu mine.

O luă de lângă prietenii lor și ieșiră din camera de la demisol în-dreptându-se spre scări. Când ajunseră la primul etaj, el spuse.

— Prea departe. Nu aud muzica.

— Ce spui?

Coborâră din nou scările, se opriră pe la jumătatea lor, iar Noel schimbă locul cu ea, astfel încât ea să fie cu o treaptă mai sus decât el.

— Dansează cu mine, Mags, este piesa noastră.

Mags își înclină capul.

— *A Thousand Years?*

— Acesta e de fapt cântecul nostru, spuse el. Dansează cu mine.

— Cum adică e cântecul nostru? întrebă ea.

— E cântecul care se auzea când ne-am cunoscut, răspunse Noel.

— Când?

— Când ne-am cunoscut, spuse el, dând din mână ca și cum îi făcea semn să se grăbească.

— Când ne-am cunoscut aici?

— Da. Când ne-am întâlnit. Jos. În clasa a X-a. Și tu mi-ai salvat viața.

— Nu ți-am salvat viața niciodată, Noel.

— De ce strici povestea de fiecare dată?

— Îți amintești ce piesă se auzea când ne-am cunoscut?

— Îmi amintesc întotdeauna cântecele, spuse el. Mereu.

Era adevărat. Își amintea. Pe moment, lui Mags nu-i veni să spună altceva decât *Ce?*

Noel oftă adânc.

— Nu-mi place să dansez, spuse ea.

— Nu-ți place să dansezi de față cu mulți oameni, îi zise el.

— Adevărat.

— Stai puțin.

Noel suspină și o porni în jos pe scări.

— Nu pleca nicăieri, strigă uitându-se în sus spre ea.

— Nu plec niciodată nicăieri, strigă și ea.

Auzi din nou același cântec.

Apoi Noel urcă din nou scările. Se opri cu o treaptă sub ea și ridică mâinile.

— Te rog.

Mags oftă și își ridică mâinile. Nu era sigură ce să facă cu ele.

Noel îi luă o mână într-a lui, îi așază cealaltă mână pe umărul lui, încolăcindu-și brațul pe după talia ei.

— Iisuse, zise, a fost chiar atât de greu?

— Nu știu de ce e atât de important pentru tine, îi spuse ea. Să dansezi.

— Eu nu știu de ce e atât de important pentru tine. Să nu dansezi cu mine.

Cum stăteau așa, ea era puțin mai înaltă decât el. Se legăneau pe ritmul muzicii.

Mama Aliciei coborî scările.

— Hei, Mags. Salut, Noel. Cum e la Notre Dame.

Noel o trase aproape de el pe Mags ca să o lase pe doamna Porter să se strecoare pe lângă ei.

— Bine, îi răspuse.

— Ați fost cam adormiți în meciul cu cei de la Michigan.

— Eu nu sunt în echipa de fotbal, spuse Noel.

— Asta nu e o scuză, răspuse doamna Porter.

Noel nu-și slăbi strânsoarea după ce mama Aliciei trecu de ei. Brațul lui era în întregime în jurul taliei ei și stăteau înlănțuiți cu burțile și piepturile strâns lipite unul de celălalt.

Se atinseseră mult, de-a lungul timpului, ca prieteni. Lui Noel îi plăceau atingerea. Noel îmbrățișa. Gâdila și trăgea de păr. Noel

trăgea oamenii la el în brațe. Evident, săruta pe oricine ridica din sprâncene în noaptea de Anul Nou.

Dar Noel nu o mai ținuse pe Mags niciodată așa în brațe până atunci.

Mags nu îi mai simțise niciodată catarama în șoldul ei. Nu-i mai gustase niciodată respirația.

Doamna Porter urcă din nou, iar Noel o strânse și mai tare în brațe pe Mags.

Melodia *A Thousand Years* începu din nou.

— Ai rugat pe cineva să o mai pună o dată? întrebă Mags.

— Am pus-o eu să se repete, îi răspunse. O vor opri când vor băga de seamă.

— Piesa asta nu a fost pe coloana sonoră de la Amurg?

— Mags, dansează cu mine.

— Asta fac, zise ea.

— Știu, spuse el. Nu te opri.

— Bine.

Mags stătea rigidă ca să poată rămâne dreaptă chiar dacă Noel îi dădea drumul. Dar gata. Se relaxă în îmbrățișarea lui strânsă și-și lăsă brațul să-i alunece pe umărul lui. Îi atinse părul de la spate din nou deoarece voia acest lucru, deoarece încă îi lipsea să-l simtă acolo.

— Nu-ți place, spuse el.

— Ba îmi place, zise ea. E diferit.

— Tu ești diferită.

Mags făcu o față care spunea *Ești nebun*.

— Ești.

— Sunt exact la fel, zise ea. Sunt singura care a rămas la fel.

— Tu ești cea care s-a schimbat cel mai mult.

— Cum așa?

— Nu știu, spuse el. Ca și cum noi toți am plecat, tu te-ai împăcat cu ideea și tu ești cea care s-a îndepărtat.

— Aiurea, spuse Mags. Vorbim în fiecare zi.

— Nu e destul, zise el. Nu ți-am mai văzut rochia aceasta până acum.

— Nu-ți place rochia mea?

— Nu.

Noel dădu din cap. Nu era obișnuită să-l vadă așa. Agitat.

— Îmi place. E drăguță. Dar e diferită. Tu ești diferită. Simt că nu mă pot apropia destul de tine. Își sprijini fruntea de ea.

Ea se trase înapoi.

— Suntem destul de apropiați, Noel.

El oftă, frustrat, iar suflare lui îi umplu ei nările și gura.

— De ce nu ai un iubit?

Mags se încruntă.

— Poate că am.

Noel era complet răvășit și-și trase capul înapoi.

— Nu mi-ai spune așa ceva?

— Nu, răspunse ea. Nu, bineînțeles că nu, Noel. Ți-aș spune. Doar că nu știu ce vrei să-ți spun. Nu știu de ce nu am iubit.

— Va fi tot mai rău, spuse el. Vei continua să te schimbi.

— Păi și tu te schimbi.

— Eu nu mă schimb niciodată.

Mags izbucni în râs.

— Ești ca un caleidoscop. Te schimbi mereu cum îmi iau ochii de la tine.

— Nu-i așa că urăști chestia asta? Întrebă el.

Mags dădu din cap. Nasul ei se frecă de al lui.

— Îmi place la nebunie.

Nu se mai legănau pe muzică.

— Încă dansăm? vru să știe ea.

— Încă dansăm. Să nu-ți vină cine știe ce idei, Margaret.

Îi dădu drumul la mână și o cuprinse și cu celălalt braț.

— Nu pleca nicăieri.

— Niciodată, șopti Mags.

El scutură din cap ca și cum ea ar fi mințit.

— Tu ești cel mai bun prieten al meu, spuse el.

— Tu ai o mulțime de cei mai buni prieteni.

— Nu, îi spuse Noel. Doar pe tine.

Mags își puse ambele brațe pe după gâtul lui. Se apăsă pe fruntea lui. Mirosea a piele.

— Nu mă pot apropia destul, spuse Noel.

Cineva își dădu seama că piesa se repeta și trecu la următoarea.

Altcineva își dădu seama că Mags și Noel lipseau. Natalie veni să-l caute pe Noel.

— Noel, vino să dansezi cu mine. E piesa noastră.

Era acel cântec al lui Keisha.

Noel se îndepărtă de Mags. Zâmbi prosteste. Ca și cum acolo pe scări se prostise, dar ea avea să-l ierte, nu-i așa? În plus, jos era o petrecere, iar ei ar trebui să fie la acea petrecere, nu?

Noel coborî scările și Mags îl urmă.

Petrecerea se schimbase cât timp lipsiseră ei. Parcă toți dăduseră în mintea copiilor. Se descălțaseră și începuseră să sară pe canapele. Fredonau cuvintele tuturor melodiilor. Noel își scoase haina și i-o aruncă lui Mags. Ea o prinse fiindcă se pricepea la acest lucru.

Noel arăta bine.

Înalt și palid. În niște blugi roșu închis, pe care nimeni altcineva nu i-ar fi purtat. Într-un tricou care ar fi atârnat pe el cu un an înainte.

Arăta atât de bine.

Iar ea îl iubea atât de mult.

Și Mags nu mai putea suporta gândul că se va putea întâmpla încă o dată.

Nu mai putea sta în celălalt colț al camerei și să-l privească pe Noel sărutând pe altcineva. Nu în seara aceea. Nu putea să vadă cum altcineva avea să primească sărutul pentru care ea se luptase atât, din momentul în care s-au cunoscut.

Așa că, doar cu câteva minute înainte de miezul nopții, Mags luă în pumn niște amestec de nuci, alune și stafide și se purtă ca și cum ar fi intenționat să iasă pe hol. Ca și cum ar fi vrut poate să meargă la baie. Sau poate să verifice filtrul de la cuptor.

Apoi se strecură pe ușa din spate. Nimeni nu avea să se gândească să o caute afară, prin zăpadă.

Era frig, dar Mags avea încă la ea haina lui Noel, așa că o puse pe ea. Se sprijini de zidul casei Aliciei, mânca din amestecul de nuci, alune și stafide făcut de mama Aliciei, care făcea cel mai bun amestec, și asculta muzică.

Apoi muzica se opri și începu numărătoarea inversă.

Și era bine că Mags era afară, fiindcă ar fi fost prea dureros să fie înăuntru. Întotdeauna era prea dureros, iar anul acesta durerea ar fi ucis-o.

— Șapte!

— Șase!

— Mags? o strigă cineva.

Era Noel. Îi recunoscuse vocea.

— Margaret?

— Patru!

— Aici, spuse Margaret.

Apoi puțin mai tare.

— Aici!

Pentru că era cea mai bună prietenă a lui și una era că îl evita și era altceva să se ascundă de el.

— Doi!

— Mags...

Îl putea vedea deja pe Noel, într-o rază a lunii care răzbătu prin scândurile terasei de deasupra ei. Privirea lui deveni tandră și ridică din sprâncene.

— Unu!

Mags dădu din cap și se împinse cu umerii din perete, dar Noel o împinse înapoi, pironind-o acolo cu aceeași forță cu care o îmbrățișase și o înghesuise în perete.

O sărută apăsător.

Mags se agăță cu amândouă brațele de ceafa lui, apăsându-și fețele, bărbiile, gurile deschise.

Noel o strângea de amândoi umerii.

După câteva minute, poate mai mult de câteva minute, după o vreme, păreau să se încreadă unul în celălalt că nu se vor îndepărta.

Se liniștiră.

Mags îi mângâie bucelele lui Noel, dându-i-le la o parte de pe față. Noel o ținut de perete cu corpul lui, de la șolduri până la umeri, sărutând-o în ritmul piesei care se auzea atunci din casă.

Când el se trase înapoi, ea avea de gând să-i spună că îl iubește; când el se trase înapoi, ea avea de gând să-i spună să nu-i dea drumul.

— Nu face asta, spuse Mags când Noel își ridică în cele din urmă capul.

— Mags, șopti el. Îmi amorțesc buzele.

— Atunci nu mă mai săruta, zise ea. Dar nu-mi da drumul.

— Nu...

Noel se îndepărtă de ea și toată partea ei din față se răci.

— Îmi amorțesc buzele. Ai mâncat cumva căpșuni?

— Of, Dumnezeu! Amestec.

— Amestec?

— Alune, spuse ea. Probabil și alte tipuri de nuci.

— Aha, zise Noel.

Mags îl trăgea deja de lângă perete.

— Ai ceva la tine?

— Benadryl, răspuse el. În mașină. Dar creează somnolență. Sunt sigur că nu pățesc nimic.

— Unde-ți sunt cheile?

— În buzunar, îi spuse arătând spre ea, la haina lui.

După cum vorbea, deja i se umflase limba.

Mags găsi cheile și trăgea în continuare de el. Mașina era parcată pe stradă, iar Benadrylul era în torpedou. Mags îl privi cum luă medicamentul, apoi se așeză în fața lui cu brațele încrucișate pe piept, în așteptarea a ceea ce avea să urmeze.

— Poți să respiri? îl întrebă.

— Pot să respir.

Ce se întâmplă de obicei?

El rânji.

— Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— Știi ce vreau să spun.

— Mă furnică gura. Mi se umflă limba și buzele. Îmi ies pete pe piele. Vrei să vezi dacă nu cumva mi-au ieșit pete?

Ca un lup pe urmele prăzii.

— Și apoi ce se întâmplă? întrebă ea.

— Și apoi nimic, spuse el. Iau Benadryl.

— Vreau să văd dacă ți-au ieșit pete, îi zise.

El rânji din nou și întinse brațele. Ea se uită la ele. Îi ridică tricoul în dungi... Era palid. Și avea pielea de găină. Și pe piept avea alunițe de care ea nu știuse niciodată.

— Nu cred că ți-au ieșit pete, îi zise ea.

— Simt cum Benadrylul își face deja efectul.

Își lăsă brațele să cadă și le puse în jurul ei.

— Nu mă mai săruta, spuse Mags.

— Doar pentru un moment, adăugă Noel. Nu te voi săruta chiar acum.

Ea se aplecă spre el, sprijinindu-și tâmpla pe bărbia lui și închizând ochii.

— Știam că îmi vei salva viața, îi zise el.

— Nu ar fi fost nevoie să ți-o salvez dacă nu era cât pe-acți să te omor.

— Nu-ți atribui prea multe merite. Alunele și nucile sunt cele care vor să mă omoare.

Ea dădu din cap.

Rămaseră tăcuți amândoi pentru o vreme.

— Noel?

— Da.

Trebuia să-l întrebe asta, trebuia să se convingă să-l întrebe asta.

— A fost doar un episod melodramatic?

— Mags, îți dau cuvântul meu. Nu aș simula o reacție alergică.

— Nu, îi zise ea. Sărutul.

— A fost mai mult decât un sărut...

— Cu toate astea, spuse ea, atunci, ai vrut doar să-mi... înfrumusezezi seara? încercă Mags să se adune ca s-o dea pe glumă.

— Nu, răspunse Noel.

Apoi o întrebă:

— Ai vrut doar să-mi faci pe plac?

— Dumnezeu, nu! spuse ea. Așa și s-a părut? Că așa fi încercat să și fac pe plac?

Noel dădu din cap și își frecă bărbia de tâmpla ei.

— Ce facem? întrebă Mags.

— Nu știu... spuse el într-un sfârșit. Știi că lucrurile trebuie să se schimbe, dar... nu pot să te pierd. Nu cred că voi mai avea pe cineva ca tine.

— Nu plec nicăieri, Noel.

— Ba da, pleci, zise el strângând-o în brațe cu putere. Dar nu-i nicio problemă. Doar că... va trebui să mă iei cu tine.

Mags nu știa ce să-i răspundă.

Era frig. Noel tremura. Ar trebui să-i dea haina înapoi.

— Mags?

— Da?

— Tu cum vezi situația asta?

Mags înghiți în sec.

În cei trei ani de când erau prieteni, ea petrecuse mult timp zicându-și că nu avea nevoie de nimic mai mult decât ceea ce el îi dăduse deja. Își spusese că era o diferență între a vrea ceva și a avea nevoie de ceva.

— Aș vrea să fii persoana mea, spuse Mags. Am nevoie să te văd. Și să te aud. Am nevoie să rămâi în viață. Și am nevoie să nu mai sarați oameni doar că se nimeresc lângă tine atunci când bate de miezul nopții în ajun de An Nou.

Noel râse.

— Și mai am nevoie să nu râzi de mine.

El își trase capul mai pe spate și o privi.

— Nu-i adevărat.

Ea îl sărută pe bărbie fără să deschidă gura.

— Poți avea toate aceste lucruri, spuse el cu grijă. Mă poți avea pe mine, Mags, dacă mă vrei.

32 * Dragostea mea mi-a dăruit...

— Întotdeauna te-am dorit, zise Mags, îngrozită de cât de adevărat era ceea ce tocmai spusese.

Noel se aplecă spre ea să o sărute, iar ea își plecă fruntea în dreptul buzelor lui.

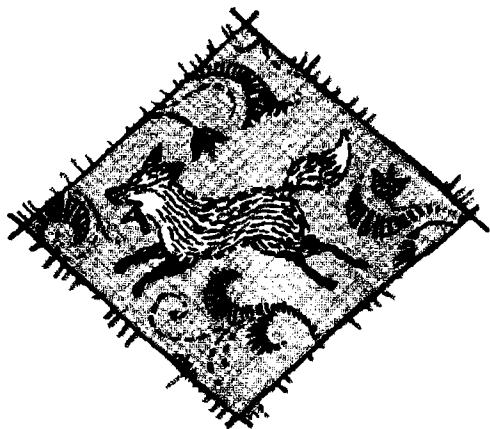
Nu spuneau nimic.

Și era frig.

— La mulți ani de aniversarea noastră, Mags!

— An Nou fericit, Noel!

DOAMNA ȘI VULPEA

KELLY LINK

Cineva era în grădină.

— Daniel, strigă Miranda. Uite-l pe Moș Crăciun. Se uită pe geam.

— Nu, nu e el, spuse Daniel.

Nu se uită spre Miranda.

— Și deja am primit cadourile, adăugă. În plus, Moș Crăciun nu există.

Cei doi stăteau împreună sub bradul de Crăciun, renumitul brad de Crăciun al familiei Honeywell. Amândoi aveau unsprezece ani. Trunchiul copacului era suficient de mare ca să le îngăduie să stea sub el cu picioarele încrucișate. Daniel se juca încântat cu trenulețul pe șine în jurul copacului, conducându-l înainte, apoi înapoi și după aceea din nou înainte. Miranda își admira cel mai grozav cadou, o pereche de foarfeci cu mânerul aurit, în formă de barză. Ciocul era format de cele două lame. Țac-țac, ea tăia, unul câte unul, acele

fragile de brad de pe creanga de deasupra ei. Mirosea a pin. Ploaie scurtă de ace verzi.

Trebuia să fie tare frig afară, în grădină. Pe geam străluceau flori de gheață. Ora de culcare trecuse de mult. Dacă nu era Moș Crăciun, ar fi putut fi un hoț care voia să fure bijuteriile cuiva. Sau poate că era un criminal.

Dacă nu, bineînțeles, nu putea fi decât unul dintre sutele de unchi sau de veri ai lui Daniel. Pentru că nu se vedea nicio barbă, iar fața de la geam nu era una veselă. Chiar și așa, umbrită parțial de întuneric și de gheață, se vedea pe ea acea expresie caracteristică unui Honeywell. Camera era plină de adulți Honeywell care vorbeau despre lucruri mereu aduse în discuție de cei din familia Honeywell, despre cam tot, cu alte cuvinte, de la cai și case, la Dumnezeu și cimentare, saloane pentru bronzat și, evident, teatru. Întotdeauna despre teatru. Celor din familia Honeywell le plăcea să vorbească. Atunci când nu aveau nimic de spus, improvizau. Lumea e o scenă!

Rar vedeai un Honeywell în solitudine. Întotdeauna veneau în grup, ca bananele. Nu sunt ca spionii pe cont propriu, ci sunt batalioane. Și indiferent cât de mult admira Miranda blondul roșcat caracteristic celor din familia Honeywell, înfățișarea lor nespuse de plăcută și expresivă, repertoriul de glume Honeywell, convingerile lor, poezia și nonsensurile, câteodată avea nevoie să evadeze. Cei din familia Honeywell nu te lăsau să nu vorbești. Puneau atâtea întrebări că ți se usca gura răspunzându-le.

Pentru un Honeywell, Daniel era extrem de liniștit. Nu îi păsa dacă ești acolo sau nu.

Miranda se strecură de sub brad prin gloata de Honeywelli cu picioare lungi, îmbrăcați la costum și în rochii de seară: tafta de un portocaliu apocaliptic, satinuri unduitoare și agățătoare, galben deschis și violet, mătase spumoasă, de culoare albă, deja cu pete de vin pe ea.

Fu dezmiertată pe creștetul capului, i se făcu cu ochiul. Cineva în straie aurii chiar spuse:

— Biata mielușică!

— Be-he-he, prostii.

Mirandei îi ieși porumbelul pe gură și continuă să patruleze. Rochia ei era din catifea verde reiată, cu dungi subțiri. Cu talie înaltă. Pișca la subraț. Interesul Mirandei în astfel de lucruri era pe jumătate profesional. Mama ei, Joannie (cu domiciliul în ultimele șase luni într-o închisoare din Phuket, unde avea să mai rămână ani buni) era cea care o îmbrăca și confidenta lui Elspeth Honeywell.

Daniel era fiul lui Elspeth. Miranda era fina lui Elspeth.

Doi bărbați se sărutau languros în bucătărie. Sprijiniți de chiuvetă, unde unul dintre pisoiașii familiei Honeywell lungea sos din sosieră. O fată, cu doar câțiva ani mai mare decât Miranda, întindea niște cărți de Tarot vechi și soioase pe masa din conac. Sticlele goale de vin se basculau ca niște tunuri; un cuțit de măcelar își găsi teacă într-un tort de Crăciun, devorat. Valuri de căldură se revărsau dinspre sobă: exact înăuntru compartimentului termic, Miranda îi observă pe ceilalți pisoii dormind într-o tigaie învechită.

Miranda ridică un sac cu gunoi adunat de la petrecere, plin cu șervete pătate de ruj, pahare de șampanie de unică folosință, resturi grase de patiserie și îl târî afară prin ușa de la bucătărie. Mama pisoilor se strecură înăuntru când Miranda păși afară.

Zăpada se așternea. Fulgi mari și lipicioși i se topeau în păr, pe obraji. Ninsoare de Crăciun. Nu în Phuket, evident. Se întrebă oare ce-ți dau să mănânci în ziua de Crăciun într-o închisoare thailandeză? Mama ei făcea întotdeauna tortul de Crăciun. Miranda o ajuta să întindă foile de marțipan. Balerinii ei alunecară pe iarbă.

Legă sacul de gunoi și îl lăsă pe scări. Și iată-l și pe omul din grădină, stând încă în fața geamului și uitându-se înăuntru.

Sigur a auzit-o pe Miranda. Sigur a auzit-o. Pașii ei pe iarba înghețată. Dar nu s-a întoars.

Chiar și de la spate, îți dădeai seama că e un Honeywell. Lung și subțire, cu părul gălbui. Ca o stană de piatră, stătea oarecum *perfect*

încadrat ca într-o fotografie, cu o atitudine perfectă, gata să-ți surprindă privirea. Nenatural de natural. Zăpada, care făcea nasul Mirandei să curgă și îi înroșea obrazul de frig, rămânea înghețată pe părul Honeywell strălucitor, pe umerii unei haine surprinzătoare.

Atitudine tipică unui Honeywell, se gândi Miranda. O ceartă între îndrăgostiți, dacă nu cumva s-a supărat pe ceva ce a spus cineva și acum și-a pus în gând să rămână bosumflat până moare frumușel în frig. Mama ei îi explicase cât putea de limpede cum să te porți cu un Honeywell atunci când devine melodramatic, fără să fie cazul. Fermitatea era secretul.

Acest ultim gând al Mirandei despre mama ei îi trezi chiar ei sentimente melodramatice. Se concentrează pe haină și își înăbuși sentimentele. Asta da haină, într-adevăr. Costum. Șterpelită de pe la vreo producție. Secolul optsprezece. Splendid croită. Nu e manta. E un *justacorps*¹. Culoarea trandafirului de Damasc. Brodat în întregime cu fir de mătase albă, maci și trandafir, iar acolo, în locul în care devine evazată peste șolduri, avea o rădașcă pe o frunză verde. Ea ajunsese aproape, mai aproape, nu se putea stăpâni să nu întindă mâna ca să atingă gândacul.

Mai că se așteptă ca brațul să-i treacă prin ceea ce avea în față. (Cu certitudine sunt stafii la reședința Honeywell.) Dar nu se întâmplă asta. Haina era reală. Miranda prinse stofa de damasc între degete. Și spuse:

— Indiferent ce s-a întâmplat, nu merită să mori înghețat. Nu ar trebui să stai aici afară. Ar trebui să vii înăuntru.

Honeywell îmbrăcat în *justacorps* se întoarce.

— Sunt exact unde se presupune că trebuie să fiu, spuse el. Adică aici. Făcând exact ce se presupune că trebuie să fac. Și asta nu include conversațiile cu fetele. Pleacă, fete!

¹ Haină lungă până la genunchi purtată de bărbați pe la sfârșitul secolului XVII și în secolul XVIII. Apărută în Franța, a fost introdusă în Anglia ca piesă vestimentară în ansamblul constituit de pantalonii bufanți și de vestă. Este prototipul costumului modern alcătuit din trei piese.

O fi ea doar o fetiță, dar Miranda era deja blindată împotriva arsenalului Honeywell de crize de personalitate, pandalii, capricii, farmec și bizar.

Deasupra buzunarului mare din dreapta hainei era o vulpe brodată cu fir roșu și auriu, cu piciorul din față prins în capcană.

— Eu sunt Miranda, spuse.

Și apoi, fiindcă prinsese deja una două șmecherii á la Honeywell, adaugă:

— Mama e în închisoare.

Honeywell păru chiar înduioșat pentru scurt timp, apoi ridică din umeri. Teatral, evident. Își băgă mâinile în buzunare.

— Și ce treabă am eu cu asta?

— Toată lumea are probleme, atâta tot, spuse Miranda. Mă aflui aici deoarece lui Elspeth îi este milă de mine. Urăsc când oamenilor le este milă de mine. Și nu mi-e milă de tine. Nu te cunosc. Doar că nu cred că e înțelept să stai aici doar că ai toane. Dar poate că nu ești foarte deștept. Mama mea spune că adeseori oamenii arătoși nu-și bat capul. Cum te numești?

— Dacă îți spun, pleci? zise Honeywell.

— Da, spuse Miranda.

Se putea duce în bucătărie să se joace cu pisoii. Să spele vasele și să fie de ajutor. Să i se prezică viitorul. Să stea din nou sub brad cu Daniel până trecea cu mult ora de culcare. Mâine va fi trimisă acasă cu autobuzul. Până la anul, Elspeth mai mult ca sigur va uita că are o fină.

— Sunt Fenny, spuse Honeywell. Acum pleacă. Am lucruri pe care să nu le fac și nu am prea mult timp să nu le fac.

— Bine atunci, răspunse Miranda.

Îl bătu pe Fenny pe manșeta lată de la mâneca minunatei sale haine. Se întrebă din ce material o fi căptușeala. Cât de frig trebuie să-i fie. Cât de idiot era că stătea afară când era bine-venit înăuntru.

— Crăciun fericit! Noapte bună.

Întinse mâna pentru ultima dată, atinse vulpea brodată, cu piciorul prins în capcană. Punct de rămurică, bob de orez și cusătură os de pește.

— E o lucrătură foarte bună, sincer, spuse ea. Dar sper să se elibereze.

— A fost o prostie că a căzut în capcană, copil ciudat și insuportabil ce ești, spuse Fenny.

Se întorsese deja cu spatele, privind pe geam. Ce vedea prin el? Când Miranda se întoarse în cele din urmă în salonul în care Honeywelli cherkeliți răcneau cu toții versuri indecente la colinde, pocnind petarde de Crăciun și punându-și în cap coroane de hârtie, privi prin geam. Ninsoarea se oprise. Nu era nimeni acolo.

Întâmplarea face că Elspeth Honeywell și-a amintit de Miranda anul următor, și următorul, și următorul. Cadourile Mirandei erau sub bradul magnific. Un bilet la un spectacol de varietăți în Londra pe care nu-l văzuse. O trusă de machiaj la treisprezece ani.

În anul în care împlinise paisprezece ani, Daniel îi făcuse cadou un joc de șah și o cutie cu sculuri de mătase de culoare asortată. Pe sub dresul negru, la gleznă, Miranda avea o brățară din piele roșie împletită care sosise într-un plic prin poștă, fără vreo scrisoare, din Phuket. PISOII erau acum mari și se prefăceau că nu o mai cunosc.

În anul în care avea doisprezece ani îl căutase pe misteriosul Fenny. Nu fusese acolo. Când întrebase de el, nimeni nu știa despre cine vorbea.

În anul în care împlinise treisprezece ani băuse primul pahar de șampanie.

La Crăciunul în care avea paisprezece ani se simțea chiar ca un om în toată firea. Bărbatul în justacorps fusese un vis sau o poveste pe care a inventat-o pentru ea ca să se simtă interesantă. La paisprezece ani deja nu mai credea în povești cu zâne, Moș Crăciun sau povești cu stafii. Când Daniel îi atrăsese atenția că stăteau sub vâsc, îl sărută pe obraz. Apoi îi băgă limba în ureche.

*

Ningea din nou în anul în care avea cincisprezece ani. Zăpada era anunțată, neaua se așternea. Ceva legat de faptul că se putea să ningă o trimitea din nou cu gândul la el. Bărbatul din grădina albă ca zăpada. Bineînțeles că nu era niciun bărbat în grădină; nu fusese niciodată. În schimb era Conacul Honeywell, ceea ce era de ajuns, și, după câte se părea, mulțimi nesfârșite de adulți Honeywell care se purtau din nou ca niște copii.

Era epuizantă, de proporții olimpice chiar, cantitatea de distracție de care se pare că aveau nevoie Honeywellii. Nu se putea hotărî dacă acest lucru este îngrozitor sau minunat.

Târziu spre după-masă, Honeywellii începură să joace mim. Nu avea niciun farmec să te joci mim cu oameni care făceau acest lucru profesionist. Miranda stătea la geam, privind cum cade zăpada și căutând ceva. Păsări. O vulpe. Un bărbat în grădină.

Unul dintre Honeywelli strigă:

— Ah, nu! Cleopatra a venit înfășurată în covor, nu în suplimentul de duminică!

Daniel era sus în camera lui și vorbea cu tatăl său pe Skype.

Miranda trecea de la geam la geam, prefăcându-se că nu s-ar uita după ceva anume. În depărtare, în grădină, văzu ceva care părea să nu se încadreze în peisaj. Pe cineva. Ieși pe ușă cât ai clipi.

— Plec să mă plimb! strigă în timp ce dădu vânt ușii să se închidă.

În cazul în care ar fi interesat pe careva.

Îl găsi pe bărbat preumblându-se pe zidul care mărginea domeniul, pășind pe fiecare piatră. Fenny. În mers, lovea pietrele cu un băț.

— Tu, spuse el. Chiar mă întrebam dacă o să te mai văd.

— Miranda, zise ea. Fac pariu că ai uitat.

— Nu, spuse el. N-am uitat. Vrei să vii sus?

Întinse mâna. Ea ezită, iar el îi zise:

— Cum vrei.

— Pot să urc și singură, îi spuse și așa și făcu.

Acum era în fața lui. Mergea cu spatele ca să nu-l scape din ochi.

— Tu nu ești o Honeywell, spuse el.

— Nu, răspunse ea. Tu ești.

— Da, zise el. Oarecum.

Ea se opri în acel moment astfel ca și el să trebuiască să se oprească. Oricum nu aveau cum să meargă fără să se oprească odată și-odată. În zid era o gaură exact în spatele ei.

— Îmi amintesc când au construit zidul acesta, spuse el.

Probabil n-a auzit bine. Dacă nu cumva o tachinează. Ea îi zise:

— Trebuie să fii foarte bătrân.

— Mai bătrân ca tine, oricum.

El se așeză pe zid, așa că se așeză și ea. Conacul Honeywell era în fața lor. În spatele lui se întindea o pădurice de arbori tineri. Zăpada se așternea leneș și pale de vânt o roteau în vârtejuri, aruncând-o din nou în sus.

— De ce te îmbraci mereu cu haina asta? întrebă Miranda.

Nu avea astâmpăr. Îi îngheța fundul.

— Nu ar trebui să ștezi pe zidul ăsta murdar. E prea frumoasă.

Ea îi atinse gândacul brodat și vulpea.

— Cineva foarte... special mi-a dăruit-o, spuse el. O port mereu deoarece este dorința ei ca eu să fac asta.

Felul în care el spuse acest lucru o făcu pe Miranda să se înfioare.

— Exact. Așa cum am primit și eu brățara de picior. Mama mi-a trimis-o. E în închisoare. Nu va ieși niciodată. Va sta acolo până moare.

— La fel ca vulpea, spuse el.

— La fel ca vulpea ta, confirmă Miranda.

Își dădu seama cu groază că avea lacrimi în ochi. Plângea cumva? Nici măcar nu era o vulpe adevărată. Nu voia să-l privească pe bărbatul în haină, *Fenny*, ca să vadă dacă acesta observă ceva, așa că sări de pe zid și se îndreptă spre casă.

Când ajunse la jumătatea drumului spre conac, jocul zăpezii pe pământ se opri. Se uită înapoi; pe zid nu era nimeni.

Ninsoarea se oprise de tot și începuse din nou toată ziua. După cină, când Honeywellii mormăiau ținându-se cu mâinile de burtă, Elspeth avea ceva pentru Miranda.

Fluturând cadoul ținut cu două degete de parcă era un oscior, iar Miranda un cățel vagabond, Elspeth spuse:

— Cineva a lăsat asta pe prag pentru tine, Miranda. Mă întreb cine să fi fost.

Cadoul era împachetat în hârtie albă obișnuită și era legat cu puțină ață verde. Numele era scrijelit de mână. *Miranda*. Înăuntru, o bucățică de damasc roz, vulpea brodată arătându-și colții; piciorul mutilat, capcana însângerată.

— Lasă-mă să văd, dulceață, spune Elspeth și îi luă bucata de damasc roz. Ce cadou bizar. E o glumă?

— Nu știi, răspunse Miranda. Poate.

Era ora opt. Probabil că, așa cum se afla sus pe deal, Conacul Honeywell lumina ca o torță. Miranda își luă haina și se învârti de trei ori în jurul casei. Toată zăpada se topise. Daniel o interceptă la ultima tură. Era plin de coșuri, ciolănos și avea nasul mult prea mare pentru fața lui. Ea îl iubea foarte mult, la fel cum o iubea și pe Elspeth. Întotdeauna se purta foarte frumos cu ea.

— Poftim, îi spuse întinzându-i bucata de damasc. Un Moș Crăciun secret? Un admirator secret? Un cod secret?

— Ei, știi tu, spuse Miranda. Poveste lungă. O păstrez pentru când îmi scriu memoriile.

— Între timp, înăuntru, toți pretind că sunt în anii 1970 și că au din nou șaisprezece ani. Se joacă de-a v-ați ascunselea și beau. Au să fie orgii în fiecare dulap, destăinuiți dramatice și tentative de crimă în cămară, sub scări, în paturi și sub ele toată noaptea. Așa că am luat asta și m-am strecurat afară.

Daniel îi arată sticla de Strongbow¹ din buzunar.

¹ Marcă de cidru.

— Să mergem să stăm în Tiger¹. Îmi povestești totul despre școală și despre mătușa de groază, iar eu îți spun cu care parlamentară Tory² se vede Elspeth în secret. Apoi poți să vinzi știrea la *The Sun*³.

— Iar cu banii ne cumpărăm un apartament în care nu este apă caldă în Wolverhampton⁴. Atunci să vezi trai pe vătrai, zise Miranda.

Beau cidru și mănâncă un baton de ciocolată Mars pe jumătate topit. Povestesc, iar Miranda se întrebă dacă Daniel va încerca să o sărute. Dacă ar trebui ca ea să încerce să-l sărute pe el. Dar el nu o face, ea nu o face, ei nu o fac, iar ea adoarme pe tapițeria roasă de șoareci a monstruoasei caroserii a mașinii Sunbeam Tiger, cu capul pe umărul lui Daniel și cu vulpea prinsă în capcană mototolită în pumn.

Crăciunul următor, Elspeth este în toate ziarele. Soțul parlamentarei Tory divorțase de ea. Elspeth era acuzată de adulter în divorț. Până una alta acum are o aventură cu un fotbalist mai tânăr cu douăzeci de ani decât ea. Cea mai bună știre de Crăciun. Jurnaliștii erau peste tot unde îți aruncai un ochi. Elspeth, în Sunbeam Tiger, o luă pe Miranda de la gară, cu pălărie neagră cu boruri largi, salopetă neagră, ochelari negri, triumfător căzută în dizgrație. Era în elementul ei.

Mătușa Mirandei mai că nu voise să o lase pe Miranda să plece. Pe de altă parte însă, dacă Miranda ar fi rămas acasă, amândouă s-ar fi simțit groaznic. Mătușa ei avea un iubit nou. Aproape la fel de nesuferit ca și ea. Cineva ar trebui să anunțe tabloidele.

— Drăguță rochie, spuse Elspeth, sărutând-o pe obraz. Tu ai făcut-o? Miranda era mulțumită mai ales de lungimea ei.

— Merge.

¹ Versiunea V8 a Sunbeam Tiger, automobil decaapotabil cu două locuri.

² Denumire dată parlamentarilor Partidului conservator englez.

³ Tabloid britanic de mare tiraj, renumit pentru publicarea a numeroase știri de senzație, cu sămbure de adevăr.

⁴ Oraș și zonă metropolitană în West Midlands, Anglia.

— Vreau una exact așa. Pe roșu. Mai decoltată puțin și puțin mai scurtă. Ai putea să te lansezi în afaceri. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Am doar șaisprezece ani, spuse Miranda. Plus că mai am mult de învățat.

— Alexander McQueen! S-a lăsat de școală la șaisprezece ani, spuse Elspeth. A plecat ucenic pe Savile Row¹. Obişnuia să coasă păr uman în căptuşelile sale. Un fel de blestem, cred. Am una dintre rochiile lui manta undeva, la conac. La fel și mama ta, nu era cu mult mai mare decât ești tu acum. Stătea prin culise, cosând paiete și cristale pe tul.

— Unde e Daniel? întrebă Miranda.

Ea corespundea cu mama ei și punea bani deoparte. Încă nu-i spusese mătușii ei, dar Miranda avea de gând să plece în Thailanda vara următoare.

— E acasă. Are toane. Ascultă discurile mele vechi. The Smiths.

Miranda o măsură pe Elspeth din priviri și îi cercetă fața.

— Fata aceea cu care era i-a dat papucii, nu-i așa?

— Dacă te referi la cea care avea dihori și glezne prăpădite, spuse Elspeth, atunci da. Cum o cheamă? E un mister. Nu numele, faptul că s-au despărțit. A crescut șapte centimetri jumătate în trei luni, tenul i s-a curățat, serios Miranda, arată mult mai bine decât mă așteptam. Are o inimă de aur băiatul ăsta și e și deștept. Nu-mi dau seama ce a fost în capul ei.

— Poate a făcut-o de frică să nu-i dea el papucii mai întâi, spuse Miranda.

— Nu aș fi știut că s-au despărțit dacă nu se întâmpla să aud o conversație. Ceva accidental, zise Elspeth. Ei bine, asta și The Smiths. Nu-mi povestește viața lui amoroasă.

¹ Stradă în Mayfair, în centrul Londrei, cunoscută și drept centrul croitorilor din Londra. Este locul în care a apărut pentru prima dată conceptul de croitorie *bespoke* (odată aleasă țesătura, aceasta era promisă, comandată, în engleză *be spoken for*). De-a lungul timpului, aici și-au croit costumele nume celebre precum: Lordul Nelson, Winston Churchill sau Mick Jagger și s-au pregătit pentru lansarea în industria modei Stella McCartney și Alexander McQueen.

— *Ai vrea să-ți povestească despre viața lui amoroasă?*

— Nu, spuse Elspeth. Ba da. Poate? Cred că nu. Mă rog, spune-mi despre tine, Miranda? Ai așa ceva? O viață amoroasă?

— Nu am nici măcar dihori, spuse Miranda.

În Ajun de Crăciun, în timp ce toți Honeywellii veniți în vizită, verii cu soțiile, iubitele cu iubiții, cu iubitele, cu contabilii, ieșiseră să colinde în sat, Elspeth îi luă deoparte pe Miranda și pe Daniel. Le dădu fiecăruia o țigară cu marijuana.

— Nu că nu aș ști că ai dat deja iama prin proviziile mele, *Daniel*, spuse Elspeth. Dar măcar așa știu ce faci. Dacă tot e să încalci legea, măcar să înveți să o faci responsabil. Sub supravegherea unui adult.

Daniel își dădu ochii peste cap și se uită la Miranda. Nu era clar ce văzu pe fața ei, dar izbucni în râs. Enervant, dar adevărat: chiar a ajuns să arate spectaculos de bine. Ei bine, era inevitabil. S-ar părea că toți Honeywelli urâți erau înecați la naștere.

— E în regulă, Miranda, zise el. O fumez și pe a ta, dacă tu nu o vrei.

Miranda își indesă țigara în sutien.

— Mersi, dar am s-o păstrez.

— Oricum, sunt sigură că aveți multe de povestit, spuse Elspeth. Am plecat la cârciumă să le sărut pe chelnerițe și să-i fac pe gazetari să plângă.

Când ieși pe ușă, Daniel spuse:

— Ne face lipeala, nu-i așa?

Miranda răspunse:

— Sau e psihologie inversă?

Ochii li se întâlniră. *Curaj, Miranda*. Daniel își lăsă capul într-o parte, părând tare înflăcărat.

— În acest caz, ar trebui să fac asta, spuse el.

Se aplecă în față, o prinse de bărbie, i-o ridică ușor și adăugă:

— *Noi* ar trebui să facem asta.

O sărută. Buzele îi erau moi și uscate. Din curiozitate, Miranda începu să-i sugă buza de jos să vadă cum e. Își aranjă brațele pe după gâtul lui, iar mâinile lui coborâră, cuprinzându-i fundul. El deschise gura și făcu cu limba niște lucruri până deschise gura și ea. Pare că știa cum merg lucrurile; probabil că exersase mult treaba asta cu prietena lui care avea dihori.

Mirandei îi trecu prin minte ideea dacă cumva în acele momente dihorii erau închiși în cuști sau erau liberi. Cât de neliniștitor putea fi, se întrebă ea, să îți faci de cap în timp ce te privesc niște dihori? Cu ochii lor ca niște mărgele.

Îi simți erecția lui Daniel. Ah, Dumnezeu! Cât poate fi de jenant. Îl împinse.

— Îmi pare rău, oftă ea adânc. Îmi pare rău! Mda, nu, nu cred că ar trebui să facem asta. Cătuși de puțin.

— Probabil că nu, spuse Daniel. Probabil, cu siguranță nu. E ciudat, nu-i așa?

— E ciudat, spuse Miranda.

— Dar poate nu ar mai fi atât de ciudat dacă am fuma întâi o țigară cu marijuana, mai spuse Daniel.

Părul îi era răvășit. Se părea că ea îi făcuse asta.

— Sau, zise Miranda, poate că ar trebui doar să fumăm acea țigară. Și, știi tu, să nu complicăm lucrurile.

După ce au fumat jumătate de țigară, Daniel spuse:

— Nu ar trebui să complice chiar totul.

Capul lui era la ea în poală. Ea își înfășura fire de păr pe deget.

— Ba ar complica, răspunse Miranda. *Mult, mult de tot.*

Mai târziu adăugă:

— Aș vrea să ningă. Ar fi frumos. Dacă ninge. Credeam că de aceea vă adunați grămadă aici de Crăciun. Fiindcă de Crăciun totul este alb aici.

— Groaznică treabă, spuse Daniel. Frig. Alunecuș. Te face să crezi că trebuie să începi să cânti sau să faci altceva de genul acesta. Ca în filme.

— Sau ca într-un glob cu zăpadă.

— Blocat, spuse Miranda. Prins în capcană.

— Blocat, spuse Daniel.

Stăteau intinși, încolăciți, pe canapea vizavi de bradul de Crăciun. Din când în când, Miranda trebuia să-i mute mâna lui Daniel de unde nu ar fi trebuit să fie. Nu credea că o făcea intenționat. Îl mai săruta câteodată în spatele urechii.

— E plăcut, îi spuse el.

Îi mângâie fundul. Ea se strecură de sub mâna lui. Îl sărută din nou. La televizor era un film, multe explozii. Zombi. Cameron Diaz care descărca alimente într-o cabană, de una singură.

Nu, acesta era cu totul un alt film, credea Miranda. Se părea că adormise. Daniel dormea încă. De ce trebuia să arate enervant de bine, chiar și în somn? Mirandei nu-i făcea deloc plăcere să se gândească la cum arăta ea când dormea. Nu e de mirare că fata cu diho-rii l-a părăsit.

Probabil că Elspeth se întorsese de la cârciumă deoarece peste amândoi erau o groază de pături.

Afară ninge.

Miranda puse mâna în buzunarul rochiei și pipăi bucata de damasc pe care o avusese acolo toată ziua. Era un buzunar mare. Era mult loc pentru tot felul de lucruri. Miranda nu voia să fie unul dintre acei designeri care nu făceau decât lucruri drăguțe. Voia să le facă și utile. Și provocatoare. Luă cea mai drăguță pătură de pe canapea și le așază pe celelalte peste Daniel ca să nu rămână deloc descoperit.

Se duse la o oglindă, se opri să-și netezească părul și îl strânse într-o coadă de cal. Înfășură pătura în jurul ei, ca un șal și plecă afară, în zăpadă.

El era acolo, sub salcâmul țepos. Ea tremura și își spuse că era din cauza frigului. Încă nu era multă zăpadă pe jos. Încerca să se convingă că nu adormise prea mult și că el nu aștepta de mult timp acolo.

Era îmbrăcat cu aceeași haină. Fața îi era neschimbată. Nu era atât de bătrân pe cât crezuse ea că este, când îl întâlnește prima oară.

Era doar cu câțiva ani mai mare decât ea. Decât Daniel. Nu îmbătrânise. Ea, da. Unde era când nu se afla acolo?

— Ești o stafie? întrebă ea.

— Nu, spuse el. Nu sunt o stafie.

— Atunci ești cu adevărat om? Un Honeywell?

— Fenwick Septimus Honeywell.

Făcu o plecăciune. Arăta mai bine decât ar trebui, poate din cauza hainei. Oamenii nu prea mai fac astfel de lucruri. Nimeni nu are asemenea nume. Oare câți ani are?

— Vii doar când ninge, spuse ea.

— Doar atunci mi se îngăduie să vin, răspuse el. Și doar de Crăciun.

— Așa carevasăzică, spuse ea. Bine, ba nu. Nu înțeleg. Cine să îți îngăduie?

El ridică din umeri. Nu răspuse. Poate că nu îi era îngăduit.

— Mi-ai dat ceva, spuse Miranda.

El dădu din nou din cap. Ea întinse mâna, atinse locul de pe justacorp de unde el smulsese vulpea. Ca să i-o dea ei.

— Of, spuse Miranda. Biata de ea. Nici măcar nu ai folosit o foarfecă, nu-i așa? Dă-mi voie să o repar.

Luă din buzunar bucata de damasc și trusa de cusut, cea pe care o avea tot timpul la ea. Avea acolo firul potrivit de aproape un an de zile. Pentru orice eventualitate.

Îi arată pânza. Cu câteva luni în urmă descususe toate picioarele vulpii, capcana întreagă. Picăturile de sânge. Coadă și capul care-și arăta colții. După aceea, a cusut din nou broderia după un model propriu, încercând să fie cât mai aproape de spiritul originalului. Acum vulpea era liberă, cu limba atârânănd, cu coada în sus, alergând prin câmpia roz de damasc. Căptușeală din bumbac roz, tăiat dintr-o cămașă de noapte veche.

El o luă și o întoarse în mână.

— Tu ai făcut asta?

— Anul trecut mi-ai făcut-o cadou. Acesta este cadoul meu pentru tine, spuse ea. O voi coase la loc. Se va vedea un pic, dar măcar nu vei mai avea o gaură în haina ta frumoasă.

El zise:

— I-am spus că am sfâșiat-o într-o creangă. E bine așa cum e.

— Nu e bine, spuse ea. Lasă-mă să o cos, te rog.

El zâmbi. Un zâmbet adevărat, poate un zâmbet în care s-a strecurat puțin flirt? El și Daniel ar putea fi frați. Atât de bine seamănă. Atunci de ce l-a oprit pe Daniel când a vrut să o sărute? De ce, uneori, trebuie să-și muște limba când Daniel se poartă frumos cu ea? Când se află la Conacul Honeywell, e ea însăși doar în măsura în care îi îngăduie Elspeth și Daniel să fie. Aceasta nu este viața ei reală.

Este ridicol, bineînțeles. Ce e real, e real. Daniel e real. Miranda e reală când nu este acolo. Indiferent ce ar fi Fenwick Septimus Honeywell, Miranda e cât se poate de convinsă că e complicat.

— *Te rog*, spuse ea.

— După cum ți-e voia, Miranda, răspunse Fenny.

Ea îl ajută să-și scoată haina. Mâna ei o atinse pe a lui și își înăbuși dorința inexplicabilă să o apuce strâns. Ca și cum unul dintre ei ar fi căzut.

— Vino la conac, spuse ea. Doar cât timp lucrez la asta. Ar trebui să o fac înăuntru. Lumină mai bună. L-ai putea întâlni pe Daniel. Sau pe Elspeth. Aș putea să o trezesc. Sunt sigură că știe să se descurce cu asemenea lucruri. Indiferent ce ar însemna asemenea lucruri. Oamenii de teatru par să știe să se descurce cu asemenea lucruri. Vino înăuntru cu mine.

— Nu pot, spuse el cu părere de rău.

Bineînțeles. E împotriva regulilor.

— Bine, spuse Miranda. Atunci vom sta amândoi aici. Voi sta cu tine. Îmi poți spune totul despre tine. Doar dacă nu e și asta împotriva regulilor.

Își făcu de lucru cu acele cu gămălie. Își ridică mâna și rămase cu

— Pe dinăuntru, te rog, spuse el. Vulpea pe dinăuntru.

El avea mâini frumoase. Fără bătăture pe degete. Ungheii îngrijite. Categorie nu era real. Degetul lui mare trecea ușor peste articulațiile degetelor ei. Miranda vorbea, gâfâind ușor:

— Pe dinăuntru. Ca ea să nu observe că cineva a reparat haina?

Cine o mai fi și ea.

— Ea va observa, spuse el. Dar așa, măcar nu va vedea că vulpea este liberă.

— Bine. Presupun că așa ar fi logic.

Miranda îi dădu drumul la mână.

— Poftim. Putem să stăm pe asta.

Ea întinse pătura. Se așează. Își aminti că are un baton de ciocolată Mars în buzunar. Îi dădu ciocolata lui.

— Stai jos.

El examinează ciocolata Mars. Îi desfăcu ambalajul.

— Ah, nu, spuse ea. Alte reguli? Nu-ți este îngăduit să mănânci?

— Nu știu, spuse el. Nu mi s-a mai oferit nimic până acum. Când veneam aici, nimeni nu a vorbit niciodată cu mine.

— Așadar apari când ninge. Te furișezi o vreme pe aici uitându-te în casă pe geam. Apoi de întorci nu știu unde când se oprește ninsoarea.

Fenny încuviință din cap. Părea chiar ușor stânjenit.

— Cât de distractiv! spuse Miranda. Stai, nu! Vreau să-ți spun că ți cam dă fiori!

Reuși să fixeze bucata de broderie așa cum își dorise, prinzând-o cu acul astfel ca vulpea să fie ascunsă.

Oare el va dispărea ca prin farmec dacă se oprește ninsoarea? Oare haina va rămâne? Ceva îi spunea că tot ce se întâmpla era o gravă încălcare a regulilor. Oare el voia să se întoarcă? Și ce voia să însemne acest *să se întoarcă*? Să se întoarcă unde, la Conacul Honeywell? Sau în locul în care se află el când nu este acolo, indiferent unde ar fi acest loc. De ce el nu îmbătrânește?

Elsbeth spune că e o glumă să îmbătrânești. Dar vai, Miranda știa că Elspeth nu credea asta cu adevărat.

— Arată bine, spuse Fenny, părând surprins.

Ciocolata Mars dispăruse. El se linse pe degete.

— Aș putea merge înăuntru, spuse Miranda. Ți-aș putea face un sandviș cu brânză. Este și tort de Crăciun pentru mâine.

— Nu, spuse el. Rămâi.

— Bine, răspunse ea. Rămân. Aici. Am făcut cum am putut mai bine în lumina asta. Mi-au înghețat mâinile prea tare.

El luă haina din mâinile ei. Dădu din cap. Apoi îi puse haina peste umeri. O trase la pieptul lui. Atâta pânză de damasc devenea tot mai grea. Era zăpadă și în haină și pe haină. Fenny era surprinzător de solid pentru cineva care trăia în locurile acestea. Se întrebă dacă și ea era la fel de surprinzătoare pentru el.

Gura lui era deasupra capului el, suflându-i în păr cerculețe de aer cald. Îi era foarte, foarte frig. Cât de ridicol putea să fie să stea afară în ninsoare cu o persoană ridicolă care avea atâtea reguli ridicole?

O să răcească cobză!

Precaut, ca și cum ar aștepta ca ea să-l oprească, o cuprinse cu brațele de talie. Oftă. Respirația caldă îi mângâie părul. Brusc, Miranda se temu că ninsoarea se va opri. Nu au vorbit despre nimic. Nici măcar nu s-au sărutat. Ea știa, fiecare părticică a corpului ei știa că voia să îl sărute. Că el voia să o sărute. Tot corpul îi era înfiorat de dorință. Fierbea pe dinăuntru.

Își puse trusa de cusut înapoi în buzunar și descoperi țigara de marijuana pe care i-o dăduse Elspeth, bricheta lui Daniel.

— Sunt sigură că nu ai mai încercat nici așa ceva, spuse ea.

Se răsuci în brațele lui.

— Fumeaz-o. Poftim.

Îl bătu ușor peste buze cu țigara și i-o lipi între buze când el le întredeschise. Apăsă bricheta până se aprinse și se năpusti pur și simplu asupra lui, sărutându-l și el sărutând-o pe ea. Era a doua oară în acea seară când săruta un băiat, primii doi pe care i-a sărutat vreodată, și amândoi erau din familia Honeywell.

Și da, a fost plăcut să îl sărute pe Daniel, dar ce se întâmplase acum fusese mai mult decât plăcut. Nu făcură altceva decât să se sărute, nu știa de cât timp se sărutau, la început Fenny avea gust de ciocolată, apoi ea nu mai știa ce s-a întâmplat cu țigara. Sau cu bricheta. Se sărutară până ce buzele Mirandei amorțiseră și haina justacorps alunecă în întregime de pe ea, iar ea era în brațele lui Fenny cu o mână în părul lui, cu cealaltă pe talia lui și nu voia altceva decât să-l sărute pe Fenny fără încetare, pentru totdeauna. La un moment dat el s-a retras.

Amândoi respirau greu. Obrajii lui erau roșii. Gura îi era și mai roșie. Miranda se întrebă dacă și ea arăta la fel de răvășită ca și el.

— Tremuri, spuse el.

— Bineînțeles că tremur. E ger afară. Și tu nu vrei să intri în casă. Pentru că, spuse Miranda abia răsufând, tremurând, vibrând toată de frig și de *vreau, vreau, vreau*, este împotriva regulilor!

Fenny dădu din cap. Se uită la buzele ei. Le umezi pe ale lui. Cu toate acestea, se feri brusc când Miranda dădu să-l sărute din nou. Fusese tentată să ia în mână un bulgăre de zăpadă udă și să i-l storcească drept în fața lui de Honeywell.

— Bine, bine! Rămâi aici. Nu te mișca. Nici măcar un milimetru, ai înțeles? O să aduc cheile de la Tiger, spuse ea. Dacă nu cumva este împotriva regulilor să stai în mașini vechi.

— Tot ce facem noi acum este împotriva regulilor, spuse Fenny.

Dar dădu din cap. Poate, îi trece ei un gând prin minte, poate reușește să-l facă să intre în mașină și să plece cu el. Poate asta era soluția.

— Vorbesc *serios*, spuse Miranda. Să nu *indrăznești* să pleci nicăieri.

El dădu din cap din nou. Ea îl sărută, răzbunător, prelung, disperat, după care alergă spre bucătărie. Degetele îi erau atât de înghețate încât nu putu deschide ușa de prima dată. Închăță haina, cheile de la mașină, după care, reacționând pe moment, tăie o bucată mare din tortul neatins pentru Crăciun. Ei bine, dacă Elspeth avea să zică ceva, o să-i spună întreaga poveste.

După care ieși din nou pe ușă. Îi veniră la gură cele mai urâte cuvinte pe care le știa când văzu că ninsoarea se oprise. Văzu pătura acoperită de zăpadă, țigara cu marijuana și învelișul de la ciocolata Mars.

Lăsă bucata de tort de Crăciun pe pervazul ferestrei. Poate o vor mânca păsările.

Daniel dormea încă pe canapea. Miranda îl trezi.

— Crăciun fericit! îi spuse. Bună dimineața!

Îi dădu cadoul. Îi făcuse o cămașă. Din bumbac egiptean, gri albastru, ca să îi scoată ochii în evidență. Bineînțeles însă că nu i se potrivea. Deja îi rămăsese mică.

Daniel o prinse sub vâsc cu mult după ora de culcare fiindcă era seara de Crăciun și nimeni nu voia să meargă la culcare, toată lumea fiind cherchelită și relaxată, certându-se pe chestiuni de care nu le păsa. Doar ca să se certe. El o sărută pe Miranda. Miranda îl lăsă.

Este un fel de cadou pentru Elspeth, încercă ea să-și explice. Un fel de, deoarece știa că este ridicol să nu-l sărute pe Daniel doar pentru că voia să sărute pe altcineva. Cu atât mai mult cu cât persoana pe care dorea să o sărute nu era deloc o persoană reală. Cel puțin nu de cele mai multe ori.

În plus, el purta cămașa dăruită de Miranda, chiar dacă nu-i venea.

Dimineața următoare, Daniel era prea mahmur să o ducă pe Miranda în sat ca să prindă autobuzul, așa că o duse Elspeth. Elspeth purta un costum vintage, un caftan maro-roșcat, cu blană de samur pe margine, iar pe Miranda o mâncau degetele de curiozitatea să-l desfacă să vadă cum este făcut. Ce talie subțire avea.

Elspeth spuse:

— Știi că este îndrăgostit de tine.

— Nu este, îi răspunse Miranda. Mă iubește, dar nu este îndrăgostit de mine. Și eu îl iubesc, dar nu sunt îndrăgostită de el.

— Dacă spui tu, adăugă Elspeth.

Tonul ei era detașat.

— Cu toate astea, nu pot să nu fiu curioasă cum de știi atâtea lucruri despre dragoste, Miranda, fiind atât de tânără.

Miranda se înroși.

— Știi că poți să vorbești cu mine, spuse Elspeth. Poți să vorbești cu mine când dorești. Când ai nevoie. Dragă Miranda. Există un băiat, nu-i așa. Nu e Daniel. Sărmanul Daniel.

— Nu e nimeni, spuse Miranda. Serios. Nu e nimeni. Nu se întâmplă nimic. Sunt doar puțin tristă fiindcă trebuie să mă întorc acasă. A fost un Crăciun minunat.

— Cu o zăpadă atât de frumoasă, zise Elspeth. Păcat că niciodată nu ține.

În primăvară, Daniel a venit în vizită. La două luni după Crăciun. Miranda nu îl aștepta. S-a trezit cu el la ușă cu un buchet de trandafiri. Sprâncenele mătușii Mirandei îi ajunseră în dreptul liniei părului.

— O să pun de ceai, spuse ea, grăbindu-se să iasă din încăpere. Și avem nevoie de o vază pentru astea.

Miranda luă trandafirii de la Daniel.

— Daniel, ce cauți aici, întreabă ea?

— M-ai evitat, răspunse el.

— Te-am evitat? Nu locuim în același loc, zise Miranda. Nici nu eram sigură că știi unde stau.

Abia suporta ideea să-l știe acolo în holul curat lună din căsuța semidecomandată a mătușii ei.

— Știi ce vreau să spun, Miranda. Nu ești niciodată online, spuse el. Iar atunci când ești, nu vrei niciodată să vorbim. Nu îmi răspunzi la mesajele pe care ți le scriu. Nu ai de gând să mă inviți înăuntru?

— Nu, spuse ea.

Își înhață geanta.

— Nu te deranja să faci ceai, mătușă Dora, spuse ea tare. Ieșim în oraș.

Îl trase pe Daniel de mână și îl extrase cu *violență* din viața ei, din viața ei *reală*. Măcar dacă.

A mers cu el în grabă pe lângă casele din cartierul de locuințe cu fațadele lor mici din piatră albă, până pe strada principală jalnică și dubioasă, tipică zonei Midlands. Era mult de mers, iar ea habar n-avea ce să-i spună. Nici el nu părea că ar ști ce să spună.

Rochia ei era un experiment și nu intenționa să o poarte în oraș. Nici măcar nu s-a pieptănat azi. Era weekend. Plănuia să stea în casă și să învețe. Cum de a îndrăznit el să apară așa?

Era o cearșărie unde biscuiții și sandvișurile erau sub orice critică. Au mers acolo și s-au așezat. Au comandat.

— Ar fi trebuit să-ți spun că vin, zise Daniel.

— Da, spuse Miranda. Și așa ți-aș fi spus să nu vii.

El încercă să-i ia mâna într-a lui.

— Mirandy, spuse. Mă gândesc la tine tot timpul. La noi. Mă gândesc la noi.

— Nu, spuse ea. Oprește-te!

— Nu pot, spuse el. Te plac. Foarte mult. Tu nu mă placi?

Era o conversație oribilă. Parcă trecea cu talpa peste un șoricel. Un șoricel care se întâmpla să fie prietenul ei. Nu ajuta nici faptul că Miranda știa că nu este deloc cinstită. Ar fi trebuit să se înfurie că el a venit la ea. EL nu știa ce părere avea ea despre acel loc. Încă puțin, doar câteva luni și va pleca de acolo definitiv. Ca și cum acel loc nici n-ar fi existat.

Până să vină biscuiții, amândoi erau pe punctul de a izbucni în plâns. Daniel luă o înghițitură și o scuipă imediat în farfurie.

— Nu e chiar atât de rău, izbucni ea.

Îl provoca să se plângă.

— Ba da. Este chiar foarte rău.

Sorbi puțin și din ceai.

— Iar laptele s-a stricat.

Părea atât de uimit de ceea ce se întâmpla, încât ea nu se mai putu abține. A izbucnit în râs. Și acest lucru îl uimi. Și uite așa, nu se mai

certară. Restul zilei îl petrecură hrănind rășuștele din lacul înghețat, intrând și ieșind de la filme de groază, de la filme de acțiune, de la desene animate, de la toate genurile de filme, mai puțin cele romantice, fiindcă de ce ar trebui să răsușești cuțitul în rană? El nu încercă să o ia de mână. Ea încercă să își imagineze că afară ninge, că Fenny stătea lângă ea în întunericul care licărea. Și asta ar fi împotriva regulilor.

Miranda termină semestrul. Împachetă ce voia să ia cu ea, iar restul îl puse în cutii. Își vându mașina de cusut. Lăsă un bilețel mătușii. Nu conta ce scria în el.

Știa că ar fi trebuit să fie mai recunoscătoare. Mătușa ei a hrănit-o, a îmbrăcat-o, i-a oferit masă și casă. Nu a lovit-o niciodată. Niciodată nu s-a purtat urât cu ea, de fapt. Dar Miranda s-a cam săturat să fie recunoscătoare oamenilor.

Era lipicioasă, mirosea și era amețită de diferența de fus orar când avionul ei ajunsese în Phuket. Petrecu noaptea într-un hostel, după care porni la drum. Citise despre cum aveau să decurgă lucrurile. Ce puteai aduce cu tine, cât de mult puteai să stai, cum ar fi trebuit să te porți. Toate regulile.

În final însă, nu s-a întâlnit cu Joannie. Nu i s-a dat voie. Motivul nu era clar. Era acolo mama ei? I-au spus că da. Era încă în viață? Da. Putea Miranda să o vadă? Nu. Nu era posibil atunci. I-au spus să revină.

Miranda a revenit de trei ori. De fiecare dată era trimisă înapoi. Consulul nu o putea ajuta. În timpul celei de-a doua vizite, Miranda a vorbit cu o tânără pe nume Dinda, care venea și stătea cu prizonierele când erau în infirmerie. Dinda a spus că a stat cu Joannie de vreo două, trei ori. Că mama Mirandei nu spunea prea multe. Trecuseră mai bine de șase luni de când mama ei a scris vreun rând lui Elspeth sau Mirandei.

A treia oară când fusese trimisă de acolo, Miranda cumpără un bilet de avion spre Japonia. Își petrecu acolo următoarele patru luni

predând engleza în Kyoto. Vizitând muzee. Admirând chimonouri în piețele de vechituri de lângă temple.

Trimisese vederi lui Elspeth, lui Daniel. Mamei ei. Trimise o vedere chiar și mătușii ei. Și cu două zile înainte de Crăciun, Miranda se urcă în avionul ce ducea spre casă.

În avion adormi și visă că ninge. Era într-o celulă cu Joannie în închisoarea din Phuket. Mama îi spunea Mirandei că o iubește. Îi spunea că pedeapsa a fost micșorată. Îi spunea că dacă Miranda este cuminte și urmează regulile, va veni acasă de Crăciun.

Anul acesta avea un plan. Planul era că de Crăciun avea să ningă. Indiferent ce anunțau prognozele. Avea să ningă. Avea să-l găsească pe Fenny. Și nu va pleca de lângă el. Nu conta ce spuneau regulile!

Anul următor, Daniel se va duce la St. Andrews. Pe iubita lui o cheamă Lillian. Elspeth se comporta exemplar. Și Miranda la fel. Povestea Honeywellilor adunați acolo istorioare amuzante despre elevii ei, despre căprioara de la templu și despre fata care a cântat pentru ei la fluier.

Elspeth *imbătrânește*. Rămâne însă cea mai frumoasă femeie pe care Miranda a văzut-o vreodată, dar a împlinit șaiszeci de ani. Măine-poimâine va fi ridicată în vreun rang și nu se va mai comporta scandalos.

Lillian era o persoană drăguță. Îi spuse Mirandei că îi plăcea rochia ei. Flirtă cu unul dintre cei mai decrepiți membri ai familiei, ajută la punerea mesei. Daniel îi urmărea fiecare mișcare ca și cum ar vedea-o pentru prima dată, de parcă Lillian ar fi inventat complimentele, flirtul, de parcă nu mai existaseră pahare de apă și fețe de masă până să le descopere Lillian. *Eureka!*

Cu toate acestea, Miranda credea că ar putea să-i placă Lillian. Era deșteaptă. Îi plăcea matematica. De fapt, chiar îi plăcea *sincer* rochia Mirandei, o rochie care, trebuie să recunoaștem se dorea o declarație de război. Miranda nu se afla într-o pasă de drăgălășenie. Acum era preocupată de armuri, arme, lucruri abrazive, disconfort al

ei și al celor din jurul ei. Rochia era din piele, punk, țintuită cu țepi, catarama, manșete metalice, un lanț învârtit de jur împrejur. De câte ori se așeza trebuia să fie atentă să nu se spintece, înțepe sau să deformeze mobila. Îmbrățișările nici nu intrau în discuție.

Lillian dorea să facă o mică plimbare, așa că după cină și după primul rând de cocktailuri, Miranda și cu Daniel făcură împreună cu ea un tur al Conacului Honeywell, în locurile care erau întreținute dar și în cele care erau neîngrijite. Au ajuns într-unul dintre poduri, cotrobăind prin cuferele cu costume ale lui Elspeth. Au pus-o pe Lillian să încerce rochii din materiale subțiri ca tifonul, aripi de zână cu mărgelile cusute manual sau machiaj de scenă vechi și întărit. Și-au făcut *selfie*-uri. Daniel a citit mesaje vechi de la fani, a scos la lumină fotografii vechi cu Elspeth și cu Joannie, în culise. Joannie apărea cocoțată pe o urnă uriașă. Joannie cu gura plină de ace cu gămălie. Joannie la petrecerea de la o premieră, cherchelită, cu gura până la urechi și tânără. Ar trebui să fie dureros să privești aceste fotografii. Așa ar trebui? — Crezi că va ninge? întrebă Lillian. Vreau zăpadă de Crăciun.

Daniel spuse:

— A nins anul trecut. Nu m-aș aștepta la zăpadă anul acesta. E prea cald.

Fără măcar să încerce să pară nonșalantă, Miranda spuse la rândul ei:

— Va ninge. Trebuie să ningă. Și dacă nu ninge, atunci ne vom ocupa de asta. O să facem să ningă.

Este extrem de încântată când Lillian se uită la ea ca și cum Miranda ar fi nebună sau chiar periculoasă. Până una alta trebuia să-și dea seama după rochie.

— Cadoul meu anul acesta, spuse Miranda, este zăpada. Puteți să-mi spuneți Crăiașa Zăpezii. Veniți să vedeți.

Bagajele ei, echipamentul special, abia încăpeau în Tiger. Elspeth nu scosese o vorbă, doar ridicase o sprânceană. Majoritatea rămase în sopron.

Daniel era gata să o ajute după ce îi explică. Lillian ori era și ea de treabă, ori se prefăcea. Fășii lungi, delicate de pânză albă trebuiau împletite printre ramurile copacilor. Erau șiruri lungi de ornamente de sticlă și de cristal. Fulgii de zăpadă tăiați din dantelă trebuiau prinși pe o împletitură din fire. Piesa de rezistență era Mașina de Zăpadă Artificială Snowboy Stage Whisper, care avea un furtun reglabil, lung de peste un metru și jumătate. Miranda avea o sumedenie de sacoșe de zăpadă artificială. Într-o oră ai cea mai grozavă ninsoare artificială pe care ai putea să o cumperi vreodată, potrivit băiatului care i-a închiriat mașina.

Era aproape miezul nopții când reușiseră să aranjeze totul după dorința Mirandei. Ea intră în casă și aprinse luminițele care împodobeau conacul, după care porni mașina de zăpadă artificială. Ninsoarea fină, strălucitoare începea să cadă. Lillian îl sărută tandru și prelung pe Daniel. O frumoasă poveste de dragoste.

Elsbeth a observat totul de la început până la sfârșit de pe scara de la bucătărie.

Își așeză o mână peste paharul de cocktail. Zăpada artificială i se așternu ca o pudră peste părul blond, lăsându-i urme albe.

Honeywellii care nu se duseseră încă la culcare, adică mai toți, erau numai un *ooo* și un *aaaa*. Cei mai tineri Honeywelli, care nici măcar nu se născuseră când Miranda a venit pentru prima oară la Conacul Honeywell, începură brusc să aplaude furtunos. Miranda se simțea atotputernică. Moș Crăciun exista, până la urmă.

Într-un final, toți Honeywellii s-au retras în conac ca să bea, să bârfească și să admire efectele speciale ale Mirandei. Poate că nu era ger pe cât ar fi trebuit, dar era suficient de frig. Era momentul pentru ciocolată fierbinte, grog cald, băi fierbinți, sticle cu apă caldă și mers în pat.

Evident că nu a fost sigură că ce făcuse va și funcționa. Dacă era conform regulilor. Dar nu merită și ea ceva după tot ce s-a întâmplat? Puțin noroc?

Și primi. Inițial, fără să îndrăznească să spere, credea că cel ce venea să-i spună să intre în conac era Daniel. Dar nu era el.

Fenny, în justacorps, cu petecul cusut de Miranda deasupra buzunarului, ieși de sub gherghin.

— A funcționat, spuse Miranda, dându-i o îmbrățișare, ceea ce a fost o greșeală.

Toți țepii aceia.

— Au. Of.

— Nu ar trebui să fiu aici, nu-i așa? spuse Fenny. Ai făcut tu ceva. Miranda se uită la fața lui cu atenție. Cât de tânăr arăta. Abia dacă era puțin mai mare decât ea. De cât timp era atât de tânăr?

Zăpada artificială cădea peste creștetele lor.

— Avem la dispoziție cam o oră, spuse Miranda. Nu e prea mult timp.

Atunci, el veni spre ea și o luă în brațe.

— Ai grijă, îi spuse ea. Sunt numai țepi.

— Ce rochie ridicolă, spuse el cu buzele lipite de părul ei. Cu toate acestea e frumoasă. Așa se îmbracă oamenii în ziua de azi?

— Spune bărbatul îmbrăcat în justacorps, adăugă ea.

Sunt aproape de aceeași înălțime anul acesta. Își dă seama că este mai scund decât Daniel. Apoi se sărută, ea și Fenny se sărută și nu se mai gândește deloc la Daniel.

Se sărută, iar Fenny o strânge cu putere la pieptul său, așa blindată cu țepi cum era Miranda. O strânge în brațe, cu mâinile ușor deasupra taliei, suficient de tare cât Miranda să creadă că a doua zi va avea vanătăi în forma degetelor lui.

— Intră cu mine în conac, spuse Miranda printre săruturi. Vino cu mine.

Fenny își mușcă buza de jos. Apoi își trecu limba peste ea.

— Nu pot, spuse. Din cauza regulilor.

O mușcă ușor și încet de ureche. Ea scânci. Îl trase de păr de lângă ea. Nesuferite reguli!

— Dacă aş putea să rămân cu tine, jur că aş rămâne. Aş rămâne să îmbătrânesc împreună cu tine, Miranda. Sau aş rămâne atâta timp cât vrei tu să rămân.

— Rămâi cu mine, spuse ea.

Probabil că rochia ei îl străpunge deja până la sânge. În stomacul lui, în coapsele lui. Amândoi vor avea vânătăi a doua zi.

El nu spuse nimic. O sărută iar și iar. O distragea, știa. Partea din față a rochiei era prinsă cu o singură clemă. Pe dedesubt avea un tricou vechi. Mai jos, colanți. Îi conduse mâinile.

— Dacă tu nu poți rămâne cu mine, spuse ea în timp ce Fenny deschidea cleva, atunci rămân eu cu tine.

Îi simțea deja mâinile lui pe torace. Nu i-a fost deloc greu să îl tragă în armătura rochiei, să întindă mâna pe după spatele lui și să tragă cureaua grea, din lanț în jurul amândurora. Să o încuie. Cheia era la conac. În pod, acolo unde o lăsase ea.

— Miranda, spuse Fenny când își dădu seama ce se întâmplă. Ce-ai făcut?

— O componentă de importanță crucială în orice relație este capacitatea de a surprinde persoana iubită. Am citit chestia asta undeva. Într-o revistă. O să vezi că o să-ți placă revistele pentru femei. Ah, și internetul. Mă rog, unele aspecte ale lui. Nu vreau să-ți dau drumul, spuse Miranda. Rochia este croită în așa fel încât să ne cuprindă bine pe amândoi.

Îi simțea fiecare respirație.

— Dacă tu pleci, atunci vin și eu. Indiferent unde o fi locul acela în care mergi.

— Lucrurile nu funcționează așa, spuse el. Există niște reguli.

— Întotdeauna există soluții ca să ocolești regulile, i-o întoarse Miranda.

Asta era în altă revistă. Își dădu seama că bătea câmpii. Era un mecanism prin care ea încerca să facă față unei situații. Și pe tema asta sunt articole. De ce nu se putea abține să nu se mai gândească la revistele pentru femei? Să fie asta un rezultat secundar al faptului că

ești îndrăgostit? „Cincisprezece moduri după care să-ți dai seama că și el te iubește”. Numărul opt. Nu se opune atunci când tu te legi cu lanțuri de el după ce ai folosit zăpada artificială ca să crezi o magie falsă prin care să-l atragi în brațele tale.

Zăpada artificială era mai rece, mai umedă și mai grea decât își imaginase ea că avea să fie. Semăna mult mai mult cu zăpada naturală. Fenny tocmai mormăise ceva înfundat pe gâtul ei. Dacă nu era *Tu iubesc*, atunci era *Ce dracu' a fost în capul tău, Miranda?*

Amândouă. Le spunea pe amândouă. Era zăpadă artificială și reală. Zăpadă adevărată care cădea împreună cu cea artificială. Magia ei falsă și magia adevărată. Se așternu tot mai mult și mai mult, până când întreaga lume era albă. Aerul, tot mai rece, mai rece și mai rece în continuare.

— Se întâmplă ceva, Fenny, spuse ea. Ninge. Ninge de-adevăratelea.

Parcă se transformase în piatră în brațele ei. Își dădu seama că el nici nu mai respira. În schimb, inima lui o luase la galop.

— Dă-mi drumul, spuse el. Te rog, dă-mi drumul.

— Nu pot, spuse Miranda. Nu am cheia.

— Poți.

O voce. Cristalină și dulce ca un clopoțel.

Și iată, apare ceea ce așteptase Miranda. *Ea*. Cea a lui Fenny. Cea care prinde vulpi în capcane. Nu le mai dă drumul niciodată. Cea care face regulile.

Este o prostie, poate, ca Elspeth să fie adusă exact acum în discuție, dar imaginea ei i-a venit Mirandei în minte imediat cum a indicat și a văzut-o pe Doamna care se apropia, mai Honeywell decât oricare alt Honeywell pe care Miranda îl cunoscuse vreodată. Prezența demnă, *autoritatea* pe care Elspeth le impune, doar pentru puțin timp, cât atrage atenția asupra ei, nu sunt decât un joc. Ceva cu care Elspeth cochetează. Aici era însă esența. Puterea pentru Elspeth

era ceva ce publicul îi oferea de bunăvoie. Doamna lui Fenny o avea dintotdeauna. Ce povară. Să nu poți renunța deloc la ea.

Putea Doamna să vadă ce gândea Miranda? Privirea ei absorbea totul. Fenny își ținea capul plecat. Dar mâinile lui erau în mâinile Mirandei. El se afla în grija ei acum, iar ea nu voia să-i dea drumul.

— Nu am nicio cheie, spuse Miranda. Iar el nu vrea să meargă cu tine.

— A făcut-o demult, spuse Doamna.

Purta armură, toată din gheață. Ce grozav ar fi să o poată îmbrăca pe această Doamnă. Să fie în slujba ei. Ar putea merge cu Fenny, dacă Doamna i-ar îngădui.

Jos, pe sub rochie, unde Doamna nu putea vedea, Fenny ciupea plasa subțire dintre degetul mare al Mirandei și arătător. Durerea o trezise din reverie. Vedea că el se uită la ea. El nu spunea nimic, doar o privea până când Miranda se regăsi în ochii lui.

— Am mers cu tine de bunăvoie, se declară de acord Fenny.

Dar nu se uita la Doamnă. O privea doar pe Miranda.

— Dar ai vrea acum să pleci de lângă mine? Doar spune, și îți voi da drumul imediat.

Fenny nu spuse nimic. O regulă, gândea Miranda. Există o regulă în legătură cu asta.

— Nu poate să spună, zise. Pentru că nu îl lași. Așa că dă-mi voie să o spun eu în locul lui. El va rămâne aici. Nu l-ai ținut departe de casa lui destul?

— Casa lui este unde sunt eu. Dă-i drumul, adăugă Doamna. Altfel vei regreta.

Întinse o mână lungă și atinse lanțul înfășurat peste rochia Mirandei. Se făcu țandări sub atingerea ei ușoară ca un fulg. Miranda simți cum se desface.

— Dă-i drumul și îți voi da ce îți dorește inima, spuse Doamna.

Este atât de aproape încât Miranda simți cum respirația ei îi îngheață obrazul. Apoi Miranda nu îl mai ținea în brațe pe Fenny. Îl ținea pe Daniel. Miranda și Daniel erau căsătoriți. Se iubeau foarte

mult. Conacul Honeywell era căminul ei. Așa fusese dintotdeauna. Copiii lor se jucau sub brad, Elspeth, cu părul alb și frumoasă stătea în capul mesei, îmbrăcată într-o rochie din colecțiile create de Miranda.

Doar că nu era deloc Elspeth, nu-i așa? Era Doamna. Miranda aproape că îi dădu drumul lui Daniel. Fenny! Dar el îi luă mâinile într-ale lui, iar ea îi cuprinse cu ele talia, mai strâns decât până atunci.

— Ai grijă, fetițo! spuse Doamna. Mușcă!

Miranda ținea în brațe o vulpe. Zgâriind, dând să muște, respirație mirosind a hoit direct în fața ei. Miranda apucă animalul ferm.

Apoi: din nou Fenny. Tremurând strâns lipit de ea.

— Totul este bine, spuse Miranda. Te țin bine.

Dar nu era Fenny totuși. Era mama ei. Erau împreună într-o celulă mică, murdară.

Joannie spunea:

— Totul este bine, Miranda. Sunt aici. E bine. Poți să-mi dai drumul. Sunt aici. Dă-mi drumul și putem să mergem acasă.

— Nu, strigă Miranda, pe neașteptate fierbând de furie. Nu, tu nu ești aici. Și nu pot să fac nimic în legătură cu asta. În schimb pot să fac ceva acum.

O îmbrățișă strâns pe mama ei până când ea deveni din nou Fenny și Doamna se uită la ei ca și cum ar fi niște micî jigodii sub picioarele ei înconduurate.

— Fie, spuse Doamna.

Zâmbi cum i-ai zâmbi unei jigodii.

— Păstrează-l atunci. Pentru o vreme. Dar să știi că nu va mai cunoaște niciodată bucuria așa cum i-am arătat-o eu. Cu mine nu poate fi decât fericit. Așa l-am făcut eu. Tu îi vei aduce durere și moarte. L-ai târât într-o lume despre care nu știe nimic. În care nu are nimic. Se va uita la tine și se va gândi la ce a pierdut.

— Cu toții pierdem, se auzi o voce acerbă. Cu toții iubim și cu toții pierdem și cu toate acestea iubim în continuare.

— Elspeth, spuse Miranda.

Dar apoi se gândi, e o capcană. Doar o altă capcană. Îl strânse pe Fenny de mijloc atât de tare că acesta rămase fără suflare.

Elsbeth se uită la Fenny. Spuse:

— Te-am văzut o dată, cred. Pe geam. Am crezut că erai o umbră sau o fantomă.

Fenny spuse și el:

— Îmi amintesc. Cu toate că pe vremea aceea abia dacă se întrezărea frumusețea care ai devenit.

— Așa vorbe. Mă tem că te irosești cu Miranda mea. În ce te privește pe tine, doamna mea, cred că îți vei da seama că ai fost înfrântă. Du-te și găsește-ți altă jucărie. De noi nu te poți apropia.

Doamna făcu o reverență. Se mai uită pentru ultima dată la Elspeth, Miranda. La Fenny. De data aceasta el privi în urmă. Ce văzu? Exista vreo parte din el care să o urmeze?

Mâna lui o găsi pe a Mirandei.

Doamna dispăru, iar ninsoarea se domoli până la ultimul fulg.

Elsbeth răsufă ușurată.

— Așadar, spuse ea. Ești o fată încăpățânată, bună la inimă, Miranda, și mai deșteaptă decât biata ta mamă. Dar dacă aș fi știut ce pui la cale, aș fi avut o mică discuție cu tine. Nu am nimic împotriva magiei create de spectacol, dar este mai bine să te ferești de cea adevărată.

— Mai bine pentru Miranda, spuse Fenny. Dar cu trucul ei curajos mi-a câștigat libertatea.

— Iar acum cred că va trebui să îmi dau seama ce să ne facem cu tine, spuse Elspeth. Vei avea nevoie de ceva mult mai practic decât haina aceea.

— Vino, spuse Miranda.

Încă îl ținea de mână pe Fenny. Poate că îl ținea prea strâns, dar pe el nu părea să-l deranjeze. Și el o ținea la fel de strâns.

Așa că ea spuse:

— Hai să intrăm.

ÎNGERI ÎN ZĂPADĂ

MATT DE LA PEÑA

Nu spusesem nimănui că eram în rahat până-n gât. E adevărat, poate că bătrânul meu ar strecura câțiva dolari într-un plic să mi-i trimită la apartamentul din Brooklyn (unde ar fi putut fi furat din cutia poștală de vreo bandă de derbedei), dar avea și el propriile griji. Punea bani deoparte pentru tabăra de vară a surorii mele mai mici. Plus că Alună, câinele nostru, poate cea mai mușcată de pureci și cu dinții ieșiți în afară corcitură pe care ți-ai putea-o imagina vreodată, tocmai ce avusese nevoie să i se scoată de urgență un dinte. Știu, da? Un câine cu hibe la dinți are și el nevoi stomatologice. Bine. Dar, după cum spunea sora mea, procedura a costat peste trei sute de dolari și a fost nevoie ca bătrânul să-i plătească în rate.

Nicio problemă.

Aveam să fac foamea de sărbători.

Circulați, circulați, nu aveți ce vedea aici.

— *Mijo*, îmi spuse la telefon în prima zi în care am avut nonstop grijă de o pisică ai cărei stăpâni nu erau acasă. Merg bine la școală? Am înfipt chitara acustică a lui Mike înapoi în rastel.

— Totul este bine, taică!

— Bine, spuse el.

Mă gândeam la cuvântul acesta bine. De câte ori aruncă și el și eu rahatul ăsta zilele acestea? Bătrânul meu, pentru că nu avea încredere în engleza lui, eu, pentru că nu voiam să-l fac să creadă că mă dau mare.

— Anul viitor îți luăm bilet ca să poți veni acasă de Crăciun, zise el. Iar eu, tu și cu Sofe o să fim împreună, toată familia. Așa cum trebuie.

— E o idee bună, taică.

El nu știa încă, dar plănuiam ca până la Crăciunul următor să locuiesc din nou lângă ei, în zona de sud-est din San Diego și să merg la școală la colegiul de stat. Toată lumea părea să creadă că mă descurcasem grozav în New York, iar pe hârtie, poate așa și era. Bursă completă la UNY, Universitatea din New York. Profesori care mă uimeau de câte ori intram la orele lor de curs. Ca să înțelegeți însă de ce m-am gândit să renunț după primul an de studii, ar trebui să citiți e-mailurile pe care sora mea mi le tot trimitea. Erau nopți în care taica, unul dintre cei mai duri bărbați pe care i-am cunoscut vreodată, adormea plângând. Ea îl auzea prin peretele de la dormitor. Nu voia să mănânce seara decât dacă sora mea îl trăgea pur și simplu la masă și îl așeza în fața farfuriei cu mâncare. Vreau să spun că, acasă la mine viața era plină de rahaturi. Doliu veritabil. Iar eu, bine mersi, în celălalt colț de țară, mă distram de minune.

Ar fi imposibil de descris cât de puternic mă apăsa acea vină.

Până să-și dregă el vocea și să-mi vorbească, o pauză lungă și jenantă se instală între mine și bătrân la telefon, încă mai aveam de învățat până să stăpânim arta conversațiilor telefonice.

— Bine, *mijo*. Să te adăpostești de furtuna aceea. La știri spune că e foarte, foarte puternică.

— Așa am să fac, taică, am spus. Spune-i lui Sofe să stea departe

Ne-am spus la revedere și am închis.

Mi-am pus mobilul în buzunar și am dat iama prin dulapurile lui Mike pentru a două suta oară. O chiflă cu multicereale pentru hot-dog și câteva pachete rătăcite de sos picant. Asta era tot. Nici scotch-ul prin frigiderul din inox nu avusese un rezultat mai grozav. O ciocolată neagră nedesfăcută, o pungă pe jumătate plină de morcovi, două iaurturi simple și o sticlă de votcă scumpă. Cum se putea ca într-un apartament atât de frumos să fie atât de puțină mâncare. Maștele îmi chiorăiau în timp ce mă uitam la cutiile frumoase de iaurt. Dar trebuia să fac economie. Mai erau trei zile până la Crăciun, iar eu nu aveam să văd bani decât după aceea.

Managerul librăriei din campus, Mike, și soția lui, Janice, mă plăteau să stau cu pisica în apartamentul lor nou-nouț, care era de trei sute de ori mai frumos decât dărâmătura de cameră pe care am închiriat-o în Bushwick, însă Mike uitase să treacă pe la bancomat înainte să plece și mă întrebă dacă putea să mă plătească după ce se întorceau din Florida.

Nicio problemă, am mințit.

Colac peste pupăză, la câteva ore după ce plecaseră, un drăguț de viscol demn de Cartea Recordurilor lovi New Yorkul, acoperind cartierul în care locuia Mike, Park Slope, cu un strat de peste treizeci de centimetri de zăpadă afurisită. Traducere: și să fi vrut să scot de la sertar vechile tehnici de supraviețuire pe care le-am deprins acasă (cum să jefuiesc pe cineva), nu puteam. Toți stăteau pe fundurile lor la căldurică, în apartamentele lor confortabile.

Am închis frigiderul, m-am dus în dormitor și am început să mă holbez pe geam, lângă pisică, Olive, parcă așa îmi spusese Mike că o cheamă. Stomacul meu gol se strângea, se răsucea și apoi se destindea ușor, după care se strângea din nou. Cele câteva mașini care au rămas parcate pe străadă erau acum îngropate în zăpada care continua să cadă. Copacii care îmi încadrau priveliștea se încovoiaseră sub greutatea omătului.

M-am întors spre pisica lui Mike și i-am spus:

— Promit să nu te mănânc.

Se uită la mine, deloc impresionată, apoi sări pe parchet și o porni agale spre bucătărie unde o aștepta un bol care dădea pe dinafară de mâncare uscată cu aromă de somon.

Instalații defecte

Mâncasem deja un sfert dintr-unul din prețioasele iaurturi ale lui Mike când am auzit un ciocănit în ușă. Am încremenit, iar lingurița rămase suspendată între gura mea și cutia de iaurt. Cine ar fi putut fi? Nu puteai intra în clădire decât dacă sunai la interfon și ți se deschidea ușa, iar Mike îmi spusese că aveam să fiu singurul din toată clădirea de șapte etaje care nu plecase nicăieri de sărbători.

Din nou un ciocănit.

Mai tare de data aceasta.

Am ascuns iaurtul în frigider, m-am dus la ușă și m-am uitat pe vizor. De cealaltă parte a ușii stătea o fată drăguță, albă, cu părul lung, de culoarea nisipului, pielea ca de porțelan și ochi căprui deschiși. Încă mă obișnuiam să fiu prin preajma unor astfel de oameni. Cei pe care îi vezi în filme, reclame și comedii. Acasă, toți oamenii pe lângă care treceai pe stradă erau mexicani obișnuiți, ca mine.

Am tras lanțul, am deschis ușa și am încercat să fiu cât se poate de relaxat.

— Cu ce vă pot ajuta?

— O, zise ea părând dezamăgită. Nu ești Mike.

— Da, suntem colegi la...

— Și categoric nu ești Janice. Își aruncă ochii prin apartament peste umărul meu.

— Mike este șeful meu, am spus poate puțin prea grăbit, deloc relaxat. Am grijă de pisica lor cât timp el și Janice sunt în Florida la prieteni. Poți fi sigură că știe că sunt aici.

Inima mea grăbi ritmul. Nu aveam nevoie ca fata ieșită parcă dintr-un film de televiziune să creadă că s-a nimerit în mijlocul unui jaf sau al unei crime. Am arătat cu degetul apartamentul, dar pisica lui Mike, singurul meu alibi, era de negăsit.

— Nu mă deranjează să le transmit un mesaj. Se întorc a doua zi după Crăciun.

— Te pricepi la țevi? întrebă ea.

— Țevi?

— Țevi.

Făcu o pauză așteptând din partea mea o privire care să-i arate că am înțeles despre ce era vorba, dar degeaba.

— Vreau să spun chiuvete, dușuri, știi tu... țevi.

— Ah, instalații sanitare.

Nu mă pricepeam deloc la instalații sanitare, dar asta nu m-a oprit să dau din cap. Când venea vorba despre femei frumoase, întotdeauna politica mea era să dau mai întâi din cap și apoi să pun întrebările.

— Sigur. De ce, care pare să fie problema?

Pisica ieși tacticoasă din ascunzătoare și veni să se frece de piciorul meu.

— Ooo! gânguri fata, îngenunchind ca să o scarpine după ureche. Îi place de tine.

Ține minte: Dă-i pisicii lui Mike supliment de mâncare înainte să mergi la culcare. E imposibil să pari un criminal când o blănoasă calico bine îngrijită vine și ți se freacă de picior.

— Într-adevăr, ne înțelegem grozav de vreo douăzeci și patru de ore, am spus. Deja mă gândesc cu groază la momentul despărțirii.

— Ești o drăgălașă mică, nu-i așa, spuse ea cu o voce ciudată pe care fetele o rezervă animalelor și copiilor mici.

Am urmărit-o cum scărpină pisica pe spate. Era îmbrăcată cu o bluză de trening veche și uzată, blugi rupți și cizme UGG, dar tot puteam să-mi dau seama că provenea dintr-o familie cu bani. Acest

lucru îi dădea un soi de putere asupra mea, ceva ce nu eram nici pe departe pregătit să înțeleg.

Se ridică în picioare și, când ni se întâlnește ochii de data aceasta, stomacul îmi chiorăi atât de tare încât trebui să recurg la o criză acută de tuse ca să acopăr zgomotul.

— Ești bine? întrebă ea.

Mi-am îndreptat spatele și am dat din cap.

— Mda. Uau! Scuză-mă.

— În orice caz, spuse ea. Am o mică problemă acasă. Când încerc să dau drumul la apă la duș, nu curge nimic. Adică nici măcar un strop. Te pricepi la chestii din-astea?

— Puțin (*Minciuni!*); vrei să arunc o privire?

— Ai face treaba asta?

— Stai să-mi iau cheile.

M-am dus glonț în sufrageria lui Mike încercând să-mi reamintesc ocaziile în care îl văzusem pe bătrânul meu sub chiuveța de la bucătărie meșterind pe la instalații cu cheia lui de bază. Aveam încă proaspătă în minte imaginea lui, întins pe spate, pe jumătate în dulap sucind și învârtind un ansamblu de metal zăngănitor.

De ce nu m-am uitat cu mai multă atenție?

Espinoza cel prefăcut

In apartamentul ei mirosea a sos de roșii, pâine cu usturoi și brânză parmezan. În timp ce mă conducea prin bucătărie spre un hol lung, începu să-mi plouă în gură. Poate mi-ar fi fost mai bine dacă rămâneam în cuibul lui Mike, unde aș fi fost în stare să mă conving că toată lumea care locuiește în Brooklyn ține post de Crăciun.

— Apropo, eu sunt Haley.

— Shy, am spus eu.

Mă privi fără să se oprească din mers.

— La fel ca S-H-Y?

— Exact.

Avusesem această discuție de zeci de ori de când aterizasem la New York. Lucru care mi se pare ciudat. Acasă nimeni nu mi-a băgat în seamă numele vreodată. Haley ridică din umeri și am dat stânjeniți mâna în mers, după care ea se opri în fața ușii de la baie și mă băgă înăuntru.

— Aici este. Același lucru se întâmplă și cu dușul colegei de cameră.

Baia ei mirosea a săpunuri parfumate și am văzut o poză înrămată cu un cuplu sărutându-se în fața Turnului Eiffel. Pe chiuvetă stăteau înghesuite farduri, un dispozitiv de întors genele și o oglindă din acelea la modă, rotundă, care îmi arată fața de trei ori mai mare decât mărimea normală. Prosoape în culori pastelate, de două mărimi, stăteau frumos aranjate lângă perdeaua de duș neagră cu buline, pe care l Haley a tras-o deoparte. Deschise amândouă robinetele, dar nu curse nimic.

— Vezi? întrebă ea.

— Interesant, am spus holbându-mă la robinet și frecându-mi bărbia.

Am învățat din nou robinetul de apă caldă, apoi pe cel de apă rece. Nici la mine nu au mers. Mi-am băgat capul sub bateria de la baie și mă zgâiam la gaura de mărimea unei cutii de chibrituri, prefăcându-mă că studiam Dumnezeu știe ce.

Știam că bătrânul meu era mândru de mine într-un fel. Când au sunat cei de la UNY, din celălalt colț al țării, oferindu-se să suporte costul complet al taxelor mele universitare și să-mi ofere o bursă lunară pentru cheltuielile curente, a dat chiar și o petrecere ca să sărbătorim. Mătușile mele, unchi, câțiva veri și prietena mea de atunci, Jessica, au adus mâncare gătită și băutură și, chiar înainte să ne așezăm la masă, taica și-a ridicat doza de Tecate ca să spună câteva cuvinte (în engleză, din respect pentru Jessica): „Nu am crezut că așa ceva ar fi posibil”, a spus privind de jur împrejurul sufrageriei noastre mici. „Un Espinoza este student. Dar se întâmplă. Felicitări fiului meu, Shy!” Toți cei prezenți au ciocnit paharele, au băut, m-au bățut

pe spate și mi-au spus că întotdeauna au știut că aveam să fac ceva deosebit.

Dar în același timp, toți eram conștienți de faptul că nu reușisem să deprind ceea ce îi definește pe toți bărbații familiei Espinoza: abilitatea de a lucra cu mâinile. Taica încercase el să mă învețe cum să schimb uleiul la camionetă, cum să iau țiglele de pe un acoperiș înclinat și să torn gudron fierbinte, cum să repar o priză stricată, dar nu îi luase prea mult să-și dea seama că eram o cauză pierdută. Care era unicul meu talent? Să umplu bulinele pe foile de teste grilă. Atâta tot. Pe cuvânt de onoare, chiar aveam talent la bulinele alea afurisite.

— Mă întreb dacă o fi vreo legătură cu vremea asta, spuse Haley, în timp ce eu trăgeam de valve încoace și încolo. Poate că au înghețat țevile?

— Exact la asta mă gândeam.

Mi-am ridicat ochii la ea.

— Probabil că țevile au înghețat. Ceea ce ar explica lipsa de presiune a apei.

Nu aveam idee ce să spun până nu deschideam gura.

— Minunat, spuse sarcastic. Dușul nu funcționează, iar administratorul este plecat în nord până după sărbători. Presupun că o să am niște cosițe rasta de sărbători.

— E ciudat să înghețe țevile într-o clădire nouă, am spus.

— Nu-i așa? Și de ce pot să trag apa la toaletă?

Haley apăsă mânerul argintiu ca să demonstreze și amândoi urmăream cum vârtejul de apă era tras afară din vas pentru ca apoi nivelul apei să crească din nou într-un crescendo gâlgâitor.

— Poate sunt brașamente diferite sau așa ceva.

— Cu siguranță sunt brașamente diferite, am spus și eu deoarece părea cât se putea de logic.

În plus, mi-ar plăcea profund să știu că buda este conectată la robinetul pe care-l folosesc să mă spăl pe dinți.

— Chiuveta de la bucătărie funcționează, spuse Haley, dar aceasta nu.

Răsuci și ea cele două valve, însă nimic. Mă privi dând din cap. Ar fi trebuit să fiu acum acasă, în Portland, sub un duș cu apă fierbinte. Dar, ca o idioată, am așteptat până în ultimul moment să fac rezervare pentru bilet. Apoi, știi că au anulat toate zborurile acelea.

— Poți să folosești dușul lui Mike, am spus.

Haley mă privi lung câteva secunde, ca și cum s-ar gândi.

— Ești drăguț, dar e în regulă. Nu se crede că este bine pentru piele să mai sari peste dușuri din când în când?

— Am auzit despre asta.

Eu știam însă adevăratul motiv. Nu i-am părut genul de om în care putea să aibă încredere. Eram îmbrăcat cu niște blugi rupți și cu un tricou ponosit. Lângă articulațiile degetelor de la ambele mâini aveam tatuat, grosolan, codul poștal de acasă.

Nu întrebați.

Aveam doar cincisprezece ani și a fost și niște tequila la mijloc.

— Ceva legat de stratul de grăsime sau ceva de genul acesta.

Ridică din umeri.

— Mă rog.

M-am întors spre Haley care se vedea că aștepta să plec din moment ce mă dovedisem inutil.

— Ei bine, cred că ar trebui să cobor acum să hrănesc pisica. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

— Nu-ți face griji.

Mă conduse din baie, înapoi prin coridor și bucătărie, unde stomacul meu începu să facă niște zgomote ca de ziua națională.

Îmi deschise ușa.

— Sărbători fericite, i-am spus.

— Și ție.

Zâmbi.

— Și îți mulțumesc că ai urcat să arunci o privire.

În timp ce mergeam spre lift, ascultam să aud sunetul făcut de ușa lui Haley închizându-se în spatele meu. Când în sfârșit l-am auzit, m-am simțit copleșitor de singur.

Cum să-ți petreci o noapte

La cină am terminat un iaurt simplu și jumătate din chifla de hotdog, după care am dat iama în votca lui Mike. Am băut câteva pahare cu gheață în timp ce zdrăngăneam la chitară în baie, locul meu preferat pentru acustica sa. Chitara lui Mike era de șase mii de ori mai bună decât a mea. Ca și cum ai fi cântat la un pachet de unt. Acordurile simple de bază au prins viață între pereții de faianță, mai ales după ce am stins lumina.

Imediat ce votca a început să-și facă efectul, chiar am cântat câteva din cântecelele pe care le-am compus după liceu, piese triste despre femei, despre acasă și despre pierderea mamei. Piese cântate în chei minore, în care vocea mea plictisitoare nu era decât o șoaptă.

Aici era locul în care muzica existase întotdeauna pentru mine.

Într-o baie cufundată în întuneric.

Singur.

Sentimentul pe care mi-l dădea era o combinație ciudată de auto-compătimire imponderabilă și exaltare. Am înțeles că viața mea era neînsemnată, iar faptul că știam acest lucru m-a eliberat astfel încât să pot realiza absolut orice.

Oricum, cam așa mi-am petrecut aproape toată noaptea.

Pisica intră în baie de câteva ori ca să vadă ce fac. De câte ori auzeam pașii delicați ai lui Haley, apartamentul ei era chiar deasupra lui Mike, nu mai cântam cu vocea, iar acordurile chitarei deveneau mai liniștite.

Pe la miezul nopții am lăsat chitara, am luat cartea pe care începusem să o citesc și m-am mutat în sufragerie și nu trecu mult timp până când m-am uitat în jos și am văzut pisica ghemuită la picioarele mele. Cred că deveniserăm prieteni adevărați. Sau așa ceva. M-am aplecat să citesc ce scria pe medalionul care atârna de zgardă: Olive.

Mike îmi spusese numele ei când îmi explicase cum să îi dau de mâncare și să-i schimb tăvița, dar momentul acela păru să fie cel în care am făcut cu adevărat cunoștință.

Am scărpinat-o pe Olive în spatele urechii, așa cum făcuse și Haley și am ridicat urechea spre tavan, însă acolo sus se făcuse liniște.

Relațiile la distanță

Adoua zi după-amiază târziu se auzi din nou un ciocănit la ușă. M-am întors de la geamul la care stăteam împreună cu Olive zgâindu-ne la zăpada care cădea perpetuu. Am aruncat pătura de pe picioare, m-am dus la ușă și am privit pe vizor. Haley, din nou. De data aceasta își adusese cu ea un prosop, haine de schimb și o sacoșă de baie. Am deschis ușa spunând:

— Te-ai răzgândit.

Ea se uită cu atenție prin sufragerie.

— Televizorul nu e pornit.

— Hm... da. Am privit peste umăr la ecranul uriaș și adormit. Adică nu. Stai puțin, de ce?

— Ce faci toată ziua aici?

— Am grijă de pisică.

Haley își dădu ochii peste cap.

— Majoritatea celor care stau cu pisicile sunt în stare să se uite și la televizor în același timp.

Își schimbă sacoșa pentru baie de pe un umăr pe celălalt adăugând:

— Nu cred că îți dai seama, dar ne-am cam înzăpezit aici, ceea ce este o scuză perfectă pentru Netflix. Ieri m-am uitat la un sezon ntreg din *Downton Abbey*.

— E serialul despre englezii aceia bogați?

— Sunt sigură că informațiile de pe televizorul tău nu funcționează pe principiul țevilor mele de la baie, zise Haley, ignorându-mi întrebarea.

Am arătat spre sacoșa ei pentru baie:

— Văd că te-ai răzgândit în legătură cu codițele rasta.

Oftă teatral.

— M-am gândit la asta azi-noapte. Și am de gând să profit de oferta ta.

Am simțit că avea să urmeze un dar.

— Dar fii atent....

Haley își roti privirea prin apartamentul lui Mike.

— Interesant, spuse ea, distrată. Este dispus exact ca apartamentul meu, dar în același timp arată altfel.

Se întoarse înapoi spre mine.

— Ca să mă simt în largul meu că fac aici duș, va trebui mai întâi ca fiecare din noi să-i spună celuilalt ceva despre el. Atunci o să mă simt ca și cum te-aș cunoaște mai bine. Și nu va mai fi ciudat.

— Serios, Haley. Voi sta departe, în partea aceasta a apartamentului. Pe cuvânt.

— Nu asta e ideea.

M-am uitat în bucătărie unde Olive reîncepu să-și pună deoparte mâncarea udă. Stomacul meu gol depășise deja stadiul de crampe, ceea ce mă făcu să mă întreb dacă nu cumva începusem să diger mușchi. M-am dat la o parte, făcându-i semn lui Haley să intre.

Ea se duse spre canapeaua în formă de L a lui Mike și se așeză.

M-am așezat și eu.

— Așadar, ce fel de lucruri ar trebui să ne spunem?

— Orice, zise ea. Ar putea să fie ceva din copilăria ta. Sau poate despre locul de unde vii. Sau poate despre motivul pentru care porți căciulă în casă. Serios, orice.

Mi-am dat jos căciula și am deschis gura să mai pun o întrebare, dar ea mă întrerupse.

— Dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să o pui din nou pe cap.

— De ce?

M-am ridicat ca să mă uit în oglinda agățată pe peretele din spatele canapelei. Părul meu arăta ca un cuib de ciori, doar onduleuri dese, castanii. Era mai lung ca niciodată. Mi-am pus înapoi căciula spunând:

— Cred că trebuie să mă tund.

— Chiar crezi?

Fain. Încă un lucru pe care nu mi-l permiteam.

Acasă, mătușa Cecilia mă tundeă întotdeauna gratis.

— Bine. Încep eu.

Haley făcu o pauză de câteva secunde privind în jur, apoi spuse:

— În relațiile la distanță e nevoie de multă răbdare. Iar iubitul meu Justin este, probabil, unul dintre cei mai răbdători bărbați în viață.

— Cum așa?

Am mușcat momeala chiar dacă știam ce făcea.

Era modul lui Haley de a preciza că este într-o relație, deoarece ea credea că acest lucru va micșora șansele ca eu să mă strecur cu ea sub duș, în timp ce avea să fie ocupată să spele clăbucul șamponului Awapuhi.

— Cum am spus și ieri, răspunse Haley. Ar fi trebuit să-mi rezerv biletul spre casă. Dar am amânat. Așa că Justin e acum în Portland, pierzându-și vremea pe-acasă, când ar fi trebuit să plecăm la un motel în Seaside. Părinții noștri sunt prieteni și ne-au spus că atâta timp cât ne întoarcem la timp pentru Crăciun... Mă rog. În loc să se infurie pe mine, cum aș fi făcut eu, Justin nu vrea decât să vorbim despre țevile mele înțepenite. Chiar îi pare rău pentru mine, poți să crezi așa ceva? Asta da răbdare serioasă.

— Uau, am spus cântându-i în strună. Pare tare... răbdător.

— Bine. Acum tu.

Stăteam deja de o perioadă jenant de lungă, încercând să mă gândesc la ceva interesant de spus. Nu puteam povesti despre nicio relație la distanță așa cum aș fi vrut, ceea ce categoric ar fi făcut-o pe l Haley să se simtă mult mai în largul ei față de situația cu dușul.

— Nu trebuie să fie ceva importat și profund, îmi spuse ea. Poate fi un lucru obișnuit.

— Gata, am spus gândindu-mă încă intens.

Apoi mi-a venit ideea.

— Sora mea mai mică, care este poate cel mai bun prieten al meu pe pământ, împlinește șaptesprezece ani în ziua de Crăciun. Aceasta este prima ei zi de naștere la care nu ajung.

Practic, Sofe nu era prietena mea cea mai bună și nici nu împlinea șaptesprezece ani decât la o săptămână după Crăciun, dar scopul era să-i arăt lui Haley că eram un frate de încredere, ceea ce speram să-i sporească încrederea în mine.

— Ah, ce trist. De ce nu te-ai dus acasă?

Nu am bani!

— I-am promis lui Mike că am grijă de pisică.

Haley se încruntă.

— Sunt sigură că ar fi înțeles. E Crăciunul. Și ziua surorii tale.

— Și am multe teme de făcut, multe pe cap, am mințit.

— Aha, m-am gândit eu că ești student. Unde?

— UNY.

Ea dădu din cap.

— Dar nu s-a terminat semestrul?

Mi-am tras mai bine fesul pe frunte și mi-am schimbat poziția pe canapea.

— De fapt, este pentru semestrul următor, am spus, arătând spre romanul pe care îl citeam. Cursul acesta de literatură pe care-l urmez pune puternic accentul pe lectură. Încerc să o iau înainte, știi?

Era adevărat că unul dintre cursurile la care mă înscriisem avea o listă considerabilă de lecturi, dar cartea de pe canapea nu avea nicio legătură cu școala. Iar eu eram un cititor rapid.

— În ce an ești, mă întreabă Haley.

— Boboc. Tu?

— În anul doi la Columbia.

— Fain, un veteran universitar, am remarcat.

Haley râse forțat.

— Te rog. N-am idee ce specializare să-mi aleg.

Mi-am aruncat din nou privirea spre carte.

În momentul acela se instalează din nou o tăcere jenantă, iar după câteva secunde, Haley se ridică și spuse:

— Vezi?

M-am ridicat și eu.

— Ce să văd?

— Acum știm amândoi ceva despre celălalt. Ceea ce înseamnă că nu mi se mai pare atât de ciudat să fac un duș la tine în apartament.

— Păi, de fapt, nu este apartamentul meu.

— E al tău acum de sărbători, nu?

— Presupun că da.

Am urmărit-o pe Haley cum dispăru pe coridor, iar câteva secunde mai târziu am auzit închizându-se ușa de la baia din dormitorul mare. Am privit prin apartament, încercând să-mi imaginez că este al meu. Canapeaua de firmă. Scaunul scump din piele. Televizorul masiv cu ecran plat atârnat de perete. Tablourile elegante.

Oare ce-ar fi spus bătrânul meu dacă m-ar fi văzut stând acum acolo?

S-ar gândi că am grijă de o pisică într-un muzeu.

Am citit tot timpul cât Haley a stat în baia lui Mike, adică șocant de mult timp. Când intră în sfârșit din nou în sufragerie, avea părul ud și mi-am dat seama că tocmai se fardase. Arăta minunat.

Am lăsat cartea din mână și m-am ridicat spunând:

— A fost totul în regulă?

— A fost nemaipomenit. Mersi.

Mă aștepta să deschid ușa de la intrare. Când am făcut-o, mă privi direct în ochi și-mi spuse:

— Îți mulțumesc, Shy.

Mă străbătu un sentiment ciudat, nerațional auzind-o spunându-mi numele și i-am spus:

— Dușul meu este și dușul tău, Haley.

Dar sună oarecum sexual, așa că am încercat să o dreg din mers.

— Vreau să spun că poți să faci oricând baie la mine.

Dar și asta cam dădea fiori.

— Vreau să spun...

— Știu ce vrei să spui, zise ea, salvându-mă de mine însumi.

Mulțumesc.

Îmi oferi un zâmbet frumos și plecă din apartamentul lui Mike.

După ce am închis ușa, am dat de Olive care mă privea de jos acuzator.

— Ce-i? am întrebat.

Mieună.

— Uite ce e, i-am spus, va trebui să începi să vorbești în engleză.

Ea se lungi pe lăbuțele din față, își întinse spatele și se furișă de acolo.

Îngeri în zăpadă

Haley se întoarse a doua zi dimineață, cu geanta de baie, cu un rând de haine și cu un prosop curat.

— Nu vreau să tot întrerup... orice-ai face pe aici, zise, dar am avut un accident în bucătărie. Ridică spre mine partea din față a tricoului ei gri pe care scria Columbia. O pată mare de sos picant se întindea de la m la b.

I-am făcut semn să intre.

— Dacă vrei, poți să-ți lași lucrurile în baie.

Râse forțat.

— Mda, nu cred. Asta ar duce lucrurile mult prea departe. Și apoi, de unde știu eu că nu ești genul care cotrobăie printre lucrurile oamenilor.

— Nici măcar nu fac duș acolo. Îl folosesc pe cel din al doilea dormitor.

— Așa spun toți.

Își privi din nou pata de sos picant de pe tricou.

— Știu că practic este mai mult o urgență pentru spălătorie, dar mă simt murdară.

— Așa cum am mai spus, poți să faci duș aici de câte ori vrei.

Își puse lucrurile pe masa din sufragerie și se aplecă să mângâie pisica.

— Ești o pisicuță prietenoasă, nu-i așa, fetițo? O, da, așa e.

— O cheamă Olive, am spus.

Haley mă privi de jos.

— Acum ne și spunem pe nume, văd.

Am ridicat din umeri. Nu știam din ce cauză, dar nu mă simțeam deloc relaxat ca de obicei. Bănuiesc că foamea mă făcea iritabil. Cu toate acestea, mă bucuram să vorbesc din nou cu Haley. Nu e de bine să-ți fie foame. Dar să-ți fie foame și să fii și singur? Acesta este momentul în care oamenii încep să caute pe Google informații despre liniile verzi pentru sinucigași.

Ea se ridică în picioare și își puse mâinile pe șolduri, ca și cum ar fi așteptat ceva. Acel sentiment nerațional pe care-l aveam când mă privea nu mai era izolat în stomac. Urcase până în piept.

— Ce e? am spus.

— Tu începi de data aceasta, zise ea.

— Facem din nou chestia aceea cu să-te-cunosc?

— Mda, răspunse Haley. De câte ori voi coborî aici va trebui să ne împărtășim ceva nou. Acestea sunt regulile. Ideal ar fi să spunem ceva extrem de personal. Ce mi-ai spus ultima dată, fără să o supăr pe sora ta, a fost plicticos de neinteresant. Se uită peste umărul meu în bucătăria lui Mike și a lui Janice. Ce-ți faci de mâncare? Nu miroase niciodată a mâncare gătită și de obicei îi aud pe băieții care aduc mâncarea la pachet când urcă scările.

— Ah, Mike mi-a lăsat frigiderul plin ochi cu mâncare, am mințit. Și dulapurile sunt pline. Înainte să plece au făcut o aprovizionare serioasă de la noul magazin Whole Foods și mi-au spus că pot să mănânc cât de mult pot.

— Frumos, spuse Haley. Bănuiesc însă că tu nu gătești de fapt.

Am dat din cap.

— De cele mai multe ori îmi fac sandvișuri. Și cereale. Lucruri simple.

La gândul acestor mese mitice, stomacul meu se strânse atât de agresiv, încât am tresărit de durere.

— Ești bine-venit să mănânci cu mine. Cum gătesc pentru o persoană, pot găti și pentru două.

Din motive pe care nu le înțelegeam, oferta lui Haley mă făcu să vreau să plâng.

Am întrerupt contactul vizual și am îngenuncheat ca să o mângâi pe Olive. Îmi era atât de foame încât mă simțeam amețit tot timpul. Parcă mâinile și picioarele îmi erau din zăpadă artificială. Terminasem chifla de hotdog, morcovii și iaurtul cu o seară înainte. Când m-am trezit de dimineață, am mâncat jumătate din tableta de ciocolată. Cu toate acestea, încă îmi era foame și am băut pahare de apă după pahare de apă, sperând să mă facă să simt că am stomacul plin. Din păcate nu a funcționat.

— Ei bine? întrebă Haley. Vrei să vii la cină în seara asta? Mă gândeam să fac lasagna vegetală după rețeta specială de sărbători a mamei.

Îmi lăsă gura apă.

Mâncare adevărată.

— Nu pot, i-am spus.

— Cum adică nu poți?

Nu știam cum să răspund cât mai aproape de adevăr. Poate că era mândria mea stupidă, ceva ce se prinsese totuși de mine de la restul bărbaților din familia Espinoza. Sau poate era vorba de o oarecare teamă de a nu fi descoperit. Întotdeauna mă simțisem ca un impostor printre studenții de la UNY. Când aveau să-și dea seama că nu aveam ce căuta acolo, că doamna de la biroul de înscrieri făcuse o greșală și oferise bursa cui nu trebuia? Cred că petreceam la fel de mult timp băgându-mi capul în nisip cât petreceam făcându-mi teme.

— Astăzi e ziua în care trebuie să vorbesc la telefon cu cei de acasă.

— Atunci vino după aceea.

— Nu, e vorba despre toată familia, i-am zis. Dacă tot nu sunt acolo de Crăciun. Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

Mă privi fix câteva secunde lungi.

— Ești ciudat.

Aici mă nimerise.

— Mă rog, spuse Haley luându-și lucrurile de pe masă. Tu spui primul de data aceasta.

Încă simțeam că îmi vine să plâng, ceea ce nu prea îmi era în fire. De fapt, nu mai plânsesem de mai bine de un an, de la înmormântarea mamei.

Poate că i-aș putea spune asta, m-am gândit. Cum amărâtul de mine am izbucnit în plâns... în fața tuturor când am văzut-o pe mama zacând în sicriu. Cum am început să strig că lumea este un loc distrus, un rahat nenorocit cu care vreau să-mi termin socotelile o dată pentru totdeauna. Cum niște rude au încercat să mă liniștească, dar nu am făcut altceva decât să-mi vărs furia pe ei. „Cu cine crezi că vorbești?” urlam la unchiul Guillermo. „Știi un rahat despre mine!” Când el întinse mâna spre mine, l-am lovit zdravăn. I-aș putea povesti lui Haley despre asta. Cum îmi șiroiau lacrimile pe obraz, dar fața îmi rămăsese împietrită, complet. Iar eu strigam încontinuu: „Nu îmi pasă de nimic! Mă auziți?”

Nu m-am oprit din plâns decât după ce taică-meu venise și îmi trăsese o palmă peste față. Chiar acolo, în fața tuturor. La capul sicriului mamei mele. Mă pleznise de parcă aș fi fost un răzgâiat de cinci ani.

Și în ziua aceea, pe când mă întorceam de la înmormântare, mi-am făcut o promisiune.

Să nu mai plâng niciodată.

Cât voi mai trăi.

Indiferent ce se întâmplă sau cine se îmbolnăvește și moare.

— A-lo! Haley își flutura mâna în fața mea. Pământul către Shy!

Am inspirat adânc și am lăsat aerul să iasă încet. În loc să-i povestesc despre mama mea moartă, i-am povestit despre ziua în care văzusem zăpadă pentru prima dată.

Cu doi ani în urmă, ne-am urcat toată familia în mașină și am plecat într-o excursie în munți, lângă San Diego unde am stat într-o tabără, într-un cort mare, de familie, pe care ni-l împrumutase unchiul meu. Părinții ne promisese și mie și surioarei mele că vom vedea zăpadă, dar în primele trei zile nu se întâmplase nimic. Era doar frig. Și bătea vântul. Ne petreceam cea mai mare parte a timpului în cort, jucându-ne jocuri stupide ca Uno, Loteria sau domino mexican. Când ne-am trezit însă în dimineața celei de-a patra zile, s-a întâmplat. Fulgi minunați și deși de zăpadă cădeau din cer. Și se așternuse un covor de zăpadă pretutindeni în jurul nostru. I-am povestit lui Haley cum, în timp ce tata și sora mea se dădeau pe rând cu o săniuță ieftină de plastic pe un deal de lângă tabăra noastră, eu și cu mama ne-am întins pe jos și am început să facem îngeri în zăpadă chiar lângă cortul nostru. Chicoteam ca doi copii de grădiniță. Când ne-am ridicat ca să ne uităm la ei, păream ca doi îngeri care se țineau de mână.

Haley zâmbi.

— Începi să te pricepi bine de tot.

Am ridicat din umeri, păstrând încă în minte imaginea vieții pe care o avusesem.

— Nu este ciudat cum într-o zi aștepți și speri să se întâmple ceva anume, să ningă, de exemplu, pentru ca mai apoi, în ziua următoare, să speri să dispară?

Haley se îndreptă spre geamurile mari ale lui Mike, pe care se vedea zăpada care continua să cadă.

Am privit pe geam un timp, apoi Haley mi-a povestit despre ziua în care a devenit pentru prima dată conștientă de existența raselor. Nu știa de ce, dar amintirea îi revenise parcă de nicăieri cu o seară înainte. Poate din cauza a ceva ce văzuse la televizor. În orice caz, era mică și locuia într-o suburbie din Portland în care trăiau cei cu dare

de mână. Când a împlinit șase ani, părinții ei au dus-o în oraș la un musical. Luaseră totul cât se putea de în serios, se pusese la patru ace după care s-au urcat în Mercedesul tatălui ei și au pornit la drum. Haley povestea cum își amintise că trecuseră pe lângă un McDonalds, într-un cartier mai dubios al orașului, unde văzură un grup de femei îmbrăcate bizar și cu tone de machiaj pe față — erau prostituate, dar ea era prea micuță ca să înțeleagă asta.

Haley stătea în spate, îmbrăcată în rochița ei albă, elegantă, zgâindu-se la aceste femei, deoarece nu mai văzuse niciodată așa ceva. Tatăl ei oprise mașina la semafor chiar în fața lor și, în timp ce așteptau să se schimbe culoarea, Haley se zgâia și se zgâia până când o negresă se întoarce și privirile li se întâlniră. Haley însă tot nu putea privi în altă parte. Era încremenită de groază. După câteva secunde, femeia cu pantofi strălucitori cu toc veni cu mișcări legănate exact la geamul lui Haley și îi vârî un deget în față: „La ce te holbezi, fată albă? Încerci să-mi furi modul de viață?”

— Nu știi de ce ți-am spus asta, spuse Haley. Nu cred că am mai spus-o cuiva până acum. Nici măcar celei mai apropiate prietene.

Am rămas amândoi nemișcați, în picioare, stângaci câteva secunde. Parcă ne smulseserăm piepturile, dezvăluindu-ne inimile care băteau. Cum să revii la flecăreli după așa ceva?

În cele din urmă, Haley își dresе vocea și spuse că merge la duș. M-am dus pe canapea și am încercat să citesc, însă nu mă puteam gândi decât la povestea lui Haley. Mi-a spus-o pentru că eram pe jumătate mexican? Pentru că s-a gândit că aș putea fi dintr-un astfel de cartier? Sau poate nu avea nicio legătură cu mine. Eram singurii oameni din întreaga clădire, în timpul unui viscol. Imediat ce vremea avea să se însenineze, poate că acest vis straniu și de scurtă durată pe care se părea că îl împărțășim, avea să se destrame pentru totdeauna.

Am citit același paragraf de vreo șaiszeci de ori, dar tot nu aveam idee despre ce citeam. Apoi Haley intră din nou în sufragerie, cu părul ud și proaspăt machiată. Era mai frumoasă ca niciodată.

— Dumnezeule, cât îmi place să fiu curată!

— Și mie, mi-am dat jos de pe canapea corpul slăbit.

— Când intri azi acolo, zise, poate încerci să faci ceva cu părul acela?

Mi-am dat fesul jos.

— Vorbești despre asta?

Veni spre mine și îmi ciufuli ușor părul, ceea ce mă luă pe nepregătite.

— Măcar nu e cazul să-ți faci griji că vei ajunge să fii chel, zise.

Mi-am pus căciula înapoi.

— Oricum, dacă te răzgândești în legătură cu cina, vino sus. Nu contează ora.

— Fain.

I-am deschis ușa.

Haley făcu treaba aceea cu „contactul vizual” ceea ce conduse la treaba aceea „nerațională”.

— Pentru că nu înțeleg cum un telefon acasă poate dura toată noaptea. Dar mă rog.

Flutură puțin din mână și plecă.

Doar după câteva ceasuri mai târziu am observat că Haley își lăsase prosopul și geanta în baia principală a lui Mike.

Punctul culminant

Nu am urcat la Haley la cină în seara aceea.

Nici nu am sunat acasă.

Am mâncat ce mai rămăsese din tableta de ciocolată a lui Mike, am băut un pahar de plastic plin cu votcă, am cântat la chitară în baie, după care am făcut ceva ciudat, cred. Am adormit în cadă. Nici măcar nu știu de ce. Doar nu leșinasem sau altceva. Pur și simplu nu am avut chef să merg în sufragerie. Sau în dormitorul de oaspeți. Așa că am așezat chitara lui Mikè jos pe gresia din baie, m-am urcat în cadă și m-am lăsat să alunec până am putut să-mi sprijin capul pe marginea ei, după care am închis ochii și m-am gândit la viața mea.

Înapoi acasă știam exact cine sunt, dar aici, în New York, nu aveam nici cea mai mică idee. Totul părea să se învârtă fără control. Foamea mă chinuia cu sălbăticie. Parcă cineva îmi storcea măruntaiele ca pe o cârpă.

Nu voiam decât să mai am una dintre acele discuții profunde pe care obișnuiam să le am cu mama.

Dar nu puteam.

Când m-am trezit, eram puțin mahmur, Olive ședea pe toaletă, uitându-se fix la mine, iar eu am avut un puternic sentiment de rușine. Din cauza pisicii. Serios. Nu voiam să mă vadă așa. Dormind în cadă. Știți că se zice că animalele pot să simtă rahaturile emoționale mult mai subtil decât oamenii.

Mă întrebam ce simțea Olive despre mine așa cum stătea ea acolo și mă privea.

Sau poate nu voiam să știu.

Tocmai când mă ridicam să ies, am auzit-o pe Haley bătând din nou la ușă. Mi-am tras căciula pe cap și m-am grăbit la ușă. Înainte să o deschid totuși, am simțit pentru un moment panică. Hainele mele. Aveam pe mine aceeași blugi și același tricou cu care mă văzuse cu o zi înainte. Până la urmă însă eram acasă.

Am deschis ușa larg, spunând:

— Astăzi eu sunt cel care a vărsat sosul picant pe haine. A trebuit să mă schimb cu hainele de ieri.

Haley stătea în pragul ușii cu mai multe haine la ea de această dată. A avea și o farfurie cu briose.

— Le-am făcut de dimineață, îmi spuse ignorând minciuna cu sosul picant, și nu le vreau prin preajma mea pentru că altfel le dau gata pe toate în următoarele cincisprezece minute.

— Mulțumesc, am spus, copleșit din nou de un neobișnuit val de emoție puternică.

În loc să-mi dea farfuria, mă împinse, trecu pe lângă mine și se duse în bucătărie.

— Apropo, sunt cu banane și nuci. Le pun în frigider ca nu cumva Olive...

— Nu, stai! am strigat.

Dar era prea târziu.

Haley rămase încremenită în fața frigiderului gol al lui Mike. Trecu ceva timp până se întoarse, cu o expresie nedumerită pe față.

— Nu e nimic aici.

Parcă picase cerul pe mine.

Așeză farfuria pe raft, închise frigiderul și își îndreptă atenția asupra dulapurilor goale. Nici nu am mai încercat să o opresc de data asta, o urmăream doar cum deschidea și închidea toate ușile.

— De ce m-ai mințit? mă întrebă pe un ton ofensat.

Am încercat să trec în glumă peste situație:

— Te-am mințit? Nu te-am mințit.

— Mi-ai spus că Mike și Janice ți-au lăsat mâncare.

— Așa au făcut, am spus încercând să-mi păstrez zâmbetul. Doar că... am terminat-o deja. Cam aiurea, nu-i așa? Și doar mâine e Crăciunul. Presupun că o să merg să iau câteva lucruri de la băcănia din colț.

Haley se duse la coșul de gunoi de lângă chiuvetă și se uită în el.

— Nu e nimic în gunoi, Shy!

M-am sprijinit de perete fără să spun nimic.

— Mă duc să fac un duș.

Arătă spre frigider cu degetul.

— Și apoi vom vorbi.

După care se întoarse și plecă spre baia principală.

Imediat cum am auzit sunetul ușii care se închidea în urma ei, m-am dus la frigider și am început să mă uit fix la farfuria cu briose. Am ridicat folia de plastic cu care ea le acoperise, am luat una și am mirosit-o. Încă erau calde. Limba îmi înota în salivă. Creierul meu lipsit de substanțe nutritive era inflammat și inactiv.

Simțeam nevoia să mănânc.

Acut.

Dar nu puteam.

Nu cât timp Haley era în apartament. Nu trebuia să știe cât eram de înfometat. Pentru că dacă ar fi aflat asta, și-ar da seama cât de diferite ne erau viețile. Și era posibil să nu mai vină să facă duș.

Am pus brioua la loc, am închis frigiderul, m-am dus pe canapea și am început să mă fac că citesc. Când Haley ieși din baie de această dată, cu părul umed și proaspăt machiată, se duse direct în bucătărie și deschise frigiderul.

— Ce e în neregulă cu tine? zise întorcându-se în sufrageria lui Mike. Vorbesc serios, Shy.

— Nu e nimic în neregulă cu mine, am răspuns sec.

Mă privi lung câteva secunde bune, clătinând din cap. Apoi își aruncă mâinile în sus și ieși pe ușă.

Când am fost sigur că nu avea să dea buzna înapoi, am deschis brusc frigiderul, am scos farfuria cu briouă, m-am așezat pe podea, mi-am înfundat în gură o briouă întreagă și am început să mestec, să mestec, să mestec, în timp ce deja o înșfăcasem pe următoarea, gata să o bag și pe ea în gură.

Și am început să plâng în hohote.

Nici măcar nu știu de ce.

Dar era pentru prima dată de la înmormântarea mamei mele când simțeam lacrimi pe obraji. Și m-au făcut să mă simt surprinzător de bine. M-au făcut să mă simt viu. Mai ales pentru că îmi amintiseră de mama, cred. Și pentru că a fost minunat să îmi umplu stomacul.

Am rămas acolo pe podea multă, multă vreme.

Mâncând și plângând.

Plângând și mâncând.

Încercând să nu mă gândesc la nimic altceva în afară de briouăle lui Haley.

Cum ar fi dacă?

Poate că semăn cu bătrânul meu mult mai mult decât credeam. Vă mai amintiți că v-am povestit că sora mea mai mică trebuia să-l tragă forțat la masă? Cam asta trebuise să facă și Haley cu mine în seara aceea.

Coborî pe la șapte seara, dar de data aceasta nu o interesa să facă duș. Mă înșfăcă de încheietură, fără să spună un cuvânt, mă scoase din apartamentul lui Mike, mă duse în lift și apoi în apartamentul ei care mirosea incredibil de bine, unde mă așeză la masa din sufragerie.

— Stai, îmi zise, de parcă eram un soi de ciobănesc german.

Apoi pași hotărâtă în bucătărie și deschise ușa de la cuptor.

Eu stăteam pe scaun, îmi priveam mâinile și gândul îmi zbură înapoi acasă.

Ajunul Crăciunului era mult mai grozav decât ziua de Crăciun în familia Espinoza. Toți verii, unchii și mătușile se adunau acasă la bunica, unde toată casa mirosea a tortilla, a chile colorado, mătușa Cecilia aduce platouri încărcate cu tamales, iar unchiul Guillermo ne dădea pe ascuns câte o dușcă din sticla de Patrón pe care întotdeauna o împodobește în hârtie de împachetat de Crăciun („Un mic cadou pentru mine însumi, *ese!*” În sufragerie toți bărbații povesteau despre serviciu, în timp ce femeile, în bucătărie, povesteau despre bărbați. Apartamentul răsună de râsete nesfârșite, chiar și atunci când unul dintre cei mici răsturna ceva, o ramă de sticlă sau o figurină de cristal, râdeam fără să ne oprim, chiar și bunica râdea în timp ce mătura cioburile în fârașul ei vechi, de metal.

Acasă, omule.

Îmi lipsea atât de mult.

Îmi lipseau ei.

— În niciun caz nu te las să mori de foame în Ajun de Crăciun, îmi zise Haley, întorcându-se în sufragerie cu o farfurie plină cu mâncare. O așeză în fața mea.

— Nu muream de foame, am spus, holbându-mă la minunăția din farfurie.

Se întunecă la față:

— Ba da, Shy! Mureai de foame.

— Bine, poate puțin.

De ce făcea toate lucrurile acestea pentru mine? Mă întrebam. Pentru că i-am împrumutat dușul lui Mike? Dacă asta era, categoric era în pierdere. Nu făcusem nimic altceva decât să-i deschid ușa. Judecând după ce vedeam pe farfurie, ea se dăduse peste cap în bucătărie. Gătise la grill un soi de pește alb, făcuse cartofi copti, pâine din aluat cu drojdie și acei broccoli cu cozi lungi, al căror nume îl uit întotdeauna.

— Vrei un Pinot Gris sau un Chardonnay? strigă din bucătărie.

— Vorbești despre vin? am strigat înapoi.

Veni cu încă o farfurie pe care o așeză în celălalt capăt al mesei.

— Bineînțeles că vorbesc despre vin. Despre ce altceva aș fi putut să vorbesc?

— Când vine vorba despre asta, i-am spus agitându-mă în scaun, va trebui să simplifici ca pentru nătângi. Nu știu decât că este roșu sau alb.

Rămase în picioare, holbându-se la mine:

— Păi, amândouă sunt albe. Albul merge la pește.

— Atunci ne-am lămurit, am spus. Vom bea vin alb.

— Știu, dar... of, las-o baltă!

Se duse în bucătărie, aduse de acolo o sticlă de vin și umplu paharele.

— Noroc, spuse, ridicând paharul.

— *Salud*, am spus exact așa cum o făcea bătrânul meu.

Am ciocnit paharele.

După multe briose hăpăite la micul dejun (exact, le-am înghițit pe amărătele alea până la ultima), nu mai eram atât de disperat. Dar corpul meu reveni la viață în momentul în care am început să-i vin de hac peștelui gătit la perfecție de Haley. Era mâncare adevărată. Cu

valoare nutritivă adevărată. Simțeam cum mă transformam dintr-un ursuleț moale, de pluș înapoi într-o persoană.

Nici vinul nu era de lepădat, iar Haley umplea repede paharele.

— A, și să nu crezi că scapi, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Jocul adevărului, spuse ea. Doar pentru că în seara aceasta nu am făcut duș, nu înseamnă că nu împărtășim ceva.

— Mâncarea este nemaipomenită, am spus arătând spre farfuria mea, pe jumătate goală.

— Este doar cod la cuptor.

Haley făcu o pauză câteva secunde înainte să adauge:

— Dar îți mulțumesc. Trebuie să învăț să primesc complimente.

— Tu prima de data asta, am zis înfigând furculița într-un broccoli cu coadă lungă.

Nu știu de ce, dar eram nerăbdător să aud ce avea Haley de povestit. Poate că, într-un fel, intrasem în jocul ei banal.

— Bine.

Haley luă o înghițitură de vin, după care rămase nemișcată pe scaun, ținând paharul în mână, ca și cum s-ar gândi.

— Câteodată îmi fac griji. Pentru mine. Îmi lipsește... „ceva”. Am avut doar note bune tot liceul, da? Marcat. Am avut note foarte bune. Am fost șefă de promoție. Și am avut punctaj mare la testele SAT. Și am făcut toate activitățile extracurriculare pe care consilierul meu mi-a spus că ar fi bine să le am pentru admiterea la facultate. Am fost voluntar într-un spital de psihiatrie în clasa a zecea, dar am făcut-o doar pentru că știam că va da bine. Cam aiurea, nu?

Acela a fost momentul în care mi-am dat seama cât de frumoasă era Haley cu adevărat. Avea un ten perfect, pomeți bine conturați și avea niște pistrui simpatici în jurul nasului. Nu mă refer însă doar la fizic. Sunt multe fetele pe care le găsesc atrăgătoare, sunt, ca să zic așa, nepretențios. Ceva legat de Haley era însă mai presus de aspectul fizic. Ca acele gropițe, de exemplu, de fiecare dată când râdea. Și atunci când spunea ceva prea personal, ridica puțin din umeri, își lăsa

capul într-o parte și se uita la picioare. Și uneori, când ochii ei căprui deschis se pierdeau în ochii mei căprui închis, mă simțeam ca și cum ar fi întins o mână până în pieptul meu, ca și cum ar fi săpat pe acolo ca să găsească cel mai sincer lucru pe care l-ar putea găsi. Mă făcu să vreau să nu mă mai ascund, chiar dacă riscam să nu-i placă ceea ce descoperea.

— Problema este, continuă Haley, că nu am înțeles niciodată de ce făceam ceva, în afară de faptul că știam că asta se dorea de la mine.

Umplu din nou paharele de vin.

— Nici măcar nu spun că părinții mei m-ar fi împins de la spate. Sau consilierul de la școală. Eram eu. Eu voiam să excelez. Dar fiecare decizie pe care am luat-o în liceu s-a bazat pe cum credeam eu că m-ar face să arăt pe hârtie. Nu m-am oprit niciodată să mă întreb ce mi-ar plăcea de fapt să fac. Cam trist, nu crezi?

— Mai degrabă sincer.

De obicei îmi plăcea să tac, îmi plăcea să ascult. Dar tocmai mi se urcase vinul la cap, mă simțeam curios de bine, așa că mi-am îngăduit să vorbesc.

— Lasă-mă să te întreb ceva, i-am zis. Ți-ar plăcea mai degrabă să fii as în ceva ce îți place sau doar bună în ceva ce te pasionează.

— Iisuse, nu știu, spuse Haley. E dificil. Ție? Mi se pare că în spatele întrebării ăsteia se află ceva personal.

Am lăsat tacâmurile în farfuria goală și m-am lăsat pe spătarul scaunului cu paharul în mână. Simțeam că parcă eram într-un film. Unul despre britanici bogați, ca aceia din filmul pomenit de Haley. Purtând conversații profunde într-un apartament frumos din New York. Învârtind vinul într-un pahar care era pentru vin. Singura dată când mai băusem vin, eu și cu Jessica îl băusem din pahare mici, pentru băuturi tari, pentru că doar acelea erau în apartamentul tatălui ei vitreg.

— Lucrul de care știu că sunt pasionat, în afară de familia mea, este muzica. Chitara. Mai știu însă că nu mă prea pricep.

— Mai cânti din când în când jos în apartament, nu-i așa?

— Eu? Nici vorbă. Nu în apartamentul lui Mike. Era vorba despre al meu. *Nu mai minți!* Bine, fie, poate că mă mai prostesc și eu puțin. Nu e cine știe ce.

— Am știut eu, spuse Haley. Întâi am crezut că e radioul, ceea ce înseamnă că ești chiar bun.

Am clătinat din cap, jenat.

— Mă rog, să continuăm.

Haley râse.

— Se pare că nu doar eu trebuie să învăț să primesc complimente.

După o perioadă scurtă de liniște, una care nici măcar nu păru să fie jenantă, am spus:

— Cred că nici eu nu prea știu ce vreau. Câteodată mă simt ca o sticlă agitată de suc acidulat. Adică am în mine atâta pasiune care stă să explodeze, dar nu știu încă spre ce să o țin. La asta te referai și tu?

— Exact! Și câteodată îmi fac griji că nu voi ști niciodată spre ce să o îndrept.

Haley goli sticla de vin în pahare, dar nu mai rămăsese decât un strop, așa că deschise alta.

Am povestit ore în șir după cină. Când și a doua sticlă de vin se termină, am fugit jos și am luat sticla de votcă a lui Mike. Când m-am întors, Haley a pregătit votcă și merișoare, apoi ne-am așezat pe canapea în sufragerie și am povestit, am povestit, am povestit. Haley mi-a povestit cum este să crești în Oregon. Eu i-am povestit despre viața lângă granița cu Mexicul. Haley începu să-mi zugrăvească-n cuvinte ce ar fi făcut în acele momente dacă ar fi fost acasă în Oregon: ar fi ieșit seara la restaurant cu mama, cu tata și cu sora mai mică, apoi, lângă foc, fiecare ar fi deschis un cadou, iar eu i-am povestit despre ajunurile de Crăciun de la bunica.

Pe la miezul nopții eram oficial băut și, indiferent cât de mult îmi plăcea să povestesc cu Haley, mă întrebam și cum ar fi să o sărut pe Haley, așa că am schimbat foaia.

— Hei, Haley, am zis.

— Hei, Shy, spuse și ea.

— Poate este rândul meu să fac regulile.

— O-ho!

Haley privi în altă parte, simțind unde băteam.

— Totuși, acum nu mai jucăm niciun joc. Suntem doi oameni care povestesc. Te rog, spune-mi că înțelegi.

— Înțeleg, am spus. Doar că eu...

— Ce?

— Mă întreb cum ar fi, de exemplu, să te țin de mână. Atâta tot. Am pus jos paharul de vin și mă uitam la ea.

— Ca și cum am fi la o întâlnire.

Haley râse forțat.

— Da, dar nu avem cum să fim la întâlnire. Fiindcă am prieten acasă, îți mai amintești?

— Of, rahat! am spus. Tipul răbdător. Aproape că am uitat de el.

Era adevărat. Mă lăsasem atât de prins de moment, încât uitasem complet de lumea de dincolo de pereții apartamentului. Am ridicat din nou paharul și am sorbit din băutura făcută din votcă și merișoare.

Atunci Haley făcu ceva ce mă luă prin surprindere. Își așeză paharul pe masă, apoi luă paharul din mâna mea și îl puse pe masă și pe acesta.

— Doar nu vorbim despre căsătorie, nu-i așa? Discutăm despre cum e să te ții de mână. Ipotetic vorbind.

Am înghițit în sec.

— Să vedem cum e, am zis.

— Ceea ce presupun că este un lucru cu totul și cu totul neînsemnat în marea schemă universală.

— Deși, ca să fiu sincer, i-am atins ușor glezna dezgolită, o mică parte din mine ar vorbi despre o căsătorie cu tine.

Îmi dădu brusc mâna deoparte.

— Vezi, de aceea nu ar fi trebuit să fac duș în apartamentul de jos. Dușurile pot duce la ținut de mână, ceea ce duce la... Oamenilor le este mai bine dacă își fac cozi rasta de Crăciun.

Haley își netezi ușor părul ei frumos pe după urechi și îmi întinse mâna.

Abia mai respiram.

Era tot ce îmi doream, dar, în același timp, era și al naibii de înspăimântător. Mă știam cum sunt. Simțisem acel „sentiment nerational” până în punctul în care nu mai eram în stare să gândesc clar. Privirea lui Haley se pierdu în a mea. Mâna ei era în mâna mea, ceea ce făcea ca tot brațul să vibreze, tot corpul.

— Se potrivește chiar bine, am reușit să spun.

Făcu în așa fel încât degetele noastre stăteau înlănțuite și, pentru câteva secunde bune, doar ne-am uitat unul la celălalt, fără să spunem nimic. Am aruncat o privire spre buzele ei și abia am mai dezlipit-o de acolo ca să o privesc din nou în ochi. Deveni mai serioasă și își drese ușor vocea.

— Trebuie să recunosc ceva. Nu e chiar de bine.

— O-ho, am spus, neliniștit că ar putea pune punct.

— Nu am amânat cu adevărat cumpărarea biletului. De fapt l-am cumpărat cu săptămâni în urmă.

La cât de beat eram, am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama ce spunea. Fusese alegerea ei să nu meargă acasă. Ceea ce însemna că evita ceva. Sau poate pe cineva. Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Doar că nu m-am dus la aeroport, zise ea.

— De ce?

— Pentru că sunt o lașă.

Se trase mai aproape de mine pe canapea.

— Mă placi mai puțin acum?

— De ce aș face asta? am spus.

Ridică din umeri.

— La ce te gândești atunci?

Am înghițit și m-am uitat fix la pahar câteva secunde. Când am privit-o din nou am spus:

— Mă gândesc cum ar fi să te sărut pe obraz.

Haley inspiră adânc și mă strânse de mână.

— Poate ar trebui să affli.

Dar când m-am aplecat, îndreptându-mă spre urechea ei stângă, ea se întoarse pe neașteptate și am sfârșit prin a o săruta pe buze.

A fost doar un sărut pe fugă, după care m-am dat înapoi și am privit-o. Ne priveam unul pe celălalt, iar piepturile ni se ridicau și coborau, se ridicau și coborau. Fără să mă gândesc, i-am cuprins fața în mâini și am început să o sărut din nou cât de tandru am putut. Mai lung de data aceasta. Nu pe fugă. Iar ea mă sărută la rândul ei.

Mă trânti pe spate, în timp ce mă săruta, iar mâinile ei se prinseră salbatic de părul meu, în timp ce mâinile mele îi mângâiau ușor trupul fierbinte.

— Ce facem? îmi șopti în ureche.

— Nici nu știu, am spus după care am început să ne sărutăm din nou.

M-am pierdut în acel moment. Buzele ei. Atingerea ei. Eu și Haley. Mi a pregătit cina, iar acum eram împreună pe canapeaua ei. Nu păruse posibil. Și, pentru câteva secunde, uluirea mea mă smulse din propriul corp. M-am trezit plutind deasupra, lângă tavan, privind totul copleșit. Dar apoi m-am forțat să mă concentrez din nou asupra buzelor ei și la ce simțeam când mâinile mele îi atingeau abdomenul și m-am re-mate-rihizat.

Totul era atât de... viu.

Simțeam că respir lumea întreagă.

Câteva minute mai târziu, era ea pe spate, brațele ei erau ținute. M-am tras înapoi și doar o priveam, amândoi respirând, dorind mai mult.

Ce s-a întâmplat? zise ea.

Mă întreb și mai multe lucruri, i-am spus.

Ea închise ochii și îi deschise apoi ușor:

Știu asta, dar...

De exemplu, cum ar fi să fiu cu tine.

Pentru că ea nu răspunse, mi-am coborât fața spre a ei și am continuat să ne sărutăm, însă de data aceasta am resimțit atât de puternic acel val de emoție că rațiunea dispăru complet și am întins mâna ca să-i deduc nasturii, unul câte unul, apoi, prin spate i-am desfăcut sutienul.

Atunci m-a oprit.

Întoarse capul, se răsuci din strânsoarea mea și începu imediat să se prindă înapoi sutienul și să-și încheie nasturii.

— Of, rahat!

M-am uitat la ea, iar stomacul meu era invadat de fluturi agitați.

— Rahat, am mers prea departe, nu-i așa?

Pentru că ea nu răspunse imediat am strigat-o:

— Haley!

Ea se ridică, își acoperi fața cu mâinile câteva secunde. Când le dădu la o parte, i-am citit îngrijorarea pe față.

— Ce fac?

— A fost categoric greșeala mea, am spus.

Începu să strângă paharele de vin încă pe jumătate pline, apoi le puse din nou jos, după care se duse la ușă și o deschise:

— Îmi pare rău, dar va trebui să te rog să pleci, Shy. Îmi pare rău.

— Îmi cer iertare, Haley. M-am lăsat dus de val...

— Te rog, mă întrerupse scurt.

Și nu voia să se uite la mine. Asta a fost, poate, cel mai rău. Dacă s-ar fi uitat la mine, ar fi știut cât de sincer îmi părea rău și totul ar fi fost bine. Dar nu ridică ochii deloc.

— Bine.

Am ieșit pe hol. Am apăsat pe butonul de la lift și mă uitam fix la pantofi, ascultând cum se închidea ușa în spatele meu.

Ziua de Crăciun

Haley nu a coborât să facă duș în dimineața de Crăciun.

Am stat pe canapea lângă Olive și am așteptat să bată la ușă, dar nu a coborât.

Mă holbam la textul romanului meu, dar de fapt analizam ceea ce se întâmplase cu o noapte înainte din toate unghiurile posibile. De fiecare dată se rezuma la același lucru: la mine. Știam că avea un prieten. Da, poate că faptul că nu plecase acasă însemna că relația lor cam era pe butuci, dar totuși. AM dus lucrurile prea departe.

De ce trebuia să fiu eu tipul acela?

Acela care întotdeauna vrea mai mult.

Nu am sunat acasă până la amiază din cauza diferenței de trei ore. Am vorbit cu tata, dar cel mai mult am vorbit cu sora mea. Mi-a spus despre tot ce gătise, cum taica se dusese cu mașina până la Chula Vista ca să o aducă pe bunica, care promisese să aducă provizii întregi de tortilla. Apoi urmau să meargă cu flori la cimitir.

— Nu va fi la fel fără tine, îmi spuse ea.

— Da.

— Ba nu, vorbesc serios, va fi pentru prima dată când voi merge acolo fără tine.

Făcu o pauză.

— Ai face bine să nu fii singur azi, Shy. Pentru că asta ar fi trist.

— Oh, în niciun caz. Aștept niște prieteni, facem ceva carne și mâncare. Va fi așa cum trebuie.

Mi-am mutat telefonul de la o ureche la cealaltă.

— Totuși, mi-ar plăcea să fiu cu voi.

— Apropo, dintele lui Alună e bine. Ne-am dat seama pentru că iar a început să ne vâneze ca să-i dăm de mâncare. Ceva ce *tu* l-ai învățat.

Am zâmbit amintindu-mi cum obișnuiam să-i strecor lui Alună pe furiș bucățele din mâncarea de la cină.

Am mai vorbit despre tata care pretindea că și el e bine, apoi i-am spus că trebuie să încep să mă pregătesc pentru vizita prietenilor mei. Ne-am spus la revedere, dar înainte să închidă i-am spus:

— A, și Sofe, mă auzi?

— Da?

— Stai departe de băieți.

Am făcut duș cu ușa deschisă și am pus pe mine cel mai bun tricou pe care mi-l adusesem pentru stat cu pisica, ba chiar mi-am pus niște gel de la Mike în păr, încercând să-mi împlânzesc coama. Apoi m-am așezat lângă pisică și am început să citesc, deși, în taină, așteptam să aud o bătaie în ușă.

Trepte acoperite de zăpadă

Am fost trezit din moțaială de Olive care zgâria la ușa de la intrare.

— Unde încerci tu să pleci? am spus dându-mă jos de pe canapea.

Apoi l-am văzut.

Un bilețel pe jos, chiar lângă ușă. Numele meu într-un scris îngrijit, de fată. L-am luat de jos și m-am uitat pe vizor. Nu era nimeni acolo.

Am deschis plicul. Pe bilet, un Moș Crăciun slăbănog îmi făcea cu mâna de la volanul unui autoturism decapotabil hibrid. Mesajul scris era: „Resturi de lasagna din seara în care mi-ai tras clapa. Încălzește-le în microunde două-trei minute. Și, Crăciun fericit!”

Am deschis ușa și am găsit o farfurie mare acoperită cu folie de aluminiu. Nu mă ura, asta era clar. În secunda în care m-am aplecat să iau farfuria, Olive țâșni afară pe hol.

— Fir-ar să fie! Am lăsat farfuria jos și m-am aruncat după ea, dar fugi în sus pe scări. Ușa se trânti în spatele meu în timp ce eu urcam scările, două câte două, spre etajul lui Haley. Olive nu era de găsit.

Grozav, m-am gândit. Singurul lucru de care trebuia să am grijă.

Am alergat la ultimul etaj, am căutat pe tot palierul, m-am uitat pe geam spre ieșirea în caz de incendiu, care era acoperită de zăpadă, apoi am alergat până jos la parter și am căutat în hol unde sunt cutiile poștale. Nici urmă de Olive pe nicăieri.

După alte cincisprezece minute de căutări în zadar, m-am trezit stând pe preșul din fața ușii apartamentului lui Haley, cu degetele în aer. Nu era nicio îndoială că îmi lăsase farfuria cu mâncare în loc să mă invite la ea, fiindcă nu voia să mă vadă. Și să cer ajutorul cuiva nu fusese niciodată punctul meu forte.

Totuși.

Am bătut la ușă.

Deschise imediat, părând îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? Te-am auzit urcând și coborând scările preț de vreo cincisprezece minute.

— Olive a luat-o la sănătoasa. Nu o găsesc nicăieri. Mike și Janice o să mă omoare.

Haley puse rapid mâna pe chei.

— Sunt sigură că e pe aici pe undeva. Vino.

Ne-am dus înapoi la ultimul etaj și am căutat în fiecare colțișor. Haley deschise chiar și geamul de la ieșirea spre scara de incendiu și scoase capul pe acolo. Nimic. Olive nu era nici în lift. Nici la toboganul pentru gunoi. Nici în locul unde erau ținute bicicletele. Am cercetat cu atenție etaj de etaj până la parter, apoi când am urcat din nou, Haley mă prinse de mână și îmi făcu semn.

— Cred că glumești! am spus.

Și iat-o pe Olive, bine mersi, lângă farfuria acoperită cu folie de aluminiu, lingându-și lăbuța dreaptă. Nici măcar nu protestă când Haley o luă pe sus la ea în brațe. Am deschis cu cheia ușa lui Mike, Haley o puse pe Olive jos și o urmăream amândoi cum se îndrepta grațios, imperturbabilă, spre vasul cu mâncare uscată.

— M-a speriat de moarte, i-am spus.

— Ai încercat să ai grijă de ea și să te uiți la televizor în același timp, nu-i așa?

Am râs sarcastic.

— Serios, acum. Mulțumesc. Nu știu ce m-aș fi făcut.

— Nicio problemă.

Părul ud al lui Haley mă zăpăci puțin. Și ochii erau umflați. Se aplecă după farfuria de lasagna.

— Chiar dacă a fost un complot elaborat ca să mă faci să cobor aici.

Îmi întinse farfuria.

— Mulțumesc pentru asta.

Stăteam în picioare cu farfuria în mână, cu ochii pironiți în podea.

— În legătură cu noaptea trecută, Haley. Îmi pare tare, tare rău.

— Știu că probabil mori de foame, zise ea, întrerupându-mă. Dar este crucial să mănânci acum?

— Acum? am spus. Nu chiar. De ce?

— Ia pe tine cea mai groasă haină și ghete rezistente la apă și ne vedem jos în cinci minute.

Cerul era în sfârșit senin, iar soarele era deja jos, spre apus. Aerul de afară te înfrigura. Îmi puteam vedea aburii din gură în timp ce mergeam pe urmele lui Haley, pe trotuar. Ne mișcam încet, deoarece o pătură groasă de nea acoperise totul în jur.

— Chiar îmi place să fiu prima care calcă în ea, spuse Haley scârțâind într-o mare de alb neatins.

— Și mie.

Aveam în picioare doar o pereche de Adidași, iar șosetele îmi erau deja leoarcă. Bluza de trening a lui Padre era mult prea subțire. A trebuit să îmi înfund mâinile adânc în buzunare ca să îmi țină de cald. Dar era fain să te plimbi prin zăpadă proaspătă în Brooklyn. De obicei se transforma repede într-o fleșcăraie murdară, la câteva minute după ce ajungea pe pământ.

Când am ajuns pe 7th Avenue am privit de-a lungul și de-a latul ei.

— În seara aceasta o avem numai pentru noi, zise Haley.

— Totuși, unde mergem?

— Prospect Park. Presimt că este magnific acum acolo.

Toate magazinele și restaurantele erau închise, cu porțile de protecție încărcate de graffiti coborâte și încuiate cu lacăte. Sacii de gunoi stăteau în continuare stivuiți unul peste celălalt, îngropați sub munți de omăt. Plugurile trebuiau să vină, așa că deocamdată nu îți dădeai seama unde se termina trotuarul și unde începea strada. Nu că ar fi circulat vreo mașină. Sau vreun pieton, dacă tot veni vorba. Haley avea dreptate. Eram singurele persoane care ne făcuserăm curaj să înfruntăm vremea de după viscol.

La jumătatea drumului spre următorul bloc, am auzit muzică de la geamul unei clădiri cu fațada de gresie roșie. Un cântec de Crăciun banal, care nici măcar nu mai părea atât de banal.

— Vrei să te oprești și să ascuți pentru o clipă, mă rugă Haley. Vom simți mai tare că este Crăciunul.

— Sigur. Am dat cu mâna zăpada de pe treptele din fața casei făcând loc pentru două persoane. Era ciudat să fiu atât de aproape de ea.

M-am gândit să aduc din nou în discuție noaptea precedentă, să încerc să lămuresc povestea, dar nu părea să fie momentul potrivit. Așa că am tăcut din gură și amândoi am stat în liniște ascultând muzica și propriile gânduri. Soarele se ascunsese în spatele unor clădiri din gresie roșie în partea de vest, iar vântul se întepi nițel, dar din nu știu ce motiv, nu-mi mai era atât de frig.

Haley își lovi genunchiul de al meu.

— Trebuie să recunosc ceva față de tine.

— O ultimă rundă din jocul să-te-cunosc-mai-bine?

Rânji și spuse?

— Cred că am depășit faza asta.

Apucă un fir de ață care ieșea de lângă buzunarul hainei.

— Așadar, îți amintești când ai venit sus la mine ca să te uiți la duș?

Am dat din cap.

— Ei bine, să vezi ce s-a întâmplat după ce ai plecat în seara aceea. A început să funcționeze ca prin minune.

— Stai așa, am zis eu, asimilând mai greu informația. Cu toate acestea ai venit jos să îl folosești pe al lui Mike...

— Hopa!

Începusem să-mi dau seama ce spunea. Folosise dușul ca... pretext să mă vadă.

— Așadar, țevile tale nu mai sunt înghețate?

— Nici nu știu dacă au fost vreodată.

Băgă mâna în glugă și scoase câteva fire de păr blond, umed.

— Tocmai ieșisem de la duș când ai bătut la ușă. Mama m-ar omori dacă ar ști că stau afară cu părul ud.

Din apartamentul cu muzică se auzi un râset de copil și amândoi am privit în sus. Dar nu se putea vedea nimic. Părea să fie un băiețel.

— A, și încă ceva, zise Haley. Am sunat acasă mai devreme. Oficial nu mai sunt o lașă.

— Ce vrei să spui?

— I-am zis lui Justin ce ți-am spus și ție azi-noapte. Că am avut biletul de avion spre casă, dar că nu am fost în stare să mă conving să plec la aeroport.

Am hotărât că nu era cazul să spun nimic. Așa că nu am făcut decât să ascult. Și să dau din cap.

— Și să-ți spun ceva. Nu a fost deloc simplu. Jumătate de zi am strigat unul la celălalt prin telefon.

Lăsă firul de ață în pace și își băgă mâinile în buzunarele hainei.

— Dar a fost corect să-i pun capăt.

— Este greu, am spus.

— Mie îmi spui.

Era absolut greșit să te bucuri de necazul altuia. Dar asta simțeam în acel moment: bucurie. Petru că Haley nu mai era luată.

Poate...

Ne pregăteam să ne ridicăm de pe scări când începu un alt cântec: *Here Comes Santa Claus*. Am izbucnit amândoi în râs și ne-am așezat la loc. Și râzând, mi l-am imaginat pe băiatul din apartamentul de deasupra noastră, stând lângă radio cu surioara lui mai mică, lângă mama și lângă tata. Îmi doream să îi pot spune să țină minte fiecare clipă din ziua aceea. Să-și amintească nu doar ce cadouri primește, ci pe toți din familie. Pe mama lui. Pentru că, într-o zi, va fi departe de casă, șezând pe niște trepte acoperite de zăpadă cu o fată de care s-ar putea să-i placă, vor râde și va dori să-și aducă aminte cum fuseseră cu toții împreună, odată.

MĂ VEI GĂSI ÎN POLARIS

JENNY HAN

Spiridușii. Spiridușii în mișcare par veniți din alte sfere. Sunt lungani, strașnici, subțirei; atunci când dansează sunt niște derviși învârtejiți care sclipesc și strălucesc ca soarele în zăpadă. Dacă eu nu știu asta, atunci cine? I-am urmărit toată viața.

Membrii comitetului pentru decorare se făcuseră luntre și punte pentru Balul Zăpezii de anul acesta. Presupun că fac asta în fiecare an, dar acum totul pare mai sclipitor. Luminițe scânteietoare acoperă fiecare centimetru din Sala Mare, atât de multe că nici nu mai avem nevoie de lumina din tavan. Un molid uriaș se află în mijloc, înălțându-se până în tavan, iar de pe ramurile sale atârnă sculpturi în lemn ale tuturor spiridușilor care au existat vreodată la Polul Nord. Doar ale spiridușilor, totuși.

Pe toată suprafața din jurul Sălii Mari erau numeroși brazi de Crăciun mai mici, de aproape doi metri jumătate, toți decorați după o temă anume. Era un pom din Japonia decorat cu berze de hârtie, un pom olandez din care atârnau papucei din lemn, pictați în toate

culorile posibile, un pom de Ziua Morților din Mexic, acoperit cu cranii mici din zahăr. Mai era un pom cu tema anilor 1950, care ar putea fi favoritul meu. În jurul trunchiului avea o fustiță bogată, cu jupon, în mov și roz.

Toți spiridușii adolescenți se împărțiseră pe perechi pentru Balul Zăpezii. Este cea mai romantică noapte a sărbătorilor. Ultimele ovații înainte ca lucrurile să intre cu adevărat în pregătirile pentru sărbători. E ca un fel de bal pentru spiriduși. Nu că aș fi fost vreodată la vreun bal ca să știu cum e, dar mă gândesc că așa ar fi.

Fete și băieți la patru ace, dansând.

În seara aceasta, Elinor poartă o rochie albă cu paiete argintii. În luminile strălucitoare și părul ei pare de argint. La fel și cel al lui Flynn.

Rochia cu care sunt îmbrăcată este făcut din același material roșu-merișor din care este făcut costumul lui Papa. Ne asortăm. Un cadou pre-Crăciun. În primul meu an la Polul Nord rochia mea avea mâneci bufante și șorțuleț din dantelă albă. Anul acesta rochia mea e decoltată la gât, fără mâneci și fustă completă. Are și manșon din blăniță albă. Este o rochie de păpușă, nu a unei tinere de cincisprezece ani.

Of, Papa. Nu vede că am crescut?

Toată lumea de la Polul Nord știe povestea despre cum m-a găsit Moșul. Sau mai degrabă cum l-am găsit eu pe el. Acum cincisprezece Crăciunuri, aducea cadouri într-un complex de apartamente din Seul, Coreea de Sud. Îi plac tare mult complexele mari de apartamente fiindcă trece ca o săgeată de la un etaj la altul și e gata cât ai zice pește. Când se întoarse la sanie, găsi acolo un coș cu un bilet pe care scria 내딸부탁하, ceea ce înseamnă: *Te rog, ai grijă de fiica mea*. Moșul nu știa ce să facă. De câte ori mă puneam jos, începeam să plâng și încă mai avea de mers în Asia. Așa că mă luă cu el. Mi-a spus că am dormit tot drumul. Moșul era hotărât să mă ducă înapoi în Coreea înainte să se facă dimineață, însă până să se lumineze de ziuă nu a mai putut. Mă prinsesem bine de degetul lui mic și nu mai

voiam să-i dau drumul. Așa că iată-mă locuind aici, la Polul Nord, unde nicio fată nu a mai pus piciorul vreodată.

Stau în picioare, cu spatele lipit de perete, dresurile îmi produc mâncărimi, dorindu-mi ca cineva, *oricine*, să mă invite la dans. Chiar și de milă. Nicio problemă. Îi surprind privirea lui Flynn în timp ce o învârte pe Elinor. Îi stă bine în brațele lui. Se potrivesc. Dacă ar fi fost să dansez eu cu el, nu i-aș fi ajuns decât la piept. Nu aș fi putut să dansez obraz lângă obraz.

Îmi pierd vremea pe lângă mesele cu gustări. Acolo mă simt cel mai bine. În primele douăsprezece zile ale lunii decembrie, desertul e tematic. Este o tradiție, una din multele tradiții. În prima zi de Crăciun, o potârniche într-un păr. Anul acesta, au făcut potârniche din ciocolată umplute cu cremă de castane, stropite cu sos acrișor de pere.

Potârnichea de ciocolată îmi amintește de pasărea din lemn pe care o am în buzunar.

Când aveam opt ani, un măcăleandru rămase închis în Sala Mare. Intrase printr-un geam deschis și nu a mai știut pe unde să zboare afară. Zbura fără întrerupere pe tavan. Am încercat să-l ghidez spre fereastră cu o mătură de Quidditch, cadoul cel mai solicitat în acel an de toți copiii între șase și opt ani, deși am impresia că ei se așteptau ca mătura să și zboare. Niciunul dintre noi nu și-a putut da seama cum să ajute pasărea. Până când Flynn se urcă pe coloana balustradei și măcăleandru zbură direct la el. Prinse pasărea și o duse afară, adăpostită în căușul palmelor ca într-un leagăn, după care măcăleandru își luă zborul. Zile întregi după aceea, numai despre asta s-a vorbit.

Așa că de Crăciun în acel an, i-am dat lui Flynn o pasăre pe care o sculptasem eu în lemn. Am încercat să fac un măcăleandru, dar nu reușisem să-i surprind înfățișarea, așa că am făcut în schimb un pițigoi cu ochi de sticlă, din lemn de pin. Aveam emoții să i-l dau.

Deoarece trebuie să se înțeleagă ceva despre spiriduși, și anume că, de obicei, nu le plac cadourile. Ei fac lucruri, creează, muncesc, dar nu le place să primească. Nu este felul lor de a fi.

Erau mari șansele ca el să nu-mi accepte cadoul, dar când deschise cutia, se holbă la pițigoi mult timp. L-am urmărit cum îl luă în mână, întorcându-l pe toate fețele, apreciindu-i greutatea. Era suficient de bun? Făcusem și alte păsări, însă aceasta fusese singura pe care am considerat-o demnă de prietenul meu.

Apoi el spuse:

— Nimeni nu mi-a mai dat vreun cadou vreodată.

Am lăsat să iasă aerul pe care-l ținusem în piept.

— Așadar, îl păstrezi?

— Îl păstrez.

De atunci i-am dat câte o pasăre în fiecare an de Crăciun. Anul acesta, în sfârșit, îmi ieșise măcăleandru bine. Lemn de nuc, vopsit în roșul fructului de stejar veșnic verde.

Îmi mai torn o cană de puncti de zmeură și ghimbir când o aud pe Elinor spunând:

— E trist că Natty nu a avut cu cine să vină la bal. Mă îndoiesc că a mai întâlnit vreodată un băiat fință omenească până acum.

— Ba da, a întâlnit. Tipul acela, Lars, îți mai amintești?

Sunt cu spatele la mine. Nu știu că stau atât de aproape de ei încât pot auzi tot ce spun. Chiar aș putea să dispar de acolo fără ca ei să afle.

Apoi Elinor spune:

— Of, Flynn. E atât de evident că a inventat toată povestea ca să te facă gelos. E îndrăgostită de tine dintotdeauna.

Privirea mi se încetosează și scap cana de puncti. Lichidul roșu șiroiește pe toată masa cu gustări și câteva picături ajung pe rochia mea. Cum poate să spună așa ceva? Nu contează că e adevărat, chiar sunt îndrăgostită de Flynn. Întotdeauna am fost.

— Nu a inventat, spune el, iar vocea îi răsună puternic și clar ca un clopoțel. Am verificat. Bazele de date nu au fost actualizate complet, dar m-am uitat în jurnalele moșului. Chiar a fost un băiat pe care îl chema Lars.

— Spui asta doar ca să fii drăguț, spune Elinor. Știm cu toții că lui Natty îi place să spună povești.

Simt că îmi iau foc obrazii. Obişnuiam să spun poveşti. Pentru atenţie. Ca atunci când povestisem tuturor că mă rătăcisem în plin viscol şi Rudolf, renul cu nasul roşu, a venit şi m-a salvat. Dar acum nu mai spun poveşti. Nu au voie oamenii să se schimbe?

Îmi dreg vocea fără să vreau. Ei se răsucesc pe călcâie într-o singură mişcare, ca într-o coregrafie. Elinor dă dovadă de suficientă politeţe cât să pară ruşinată. E îngrijorată că îi voi spune Moşului. Nu am s-o fac. Nu mai sunt o copilă pârâcioasă. Mă descurc şi singură. Inima îmi bate atât de puternic în piept, încât mi-e teamă că are s-o audă careva. Aşa că spun cu voce tare:

— Nu am minţit în legătură cu Lars.

Acum doi ani, pentru că am implorat şi am insistat, pentru că era dorinţa mea de Crăciun, Moşul m-a luat cu el în ajun.

Majoritatea lucrurilor din acea noapte sunt parcă în ceaţă, ca toate lucrurile magice de altfel. Însă atunci când închid ochii şi încerc din răsputeri să-mi amintesc, îmi amintesc câini care lătrau scurt şi ascuţit, câini care lătrau puternic, mirosurile din casele altor oameni, emoţia că eram într-un loc în care nu aveam ce căuta. Brazi de Crăciun, prăjituri de Crăciun, ciorăpei de Crăciun. Totul era de Crăciun. Cel mai mult m-am delectat privindu-l pe Papa lucrând, pentru că şi pe el îl delecta ceea ce făcea. Felul în care aranja cadourile ca la carte. Chiar ştie numele fiecărei fetiţe şi fiecărui băieţel. Dacă ar putea, ar adopta toate fetiţele şi toţi băieţei pierduţi. Eu am avut noroc. Câteodată mă gândesc la mama, la mama mea adevărată şi mă întreb dacă ştia cui mă dădea. Îmi place să cred că da.

Papa şi cu mine am ajuns la o casă, mică şi albastră cu obloane albe, care era la malul mării. Îmi amintesc mirosul de sare şi vuietul apei. Cât timp Papa avea treabă, eu plecasem să caut prăjiturile. Până în momentul acela, favoritele mele fuseseră nişte bomboane M&M dintr-un apartament în Charleston, Carolina de Sud, urmate foarte aproape, pe locul doi, de macarons cu cremă de fragi, în Paris, Franţa.

Am găsit o farfurie de porţelan, alb cu albastru, pe care erau prăjiturile pudrate cu zahăr. Am muşcat din una. Era nuga cu nuci

pecan. Îmi lingeam zahărul de pe degete când l-am auzit. Era un băiat la vârsta adolescenței, avea treisprezece sau paisprezece ani, și stătea în capul scărilor uitându-se fix la mine. Părul lui avea culoarea bomboanelor cu lămâie.

— *Jävlar!* strigă șoptit.

După cum o spusese, categoric era o înjurătură.

— Tata e de părere că să înjuri este un obicei teribil de urât, i-am spus ștergându-mi mâinile pe furiș de haină.

Băiatul se zgâia la mine cu ochii mari, rotunzi.

— Of, scuze! Probabil că nu vorbești limba mea, eh? Unde ziceam că suntem acum? Suedia?

Mi-am dres vocea.

— *God jul.*

Asta înseamnă Crăciun fericit. Știu să spun Crăciun fericit în toate limbile. Spiridușii știu să vorbească în toate limbile, dar eu nu sunt decât o ființă omenească.

— Tu și tatăl tău sunteți hoți? mă întreabă el.

Am tresărit. Așadar vorbea limba mea până la urmă!

— Ba pardon, tatăl meu oferă cadouri oamenilor, nu le fură. El e Moșul.

Băiatul continua să se holbeze la mine, așa că am continuat.

— Crăciun. Moș Crăciun. *St. Nick. Père Noël?* Ah, așa e, suntem în Suedia. *Tomte? Nisse?*

El păru și mai nedumerit.

— Moș Crăciun e asiatic?

— Sunt adoptată, am explicat eu. Nu este tatăl meu biologic.

Băiatul făcu un pas înapoi pe scări.

— Dacă nu ieșiți imediat de aici am să chem *polisen*. Poliția, înțelegi? Poliția. Pfu! Am strigat cu jumătate de voce:

— Papa...

Strigă și el ușor din sufragerie:

— Aproape am terminat aici, Natty! Ia la pachet câteva prăjiturele pentru mine și imediat sărim în sanie.

— Sanie, repetă băiatul.

— Ăăă, îhî, sania e... trăsura fără roți. Vagonul pe tălpi alunecoase. Cu care călătorește Moș Crăciun.

Mă săgetă cu privirea.

— Știu ce este sania.

— E parcată în zăpadă, i-am spus. Du-te și uită-te, dacă nu mă crezi.

Alergă spre fereastră și privi afară. Se întoarse la mine cu ochii căt cepele și se prăbuși pe podea. Închise ochii și șopti:

— Nu este adevărat ce se întâmplă. Este un vis.

L-am pișcat de braț atât de puternic că țipă.

— Vezi? Nu visezi.

El se frecă pe braț.

— Asta nu dovedește nimic.

Și atunci am observat — mănunchiul de vâsc care stătea atârnat deasupra capetelor noastre. Mi-am zis, acum ori niciodată. Așa că am pus mâna pe el și l-am sărutat, iar el avea gust de bomboană suedeză de Crăciun.

Apoi am auzit cum cineva își dresе vocea, un *ho-ho-ho* și am trecut îndepărtându-ne unul de celălalt. Ochii băiatului erau aproape să-i sară din orbite când îl văzu pe Moșul în toată splendoarea sa roșu-merișor catifelată.

— Este timpul să mergem, Natty, spuse Papa.

— Ești cu-adevărat de-adevăratelea, șopti băiatul.

— Așa este și știu exact când nu ai fost cuminte și când ai fost, glumi Papa, cam nepotrivit, bineînțeles.

Papa mă luă pe sus, iar băiatul alergă la geam strigând:

— Eu sunt Lars. Pe tine cum te cheamă?

— Natalie! am strigat și eu.

Gândindu-mă acum în urmă, îmi dau seama că atunci avusesem pentru prima dată ocazia să mă prezint. Îi știam pe toți de la Polul Nord de când eram bebeluș și toți îmi spuneau Natty, fiindcă așa îmi spunea și Moșul. Era prima dată când eram Natalie.

Stăm cu toții în jurul meselor cu gustări, când papa intră săltând vesel, făcând cu mâna și strigând *ho-ho-ho*. Spiridușii o iau razna. De obicei, spiridușii nu se prea lasă copleșiți de emoțiile puternice, dar fac o excepție când este vorba despre Moșul. Este o adevărată vedetă rock pentru ei.

— Întâi Decembrie fericit! strigă Papa.

— Întâi Decembrie fericit! îi răspunseră cu toții.

— Ați muncit din greu cu toții și sunt al naibii de mândru de voi. Va fi un adevărat efort să terminăm totul la timp, dar vom fi pregătiți, așa cum suntem în fiecare an. Simțiți-vă bine în seara aceasta! De mâine, să înceapă munca!

Toată lumea aplaudă, iar Papa își aruncă ochii prin mulțime.

— Unde este micuța mea Natty? Natty, vino sus lângă mine și spune și tu ceva trupelor.

E ultimul lucru pe care-l vreau, dar spiridușii trag de mine și mă aduc în față și mă depun lângă Papa, care își pune brațul pe după gâtul meu și mă privește așa cum o face întotdeauna, cu multă dragoste și mândrie. Eu șterg petele care ajunseseră pe partea din față a rochiei. Ce bine că rochia are aceeași culoare cu punciul. Papa mă privește radiind.

— Spune ceva, Natty.

Ce ar trebui să spun? Nu sunt decât fata șefului.

— Hm, Crăciun fericit, spun și toți încep să aplaude din politețe.

Papa face un semn formației de spiriduși, care începe o interpretare entuziastă a piesei *Last Christmas*, cântecul preferat al tatei de sărbători. Spiridușii cred cu toții că este versiunea lui Elvis a piesei *Santa Claus is Coming to Town*, dar eu știu adevărul. Papa iubește formația Wham!

— Danseză cu bătrânul tău tată, Natty! zise el, luându-mi mâna într-a lui.

Începe să danseze foxtrot, iar eu mă străduiesc să țin pasul. Simțeam cum ne priveau toți spiridușii, fiindu-le milă de mine că eram acolo dansând cu tatăl meu, în loc să fiu la o întâlnire adevărată.

— Sunt sigur că în seara aceasta ai avut carnețelul de dans plin. Natty, spune-mi ce-ți dorești de Crăciun?

Nu pot să-i spun ce-mi doresc, deoarece este singurul lucru pe care nu mi-l poate oferi și i-ar frânge inima.

— Nu m-am gândit încă, sinceră să fiu, am mințit.

Papa îmi aruncă o privire atotcunoscătoare și mă bate pe umăr înainte să mă învârtă rapid. Ați crede că am mai multă minte decât să-l mint pe Moș Crăciun.

— Preaiubita mea, dacă ai credință, atunci sunt sigur că vei primi exact ceea ce îți dorești.

Vreau să cred. Îmi doresc atât de mult să cred.

Copiii sunt de două feluri. Sunt cei care cred și cei care nu cred. În fiecare an, se pare, sunt tot mai puțini cei care cred. Papa spune că nu e puțin lucru să ceri unui copil să creadă în ceva ce nu vede. Spune că este vorba despre magia acestui lucru. Spune că dacă ai în tine acea magie, trebuie să o protejezi toată viața, să nu o lași să îți scape niciodată, pentru că odată pierdută, e pierdută pentru totdeauna. Vreau să mă duc după el și să adorm lângă șemineu, uitându-mă la el cum trece în revistă listele cu Copii cuminți și Copii care nu sunt cuminți. Dar nu plec, rămân în Sala Mare, legănându-mă pe ritmurile muzicii și privindu-i pe toți ceilalți dansând. Sondrine veni pe nesimțite lângă mine și îmi spune că îi place rochia mea, deși eu știu că nu e așa, dar îi mulțumesc totuși fiindcă știu că nu vrea decât să fie drăguță. Măcar nu stau acolo în picioare, singură. Sondrine îmi povestește despre un joc video cu un spiriduș dansator, pe care l-au pus la cale în departamentul de jocuri și care are inclusiv un covoraș de dans antiderapant. La început fusese o glumă, dar apoi au luat cu toții în serios ideea și acum se pare că va ajunge sub pomul de Crăciun al unor copii.

Apoi Roan, un spiriduș păpușar, o invită pe Sondrine la dans, iar ea pleacă țopăind alături de el, zâmbind de la o ureche ascuțită la alta. Când eram mică, obișnuiam să-mi lipsesc urechile cu bandă adezivă ca să le fac ascuțite. Nu am avut succes.

Elinor și Flynn dansează din nou.

*

Săptămâna trecută la amiază, în atelier, Elinor m-a întreat:

— Cu cine vii la Balul Zăpezii, Natty?

Am făcut o pauză destul de lungă. După care am spus:

— Cu nimeni.

— Of, spuse ea și am simțit atâta compătimire în acel cuvânt încât nu am putut suporta.

Am înghițit o bucată de friptură de elan după care am spus:

— Mă gândeam să-l aduc cu avionul pe băiatul acela din Suedia pe care îl știu, dar...

— Pe cine știi în Suedia?

Când i-am spus povestea cu Lars, băiatul cu părul gălbui și bomboana suedeză, mă privi printre sprâncene, ca atunci când nu credea ce auzea.

— Hm, spunea întruna. Atunci de ce auzim doar acum de el?

Elinor își trecu degetele prin părul argintiu.

— Pare că voi doi aveți o legătură puternică.

Mi-am mușcat limba.

— Chiar am avut o legătură puternică. Dar nu am... nu am mai vorbit. Nici măcar nu mai am adresa lui.

Nu avusesem niciodată adresa lui. Nu păstrasem nicio legătură.

— Cred că ar trebui să-l găsești pe acest băiat, Natty. Să vezi dacă sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Apoi strigă:

— Flynn? Vrei, te rog frumos, să cauți adresa unui băiat din Suedia pe care-l cheamă Lars? Între cincisprezece și șaptesprezece ani.

El nu răspunse, așa că ea îl mai strigă o dată.

— Flynn?

— Ce e? răspunse el în cele din urmă.

Cu o voce dulce ca zahărul caramelizat, ea spuse:

— Avem nevoie de tine ca să cauți un băiat care se numește Lars și e din Suedia. Natty, ai spus ce cadou și-a dorit? Putem să facem o căutare transversală a cadoului cu băieți suedezi, blonzi, pe nume Lars.

Flynn își scoase căștile din urechi și arătă spre ceasul care număra zilele până la Crăciun. Douăzeci și cinci de zile până în ajunul Crăciunului.

— Ar trebui să vă întoarceți la treabă dacă vreți să vă faceți norma pe ziua de azi.

— Nu te mai purta ca Scrooge! zise ea și, ducându-se la computere, îi dădu un ghiont lui Flynn și se aplecă asupra tastaturii.

Îl atinse pe obraz cu părul ei ca de mătase.

— Așa. Avem anul, un prenume, culoarea părului, jucărie, țară de origine. Natty, spuneai că locuiește lângă malul mării?

Am încuviințat.

Ea mai tastă puțin.

— Hm. Nu găsesc nimic.

— Poate nu era Suedia. Poate era Norvegia. Sau Finlanda. S-ar putea să fi fost Finlanda.

Îmi puteam da seama cât de disperată părea vocea mea, la fel și ei, și era scandalos.

Elinor își îndreptă spatele.

— Ar trebui să ajung la stația de pistoale cu aer comprimat. De când au început să dea toată ziua la televizor *Poveste de Crăciun*, copiii doar asta mai vor.

După ce plecă ea, Flynn îmi zise rânjind:

— Ai inventat povestea, nu-i așa?

— Nu am inventat-o! i-am zis. Am spus adevărul. Iar tu se presupune că ești prietenul meu ceea ce înseamnă că ar trebui să mă crezi.

— Sunt prietenul tău, Natty. Și ca prieten îți spun că nu ar trebui să inventezi povești pe care oricine le poate demonstra ca neadevărate.

— Dar nu fac asta! Chiar există un băiat pe care-l cheamă Lars. Nu știu de ce nu este în baza de date, dar trebuie să existe o explicație.

Am oftat adânc.

— Și așa mai vrea ca toată lumea să nu-mi mai spună Natty. Numele meu e Natalie.

— Scuze. Pentru mine nu ești Natalie. E atât de... matur.

— Ei bine, nu mai sunt o fetiță, am zis eu, așezându-mi capul pe masă.

— Cum zici tu, spuse Flynn.

Am stat așa, cu capul pe masă, privind-l cum lucrează. Privirea îi devine extrem de intensă când lucrează. Cap argintiu aplecat asupra unei jucării, cu ochii mici de concentrare. Când lucrează, nu-i place să fie deranjat. Niciunui spiriduș nu-i place.

Pe la spatele lui l-am întrebat:

— Cu cine... cu cine mergi la Balul Zăpezii, Flynn?

Mi-am ținut respirația *Nu spune Elinor. Oricine, dar nu Elinor.*

Ezită. Apoi, fără să se întoarcă, spuse:

— Elinor.

În acel moment am simțit cum ceva în mine pălește.

— De ce?

— Pentru că întotdeauna merg cu Elinor.

— Aha. Da. Bineînțeles că așa faci.

Dacă aș fi întrebat direct, fără să-l iau pe ocolite, ar fi acceptat? Ar fi schimbat foaia? Sau lucrurile ar fi fost la fel cum sunt în fiecare an.

Flynn, cel mai frumos dintre băieții spiriduși. Cu mine la Balul Zăpezii. Am o imaginație bogată și chiar și așa îmi venea greu să-mi închipui că s-ar fi putut întâmpla.

Amândoi eram tăcuți. Prea tăcuți. Trebuia să spun ceva, fiindcă altfel aș fi plâns și nu se putea așa ceva.

M-am ridicat, m-am dus în spatele lui Flynn și am încercat să stau cât mai semeț, așa cum ar sta un spiriduș. Umerii în spate, bărbia sus. Sus, cât mai sus, ca lacrimile să nu poată să cadă. Atât de sus că mă uitam la tavan nu drept înainte. Mi-am dres vocea care, când am deschis gura, se auzi densă ca melasa.

— Cred că ar trebui să crezi mult mai mult efect în baie. Robinete de aur și gresie neagră. De asemenea, cred că scările pe care le-ai făcut sunt cam demodate.

— Ți-am mai spus că este o casă pentru păpuși de mijloc de secol.

Flynn era enervat, dar și ușurat, îmi puteam da seama. Era ușurat că nu mai insistam pe chestiunea sensibilă. Cea cu el și cu ea.

M-am aplecat ca să stau mai aproape de el, la fel de aproape cum a stat Elinor. Îi puteam mirosi părul; mirosea imperceptibil a pin.

— Îți spun eu. Casa asta are nevoie de o mână de femeie. Arată scarbăd.

Un alt lucru care le displace profund spiridușilor: să fie criticați.

— Poți, te rog frumos, să mă lași să lucrez? mă rugă el.

— Nu, până nu îmi spui că mă crezi în legătură cu Lars.

— Nu am de gând să spun că dau crezare unui lucru când nu e așa.

Flynn își întoarse în sfârșit capul spre mine.

— Am de lucru, Natty. Adică, Natalie. Cu toții avem. Ajunul Crăciunului e...

— Știu. Peste douăzeci și patru de zile.

Flynn dădu din cap, mulțumit că, în sfârșit, înțelesesem, că eram amândoi pe aceeași lungime de undă, că amândoi înțelegeam importanța stelară a celor douăzeci și patru de zile rămase. Se învârti cu scaunul înapoi la computer.

— Vrei să spui că toată lumea are de lucru aici în afară de mine? am cerut să știu.

Flynn se întoarse din nou. Privirea îi era perplexă când îmi spuse:

— Nu, nu asta spun...

— Tata mi-a spus că îmbunătățirile pe care le-am adus la ținutele de fetițe-cowboy au fost inspirate. A, a spus că a fost cel mai solicitat costum de fetițe cu vârsta între cinci și șapte ani, așa că nu încerca să bagatelizezi ceea ce fac. Și ca să știi, nu am mințit în legătură cu Lars. El chiar există și chiar a fost cel care mi-a dat primul sărut. Nu-mi pasă dacă este în baza de date sau nu.

M-am răsucit pe călcăie și am plecat de acolo înainte ca el să mai poată spune vreun cuvânt. Știam ce făcusem. M-am certat cu singurul meu prieten pentru că eram furioasă. Furioasă că Flynn o alesese pe Elinor. Furioasă că nu mă alesese pe mine.

Dar eu sunt fraieră că mă mir. Este imposibil ca spiridușii și oamenii să iasă la întâlnire. Doar spiridușii cu spiridușii. Ei se căsătoresc și fac copii spiriduși și Polul Nord continuă să se învârtească, copiii își

primesc în continuare cadourile și toată lumea este fericită. Așa a fost dintotdeauna. Nu se schimbă nimic niciodată.

Parcă îi și văd peste câțiva ani. Ea în rochie argintie de mireasă făcută ca să se asorteze cu părul, o cunună de iederă pe creștetul capului, el înalt și subțire, împreună, în fața copacului de căsătorie unde s-au căsătorit toți spiridușii de la Polul Nord. Bineînțeles că el avea să o iubească. Bineînțeles că avea să se însoare cu ea. Pe cine altcineva ar fi putut el să iubească? Doar nu pe mine. Eu nu sunt spiriduș. Nu sunt ca ei.

*

Am pășit în afara Sălii Mari ca să iau o gură de aer proaspăt, dar apoi am continuat să merg. De acum aerul este mentolat încontinuu. Fabrica de acadele-baston era în apropiere, iar spiridușii cofetari lucrează fără întrerupere.

Ninge, evident. Întotdeauna este zăpadă aici. Face ca totul să pară prăfuit cu diamante. Zăpada are întotdeauna ceva deosebit, oferă liniște. Aerul este redus la tăcere. Este ca în biserică.

Este reverențios.

Este întuneric, dar întotdeauna este întuneric în perioada asta a anului. Nu vom mai avea soare săptămâni de acum înainte. Spiridușilor nu le pasă deoarece sunt obișnuiți, însă Papa își face griji că voi suferi tulburări emoționale de sezon, așa că acasă sunt peste tot cutii de terapie prin lumină.

Sunetul cizmelor mele scârțâind în zăpada de pe jos este singurul sunet pe care-l aud în afară de cel al inimii în drumul meu dinspre Sala Mare spre casă. Apoi, prin această liniște îl aud pe Flynn strigându-mi numele:

— Natty, așteaptă!

Încremenesc. Când mă întorc, el mă ajunsese deja din urmă și stătea acolo, fără nicio haină pe el. Frigul nu-i deranjează prea tare pe spiriduși. Îl măsoar din ochi precaută.

— Ai venit să-mi ții un discurs despre bucuria sărbătorilor și bună dispoziție?

— Nu, am vrut să fiu sigur că ești bine.

— Aha.

Apoi mi-am făcut curaj și am întrebat pur și simplu, deoarece trebuia să știu.

— De ce trebuie să fie ea?

— Nu e decât Balul Zăpezii, Natty.

Dar nu e doar atât. El o știe și o știi și eu.

Flynn își ridică privirea spre cer, la Steaua Nordului de deasupra noastră. Polaris, așa se numește. Un punct fix, mai corect decât orice busolă. Întotdeauna știi unde te afli când te uiți la ea. Acasă.

— Polul Nord ceresc se schimbă, știai asta? Din cauza forțelor gravitaționale ale Soarelui și ale Lunii. Polaris nu va fi întotdeauna ce este acum.

Sunt pe punctul să-i răspund, când el mă întreabă:

— Te gândești vreodată la viitor, Natalie?

Îmi dă fiori doar faptul că îl aud spunându-mi numele. Atât de tare, încât nu răspund doar ca el să-l mai spună o dată.

— Natalie?

— Până acum am măsurat în fiecare an viitorul în câte zile au mai rămas până la Crăciun, îi spun.

Nu mai mult de trei sute șaizeci și patru de zile. Nu-mi trecuse prin minte că cineva ar gândi altfel. Cu atât mai mult spiridușii. Dar cred că Flynn este diferit și bănuiesc că am știut asta întotdeauna. De aceea suntem prieteni. De aceea a știut că nu eram în regulă, de aceea a venit după mine ca să verifice. Indiferent ce suntem, întotdeauna vom fi prieteni.

Mă gândesc că acum poate ar fi momentul potrivit să-i dau măcăleandru.

Îl pipăi în buzunar. Apoi el spune:

— Locul tău nu prea e aici.

Cuvintele lui mă lovesc precum un bulgăre de zăpadă în față. Dureros, dar adevărat. Măcăleandru îmi alunecă printre degete, adânc în buzunar.

Flynn continuă.

— Câteodată mă întreb cât de diferite ar fi lucrurile dacă nu ai fi venit aici. Câteodată cred că poate eu aş fi diferit.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. De exemplu... poate dacă nu ai fi fost aici, eu nu m-aş fi întrebat cum este viaţa dincolo de Polul Nord.

Am dat din mână.

— Flynn, nu este nici pe departe atât de grozavă. Am văzut lumea acum două ajunuri şi, crede-mă pe cuvânt, ce avem noi aici este mai bun decât orice altceva acolo. Aici avem egg nog în fiecare zi. Şi acadele-baston şi prăjiturelele acelea de beza cu puncte mici roşii.

— Sunt sigur că au şi ei chestiile astea. Vei vedea. Într-o bună zi vei pleca de aici, zice el, premonitoriu. Vei înceta să mai crezi.

Îmi dau lacrimile.

— Eu nu. Nu voi înceta niciodată. Nici când, niciodată.

El dă cu încăpăţănare din cap.

— Într-o zi o vei face şi vei uita cu totul de noi.

— Nu mai spune aşa ceva.

— Dar e bine. Aşa trebuie să se întâmple.

Nu-mi place privirea rece de pe faţa lui; mă apasă într-un mod neobişnuit, straniu. Nu mai vorbisem niciodată astfel. Nu-mi place cum mă face să mă simt prizonieră a realităţii. Cu viteza fulgerului scot din buzunar măcăleandrul şi i-l dau.

— Poftim, îi spun. Crăciun fericit!

Ridică pasărea în lumina lunii şi o examinează:

— E cea mai bună lucrare a ta, îmi spune şi nu există compliment mai mare din partea unui spiriduş. Este minunat.

— Mulţumesc.

Mai repede decât pot să clipesc, rapid cum doar un spiriduş poate fi, îmi atinge obrazul cu vârful degetelor, blând ca o şoaptă şi rece. Îmi dă părul pe după ureche. Apoi, o respiraţie bruscă, a mea. Se întâmplă cu adevărat?

Mă aplec mai aproape, închid ochii şi îmi rotunjesc buzele. Şi nimic.

Deschid ochii.

— Hm, nu aveai de gând să mă săruți?

— Nu... nu pot.

— De ce?

Ezită, însă după un moment spune:

— Nu vreau să fie nimeni rănit.

— Dar nu mă vei răni, am spus repede.

Flynn scutură din cap.

Îmi dau seama că e hotărât să rămână pe poziții. Răspunsul este
 III. Așa că rostesc cu voce tare cuvintele magice, asul din mânecă,
 singurul lucru pe care un spiriduș nu-l poate refuza.

— Este dorința mea de Crăciun, Flynn.

El deschide și închide gura. Încearcă să nu zâmbească.

— Cum de întotdeauna găsești un mod ca să obții ceea ce vrei?

Înainte să pot să-i răspund, adaugă.

— Stai, nu-mi răspunde. Doar... închide ochii.

Ascultătoare, așa fac.

— Și, Natalie.

— Da.

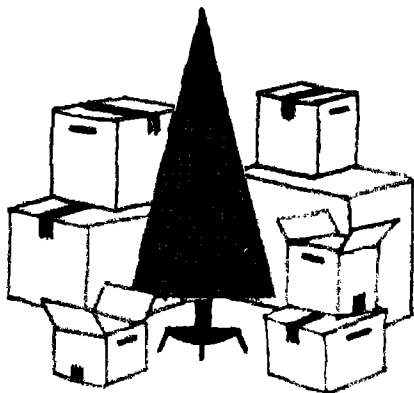
— Nu pentru tine mă tem că vei fi rănită.

Înainte să am timp să gândesc, îmi ridică ușor bărbia și îmi atinse
 ușor buzele cu buzele lui. Buzele lui Flynn nu sunt reci așa cum îmi
 imaginasem; sunt calde. El este cald, dar de ce tremură? Când îmi
 deschid din ou ochii, să-l întreb, deja se depărtase de mine.

— Am ceva pentru tine, îmi spune.

Am întins mâna îmbrăcată în mănușă, iar el lasă să cadă o bucată
 de hârtie, după care pleacă, lăsându-mă să mă întreb dacă nu cumva
 mi imaginasem totul. Dacă locuiești unde locuiesc eu, poate fi uneori
 dificil să faci diferența între magie și fantezie.

Deschid bucata de hârtie.

ESTE UN MIRACOL DE CRĂCIUN, CHARLIE BROWN

STEPHANIE PERKINS

Marigold iubea piața aceea de brazi. Era mai luminoasă, poate chiar mai caldă decât locuința mamei sale. Focurile trosneau înăuntrul tobelor de metal. Deasupra capului se întretăiau șiruri întregi de becuri simple. Și, lângă intrare, era un om de zăpadă imens, din plastic care strălucea portocaliu electrizant. Din pipa lui ieșeau cerculețe adevărate de fum.

Iubea mirosul aspru de verde al bradului Fraser și vibrația crăntoasă a așchiilor rindeluite sub talpă. Îi iubea pe bărbații în flanelă roșie care urcau și împingeau brazii pe capotele autoturismelor mai mari sau mai mici, legându-i cu sfoară răsucită pe care o scoteau din buzunarele lor. Ca prin magie. Iubea baraca improvizată din lemn și casa de marcat veche și gălăgioasă. Pereții barăcii erau împopoțonați cu textile aranjate în cute și coroșițe, iar din tavan se prelingeau, ca niște țurțuri, ramuri de vâsc, cu fructele translucide. Dar mai ales iubea să caute bradul perfect.

Prea înalt, prea scund, prea bogat, prea rar. Numai bun.

Familia lui Marigold Moon Ling venea aici de ani buni de zile, dintotdeauna. Anul acesta, însă, Marigold veni complet singură. În repetate rânduri. Timp de o lună întreagă. Deoarece cum ai putea să rogi o persoană care ți-e străină cu desăvârșire, ceva cu desăvârșire străniu. Se luptase cu această rugăminte încă din ziua de Black Friday și mai avea încă de aflat un răspuns potrivit. Acum nu mai avea timp. Solstițiul era a doua zi, iar Marigold trebuia să acționeze în seara aceea.

Marigold era aici... pentru un băiat.

Dumnezeule. Chestia asta nu sunase deloc bine, nici măcar în mintea ei.

Dar nu era aici fiindcă îl plăcea pe băiatul acesta care vindea brazi de Crăciun, era aici pentru că avea *nevoie* de ceva de la el.

Desigur, era drăguț. Asta trebuie spus. Nu era chip să te ascunzi pe după deget, băiatul acela era un exemplar masculin atrăgător. Doar că nu era genul ei. Era... vânjos. Să ridici brazi toată ziua bună ziua îți definește oarecum musculatura. Lui Marigold îi plăceau tipii interesați mai mult de lucruri artistice, de activități de interior. Tipi care să citească operele complete ale lui Kurt Vonnegut. Care să întrețină o pagină web respectabilă cu benzi desenate. Să cânte la contrabas. La naiba, chiar să se joace jocuri video. Erau activități care predis puneau către siluetă durdulie sau sfrijită, așa că acestea erau tipurile preferate de Marigold.

Cu toate acestea, Băiatul din Piața de Brazi de Crăciun avea ceva ce le lipsea celorlalți. Ceva de care ea avea nevoie și doar el îi putea oferi.

Avea nevoie de vocea lui.

O auzise pentru prima dată când o luase pe scurtătură, prin parcare dintre apartamentul ei și stația de autobuz. În fiecare iarnă, de sărbători, firma „Brazii Familiei Drummond (Afacere de familie care funcționează din 1964)” se stabilește temporar în colțul de nord-est al parcării, unde fusese înainte un supermarket Ingles. Era locul preferat de cei din Asheville ca să cumpere brazi de Crăciun. Pepiniere de brad erau pretutindeni în munții din Carolina de Nord, care era până la urmă ținutul pepinierelor de brad de Crăciun, așa că, pentru

unicitate, familia Drummond oferea prietenie, tradiție și atmosferă. Și cidru organic de mere, fierbinte, din partea casei.

Locuitorii din Asheville se dădeau în vânt după tot ce era organic. Era acel fel de oraș.

Vocea băiatului o făcu pe Marigold să înțepenească. Descărca brazi zvelți, încorsetați în plasa de protecție, din spatele unei camioane și striga instrucțiuni unui alt angajat. Marigold se ghemui în spatele unei dubițe și se uita pe sub glugă ca un spion rău. Rămase șocată de tinerețea lui. Părea să fie de o vârstă cu ea, dar vocea care ieșea din gâtul lui era spectaculos de nepotrivită vârstei. Profundă, încrezătoare, sarcastică. Părea mult prea puternică pentru corpul lui. Ritmul era obosit și nepăsător, dar susținut totuși cu o remarcabilă notă de căldură și umor.

Era o voce bună. O voce grozavă.

Și era exact piesa care lipsea din proiectul la care lucra în acel moment.

Marigold făcea comedii animate de scurt metraj. Le făcea pentru ea, din plăcere, din școala generală, așa că atunci când își lansase un canal oficial pe YouTube anul trecut, în clasa a zecea, avea deja suficientă experiență și talent ca să atragă mii de abonați. În prezent se străduia să intre în grațiile unuia dintre multele studiouri de animație din Atlanta.

Ea făcea majoritatea vocilor, însă mai primea din când în când ajutor de la prieteni (anul trecut) sau colegii mamei de la restaurant (anul acesta). Filmul ăsta însă.... era extrem de important. Avea să fie cadoul de solstițiu pentru mama ei și biletul de plecare din acel oraș. Marigold simțea că plesnește. Nu știa pentru cât timp mai putea locui în acel loc.

Avea nevoie de ajutorul aceluia băiat și avea nevoie de ajutorul lui atunci.

Era neobișnuit de multă zarvă în seara aceea. Marigold trecea printre brazi, cu paharul de cidru de mere organic, fierbinte, strâns între mâini, deloc imună tentației, ciulindu-și urechile ca să distingă peste râsetele copiilor și vuietul drujbelor. Într-un orice alt context,

această combinație ar fi alarmantă. Aici însă era cât se putea de veselă. Sau ar fi fost, dacă stomacul ei nu ar fi fost deja întors pe dos de o spaimă ca de filme de groază.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Acolo. În colțul îndepărtat. Marigold nu auzi răspunsul clientului, fusese suficientă replica băiatului:

— Nicio problemă. Doar faceți semn cu mâna unuia dintre noi.

Porni grăbită spre locul de unde venise vocea, știind că singurul mod în care putea face lucrurile să se întâmple era să ajungă în fața lui în cea mai mare viteză, astfel încât să fie nevoiți să interacționeze. Lipsă de curaj, adevărat. Dar acesta era adevărul. Trecu în grabă pe lângă un șir de brazi de peste doi metri, proaspăt tăiați și înfoiați de atâtea frunze proaspete. Băiatul trecu primul colțul.

Aproape că se izbi de pieptul lui.

Băiatul tresări. Apoi el îi văzu fața și tresări din nou.

— Ai mai fost pe aici.

Acum fu rândul lui Marigold să fie surprinsă.

— Părul acesta...

Arătă cu capul spre cosița groasă, împletită elegant, pe care o purta ea pe o bentiță. Restul părului negru precum cărbunele era și el prins.

— L-aș recunoaște oriunde.

Era adevărat faptul că aceea era un fel de amprentă stilistică a ei. Un tip sexy, de vreo douăzeci și ceva de ani și cu o cicatrice la sprâncenă îi spusese mai demult că era drăgălașă. Ea se simțea drăgălașă așa. Dar în acest moment, nu se simțea deloc drăgălașă. Se simțea ca cineva care dă să verse.

— Știi, zise el, spărgând tăcerea, majoritatea oamenilor nu trebuie să cumpere brad decât o singură dată.

— Locuiesc acolo, zise ea, arătând spre complexul de apartamente din apropiere. Și iau autobuzul de acolo. Arătă spre strada de lângă băcănie.

— Aha. Atunci nu-ți stau în cale.

Deși nu se clinti.

— Nu mă duc în stația de autobuz.

— Deci... cumperi un brad.

O privea de parcă ea era cumva într-o dungă. Măcar nu era frustrat. Ochii lui căprui și părul șaten luceau în nuanțe calde, de castană coaptă. De aproape era chiar mai mare, cu brațele și pieptul mult mai late. Era îmbrăcat cu o flanelă roșie, cadrilată, cu mânecile suflecate, uniforma firmei Brazii Familiei Drummond. Era oare un Drummond sau doar ajutor de sezon.

Nu că Marigold nu ar fi vrut un brad. Voia. Chiar voia cu adevărat. Dar mama ei punea bani deoparte pentru un apartament, iar ea pentru un apartament în Atlanta. Creierul ei scana o altă soluție ca să iasă basma curată. Avea nevoie de timp ca să-l ghicească și ca să-i demonstreze că era o ființă cât se putea de normală, asta înainte să-i adreseze întrebarea înfricoșătoare. Din păcate, bradul părea singura ei soluție.

— Da, zise. Poate.

Mai bine să stabilească de pe acum.

— Mă întrebam dacă voi aveți cumva vreun... știi tu. Un Charlie Brown.

Cum puse întrebarea se și simți încurcată și rușinată. Apoi și mai rușinată pentru că se simți rușinată. Surprinzător însă, băiatul zâmbi. O luă din loc, iar Marigold se luă grăbită după el. O duse într-un loc, lângă casa de marcat, unde erau adunați câțiva brazi minusculi. Îi ajungeau la genunchi.

— Sunt atât de... scunzi.

Era greu să-și ascundă dezamăgirea.

— Scuză-mă, zise el. Dar parcă asta ai cerut, un brad ediție specială *Peanuts*.

O străbătu un fior când îi auzi vocea din nou, atât de aproape. Superioară și distantă, dar categoric conturată paradoxal de un ton de amuzament vesel. Îl ajuta probabil să scape basma curată după ce spunea tot felul de lucruri grosolane.

Marigold îi putea ține isonul.

— Bradul Charlie Brown era jalnic, zise, dar era la fel de înalt cât el.

— Mda. Și el era scund.

Marigold nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ce zici de unul mai înalt... dar cu o gaură mare, respingătoare, care să-l facă greu de vândut. Ai așa ceva?

Ochii băiatului licăriră.

— Toți brazii noștri sunt ușor de vândut.

— Dar sigur aveți măcar un brad urât.

El își desfăcu brațele.

— Vezi în jur vreun brad urât?

— Nu. De aceea te întreb unde sunt.

Băiatul rânji, un zâmbet șiret, de vulpoi, iar Marigold avu impresia că era încântat să fie provocat la un duel verbal.

— Mda. Bine. Poate că avem ceva aici. Poate.

El intră pe după copaci și o conduse în josul rândului de brazi, lângă gardul de sârmă. Se opriră în fața unui brad care era mai mic decât el, dar mai înalt decât ea. Exact între ei.

— Acesta stă aici de câteva zile. Are niște ramuri lipsă aici, îl ridică și îl întoarse astfel că acum partea din spate era în față, și mai e acesta de aici. Dar îi poți pune lipiți de un perete.

— Cum ați făcut voi?

Îi oferi un alt zâmbet șmecheresc.

— Și oricine va fi în casa ta va vedea un brad bogat.

O familie gălăgioasă, vorbăreață se plimba pe rândul de lângă ei — mama, tata și o fetiță. Fata arătă cu degetul spre cel mai înalt brad din acel loc. Se înălța peste absolut tot ce era acolo, cu siguranță avea peste șase metri, cel puțin.

— Îl putem lua pe acela? întrebă fetița.

Părinții ei începură să râdă.

— Ne-ar trebui o sufragerie mult mai mare, îi spuse mama.

— Oamenii au sufragerii atât de mari?

— Unii oameni, da, îi răspunse tatăl ei.

— Când o să fiu mare, o să am o sufragerie așa mare ca să pot cumpăra cel mai mare brad de aici în fiecare an.

Cuvintele ei străpunseră aerul ca să o înjunghie pe Marigold direct în inimă. Amintiri ale propriei copilării, ale unei promisiuni

asemănătoare pe care o făcuse tatălui ei, o coplesiră. Anul trecut fusese primul an în care familia ei nu cumpărase brad. Sentimentul de melancolie înflori și deveni dor în timp ce Marigold își dădu seama că... își dorea un brad. Cu disperare. Îl atinse pe Charlie Brown cel înalt, lăsându-și degetele să alunece ca un evantai peste ramurile sale.

— Chiar îmi place... Se întoarse să citească biletul cu prețul și tresări.

— Ah, acesta este prețul vechi, zise băiatul. Pot să mai tai vreo zece dolari.

Chiar și așa costa cu mult mai mult decât prețul care ar mulțumi-o pe mama ei.

— Îl iau la jumătate de preț, zise ea.

— Pentru un brad de mărimea aceasta? Ești nebună!

— Ai spus că a stat aici, nedorit de nimeni, zile în șir.

— Am spus câteva zile nu zile în șir.

Ea se uită fix la el.

— Bine. Tai cincisprezece dolari din preț.

— Jumătate de preț.

Iar când el o privi cu exasperare, ea adăugă.

— Ascultă, doar atât îți pot da.

Băiatul se gândi la varianta. Se gândi la ea. Intensitatea privirii lui făcu să-i fie extrem de greu să-l privească în ochi, dar refuză să se dea bătută. Avea sentimentul clar că avea să obțină acea reducere.

— Batem palma, bombăni el până la urmă.

Dar cu o oarecare plăcere.

— Mulțumesc, spuse Marigold din tot sufletul, în timp ce el ridică bradul.

— Mă duc să curăț puțin trunchiul cât tu plătești.

Apoi strigă:

— Mama! 50% mai puțin decât prețul de pe eticheta portocalie.

Așadar era un Drummond.

Mama lui, o femeie cu o față jovială care, din nefericire, aducea oarecum cu un cartof roșu, stătea în baraca de lemn. Își ridică ochii din romanul de dragoste pe care-l citea, iar sprâncenele i se înălțară.

— Aha, zise ea când se apropie Marigold. Acum înțeleg.

— Poftim? întrebă Marigold.

O drujbă începu să bolborosească în apropiere.

Femeia îi făcu cu ochiul.

— Rar se obține o reducere de la fiul meu.

Îi luă ceva timp, Marigold era încă sub presiunea întrebării pe care nu apucase să o pună încă, dar când înțelesul cuvintelor femeii își găsisse ecoul, obrații lui Marigold se aprinseră precum bujorii.

— Clienții noștri pleacă de regulă cu mai mulți brazi decât și-au planificat.

Vocea femeii era obișnuită, dar plăcută, deși cam ca de la țară, spre deosebire de cea a fiului ei.

— O, nici măcar nu aveam de gând să cumpăr vreun brad, zise Marigold în grabă. Așa că este mai mult decât am planificat.

Femeia zâmbi.

— Chiar așa?

— Este un negustor bun.

Marigold nu era sigură de ce simțise nevoia să protejeze reputația băiatului în fața mamei lui. Poate pentru că urma să-i ceară o favoare. Plăti bradul cu bani gheață, nerăbdătoare să scape de acea conversație, în același timp gândindu-se cu groază la cea care avea să urmeze. Stomacul i se strângea și răsucea de parcă era prins în zeci de tentacule.

Își aruncă ochii pe ceas. Era aproape ora opt.

Drujba se opri și imediat după aceea, băiatul se îndrepta spre ea cu bradul ținut bine în brațe.

Va trebui să-l roage. Va trebui să-l roage chiar..

— Care e mașina ta? întrebă el.

La naiba.

Le căzu fisa în același timp.

— Nu ai mașină, spuse el.

— Nu.

— Ai venit pe jos până aici.

— Da.

Se uitară fix unul la celălalt un moment.

— Nu e nimic, zise Marigold.

Cum putuse să uite că trebuie să-și ducă bradul acasă.

— Pot să-l car eu.

— E ridicol, zise el.

— Nu, e în ordine. Acea e casa mea. Exact acolo.

Marigold arătă cu degetul singurul geam întunecat din întreg complexul de apartamente. Toate celelalte expuneau remarcabile decorațiuni, brazi sau minore. Fiecare balcon avea ghirlande de luminițe înfășurate pe balustradă, sau acadele-baston uriașe care luminau, ori tuburi luminoase care clipeau *Crăciun fericit!*

— Acela e al tău? întrebă el. Cel întunecat, de la ultimul etaj?

— Mda.

— M-am tot uitat la apartamentul acela de câteva săptămâni. E cam deprimant.

— Ar trebui să vezi cum e înăuntru, glumi Marigold.

Pentru că *nimeni* nu îl văzuse pe dinăuntru.

— Presupun că nu am ce face.

— Cum?

Marigold era deja neliniștită.

— De ce?

— Nu ai fi în stare să ajungi nici până la jumătatea drumului. Bradul acesta e greu. Greu de manevrat.

Ca să demonstreze, schimbă poziția în care ținea bradul și mormăi. Bradul se scutură. Marigold era însă fermecată de felul în care el spusese greu de manevrat. În mintea ei se înfiripă o fantezie în care el dicta o listă nesfârșită de cuvinte suculente. Inofensiv. Susafon. Crepuscular.

Marigold reveni brusc la realitate. Ura să se simtă neajutorată, dar chiar avea nevoie de ajutorul acestui băiat, în două moduri diferite. Își înfipse mâinile printre ramuri și prinse trunchiul, luptându-se să-l tragă înspre ea. Sperând că el îl va trage înapoi.

— E bine, zise ea. L-am prins.

— Dă-i drumul.

— Vorbesc serios, sunt mai puternică decât pare.

— Dă-i — smuci puternic de brad — drumul.

Marigold dădu drumul bradului. Se strădui să pară îritată.

— Scuze, zise el după un moment.

Chiar se vedea că îi părea rău.

— Dar va merge mai repede dacă nu mă încurci tu.

Marigold ridică mâinile în semn de capitulare.

— Dacă spui tu.

— Sunt mult mai înalt decât tine. Echilibrul, va fi precar, explică el.

Ea ridică din umeri, în timp ce el strigă mamei sale:

— Mă întorc în cincisprezece minute.

Mama lui miji ochii suspicioasă:

— Te duci în pauză?

— Ajut un client.

— Te duci în pauză? întrebă ea din nou.

El oftă.

— Da, mamă.

Marigold mergea cu pași mărunți în spatele lui în timp ce el se străduia să iasă din piața de brazi. Se simțea ca o idioată. În plus o mai chinuia brusc și un sentiment de vină.

— Nu ar trebui să faci așa ceva.

— Ai dreptate. Nu ar trebui.

O rafală de vânt rece o făcu pe Marigold să-și ridice fularul croșetat cu o mână și să țină de fusta de lână cu cealaltă. Era fericită că avea pe ea cea mai groasă pereche de dresuri.

— Îți mulțumesc, spuse ea. Apreciez mult gestul tău.

Băiatul bolborosi ceva.

Părea însă o bolboroseală destul de prietenoasă, așa că ea întrebă.

— Cum te cheamă?

— North.

— Cum? Asta da surpriză. Așadar... și mama ta este hipiotă. Nu aș fi spus.

— De ce?

Se opri ca să o privească și ace de brad curseră pe caldarâm.

— Pe tine cum te cheamă?

— Marigold. Marigold Moon.

North zâmbi.

— Se vede că ești din Asheville.

— Născută și crescută.

— Părinții mei nu sunt hipoti, zise el, continuând să meargă. Mă cheamă North, ca în Polul Nord. Din nefericire. Pe fratele meu îl cheamă Nicholas, iar pe sora mea Noelle.

— Uau. Chiar e...

— Cam de o sută de ori mai rău decât numele tău.

— Voiam să spun *plin de devotament*. Față de sărbători.

El izbucni în râs.

Marigold zâmbi, mulțumită că reușise să câștige un zâmbet.

— Și unde e ferma familiei?

— Sugar Cove.

O privi și ea ridică din umeri.

— Este lângă Spruce Pine.

— Aha, da, spuse ea. Am înțeles.

Avea sens. Erau sute de plantații de brazi în zonă, mai sus, la nord de oraș.

— Știi cât este de mic Spruce Pine, nu-i așa? întrebă el.

— Abia îl vede GPS-ul, zise ea.

— Ei bine, este Shanghai în comparație cu Sugar Cove.

Încă o dată, de când făceau conversație, Marigold fu uimită de cuvintele pe care le alegea. Părinții mamei sale erau imigranți din Shanghai. El nu avea de unde să știe acest lucru, dar ar fi putut fi acesta modul în care el să îi dea de înțeles că ghicise că era chinez-zoică? Majoritatea americanilor care nu erau asiatici nu se pricepeau deloc să facă astfel de deosebiri. Ar fi spus japonez, coreean sau vietnamez înainte să spună chinez. De parcă s-ar fi temut că termenul de „chinez” ar fi un stereotip și ar avea probleme și numai dacă ar

fi sugerat așa ceva. De parcă nu era China cea mai populată țară din lume.

Dar Marigold nu avea prea mult timp de pierdut. În sfârșit, el îi oferise o porțiță de intrare.

— Nu vorbești ca și cum ai fi de la țară, zise ea.

— Vrei să spuî că nu vorbesc ca mama.

Ea tresări. Și-o făcuse cu mâna ei.

— Îmi pare rău.

El spuse plictisît.

— Pe vremuri vorbeam așa. A trebuit să fac toate eforturile ca să nu mai vorbesc așa.

Intraseră în complexul de apartamente, iar ea arătă din nou unde era clădirea ei. North bombăni.

— Evident că este clădirea din spate.

— De ce să nu mai vorbești așa? întrebă ea, forțând o întoarcere la subiectul de discuție.

— Pentru că orășenii *zic că-s de la țară* și își pun problema oare *cât is de breaz*.

Nu era deloc bine.

North trânti bradul la capul scărilor. Răsufală o dată, istovit.

— Tu. Trebuie să pui mâna să mă ajuți.

Puse bradul într-o parte.

— Prinde-l de la capăt.

Se aplecă înainte să apuce de jumătatea de sus. Cu diferența semnificativă de înălțime și de greutate dintre ei, făcură destul de mulți pași incomozi până să găsească ritmul potrivit.

— Evident că locuiești în clădirea din spate. Și e clar că locuiești la ultimul etaj.

— Evident că o să mă faci să regret pentru totdeauna faptul că m-ai ajutat, mormăi ea.

Se deplasau anevoios de-a lungul unui palier în formă de U dintre primul și al doilea etaj.

— Nu poți să mergi mai repede? întrebă el.

— Nu poți să fii mai drăguț?

El râse.

— Vorbesc serios. Ești ca un castravete de mare. Și presupun că sunt foarte lenți și de aceea au fost numiți după o legumă. Care nu se mișcă deloc.

Au ajuns la etajul doi și Marigold aproape că scăpă bradul pe jos. North continua să meargă.

— Scuze, spuse ea, zorind ca să țină ritmul cu el. E greu să-l apuci bine.

— Este un brad. Brazilii se pot apuca bine. Trunchiul lor este făcut să-l apuci de oriunde.

— Ei bine, poate aș putea să-l prind mai bine dacă tu nu ai trage atât de tare.

— Ei bine, poate că nu ar trebui să trag atât de tare dacă tu ai duce așa cum trebuie partea ta.

— N-are niciun sens.

Marigold se izbi cu cotul de balustradă.

— *Au!*

North trase din față, smulgându-i complet pomul din mâini.

— AHHHHH! gemu ca un gladiator în timp ce porni alergând cu toată viteza pe ultimul rând de scări.

La etajul trei scăpă jos bradul, iar acesta mai alunecă în față câțiva centimetri.

— Ce dracu a fost asta? strigă Marigold.

North rânji.

— A mers mult mai repede, nu-i așa?

— Aproape mi-ai smuls degetele.

— După cum se vede nici nu am avut nevoie de ajutorul tău, până la urmă. Nu că te-ai fi străduit prea tare. De vreo mână de ajutor, vorbesc. N-ai fost de niciun ajutor.

— Nici măcar nu am vrut brad, îl fulgeră Marigold cu privirea.

Gata, destul. Ieșea din discuție treaba cu vocea.

După care adăugă:

— Tu m-ai convins să intru în chestia asta. Tu ești de vină.

— Data viitoare, alege-ți alt loc prin care să bântui.

Ea apucă bradul, îl puse în picioare și-l târșai până la ușa.

— Nu *bântuiam*.

— Ce se întâmplă acolo? strigă de jos o voce hârșăită.

Marigold se crispă.

— Scuze, doamna Agrippa.

— Mă gândeam eu că ești tu. Mă gândeam eu că pui ceva la cale.

North ridică dintr-o sprânceană.

Marigold sprijini pomul de peretele de lângă ușa ei, dând din cap.

— Doar aduc un brad de Crăciun, doamna Agrippa. Îmi pare rău pentru strigăte.

— Nu-l pui pe balcon, nu? Nu am chef să-i cadă acele la mine-n balcon. Nu am chef să strâng dezastrul tău mizerabil.

North ridică amândouă sprâncenele.

Marigold cotrobăia în poșetă după chei.

— Îl duc înăuntru, doamna Agrippa. Ca pe orice brad normal de Crăciun, adăugă ea, murmurând în barbă.

Ușa de dedesubt se închise trântindu-se.

— O comoară de femeie, zise North.

Lui Marigold îi ajunsese până peste cap toată escapada aceasta enervantă. Gata. Sfârșit.

— Păi, îți mulțumesc. Apreciez că ai cărat chestia asta acasă, pentru mine, dar de aici mă descurc.

Descuie ușa și deschise lumina.

— Noapte bună.

Dar North nu se uita la ea. Privea fix, peste umărul ei, cu ochii mari.

— Și cum crezi tu, mai exact, că vei căra bradul în chestia aceea?

Mobilă, sacoșe și cutii erau stivuite până-n tavan. Fără exagerare, erau chiar până-n tavan. Chiar și cu luminile din tavan aprinse, apartamentul era întunecat. Turnuri de obiecte întunecate blocau aproape toată lumina. Printre ele nu era decât o potecă, înainte, pe unde abia dacă trecea o persoană.

— Ești o strângătoare obsedată.

North era uimit și sceptic.

— Nu sunt o strângătoare obsedată. Și nici mama nu e.

— Și atunci ce e cu toate lucrurile astea strânse, *strângătoareo?*

Marigold simți cum pieptul i se strânse ca un corset victorian.

— Este o situație temporară. Tocmai... ne mutăm.

— De ce nu sunt lucrurile acestea într-un depozit?

— Pentru că un depozit costă, iar noi strângem bani pentru noua casă.

North nu mai avu replică la așa ceva. Pe față i se citi o oarecare stânjenală, dar nu pentru mult timp. În mod intenționat. Poate că înțelesese.

— Deci... unde ar trebui să pun bradul?

— Ți-am spus că mă descurc de aici.

— Este limpede că nu te descurci. Nici măcar nu intră pe aici.

Arată spre cărarea îngustă.

— Și unde vrei să faci toată isprava? Unde te gândești să-l așezi?

Marigold era copleșită de un sentiment bine cunoscut de teamă și umilință. Cum a putut ea să-l lase să urce până acolo? Cum de a putut să cheltuiască bani pe ceva ce avea să arunce după o săptămână? Pe ceva ce nici măcar nu avea să încapă în apartament. Mama ei avea să fie furioasă. Inima lui Marigold o luă la galop.

— Nu... nu știu. Aveam de gând să-l pun în fața gîlsvandului de la balcon. Ca toți ceilalți din clădire.

North își lungi gâtul peste prag.

— Ușa de la balcon? Acea din față? Cea din spatele dulapului de porțelanuri?

— Da. Poate.

— Ești nebună. De ce ai cumpărat un brad de Crăciun?

— Pentru că ești extrem de convingător.

North se întoarse brusc și se uită îndelung la ea. Pentru un moment, nu i se putuse citi nimic pe față. Apoi... zâmbi. Era un zâmbet cald, neașteptat de cald, care o făcu pe Marigold să se simtă o idee mai bine.

— Deci ce ai de gând să faci?

— Cred că.... am să mut niște lucruri?

Expresia de pe fața ei era la fel de nesigură ca întrebarea. Până una alta, nici ea și nici mama ei nu atinseseră nimic de când se mutaseră acolo.

North făcu un pas de probă. În timp ce el se scărpină la ceafă, Marigold se simți brusc apăsată de griji. Nu ar fi trebuit să se simtă jenată, doar aveau un motiv pentru asta, la naiba. Totul era temporar, fir-ar să fie, dar așa se simțea.

— E o nebunie toată treaba asta, spuse el. În niciun caz nu e sigur.

— Suntem aici de un an și nu a căzut încă nimic pe noi.

— Locuiești în văgăuna asta a morții de un an de zile?

Se strecură în adâncurile apartamentului. Poteca dintre calabalăcuri ducea spre încăperile principale din orice locuință: bucătărie, băi, dormitoare.

— Îmi pare rău, nu te pot lăsa să-mi aduci bradul aici, strigă el de după colț. Va muri până de Crăciun. Și nu mai sunt decât cinci zile până atunci.

— Nu contează. Pomul meu nu trebuie să trăiască decât până mâine.

— Ce e mâine? Ziua în care vine echipa de demolatori?

— E Yule. Solstițiului de iarnă.

Capul lui North se ivi de după o grămadă instabilă de scaune de masă.

— Ești cumva vrăjitoare?

Marigold izbucni surprinsă în râs.

— Wiccană, adică. Vreau să spun vrăjitoare wicca, adăugă el.

— Nu!

— Păgână? Un fel de neo-păgână?

Marigold clătină din cap.

— Druid, nu știu. Cine sărbătorește solstițiul?

— Oricine poate sărbători solstițiul.

Se duse în casă după el.

— Este un fenomen astrologic. Știință. Solstițiul de iarnă este cea mai scurtă zi a anului.

— Așadar, tu și cu mama ta sunteți... oameni de știință.

Marigold zâmbi.

— Nu. Categorie, mama e păgână.

— Și te mai întreb o dată: de ce ai cumpărat un brad de Crăciun?

— Pentru că îmi plac. Tatăl meu...

Marigold se opri puțin înainte să continue oarecum stânjenită.

— El sărbătorea Crăciunul. Mama mea nu, dar a acceptat să-l includă în tradiția familiei, deoarece e o sărbătoare frumoasă. Legată de natură. În plus, probabil creștinii nici nu ar fi avut-o dacă nu erau întâi păgânii care să celebreze Yule. Copacii veșnic verzi erau primul lucru la care ei se gândeau.

Se aștepta ca el să o provoace și să-i spună că prea voia să se apere — Marigold lua întotdeauna o atitudine defensivă — dar cutele lui de pe frunte i se îmblânziră.

— Și unde este acum tatăl tău? Întrebă el.

Mort. El se aștepta să-i spună că era *mort*.

— Se află în Charlotte, zise ea.

— Oh, North părea ușurat, însă doar pentru moment. Divorț?

— Nu au fost niciodată căsătoriți.

— Frați?

— Sunt singurul copil.

— Și mama ta unde e?

Marigold crezuse că fusese destul de clară în privința aceasta.

— Locuiește aici, bineînțeles.

— Voiam să spun acum, unde este acum.

Se simți din nou jenată, apoi, brusc, frustrată.

— E la serviciu. Lucrează în tura de seară.

Însă imediat ce cuvintele îi ieșiră pe gură, Marigold se îngrozi. Tocmai îi spusese unui străin că erau singuri. Cum a putut fi atât de idioată?

North părea însă doar iritat.

— Deci nu mai e nimeni să ne ajute. Minunat.

— Ce vrei să spui?

El trase de pe mormanul de mobilier o măsuță mică turcoaz, marocană, cu atâta grijă de parcă juca o partidă de Jenga.

— Trebuie să te dai puțin înapoi.

Frustrarea lui Marigold creștea într-un ritm colosal.

— Cum adică?

— Toate acestea pot fi rearanjate, însă voi avea nevoie de mai mult spațiu de manevră. Tot ce este în aceste camere din față — North arată cu capul dintr-o parte în alte — trebuie mutat afară.

Arată cu bărbia spre holul de afară. Apoi împinse în față, îmboldind-o să iasă cu spatele din cameră, împreună cu măsuța ei marocană.

Marigold era uluită.

— Ce faci?

— Te ajut.

Așeză măsuța lângă bradul de Crăciun.

— După cum se vede.

— Nu trebuie să te întorci la treburile tale?

— Ba da. De aceea tu vei continua să faci asta cât timp sunt eu plecat. Pe rând, câte un lucru, bine?

Dădu din cap, răspunzându-și singur la întrebare.

— Așa. Mă voi întoarce când mi se termină tura.

Marigold nu înțelegea cum de el o convinsese ca ea să facă toate aceste lucruri. De două ore nu făcea decât să care afară pe hol scaune prăfuite, cutii de carton, saci de gunoi plini cu haine și coșuri de rufe pline cu fleacuri. Doamna Agrippa strigase la ea deja de trei ori.

Ce avea să spună mama ei când ajungea acasă, la primele ore ale dimineții, și vedea că tot apartamentul fusese rearanjat. Și că Marigold lăsase un străin să o ajute ca să facă acest lucru? Că fusese sugestia lui.

Deși... nu era adevărat. Nu pe de-a-ntregul.

Marigold cam avea idee de ce se lăsase convinsă să facă asta și cu siguranță nu era din cauză că acum putea să îl roage să o ajute cu vocea. Se simțise atât de bine în compania lui North cum nu se mai simțise de ani de zile, de când plecaseră prietenii ei la facultate. Când era cu North, nu știa ce urma să se întâmple. În ultimele luni, care nu fuseseră puține, Marigold știa cu precizie ce traseu urma să aibă viața

ei. O mamă falită, deprimată și un program nesfârșit de lucru, o realitate alinată doar de compania tăcută a computerului, de lumea și de oamenii cuprinși de acesta.

North era viu. Era carne vie.

Iar acum, carnea ei era plină de transpirație.

Trecuse cu puțin după ora zece seara, iar ea se ștergea la subrațe cu prosoape de hârtie, când auzi pașii lui grei urcând scările. Aruncă grăbită prosopul de hârtie și îl întâmpină la ușă.

— Solstițiu fericit!

North îi întinse un suport de pom.

— Chiar aveam unul. Pe aici pe undeva, adăugă ea.

— Te cred. Cred că ai câte ceva din orice pe aici. Dar nu m-aș baza că l-am găsi.

Marigold nu era sigură dacă era amuzată sau enervată.

North dădu buzna în casă pe lângă ea.

— Mersi, North, zise el.

Era enervată. Strânse din dinți.

— Mersi, North.

— Cu plăcere, Marigold.

Privi mulțumit prin cameră.

— Uau! Ai aranjat mai mult decât mă așteptam.

— După cum ți-am spus mai devreme, sunt mai puternică decât par.

— E și mai multă lumină.

Marigold nu putea să contrazică asta, dar... tot trebuia să le aducă pe toate înăuntru. Ar fi preferat mai bine să le arunce.

— Tu chiar vorbești serios când spui că le putem pune pe toate înapoi? Și să avem și loc destul pentru brad?

— Pari să ai îndoieli. De ce ai îndoieli? Încă nu am făcut niciun lucru dubios în prezența ta.

Dubios. Iată un nou cuvânt bun. Nu doar că îi plăcea cum vorbea, dar îi plăcea și ce vorbea.

— Ai făcut vreo câteva lucruri dubioase, spuse ea.

— Spune unul!

— M-ai ajutat pe mine, o persoană pe care nu o cunoști deloc, extrem de mult. Dubios ca la carte.

— Mi-ar plăcea să te contrazic, zâmbi el, dar nu pot.

— Și atunci de ce mă ajuți?

Se uită din nou în apartament, scanându-i suprafața, fiecare colțișor și crăpătură.

— Pentru că am abilități organizatorice superioare. Simt cum trebuie să potrivească lucrurile. Sunt ca un Tetris în carne și oase. Este superputerea mea. Este datoria mea să te ajut.

Marigold își încrucișă brațele.

— Superputerea ta.

— Toată lumea are cel puțin una. Din nefericire, majoritatea are abilități stupide, cum ar fi, de exemplu să fie întotdeauna primii care observă un trifoi cu patru foi. Sau să fie întotdeauna în stare să ghidească greutatea unei persoane până la ultimul gram.

Marigold se întreba dacă așa ceva era adevărat. Era plăcut să știe că ar putea avea o superputere, chiar și una stupidă, ascunsă undeva în ea. Care ar fi putut fi?

— Bine, North o trase înapoi cu picioarele pe pământ. În timp ce eu mut restul de mobilă — ea nu fusese în stare să mute obiectele mai mari — tu va trebui să dai cu aspiratorul și să ștergi praful. Parcă în casa asta ar fi opt pisici. Ai opt pisici?

— Am optsprezece.

— Aha. Ai aspirator?

Marigold își ridică bărbia.

— Bineînțeles că am.

Deși era evident că nu prea avusese cum să îl folosească acolo.

— Doamna Agrippa va fi nervoasă când va auzi că dai cu aspiratorul la ora aceasta?

— Foarte.

Ochii lui North licăriră.

— Perfect.

Marigold dădu cu aspiratorul, ținu la distanță vecina și șterse de praf zonele proaspăt golite din apartament, în timp ce North căra mobila de colo-colo. Ea nu voise să recunoască faptul că nu aveau cârpe de praf — mă rog, aveau, dar Dumnezeu știa pe unde erau împachetate — așa că folosise niște prosoape dintr-unul din sacii de plastic. Erau prosoape decorative pe care le păstrasera pentru musafiri.

Apartamentul avea două dormitoare, o baie, o bucătărie, o sufragerie și o cameră de zi. După ce au făcut lună camerele din față, North explică următoarea mișcare. Stăteau în mijlocul sufrageriei mici. Marigold nu mai stătuse pe bucățița aceea de carpetă niciodată până atunci.

— O să transformăm camera aceasta — deoarece este separată de celelalte — în spațiu de depozitare. Ar trebui să putem aduce aici cam totul, inclusiv ce mai e prin dormitoare, iar restul le stivim pe lângă perete. Arată cu degetul cel mai lung perete din camera de zi.

Marigold se încruntă.

— Secretul e cum le împachetezi și cum le depozitezi, îi spuse el. Ce am văzut când am intrat era o gestionare absolut greșită a spațiului.

Ea îi înțelesese logica, dar după felul în care trăise de un an de zile încoace, tot nu își putea imagina ceva diferit. Sau, poate era cazul să recunoască față de ea însăși, că nu își îngăduise să-și imagineze. Poate că asta nu ar fi condus decât la dezamăgire.

— Cei de la firma de mutări au făcut asta, zise ea. Ei au pus totul așa.

— Dar tu ai lăsat lucrurile așa.

Lui Marigold îi era prea rușine ca să mai răspundă la întrebarea neadresată. De ce? Nici măcar nu era sigură că înțelegea ea răspunsul complet. Din fericire, North luase din nou la pas apartamentul.

— Mai întâi vom avea nevoie de piesele cele mai mari și mai plate, zise el.

— Cum ar fi de exemplu vitrina?

— Exact.

O cărară împreună, înțepenit și cu chiu cu vai, dar în secunda în care o puseseră la locul ei, Marigold se simți... mai ușoară. Ușa glisantă de sticlă de la balcon era liberă și curată. Putea vedea afară:

copaci, magazinul alimentar, cerul de decembrie, luna în creștere. Putea să iasă pe balcon, dacă voia. Dacă nu ar fi fost atât de frig și dacă nu ar fi bățut atât de tare vântul.

Și era loc și pentru brad.

— Ce urmează?

Îi era greu să-și ascundă entuziasmul.

— Biblioteca?

North dădu din cap.

— Vitrina este goală. Este un spațiu irosit.

— Oh, ezită Marigold.

În vitrină puneau de obicei niște obiecte de lut realizate la roată de prieteni ai mamei ei și obiecte de porțelan, amintire de familie, pe care bunicii ei le aduseseră de fapt din China. Dar habar n-avea unde erau acele obiecte.

— Nu știi exact unde am pus vasele frumoase, recunosc eu.

— Nu avem nevoie de vase frumoase, trebuie doar să-l umplem cu lucruri.

North îi arătă cu degetul cutiile și sacoșele potrivite ca mărime și le-au găsit loc în interiorul vitrinei. Se mișcă rapid și reușiră să mute și masa din lemn masiv din dormitorul mamei ei și să o așeze într-o parte față în față cu vitrina. Între acestea au așezat biblioteca — era plină cu cutii de cărți nedespachetate — și două scaune tapițate de sufragerie. Un leagăn de verandă, două balansoare, patru scaune pentru verandă, o mașină de tuns iarba și jumătate din scaunele pentru bucătărie au fost aranjate cu precizie de expert.

Felul în care North așeza lucrurile — unele răsturnate cu susul în jos, altele puse într-o parte — era cu adevărat Tetris. Ansamblu omogen. Stabil. Fiecare piesă de mobilier era acoperită cu albituri sau cu prosoape și fiecare gol era umplut cu flecușete și aparate mici. Totul era șters de praf înainte să fie așezat la locul său. North își folosi dreptul de veto doar la câteva obiecte: o lampă, o masă, un covor și alte câteva. Acelea fuseseră puse deoparte.

Aerul era mai curat. Spațiul, mai gol. Pe măsură ce se creaa mai mult loc, Marigold devenea tot mai conștientă de faptul că respira, că putea să respire. Plămânii ei erau infometaji.

— Ce facem cu canapeaua, întrebă ea. E încă la mine în dormitor.

North își șterse fruntea cu mâneca de la bluză. Transpirase.

— O ducem în camera de zi, ca să o puteți folosi.

Doar gândul acela, doar gândul acela simplu și incredibil, era extraordinar.

— Aveți nevoie și de altceva pe care să stați, în afară de pat. Un loc pe care să vă relaxați când veniți de la serviciu. Își deschise nasturii de la flanela roșie. Ceva pe care să stați când îmi admirați bradul.

Sfinte Dumnezeule mare! Marigold era fericită că era deja îmbujorată din cauza eforului. Încerca să nu se piardă cu firea, dar imaginea lui North dezbrăcându-se era fenomenal de tulburătoare.

— Continui să-i spui bradul tău.

El rânji.

— Eu l-am crescut, nu-i așa?

— Eu l-am cumpărat, nu-i așa?

— Iar eu sunt foarte fericit că ai făcut-o.

Își aruncă flanela roșie deoparte. Avea pe el un tricou negru... cu logoul PNR.

Marigold rămase din nou mută de uimire.

De la un punct știa deja că North o place. Pur și simplu, băieții nu fac treburi din-astea dacă nu te plac. Însă de data aceasta era poate pentru prima dată când își dădu seama că era posibil ca el să fie acolo nu doar ca să-și exerseze calitățile organizatorice supraumane.

Era palpitant.

În plus... tricoul acela. Postul Național de Radio era ceva de care un băiat căruia îi plăceau activitățile de interior ar fi putut fi interesat. Poate că aveau mai mult în comun decât crezuse ea, mai mult decât o înaltă considerație pentru duelul verbal.

Dar faptul că Marigold nu-i dăduse imediat o replică șmecheră temperă nițel șmechereala lui North. Părea nesigur pe el, ca și cum ar fi interpretat greșit toată situația. Poate că ea nu era interesată de el.

Oh, dar Marigold era interesată.

Marigold era categoric interesată.

Ea îi zâmbi obraznic.

— Postul Național de Radio, carevasăzică.

Expresia de pe fața ei îl făcu să-și îndrepte umerii, iar Marigold nu putu să nu remarce — efectiv să remarce — forma corpului său de la brâu în sus. Faptul că avea o formă. Dar pe măsură ce întrebarea ei era tot mai absorbită în adâncul tăcerii, el devenea din ce în ce mai jenat. El se întoarse ca să vâre o cutie de pantofi plină cu nuci într-una dintre crevasele rămase.

— L-am primit la una dintre campaniile lor pentru strângere de fonduri, spuse el, referindu-se la tricou.

— M-hm, zise Marigold.

— Îmi place să fiu la curent cu tot ce se întâmplă. Îmi place să învăț lucruri noi.

— Mama mea ascultă PNR.

El rămase întors cu spatele.

— Așadar, ar fi trebuit să întreb asta mai devreme, dar există pe aici niște cutii de Crăciun — dădu din cap — cu decorațiuni pentru Yule pe care ar trebui să le căutăm?

Schimba subiectul în loc să-i cânte în strună. Interesant. Nu i se păruse până atunci că ar fi o persoană care să evite o ripostă.

— Sau copacii de solstițiu sunt goi? continuă el, pe un ton sec. Așa cum i-a făcut natura.

Și iată-l din nou, North pe care îl știa ea. Dar... nu-l cunoștea, nu-i așa? Marigold fu de-a dreptul izbită de cât de mult își dorea să-l cunoască.

Se duse spre el.

— Noi îl decorăm pe al nostru.

North se întoarse fără să-și dea seama cât de aproape stătea ea în spatele lui. Nu se clinti un pas înapoi și nici încrederea lui nu se clătină câtuși de puțin.

— Adică spui că există o cutie.

Vocea lui era atât de profundă încât simți cum îi rezonă în tot corpul.

— Da, sunt două.

North zâmbi.

— Și poți să-mi spui cum arată?

— Una este de la un castel vechi, Fisher Price, cealaltă este de la o casă în stil Tudor, tot de la Fisher Price.

— Nu cred că pe acestea le-am văzut încă.

Cumva, vocea lui deveni și mai profundă. Chiar mai — ei bine, hai, putea să o recunoască —, mai sexi. Profundă și sexi... când vorbea despre cutiile de la Fisher Price.

Îi întoarse spatele, zâmbind în sinea ei.

— Îți aduc ceva de băut? Apă? Cafea? Ceai?

Bucătăria era un dezastru, dar, spre deosebire de cum fusese restul apartamentului, oferea destul spațiu de manevră. În timp ce Marigold pregătea cafeaua, North pusese mâna pe o măsuță mică, de verandă, și două scaune, pregătind un colțișor nou, confortabil, de stat la masă, în camera de zi. De obicei, Marigold mânca stând în picioare la birou. Nici nu-și mai amintea când fusese ultima dată când mâncase împreună cu mama ei.

North veni prin spatele ei, arătând spre aparatul de făcut cafea.

— Ce e aia?

— O presă franceză.

— Ca să vezi.

Ea ridică din umeri.

— Mama mea nu crede în aparate electrice de făcut cafeaua.

— Măcar crede în cafea.

Marigold începu să râdă în timp ce scotea din dulap două căni de cafea (făcute manual, deoarece mama ei credea și în sprijinirea artiștilor locali).

— Cum bei cafeaua?

— Fără zahăr, răspunse el.

— Mă gândeam eu. Un pădurar energic ca tine.

North izbucni în râs. Marigold zâmbi și ea.

— Și eu beau cafeaua tot fără zahăr.

El se aplecă peste insula din bucătărie și își lăsă trupul viguros spre ea.

— Și când te gândești că mi-ai părut mai degrabă o tipă care bea ceai din ierburi.

— Sigur.

Marigold își dădu ochii peste cap. Îi întinse cafeaua.

— Din cauza restaurantului.

— Din cauza solstițiului. A numelui tău. Și a ceramicii acesteia. Ridică în mână cana. Care e treaba cu restaurantul?

Ea uitase că nu-i pomenise de restaurant. Simțea că ar fi trebuit să știe. Marigold se așeză la măsuța pentru verandă, iar North se așeză vizavi de ea.

— Mama este proprietara unui restaurant de noapte cu mâncare vegană, care alină, în centru, spuse ea mai mult mormăind în barbă. Da, știi, e foarte în spiritul orașului Asheville.

— Henrietta? Mama ta e Henrietta?

Sprâncenele lui Marigold se ridicară brusc din cauza surprizei.

North ridică din umeri.

— Nu sunt multe restaurante deschise târziu noaptea — în Sugar Cove nu este niciunul — așa că am ajuns acolo după o tonă de filme și de spectacole. Toată lumea o știe pe mama ta, adăugă el. Sau măcar a auzit de ea. Cum îi ajută pe oamenii străzii și toate celelalte. E chiar grozav.

Marigold se așteptase să o tachineze. În loc de asta, simți cum i se puse un nod în gât. Trecuse ceva vreme de când auzise ca cineva să vorbească frumos despre Henrietta. Angajații ei erau și ei la fel de sătui de tristețea și de furia ei cum era și Marigold. Mama ei își clădise reputația pe faptul că hrănea bine pe toată lumea, indiferent de câți bani avea în buzunar. Inclusese în meniu un fel de mâncare din fasole și orez pentru care clienții plăteau după cât îi ținea buzunarul. Cei care plăteau mai mult decât costa felul de mâncare contribuiau practic pentru plata celor care nu aveau bani suficienți sau deloc.

Oamenii răspundeau extraordinar la acest mod de a plăti mai departe pentru alții.

— Îți mulțumesc, Marigold abia dacă îți găsea cuvintele.

— Ești vegană?

— Nici măcar vegetariană. Cu toate acestea, recunosc ea, mă-nânc implicit doar mâncare vegană. Nu am voie să am carne în casă, așa că o mănânc la cantina școlii.

— Carnea de la cantina școlii. Sună a disperare.

Marigold zâmbi.

— Dacă ai ști!

— Deci... nu mai mergi la școală?

— Nu, de când am terminat liceul. Tu?

— La fel, spuse North. Câți ani ai?

— Nouăsprezece. Tu?

— La fel.

Își zâmbiră, cu sfială. Mulțumiți. Momentul crescă în intensitate și tot crescă până când deveni prea intens. North se foi în scaun.

— Am fost vegetarian câteva luni. A trebuit să încep să mănânc din nou carne fiindcă aveam nevoie de nivelul de proteină și de energie ca să pot să fac munca de la fermă. Cum am plecat însă de aici, voi încerca din nou.

— Nu te interesează afacerea familiei?

— Sub nicio formă. Pe tine?

Marigold clătină din cap.

— Gena restaurantului nu mi-a fost transmisă. Și bunicii mei au un restaurant, explică ea. Un restaurant chinezesc în Atlanta.

— Fain. Bunicii mei au pus ferma pe picioare.

— „Afacere de familie care funcționează din 1964”, spuse ea citându-le sloganul de pe firmă.

Ceva luci în ochii lui North, ca și cum ar fi simțit același lucru pe care-l simțise ea când el vorbise atât de frumos despre mama ei. Mândrie, poate ușurare.

— Exact, zise el.

— Și de ce nu vrei să te faci fermier, North Drummond?

— Nu e de mine. Sorbi din cafea.

Râse funest.

— E adevărat că nu mă interesează. Apoi am aflat că nici Nick, fratele meu mai mare, care ar fi trebuit să moștenească ferma nu era interesat de ea. Acum doi ani a plecat în miezul nopții. A împachetat tot ce avea și s-a mutat în Virginia cu prietena lui. Acum cresc câini de rasă, hibrizi, acele rase încrucișate între ele cum ar fi Puggles sau Labradoodle.

Pe Marigold o uimi amărăciunea cu care pronunță aceste cuvinte.

— Dar... nu a vrut și el să plece, așa cum vrei tu?

— Tata tocmai fusese diagnosticat cu Parkinson.

— La naiba. Of, fir-ar. Îmi pare rău.

North se uita fix la cana de cafea.

— Îi este tot mai greu să lucreze și se bazează din ce în ce mai mult pe mine. Vor ca eu să preiau ferma, dar, de fapt, sora mea este cea care își dorește foarte mult acest lucru. Părinții mei sunt niște oameni extraordinari, dar sunt... ca să zic așa, de modă veche. Vara trecută a avut loc o ceartă foarte puternică. Acum și Noelle a plecat.

Marigold își dorea să se întindă peste masă și să-l îmbrățișeze. Înțelegea cum nu se putea mai bine, iubirea, rușinea, nevoia de a rămâne până când se îndreaptă lucrurile.

— Am încercat să o conving să se întoarcă și am încercat să-mi conving părinții să-i lase ei ferma, ca să pot eu pleca...

— Dar de ce nu pleci oricum? Așa cum au făcut fratele și sora ta.

— Ferma și așa abia scoate profit. Părinții mei ar falimenta fără mine.

Marigold înghiți în sec. Și ea luase aceeași decizie. Și ea își amânase propriile planuri de viitor.

— Și eu... și eu stau aici ca să o ajut pe mama.

North își ridică privirea. Expresia aspră, intransigența i se domolise.

— Și asta are legătură într-o oarecare măsură cu tatăl tău?

— Are legătură cu el în mare măsură.

— Și cu motivul pentru care locuiți așa?

Acum Marigold era cea care își privea fix cana de cafea.

— Știi acele povești despre femeile care nu au știut că soții lor aveau o familie secretă, o a doua familie?

— Da.

Marigold ridică din umeri.

Inimile bătura la unison.

— Vorbești serios? Nu, nu vorbești serios.

— În Charlotte. O soție și două fete.

North părea cât se putea de șocat.

— Nici ele nu au fost foarte încântate de existența noastră, zise Marigold. Acum locuiește cu ele. Încearcă să-și repare greșeala. Față de ele. Poate chiar își face o nouă familie secretă, a treia, a patra nu știu. Am aflat anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

— Și de ce nu ați păstrat casa? întrebă el.

— Deoarece mama și cu mine... noi eram cea de-a doua familie a lui.

North făcea ochii tot mai mari pe măsură ce lucrurile îi deveneau mai clare.

— Se căsătorise cu cealaltă femeie, înainte să o cunoască pe mama. Noi am fost proiectul său secundar, exotic, neconvențional și hipiot.

Marigold scuipa cuvintele precum otrava.

— Așa că acum, soția lui, cea legală, îi ia toți banii prin procese. A trebuit să ne vindem casa și să ne mutăm.

— Îmi pare rău. Nici măcar nu știu ce să spun.

Ea își împinse cana pe masă.

— Ne vom căuta o casă nouă, în primăvară.

— Și... vei rămâne aici, în Asheville? Ca să o ajuți pe mama ta?

Marigold aproape că uitase de ce îl abordase inițial pe North. Aproape. Se hotărâse că indiferent dacă el nu putea sau, mai probabil, dacă ea nu va fi în stare să-l roage să o ajute, faptul că avusese pe cineva cu care să vorbească îi era suficient. Seara aceea avea să îi fie de ajuns.

— Este greu, știi? Iubesc orașul acesta. Arhitectura sa art deco și nesfârșitele sale festivaluri de muzică. Localurile sale excesiv de

prietenoase. Dar... nu am niciun viitor aici. Nicio carieră. După ce mama se aranjează, am plecat în Atlanta.

North se încruntă.

— Ca să lucrezi cu bunicii tăi?

— Nu.

Zâmbetul îi reveni, deoarece își amintise.

— Animația.

Începu să vorbească, cuprinsă de pasiune și să-i povestească despre studiourile care nu erau decât la trei ore și jumătate distanță. Despre cum se dezvoltase piața din Atlanta și cum rețelele naționale de televiziune realizau tot mai multe emisiuni acolo. Îi povesti despre propriul ei canal YouTube, despre succesul și despre aspirațiile sale. Marigold îi spuse totul. Totul, cu excepția rolului crucial pe care ea și-ar dori ca el să-l aibă în toată această poveste.

North se aplecă spre ea.

— Vrei să mergi la facultate pentru asta? Pentru animație?

— Vreau să lucrez. Sunt pregătită să lucrez.

Marigold făcu o pauză.

— Tu vrei să mergi la facultate?

— Da, vreau..., dar își lăsă, jenat, vorba în vânt.

Marigold se aplecă și ea. În oglindă cu el.

Vorbele îi ieșiră ca un torent, în timp ce arăta spre tricoul cu care era îmbrăcat.

— Știu că este o artă pe cale de dispariție, dar vreau să studiez jurnalismul de radio și de televiziune. Vreau să lucrez în radio.

Un semnal de alarmă se declanșă în mintea lui Marigold.

— Cineva mi-a spus, odată, că am voce de radio, continuă el. Nu am fost în stare să-mi scot asta din minte. Și iubesc radioul. Si tot ce este multimedia de pe internet. Ascult *This American Life* și *WTF* și *Radiolab* cât e ziua de lungă, obsesiv chiar, în timp ce lucrez.

— Chiar ai voce bună. Ai o voce grozavă.

North rămase cu gura căscată de cât era ea de entuziasmată, dar era prea târziu ca să se mai oprească.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, îi zise.

Restul poveștii curse de la sine, cea care dezvălui că seara aceea se întâmplase datorită sunetului vocii sale.

North încremenise.

— ... și evident te-am îngrozit, iar eu aș intra mai bine în pământ de rușine și mai bine tac, zise ea. *Și acum am să mor.*

Se lăsă o liniște apăsătoare și lungă. Apoi, trăsăturile lui North reveniră la expresia senină, obișnuită.

— În primul rând, începu el pe un ton calm și ironic cum încă nu folosise, sunt flatat că ai venit să mă cauți pe mine și nu un brad. Asta arată că dai dovadă de bun-gust.

Colțurile gurii lui Marigold tresăriră.

— Am venit în căutarea vocii tale.

— În al doilea rând, nu-mi vine să cred că ți-a trebuit o lună întreagă — ca să nu mai spun că a trebuit chiar să intru fizic în apartamentul tău — ca să-mi adresezi întrebarea. Pe care, apropo, nu ai formulat-o ca atare, așa că îmi este imposibil să-ți răspund până nu o faci.

Marigold se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

North rânji.

— Evident, nu am nimic altceva de făcut în seara aceasta. Așa că pot sta aici cât e nevoie.

— North, începu ea, printre dinți. Ai putea, te rog, să te gândești să-mi oferi vocea ta pentru noul meu video?

— Depinde. Își puse mâinile la ceafă. Cât se plătește?

Inima lui Marigold se opri pentru o clipă. Nu-i venea să creadă, dar nici măcar nu se gândise să-l plătească. Prietenii și colegii făcuseră asta fără bani. Dar bineînțeles că ar trebui să-l plătească. Bineînțeles.

— Marigold, zise el după ce tăcu vreo douăzeci de secunde. Glumesc.

— Cum?

— Glumesc. Bineînțeles că o voi face. Pare o idee grozavă.

— Te-aș putea plăti în mâncare, spuse ea repede. De la Henrietta.

North o fixă cu privirea.

— Știi care este cel mai ciudat lucru legat de seara aceasta? De altfel o seară uluitor de ciudată.

— Care?

— Că tu încă nu îți dai seama că eu fac totul de bunăvoie, totul, descrie un cerc mare cu mâna, în care cuprinse tot ce era în jurul lor, doar ca să fiu în compania ta. Nu trebuie să mă plătești.

Marigold își simțea inima în gât. Trecuse mai bine de un an de când fusese într-o situație asemănătoare cu un băiat. Un băiat care arăta bine. Dintr-odată nu mai putea gândi clar.

North îi lovi ușor vârful de la gheată cu gheata lui.

Gheata ei, piciorul ei se simți electrizat.

O bătaie puternică în ușa o trezi brusc din transă.

— Faceți liniște acolo. Unii dintre noi încearcă să doarmă.

— Iisuse! zise North. Nu se oprește.

— Niciodată.

Marigold se ridică și-și târî picioarele până la ușă.

— Vreau să spun că acum am fost chiar cei mai liniștiți de când am ajuns aici.

— Face așa chiar și când dormim, mama și cu mine. Obișnuiește să ne trezească. Marigold deschise ușa și afișă un zâmbet fals.

— Doamnă Agrippa, cu ce vă pot ajuta?

— E miezul nopții. Nu pot dormi cu toată agitația asta.

Doamna Agrippa tăcu brusc.

— Dumnezeu! Ai fost jefuită!

— Nu! Marigold făcu un pas înainte.

Doamna Agrippa se dădu fulgerător înapoi, cu o mână tremurândă la piept și cu cealaltă arătând spre North.

— Bărbatul acela! Este un bărbat străin la tine în apartament.

— Acela este prietenul meu, spuse Marigold, controlându-și tonul vocii. Lucrează la piața de brazi de peste drum. L-ați văzut aici sus și mai devreme? Mă ajuta să fac ordine. Nu arată bine?

— Ai nevoie să sun eu la poliție?

Doamna Agrippa șuieră.

— Ești în pericol?

— Serios și fără să vă mint, totul este bine. Acesta este North. Este prietenul meu.

North făcu un semn cu mâna.

Doamna Agrippa se schimbă la față.

— Mama ta știe că el este aici?

— Bineînțeles că știe, spuse Marigold fermă.

Mai bine să mintă în privința aceasta.

— Noapte bună, doamna Agrippa.

— Pleacă repede? Ați făcut atâta gălăgie în seara asta...

— Da, doamna Agrippa. Ne pare rău că v-am deranjat.

Marigold vru să trântescă ușa, dar așteptă. Înfruntă privirea insistentă a vecinei sale. Afară se făcuse mai frig, aerul era mai proaspăt. Mirosea... a vreme ce stătea să ningă. În cele din urmă, doamna Agrippa renunță și coborî scările. Marigold dădu afară aerul pe care-l ținuse în piept.

— Bună, prietene, zise North chiar lângă urechea ei.

Marigold tresări.

Apoi își luă inima-n dinți și îl lovi ușor cu umărul în piept. North părea încântat.

— Să fie oare...? mirosi aerul. Zăpadă. Miroase a zăpadă.

— Mă gândeam la același lucru.

Nu ninge des pe aici, dar când se întâmpla, era de obicei după Anul Nou. Avuseseră parte doar de o ninsoare trecătoare, în noiembrie. Fulgii de nea nici măcar nu se adunaseră în strat de zăpadă.

— Iubesc zăpada.

O spuseră în același timp. S-au privit unul pe celălalt și au zâmbit.

— Sper că o să ningă, zise Marigold.

— Știi, întotdeauna m-am simțit norocos să locuiesc într-un loc în care zăpada este atât de rară. Raritatea ei o face atât de specială.

— Asta poate fi spus despre atâtea lucruri.

— Adevărat.

North o privea intens. Zâmbetul lui deveni tot mai larg.

Și Marigold o simțea. Raritatea, felul aparte de a fi al lui North. A acelei nopți. Își dorea să nu se mai termine niciodată.

— Ah, nu!

Minunatul gând declanșă un altul care reuși să o agite. Îl împinse pe North înăuntru.

— Mama! Dacă ninge, închide restaurantul mai devreme.

Aruncară o privire la obiectele care mai erau încă pe hol, se uitară și la brad, apoi se întoarseră grăbiți la treabă. Cât de repede au putut, mai repede decât Marigold și-ar fi imaginat vreodată că ar fi fost posibil, toate lucrurile stăteau frumos aranjate pe peretele cel mai lung al camerei de zi.

Doar pomul rămăsese.

North îl cără înăuntru — un mire trecându-și mireasa peste prag — și îl așeză, mândru, în fața glasvandului de la balcon. În timp ce îl așeza bine în suport, Marigold aspiră acele căzute. Mătură rapid și în dormitoare, după ce el rearanjă ultimele piese de mobilier într-un spațiu plăcut de locuit: canapeaua, o măsuță de cafea, măsuța marocană, o lampă de sticlă.

Aproape că-și terminase treaba când le văzu într-un colț proaspăt rearanjat din dormitorul ei: cutiile de la Fisher-Price.

— Uite! Zise ea.

North deschise lumina, iar inima lui Marigold tresăltă de bucurie. Ce spațiu crease — totul fusese aranjat pe covorul ei preferat împodobit cu flori — un loc plin de căldură și îmbietor. Găsise chiar și pătura cu modele geometrice în care se înveleau când se uitau la televizor. O așezase el frumos, în falduri, pe marginea canapelei.

Arăta perfect. Totul arăta perfect.

— Nu e cine știe ce, spuse el.

— Nu. *Chiar* este.

Era, poate, cel mai grozav cadou pe care-l primise vreodată. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Îți mulțumesc.

North zâmbi.

— Haide. Vino să-ți împodobim bradul.

Marigold zâmbi, ștergându-și ușor lacrimile cu mâneca de la bluză.

— Aha, acum este bradul meu. Am câștigat acest drept?

El se prefăcu surprins, ca și cum l-ar fi luat gura pe dinainte. Marigold râse din nou. Când deschise prima cutie se simți fericită, o fericire care îi inunda fiecare părticică din corp. Era plină de instalații luminoase cu becuțe albe și albastre, ordonat strânse.

North privea peste umărul ei.

— Na. Ca să vezi!

— Ce e?

Se purta ca și cum îl prinsese pe picior greșit. Părea ușor încurcat, dar răspunse spunând adevărul.

— Am fost surprins cu câtă grijă au fost strânse și puse deoparte instalațiile luminoase. De obicei, luminițele de Crăciun sunt o adunătură de fire încâlcite. Dar asta, asta este cel mai îngrijit lucru din tot apartamentul tău.

— Când le-am pus în cutie, acum doi ani, viețile noastre erau cu mult diferite, spuse Marigold.

North luă din cutie un șir de luminițe albastre și începu să le deșire.

— Poți spune foarte multe lucruri despre o persoană după cum arată lucrurile care o înconjoară.

— În cazul acesta, medită ea, viața mea arată semnificativ mai bine.

— Dar te și simți mai bine?

Marigold se uită în ochii lui. Zâmbi.

— Categorie.

Atârână luminițele în brad. Marigold a dorit să folosească toate instalațiile, iar când au terminat pomul, strălucea ca un far: minunat, sclipitor și luminos.

North deschise a doua cutie și scoase de acolo un con de brad lipit pe o fundă albă. Ridică dintr-o sprânceană.

— N-o să găsești acolo niciun moș sau îngerăș. E o casă în care stau oameni de știință, ai uitat?

El izbucni în râs.

Fiecare ornament era învelit în șervețele de hârtie. Le desfăcură ușor, unul câte unul: păsări cardinal de culoare roșie, căprioare împetrișate, urși negri. Sori și luni și stele. Mere, pere și trandafiri. Și fulgi de zăpadă. Mulți, mulți fulgi argintii de zăpadă.

— Știi, încep să spună North în timp ce atârna în brad o gaiță plină de pene albastre, că brazii naturali sunt mai prietenoși cu mediul decât cei artificiali? Multă lume crede că cei artificiali sunt mai buni fiindcă pe cei naturali trebuie să-i arunci în fiecare an, dar copacii naturali produc oxigen și asigură habitatul animalelor sălbatice când cresc, apoi, când se usucă, pot fi măcinați și transformați în resturi vegetale ca să fertilizeze pământul. Pe când cei din plastic... nu fac altceva decât să putrezească în gropi de gunoi. Pot trece și sute de ani până se descompun.

Marigold așteaptă ca el să-și termine tirada.

— Da, zise ea, știu.

— Oh, exclamă el, rămânând nemișcat. Un sconcs micuț se legăna pe degetul lui arătător.

Ea înțelesese însă de ce el simțise nevoia să îi spună. Îl trase de mânecă:

— Mă bucur că lucrezi pentru cei buni, North.

— Eu sunt cei buni, îi răspunse, încercând să-și recâștige ceva din atitudinea țănoșă.

Împodobind bradul cu ultimele ornamente, Marigold privi prin ușa de sticlă de la balcon. Fulgi micuți de zăpadă alergau prin cer și făceau piruete în aer.

Marigold se albi la față.

— Știi că ninge?

— Probabil că tocmai a început.

— Trebuie să pleci. Mama închide acum restaurantul. Va ajunge acasă curând.

Începu să strângă șervețelele de hârtie și să le pună în cutii. Simțea că el o privea insistent, dorind să știe ceva, ceva ce și ea își dorea să afle, dar nu mai aveau timp. El puse cutiile deoparte în timp ce ea se grăbi spre bucătărie. Scoase un platou acoperit cu folie de pe raftul

de sus al frigiderului și se întoarse în fugă cu el la brad. Împinse platoul în pieptul lui North.

— Ia-le acasă, te rog. În semn de mulțumire.

Fața lui era luminată de becuțele albe și albastre.

— Ce sunt astea?

— Fursecuri. Doamne de turtă dulce vegane. Doar asta avem, dar sunt foarte bune, pe cuvânt. Nici nu îți dai seama că nu au unt.

— Doamne de turtă dulce?

Marigold ridică din umeri.

— Pe mama nu o prea interesează acum bărbații.

— E de înțeles, spuse North. Cu ultimul a fost rău.

— Cel mai rău.

— Și tu... cum te simți? Întrebă cu grijă. Ești bine?

Rămase surprinsă de cât de mult dorea să spui adevărul, adevărul gol-goluț.

— Am avut și zile mai bune, spuse ea, în cele din urmă.

North o privi insistent. Luminițele din brad scăpărau în privirea sa caldă, cafenie.

— Îmi pare atât de rău, Marigold.

Inima ei își înteți ritmul.

North luă platoul.

— Ar fi în regulă dacă... te mai caut într-o zi? Bineînțeles, dacă mai ești interesată să-ți dau vocea, mi-ar plăcea să te ajut. Pot să trec pe la tine după ce mi se termină tura. Oricum va trebui să aduc înapoi asta.

Ridică platoul cu un gest nefiresc, ciudat.

North ar fi putut să o sărute. Ar fi putut să o facă, ar fi putut să se năpustească asupra ei, dar nu o făcu. Se purta respectuos. O făcu să-și dorească să-l devoreze cu totul. Sau să fie devorată cu totul. Înșfăcă platoul îl dădu deoparte și îi cuprinse fața în mâini. Îl trase spre ea.

Îl sărută.

O sărută și el.

Gurile li se deschiseră, iar el avea un gust proaspăt, curat și nou. El o trase mai aproape. Degetele ei alunecară în jos spre ceafa lui.

Mai jos, spre piept. El o ridică în brațe, ea își încleștă picioarele în jurul lui și i se păru cel mai natural lucru din lume. Ca și cum ar fi redescoperit ceva esențial ce nu și-au dat seama că pierduseră. Se sărutară profund. Se sărutară așa minute în șir, corpul ei învăluind corpul lui.

Când, în cele din urmă, ea alunecă din brațele lui, le tremurau genunchii.

— Toată seara mi-am dorit să fac asta.

Vocea lui, atât de aproape de urechile ei, îi rezonă în tot trupul. O umplu.

— Toată luna mi-am dorit să fac asta.

— Vreau să fac asta tot restul lunii.

North o sărută deasupra buzelor, o sărută sub ele.

— Și după aceea.

— Și după aceea, spuse și ea, în timp ce buzele lor se atingeau din nou.

— Bine, bine, râse ea un minut mai târziu. Trebuie să pleci. Acum. Se sărutară din nou.

— *Abhhhhhhhh*, strigă el în timp ce se îndepărta de ea. Bine. Acum.

Părul lui North era ciufulit și sălbatic. Cosița lui Marigold era pe jumătate desprinsă din agrafe. Începură să râdă din nou. Amețiți de ceea ce descoperiseră, miracolul și emoția legăturii. Îi aruncă flanela roșie.

— Nu uita asta.

El o luă rapid peste tricou.

— Ce crezi că va spune mama ta când va veni acasă și va vedea ce am făcut?

— Sincer? Marigold își scutură capul în timp ce își prindea din nou cosița. Va fi nervoasă. Dar apoi... cred că se va bucura. Poate va fi chiar fericită.

— Sper.

— Poftim, scrie-mi numărul de telefon.

Marigold scoase telefonul ei din buzunar și i-l aruncă. El făcu același lucru. Își adăugară reciproc în liste numerele de telefon.

— Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă, bine? Ca să știu că ai ajuns cu bine.

North zâmbi.

— Așa am să fac.

Se sărutară din nou, lângă ușa de la intrare.

— Lucrez mâine-seară, zise el printre săruturi.

— Slavă Domnului!

— Știu. N-am fost niciodată mai bucuros să lucrez pentru părinții mei.

Izbucniră în râs.

— Pe mâine, Marigold Moon.

O sărută ultima dată.

Marigold privi prin ușa de la balcon covorul rece, glazurat, ca de zahăr care devenea tot mai mare și tot mai scânteietor. Îl privi pe North cum traversă și se duse spre piața de brazi. Silueta lui arăta perfect de unde se uita ea, ceva ce ea tânjea să culeagă în palmă și să adăpostească acolo. În timp ce intra în camionetă, el ridică ochii spre geamul ei.

Zâmbi când văzu silueta la geam. Îi făcu un semn cu mâna.

Inima ei sări din piept atunci când îi făcu și ea cu mâna. Îi urmări cu privirea camioneta până când aceasta nu se mai văzu. Luminile din piața de brazi fuseseră stinse, iar focurile nu mai ardeau. Prin lumina slabă a magazinului alimentar a observat că pomii erau acoperiți cu pudră albă. Afară totul era înghețat, gol și cufundat în întuneric.

Se auziră niște chei în ușă.

Marigold se întoarse. În casă, atmosfera era caldă, primitoare, strălucitoare. Avusese nevoie de ajutorul lui North ca să creeze un cadou pentru mama ei, dar acesta era de fapt cadoul ei: un apartament minunat. Un brad minunat.

Mânerul de la ușă se mișcă.

— Mami, spuse Marigold. Bine-ai venit acasă.

MOȘ CRĂCIUN PENTRU O VREME

DAVID LEVITHAN

Este imposibil să nu te simți gras atunci când iubitul tău te roagă să fii Moș Crăciun.

— Dar sunt evreu, protestez eu. Mai bine mi-ai cere să fiu Iisus, el măcar a făcut parte din „tribul” meu și arată bine în slip. În plus, rolul de Moș Crăciun îți cere să fii vesel, pe când cel de Iisus nu-ți cere decât să te naști.

— Vorbesc serios, spuse Connor.

Sunt atât de rare situațiile în care el este serios cu mine încât trebuie să subliniez acest lucru.

— Acesta s-ar putea să fie ultimul Crăciun în care Riley să mai creadă în Moș Crăciun. Dacă încerc eu să fiu Moșul, mă va recunoaște. Trebuie să faci tu asta. Nu am pe altcineva.

— De ce nu o rogi pe Lana? întreb eu, gândindu-mă la cea mai mare dintre surorile lui.

El dă din cap.

— Nu. În niciun caz.

Nu sunt deloc surprins. Atitudinea Lanei aduce mai degrabă cu „să înceapă lupta” decât „să vină Moș Crăciun”. Are doar doisprezece ani și până și mie mi-e frică de ea.

— Te l-l-l-o-o-o-o-g, începe Connor să mă lingusească.

Îi spun că mă surprinde faptul că apelează la vocea răsfățată. Ca și cum aş avea mai multe șanse să mă fac și mai mult de râsul lumii dacă se face el de râs.

— Nici măcar nu va trebui să modificăm costumul.

Evident, exact de asta mă și temeam.

Pentru mine, Ajunul Crăciunului a însemnat întotdeauna discuțiile din familie despre ce film aveam să vedem în ziua următoare. (La modul cum delibărăm, cred că este mai simplu să alegi un papă.) Imediat ce se încheie discuția, fiecare se retrage în colțișorul său văzându-și de treabă.

Nimeni din familia mea nu este religios în mod deosebit, dar, chiar și așa, nu am de gând să-i las să mă vadă plecând de acasă în costum de Moș Crăciun. Mai degrabă o să mă furișez înainte de miezul nopții și o să încerc să mă schimb pe scaunele din spate, în mașină. Va fi nevoie de multă îndemânare din partea mea, fiind o Honda Accord cu două uși. Pietonii care vor trece pe lângă mașină și se vor uita pe geam vor crede ori că îl strâng de gât pe Moș Crăciun, ori că mă giugiulesc cu el. Nu o scot la capăt și cu pantalonii și cu blugii, așa că trebuie să mă dezbrac la boxeri și apoi să devin Moșul și sub centură. Crezusem că o să mă simt ca și cum aş fi îmbrăcat în pantaloni de pijama, dar de fapt mă simt de parcă aş purta o cortină scoasă din uz.

Asta fără să mai pun la socoteală blana albă. Acum îmi pică fisa și mă întreb de unde are Moșul blana albă, dacă tot petrece atâta timp la Polul Nord. Poate că nu încălzirea globală, ci el a pecetluit soarta urșilor polari. Spun și eu așa. Nu e o idee grozavă, însă e tot ce a putut coace mintea mea la ora asta, pe scaunul din spate al mașinii.

În timp ce eu îmi prind curelele de la burtă și îmbrac haina, Connor trebuie să fie în lumea viselor, demult adormit. S-a oferit să

rămână treaz, dar m-am gândit că ar fi prea riscant — dacă am fi descoperiți, nu doar am intra în bucluc, ci totul ar fi pierdut cu Riley. Lana și mama ei ar trebui să doarmă și ele, nu cred că știu că urmează să trec pe acolo și, oricum, cred că au doar o vagă bănuială despre cine sunt eu. Riley ar trebui să fie trează, dacă nu acum, atunci cu siguranță în momentul în care apar în dormitorul ei. Totul este pus la cale doar pentru desfătarea ochișorilor ei de șase ani. Altfel nu aș fi făcut-o.

Am și eu cadoul meu de împărțit, o cutie împachetată pentru Connor, pe care încerc cu disperare să nu o strivesc în timp ce încerc să apuc pe întuneric cizmele și barba. Este primul Crăciun de când ne întâlnim și am pierdut mult prea mult timp gândindu-mă ce să-i iau cadou. El e de părere că darurile nu sunt importante, dar eu spun că sunt, nu atât din cauza banilor pe care îi cheltui pentru a cumpăra unul, ci pentru că ai ocazia să spui *te înțeleg*. În plus, să nu uităm factorul de risc: când am comandat cadoul în urmă cu trei săptămâni, exista o mică șansă să nu ajungă până la Crăciun. Dar nu a fost cazul. Am reușit.

Odată îmbrăcat, îmi este aproape imposibil să trec pe scaunele din față. Trebuie să fac tot felul de manevre și cu scaunul și cu volanul, ca să pot face pârghia și să-mi mut nuri de Moș Crăciun pe scaunul din față. Instantaneu înțeleg preferința pentru sanie.

Am fost doar de câteva ori acasă la Connor, de cele mai multe ori înainte să începem să ieșim împreună. Mama lui mă știe mai degrabă drept unul dintre cei din grupul de prieteni, un corp așezat pe o canapea sau o față aplecată deasupra castronului cu chipsuri, deoarece Connor și cu mine am făcut parte dintr-o gașcă de șase înainte să ne hotărâm să fim doi. Din când în când, Riley mai vine în vizită pe unde ne facem noi, adolescenții, veacul, ne mai fură gustări sau flirtează cu oricine îi acordă atenție. Pe de altă parte, Lana stă la ea în cameră și dă muzica suficient de tare cât să bată orice zgomot am face noi.

Mă simt ciudat să parchez în fața casei lor îmbrăcat în costum de Moș Crăciun, așa că parchez lângă bordură, în fața casei de alături. Nu pot decât să-mi imaginez cum trebuie să arăt coborând din

mașină așa îmbrăcat. Strada este înfricoșător de liniștită, propria ei slujbă de la miezul nopții. În loc să mă simt ca un emisar dolofan al veseliei și al bunăvoinței, mă închipui un criminal dintr-un film de groază de categoria Z, Sania Ororilor lui Moș Crăciun, gata să semene teroare printre câțiva cetățeni cinștiți și o mână de tineri nu foarte inteligenți și nici îmbrăcați. Apoi mi-am dat seama că-mi lăsasem cheile de acasă de la Connor în blugi, așa că trebuie să mă întorc să le iau, ceea ce mă face să par un criminal în serie incompetent.

În plus, barba zgârie.

Cu toate că eram evrei, părinții mei au insistat inițial asupra faptului că Moș Crăciun chiar există. Doar că nu venea niciodată la noi acasă. După cum făcuseră ei să pară totul, era vorba despre o problemă de lipsă de timp.

„Trebuie să ajungă în atâtea case într-o singură noapte, spuneau ei. Așa că sare peste băieții și fetițele care au avut deja opt zile de Hanuca. Dar dacă vrei, poți să-i faci cu mâna când trece în zbor peste casa noastră.”

Asta a însemnat că de la o vârstă timpurie, obișnuiam să stau până târziu în serile de Ajun ca să-i fac Moșului cu mâna înainte să se oprească la casa vecinilor. Acești vecini, care aveau un băiat de vârsta mea, erau adevăratul motiv pentru care nu mi se spusese adevărul despre Moș Crăciun. Părinții mei au presupus că imediat ce voi afla secretul care spulberă mitul, îl voi spune mai departe, ceea ce nu era o presupunere greșită. Deja ruinasem Iepurașul de Paști pentru majoritatea prietenilor mei — dacă ideea unui bărbat gras care zboară în jurul lumii ca să dea cadouri copiilor mi se părea plauzibilă, cea a unui iepure care împarte dulciuri mi se părea pur și simplu stupidă.

Până la urmă tot băiatul vecinului a fost cel care îmi oferii informația de care aveam nevoie ca să dezvălui adevărul.

El: „Celălalt nume al moșului este St. Nick (Sfântul Nicolae).”

Eu: „Adică St. Nick Crăciun?”

El: „Nu. Doar St. Nick. De la Saint Nicholas.”

Eu: „Dar nu sunt toți sfinții morți? Și atunci, dacă Moș Crăciun este un sfânt, asta nu înseamnă că e mort?”

Am putut să văd cum adevărul îl lovi exact unde îl durea mai mult. Apoi izbucni în lacrimi.

Mi se oferiseră instrucțiuni cât se poate de explicite, de parcă aceasta ar fi o producție individuală a lui *Ocean's Eleven*. Darurile fuseseră deja puse sub brad și ciorapii umpluți, dar eu trebuia să anulez asta într-o oarecare măsură și să mă lovesc un pic de ușa lui Riley, ca ea să se trezească, să iasă pe furiș și să mă vadă cum pun totul la loc. Îl pusesem pe Connor să-mi promită de zeci de ori că mama lui nu doarme cu o armă sub pat. El se jură că nu și că va fi atât de tranșilizată că aș putea să mân o șleahță de reni prin dormitorul ei și tot nu se trezește. Mă tem că asta ar avea implicații pentru risc de incendiu, dar îmi păstrez temerile pentru mine.

Îmi doresc să fie Connor treaz. Vreau să fie cu mine în casa lui. E ciudat să umblu în vârful picioarelor prin bucătărie fără el. E ciudat să ascult liniștea ocrotitoare a holului, fără să-i aud și respirația. Știu că prezența lui ar distruge toată șarada, dar vreau să-mi șoptească în ureche, Cyrano al meu din vremea Crăciunului.

În loc de asta, am parte de fotografii din care el mă privește, fotografii cu el și cu surorile lui, instantanee făcute de mama lor.

Pe când mă apropiam de sufragerie, am observat un tablou-calendrar al creșterii lor, fotografii ale lor de când erau mici până acum. Mă aștept ca în orice moment una dintre fotografii să înceapă să-mi rădă — cracul stâng al pantalonului mi se tot prinde sub picior. Mă tem că se va sfâșia în orice moment.

Camera este luminată de brad, iar bradul este luminat de șirurile de luminițe colorate. În vârf este o stea și atunci mă gândesc că da, așa trebuie să fie: roștul unui brad de Crăciun este să arate ca toți brazii de Crăciun, dar să fie totuși puțin al tău. Dedesubt nu sunt atât de multe cadouri câte mi-am imaginat — trebuie să-mi tot reamintesc faptul că nu am de-a face cu familia Von Trapp și că în casa aceea

nu sunt decât patru persoane. Și nu este decât o singură zi a Crăciunului, nu opt.

Mă simt oarecum ridicol să mut cadourile lângă șemineu, însă dacă tot e să mă prefac, măcar să fie cât mai autentic și să fac să pară că am intrat pe horn, în ciuda mărimii taliei Moșului. Încerc să păstrez nivelul fojgăielilor mele sub cel al unuia făcut de un șoricel, deoarece ultimul lucru pe care îl doresc este să se trezească Riley și să-l vadă pe Moșul cum îi ia cadourile de sub brad, fiindcă asta categoric ne va zădărnici toate planurile. După ce au fost aranjate suficiente cadouri, l-am așezat în mijlocul lor și pe cel pregătit pentru Connor; nu îi spuseseam că aveam să îi las unul, îmi place că-i fac o surpriză.

De obicei nu sunt treaz la ora aceasta decât dacă sunt în fața unui computer. Căldura din cameră o simt acum la subrațe, reamintindu-mi din nou cu ce sunt îmbrăcat. Decid să nu scot lucrurile din ciorăpei, fiindcă mă tem că nu am să mai fiu în stare să le pun la loc cum trebuie.

Nu mai trebuie decât să ating ca din greșeală ușa lui Riley ca să o avertizez de prezența mea. Habar n-am ce ar trebui să fac dacă nu iese din cameră. Ar trebui să intru și să o iau de acolo? Să te trezești cu Moș Crăciun deasupra capului tău poate fi traumatizant. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o fac să urle. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să trebuiască să explic ceva din toate acestea fratelui ei.

Cel puțin îmi este ușor să identific ușa de la camera ei. O fi Connor cel homosexual, dar Riley a uscat de-a dreptul piața de prințese Disney. Aș fi vrut să am la mine un clopoțel sau un ren ca să fac zgomotele potrivite, de târâș-grăpiș pe acoperiș. Ciocănitul la ușă părea neadecvat. De pe ușă, Elsa îmi arunca priviri de gheață, iar Ariel se uita la mine de parcă stăteam să mă înec. Chiar și zâmbetul plin de viață al lui Belle părea să spună: *Mai rău decât să fii Moș Crăciun e doar să fii un Moș Crăciun nepriceput. Fă-ți treaba, evreule!*

Încetișor, mă aplec spre Belle în așa fel încât barba mea să-i zgârie obrazul. Apoi, mai tare cu fiecare silabă eliberez un *ho! ho! ho!*. Dincolo de ușă se aude un foșnet. Evident că Riley așteptase acest

moment. Târându-mă cu împuternicirea dată de un bărbat cu o sută de kilograme mai gras decât mine, mă duc înapoi în sufragerie.

Când ies din hol, aud o ușă deschizându-se scârțâit. Pași minusculi lipăiau în urma mea, încercând să se miște în liniște, dar fără succes.

Simt nevoia să mă întreb: *Ce ar face Moș Crăciun?* Mă îndrept spre locul unde am ascuns cadourile și încep să le pun din nou sub brad. Parcă e prea lipsit de demnitate pentru Moșul, nu există spiriduși care să facă lucrurile acestea? Dar presupun că dacă tot călătorește singur, face parte din riscurile meseriei. Mă gândesc să fluier un cântec, dar *Santa Claus is Coming to Town* denotă parcă prea mult egoism, iar *Jingle Bells* mă face să mă gândesc la ...

— Scuză-mă, îmi întrerupe frământarea o voce cristalină.

Mă uit în jos și o văd pe Riley într-o cămașă de noapte care mă trimite cu gândul la Wendy din *Peter Pan*. Doar că o îmbracă Tinkerbell. Riley este o mână de fată, cu ochi somnoroși. Vocea ei, în schimb, este cât se poate de trează.

Connor îmi spusese că ea nu va apărea. Îmi promisese că ea avea să mă vadă, după care se va duce înapoi în pat, fericită că dorințele sale de Crăciun sunt împlinite.

— Da, micuță fetiță, spun eu.

Sunt cât se poate de conștient de faptul că vorbesc precum Lupul cel Mare și Rău după ce a înghițit trei Red Bull.

— Ești de-adevărat?

— Sigur că sunt adevărat! Sunt aici!

Logica aceasta pare să o mulțumească... momentan.

— Dar cine ești? întreabă ea.

Cine vrei să fii? aproape că o întreb instantaneu. Dar știu răspunsul. Și acesta nu este eu. Nici Moș Crăciun.

Sunt recunoscător pentru faptul că în cameră lumina este mică și barba este lipită bine. Sunt recunoscător că mi-am amintit să-mi dau jos adidașii. Și sunt speriat că oricum voi ruina surpriza ei. Dacă nu dau răspunsul potrivit îi voi oferi fără-de-grația momentului în care ea va înceta să mai creadă.

Și totuși... nu mă îndur să spun *Sunt Moș Crăciun*. Pentru că știu că nu sunt Moș Crăciun. Și pentru că știu că nu mint atât de bine încât să o fac să creadă că sunt.

Așa că îi spun voios ca o gogoasă cu gem:

— Știi cine sunt. Am venit tocmai de la Polul Nord ca să fiu în seara aceasta aici, cu tine.

Făcu ochii mari. Și, în acel moment, când logica făcu loc mirării, văd asemănarea de familie. Îl văd pe Connor, felul cum parcă nicio-dată nu știe să se bucure de ceva deosebit care i se întâmplă, sau felul cum își manifestă încântarea atunci când ne uităm la *Harold și Maude*, fie veselia pe care o radiază când la radio începe unul dintre cântecele lui preferate, sau zâmbetul lui inocent când intru în cameră și el mă așteaptă. Fră nicio urmă de cinism. Parcă nici nu a auzit de acest concept. Și asta îmi îngăduie și mie să-l mai ignor, din când în când.

Și iat-o acum pe Riley la vârsta la care carapacea delicată a copilăriei începe să se ciobească. Știu toate întrebările pe care i le-aș putea pune: *Ai fost cuminte anul acesta? Ce ai dori să-ți aducă Moșul?* Dar nu asta vreau să spun.

— Să nu încetezi să crezi, îi spun.

Mă privește inchizitor.

— Ca în cântecul acela?

Râd pe înfundate și scot un *ho, ho, ho!*, apoi spun:

— Da. Exact ca în cântec.

Mă aplec ca să o privesc în ochi în timp ce îi spun asta. Înainte să mă ridic, ea întinde mâna spre barba mea. Tresar, așteptându-mă să tragă de ea, să mă de-mascheze. În schimb, ea trece de barbă și mă bate prietenește pe umăr.

— Faci o treabă foarte bună, spune ea.

Habar n-am dacă vorbește cu mine sau cu Moșul. Și pentru ca primul să continue să facă o treabă bună, eu trebuie să mă comport ca ultimul.

— *Ho, ho, ho!* Mulțumesc, Riley!

Este plăcut surprinsă.

— Îmi știi numele!

— Bineînțeles! Cum altfel aș fi știut ce cadou să-ți aduc?

Propoziția aceasta o mulțumește. Dă din cap și face un pas înapoi.

Eu zâmbesc.

Ea zâmbește.

Eu zâmbesc mai mult. Ezit puțin.

Îmi zâmbește înapoi. Nu se mișcă.

Mă întreb dacă ar fi nepoliticos ca Moș Crăciun să se uite la ceas.

Ea se uită încontinuu la mine.

— Așadar... hm... nu trebuie să pun cadourile sub brad când ești în cameră. E împotriva regulilor Moșului.

— Dar tu ești singurul Moș. Nu faci tu regulile?

Dau din cap.

— Nu. Sunt transmise din generație în generație.

— Și cine a fost Moșul dinaintea ta?

Mă gândesc o secundă înainte să spun:

— Mama mea.

Chicotește când aude ce i-am spus.

Eu zâmbesc.

Ea zâmbește.

Nu vrea să iasă din cameră.

Îmi imaginez cum Connor ne privește, extrem de amuzat. *Nu te pricepi deloc să spui la revedere*, îmi șoptește în ureche. Ceea ce este adevărat. Trecuseră cam patruzeci și șapte de minute între primul mesaj de noapte bună și celelate care au urmat până la cel final.

— Renii au nevoie de mine, spun eu. Ceilalți copii au nevoie de mine. De fapt, tocmai ce mi-am început drumul.

Știu că cei de șase ani sunt rar impresionați de apeluri pentru o cauză dreaptă. Dar Riley pare să înțeleagă. Se dă puțin înapoi. Se gândește.

Apoi, până să apuc să mă pregătesc, vine alergând să mă îmbrățișeze. Se cuibărește cu capul pe perna care ține loc de burtă. Brațele i se unesc în spatele picioarelor mele. Este imposibil să nu observe cât de larg îmi stau pantalonii pe picioare. Dar nu se gândește la asta.

Acum nu se gândește decât să nu-mi mai dea drumul. Îmi dau seama după cum își pune în îmbrățișare toată forța ei de șase ani.

Își dorește să fie adevărat.

— Crăciun fericit, Riley! spune Moșul. Crăciun cât mai fericit!

Se trage de lângă mine, mă privește și spune cu toată sinceritatea.

— Acum o să merg la culcare.

— Vise plăcute, îi urează Moșul.

Apoi mai adaug un *ho, ho, ho!* ca să fiu sigur că e bine.

Se întoarce la ea în cameră cu aceiași pași prevăzători ca mai înainte.

Vrea să păstreze totul secret față de ceilalți din casă.

O privesc cum se duce și aștept până când sunt sigur că aud ușa ei închizându-se. Apoi încep să pun darurile la loc, sub brad. Totuși, după un minut, se aude un alt zgomot. Par a fi... aplauze.

— Bravo, Moșule, spune sarcastic o voce. Cred că te simți extraordinar când păcălești fetițe naive.

Lana este în dreptul ușii spre bucătărie. Are pe ea o bluză de pijama și pantaloni, dar nu pare să fi dormit deloc în noaptea aceea. Arată ca un vampir chiar și după ce doarme o noapte întreagă, așa că e greu să-ți dai seama.

— Salutare, Lana, spun încet.

Nu vreau să ne audă Riley.

— Bună, Moșule.

Intră în cameră și mă privește cu foarte multă atenție. Nu sunt obișnuit cu examinări atât de intense din partea cuiva de doisprezece ani.

— Nu știu ce favoruri sexuale ți-a promis fratele meu dacă faci asta, dar chiar așa? Arăți ca un fraier idiot.

— Și eu mă bucur să te văd, ciripesc și continui să așez cadourile sub brad.

— Cum, eu nu primesc niciun *ho, ho, ho?* Pentru că nu am fost fetiță cuminte anul acesta? Mi se pare chiar cinstit ca un tip alb, bătrân, să judece acest lucru. Măcar m-ai adus bucata mea de cărbune?

— Șșșt! O să te audă.

— Și de ce ar fi asta un lucru rău? Știi că fratele meu, Connor, este un maestru în păstrarea iluziilor, dar cred că toată treaba e de rahat. Nu pot să cred că și-a dat costumul. Nu avea niciun drept să facă asta.

Nu eram cu Connor de suficient timp cât să am dreptul să strig al sora lui. Știi asta. Tocmai de aceea nu-i răspund. Nu mă uit la ea. Deja aproape toate cadourile sunt sub brad. Apoi pot să plec.

— Ce e? Ți-au mâncat renii limba? mă împunge Lana. Oh, înțeleg acum. Fă-i lui Riley pe plac și alimentează-i ce iluzie vrei. Dar nu trebuie să mă băgați în seamă. Niciunul dintre voi.

— Lana, serios. Vorbește mai încet, te rog.

— Te rog! Moșule, ești atât de respectuos, zice și se apropie de mine. Nu-i de mirare că te place Connor.

În mod normal m-ar face foarte fericit să aud că lui Connor îi place de mine.

Dar ea o spune ca pe o acuzație.

— Știi cine a făcut asta întotdeauna? continuă ea. Știi al cui este costumul acesta? Știi că ani de zile am fost la fel de idioată ca Riley și am crezut că este Moșul, am crezut că întotdeauna va fi la fel. Dar acum cred că cel mai idiot a fost Connor dacă a crezut că se poate îmbrăca așa și să facă să pară că el nu a fost abandonat așa cum am fost noi.

Am pus la loc și ultimul cadou.

— Ce e? Nu ai de gând să îl aperi? Nu ai de gând să îmi spui că totul se leagă? Mor să aud cum ai justifica faptul că te afli aici. Cum te prefaci că totul este normal, când, de fapt, totul s-a năruit complet.

O privesc în ochi pentru prima dată. Dar se uită la mine atât de neprietenos, încât mă uit în altă parte.

— Sunt aici pentru că m-a rugat el, am spus. Atât.

— Oooo, spune ea de parcă aș fi un filmuleț cu pisici. Ești amolezat.

De data aceasta nu mai suport. De data aceasta trebuie să spun ceva. Așa că o privesc din nou, fără să clipesc, și spun:

— Da, așa e. Sunt îndrăgostit.

Tace pentru o clipă. Pentru o clipă cred că răspunsul meu a reușit să o îmbuneze. Pentru o clipă am crezut că va înțelege. Dar revenirea ei este atât de subtilă, încât nu pare deloc să fie doar o revenire.

— Te urăsc, spune ea.

Acum sunt eu cel rămas fără replică.

— De ce? întreb.

— Pentru că nu-l poți avea. Nu se poate să începi să te întâlnești cu el și apoi să-l ai. Nu poți să fii asta pentru el. Nu ești suficient de important ca să fii asta.

Impulsul meu firesc este să-i spun că îmi pare rău. Să îmi cer iertare că mă aflu acolo. Să îmi cer iertare că o păcălesc pe sora ei ca să mai creadă încă un an.

Dar găsesc că nu îmi pare chiar atât de rău. Așa că spun în loc:

— Ești atât de furioasă.

— Da' bine. Cred că am motiv să fiu.

— Dar nu pe mine.

Cum am zis-o mi-am și dat seama că nu era cel mai potrivit lucru de spus. Pentru că nu are deloc legătură cu mine.

— Nu e din cauză că ești homosexual, spuse Lana. Știi asta, da? Aș fi la fel de enervată și dacă ai fi fată.

O concesie cel puțin bizară.

— Așadar ce îți dorești de Crăciun, fetițo? reiau cu vocea mea de Moș Crăciun.

Îmi imaginez că o să mă facă de rahat pentru partea cu fetițo. În loc de asta ea spune:

— Vreau să nu mai fi în costumul acesta.

Dau din cap. Revin la vocea mea.

— Înțeleg asta. Dar trebuie să-mi spui ceva ce Moșul chiar îți poate dăru.

— De parcă ai adus tu daruri.

— Am adus unul.

— Pentru Riley. Ah, pentru Connor.

— Sper că înțelegi de ce ție nu ți-am adus nimic.

— De ce?

— Pentru că de fiecare dată ești al dracu' de afurisită cu mine. Izbucnește surprinsă în râs, după care spune.

— De acord.

Stăm a colo fără să spunem nimic pentru o clipă. Apoi amândoi auzim o ușă deschizându-se. Nu scoatem un sunet.

Pași mărunți.

— Rahat, șoptește Lana.

Riley își face din nou apariția și pare doar ușor deranjată să o vadă pe Lana cu mine.

— I-ai adus prăjiturile? o întreabă sora mai mică pe cea mai mare. Mă duceam la culcare, dar mi-am amintit că nu i-am dat prăjiturile.

Fără să stea o secundă pe gânduri, sora mai mare răspunde:

— Mă duc să le aduc.

Se duce la bucătărie. Riley, fără să se poată abține, se zgâiește la cadourile de sub brad. Îmi amintesc că și eu făceam același lucru cu cadourile așezate lângă menoră, încercam să apreciez care ar fi putut fi ale mele și ce putea fi înăuntru. Mama obișnuia să împacheteze cadourile în cutii mai mari decât era nevoie, doar ca să mă deruteze.

— Unde urmează să te duci acum? mă întreabă Riley.

— Nebraska, răspund eu.

Ea dă din cap.

Lana se întoarce din bucătărie cu niște fursecuri Pepperidge Farm aruncate pe o farfurie și un pahar cu lapte.

— Poftim, spune ea.

Iau un fursec. E puțin rănced.

— Cea mai bună prăjiturică din seara aceasta, proclam eu pentru Riley.

Văd cum Lana abia stă să nu strige că o trombonesc. Dar se abține.

— Bine atunci, zice ea. Cred că este timpul să pleci.

— Spre Nebraska, intră și Riley în vorbă.

Ciudat este că vreau să rămân. Dacă tot am ajuns în punctul acesta, acum că măcar una dintre ele știe cine sunt cu adevărat, vreau să rămân acolo, să fiu cu ei. Vreau ca Lana să se ofere să-l trezească

pe Connor. Vreau ca noi patru să stăm și să mâncăm fursecuri până se ivesc zorii.

— Vino, zice Lana, întrerupându-mi gândurile. Nebraska te așteaptă.

— Câtă dreptate ai, îi spun îndreptându-mă spre ușă.

— Nu pe acolo! Lana face semn către șemineu. Este singura cale spre acoperiș.

Simțeam ochii lui Riley ațintiți asupra mea. Cu toate că sunt convins că există o explicație, nu mă pot gândi la una rațională ca să pot folosi ușa.

Așa că o pornesc spre șemineu. Parcă nu fusese folosit niciodată. Mă aplec să mă uit înăuntru și remarc că nu e prea larg. Mă las pe spate și mă uit în ochii lui Riley.

— Du-te în pat, îi strig.

Riley începe să-mi facă semn cu mâna. Lana zâmbeste superior.

— Drum bun, spune ea.

Nu știu ce să fac altceva. Mă târăsc în șemineu. Apoi mă trag în horn și număr până la două sute, ceea ce reprezintă, în mare, numărul de pânze de păianjen care mă înconjoară. Într-un moment de panică mă gândesc că stomacul m-ar putea ține blocat acolo, dar nu este mult spațiu de manevre și din fericire Moșul nu a mâncat prăjiturile de fiecare dată când s-a oprit. Am praf în gură și praf în ochi. Cu siguranță sunt moduri mai bune ca să intri sau să ieși dintr-o casă. De ce naiba Moșul nu-și parchează sania în fața casei ca un musafir obișnuit?

O aud pe Lana spunându-i lui Riley noapte bună. Aud amândouă ușile închizându-se. Ușurel. Ies din șemineu și scutur cât pot de mult praf de pe costum, provocând o adevărată ninsoare de cenușă pe covor. Să explice Lana chestia asta.

Treaba mea aici s-a încheiat, mă gândesc. Dar gândul pare golit de sens. Știu că nu pot pleca de acolo fără să-l văd. Nu acesta fusese planul, dar nimic de până atunci nu a fost în plan. Nu pot să fiu în casa lui și să nu-i dau de știre că sunt acolo. Altfel, totul ar fi lăsat neterminat.

Casa se retrase în atmosfera ei de sunete nocturne, vibrații, ticăituri și sunete înfundate. Pășesc cu grijă pentru o secundă, apoi mă opresc. Cu siguranță Riley nu adormise încă, iar drumul spre camera lui Connor trece prin dreptul camerei ei. Așa că rămân nemișcat și îmi dau seama cât de rare sunt ocaziile în care stau nemișcat. Trebuie să țin în frâu orice dorință și să mă detașez. Telefonul, arma cu care de regulă omor timpul, îmi este în mașină. Neînarmat, mă uit în jur. Camera plină de decorațiuni luminoase pare goală, acum când beculețele sunt stinse. Ceva îi lipsește, și nu sunt eu acela. Pe rafturi sunt cărți, însă nu pot să citesc ce sunt. Sunt doar un rând de forme înclinate. Pe un raft, cărțile sunt străjuite de perechi de figurine mici. O solniță și o piperniță. Din colecția cuiva.

Las minutele să se scurgă, dar pentru că mă gândesc la ele, acestea trec greu. Aceasta nu este casa mea și mă simt tot mai mult prizonierul gândului că nu va fi niciodată. Jumătate din mine se așteaptă ca Lana să vină înapoi și să-mi spună să merg acasă. *De ce ești încă aici?* m-ar întreba și singurul răspuns pe care i l-aș putea da ar fi numele fratelui ei.

Știu că el mă dorise acolo, dar de ce trebuia să fie așa? Vreau să mă prezinte drept iubitul lui. Vreau să stau la masă și să fac cu Riley glume la care Lana să nu se poate abține să nu râdă și ea. Vreau ca ei să vadă cum îl țin de mână. Vreau să îl țin de mână. Vreau să mă iubească și atunci când sunt răutăcios și când sunt simpatic. Vreau. Vreau. Vreau.

Îmi fac griji la gândul de a fi îndrăgostit, deoarece implică multe cerințe. Îmi fac griji că viața mea nu va avea loc în a lui. Că nu îl voi cunoaște niciodată. Că nu mă va cunoaște niciodată. Că vom avea parte de întâmplări diverse, dar niciodată nu vom fi capabili să aflăm sensurile profunde, adevărul adevărat.

— Destul, mi-am zis.

Trebuie să o spun cu voce tare, deoarece chiar trebuie să o aud.

Îmi ciulesc urechile s-o aud pe Riley. La fel, cu Lana. Sper că ele nu fac la fel ca Moșul sau ca mine.

Reușesc să ajung în hol. Trec de ușile lor. Văd camera lui Connor.

Doar când stau în fața ei, doar când mă pregătesc să intru, îmi dau seama că mai este cineva cu mine pe hol. Mă întorc și o văd stând în cadrul ușii camerei ei — mama lui Connor. Ochiul îi sunt aproape închiși, părul pleoștit. E îmbrăcată cu o cămașă de noapte Tennessee Williams, și văzând-o mă simt trist și ciudat deopotrivă. Atârnă pe ea fără viață, purtată prea des, prea lungă. Nu ar trebui să o văd așa, înconjurată ca de o păclă adâncă.

Vreau să rămână pentru mine o stafie, așa cum sunt și eu pentru ea. Dar nu mă mai pot ascunde. Sunt pe cale să-i explic. Sunt pe cale să-i spun totul. Dar mă oprește vorbind ea prima.

— Unde ai fost? mă întreabă.

Brusc îmi dau seama că nu pot explica suficient. Nu pot da răspunsul corect.

— Nu sunt aici, răspund eu.

Ea dă din cap, înțelegând asta. Cred că mai urmează ceva, dar nu mai urmează nimic. Ea se întoarce în cameră și închide ușa în urma ei.

Știu că nu ar fi trebuit să văd asta. Chiar dacă ea uită, eu voi ști întotdeauna. Pentru o clipă, îmi pare rău pentru Moș Crăciun. Nu pot decât să-mi imaginez ce vede în drumurile sale. Dar bineînțeles că aceia sunt oameni pe care nu-i cunoaște cu adevărat. Mă gândesc că este mai puțin trist dacă sunt străini.

Nu am de gând să-i spun nimic lui Connor despre asta. Nu îi spun decât salut și noapte bună. Intru pe furiș la el în cameră și închid ușa cât pot de încet. Vreau ca el să fi fost treaz tot timpul acesta, să-mi ureze noroc. Vreau ca el să mă întâmpine în secunda în care drumul este liber. Dar nu mă întâmpină decât sunetele pe care le face în somn. Intră suficientă lumină în cameră încât întunericul din ea să pară albastru-cenușiu. Îl pot vedea acolo, în patul lui. Telefonul este pe jos, căzut din mână. Știu că era acolo în caz că aveam nevoie de el.

Nu l-am mai văzut niciodată dormind. Nu l-am mai văzut niciodată așa, învelit într-un altundeva deloc amenințător. Inima îmi este atrasă, aproape involuntar, de el. Îl văd dormind și simt că l-aș putea iubi pentru mult timp.

Dar iată-mă, stând de fapt dincolo de limitele acestei realități. Cu toate că îl iubesc, mă simt stângaci. Eu sunt tulburarea. Eu sunt acea parte care nu este vis. Sunt aici pentru că am urcat pe horn, nu am bătut la ușă.

Îmi scot pălăria și îmi dezlipesc barba. Îmi scot cizmele și le dau la o parte. Îmi scot burta Moșului și o las să cadă la podea. Trag draperia roșie din jurul meu și o scot pe cap. Îmi dau jos pantalonii, simt aerul rece pe picioare. Fac totul în liniște. Doar când împăturesc hainele Moșului într-un pătrat, îl aud pe Connor spunându-mi numele.

Îndreptându-mă spre el, mă gândesc că ar trebui să fie de-ajuns să-i văd în ochi bucuria că mă vede. Ar trebui să fie de-ajuns că îi văd părul îndreptat în toate direcțiile, și că pe pantalonii lui de pijama sunt cowboy, iar el îmi spune că nu îi vine să creadă că a adormit. Ar trebui să fie de-ajuns că acum îmi face semne, ar trebui să fie de-ajuns să stau cu el pe pat, cu pătura deoparte. Ar trebui să fie de-ajuns să-i simt mâna pe umăr, buzele lui abia atingându-le pe ale mele. Dar ceva nu este așa cum trebuie. Încă simt acest lucru, nu ar trebui să fiu aici.

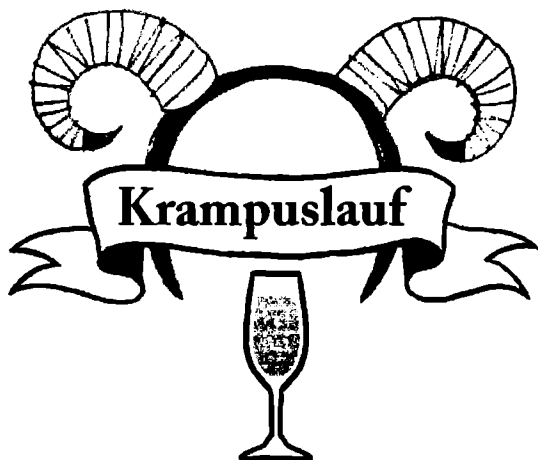
— Sunt un impostor, șoptesc eu.

— Da, șoptește și el. Dar ești impostorul potrivit.

Fără costumul de moș pe mine, tremur. Fără costumul de moș pe mine, sunt doar eu și sunt în casa lui, după miezul nopții, în ziua de Crăciun. Fără costumul de moș sunt real și vreau ca aceasta să fie realitatea. Vreau ca lucrurile să rămână cum sunt acum sau cel puțin să fie cum sunt acum.

Connor simte că tremur. Fără niciun cuvânt, înfășoară pătura în jurul nostru. Casa noastră în casa lui. Lumea noastră în această lume.

Afară, ar putea exista un ren care zboară pe lună. Afară, ar putea exista întrebări cu răspunsuri greșite și minciuni potrivite ca răspunsuri. Afară ar putea fi frig. Dar eu sunt aici. Eu sunt aici, el este aici și tot ce am nevoie să știu este că îl voi ține în brațe și el mă va ține în brațe până când nu îmi va mai fi frig, până când voi ști că aparțin.

DEMONUL DE CRĂCIUN

HOLLY BLACK

Adoua ediție de *Krampuslauf*¹ din Fairmont a fost mai mult o paradă, cu mulți zombi care se târau, doar că în loc să fim costumați în morți-vii, ne-am îmbrăcat ca frațele lui Moș Nicolae care îți dă fiori, Krampus. Fairmont nu este locul în care ne petrecem de obicei după-mesele. Este un loc unde sunt multe magazine cu prețuri piperate, unde cafeaua este scumpă și unde se află Academia Mossley, plină de cretini care aruncă cu bani.

Tot ce era rău în Fairmont se regăsea în *Krampuslauf*. Era pentru o cauză nobilă și se oferea ciocolată fierbinte gratis. Transformaseră totul în ceva ce era complet diferit de spiritul lui *Krampusnacht*², când de fapt bagi oamenii în sperieți, alergii cu torțe și bice și urlii în fața

¹ Krampus este un fel de frate diabolic al lui Moș Nicolae, care îi pedepsește pe copiii care nu au fost cumiți. Pe 5 decembrie oamenii se îmbracă în cele mai înfricoșătoare costume și aleargă pe stradă (de multe ori în stare de ebrietate) lovind cu băte tot ce întâlnesc. Legenda lui Krampus își are originile în mitologia scandinavă și a fost preluată în folclorul din regiunile alpine, fiind răspândită în Bavaria, Ungaria, Slovenia și Austria.

² Noaptea lui Krampus (în germană în original).

copiilor care plâng ca să-i faci să fie cumiți de acum înainte. Nu intră în discuție nicio ciocolată caldă. Nicio cauză nobilă. *Krampuslauf* din Fairmont era exact ceea ce făcea oamenii bogați, așa cum era și Roth.

Luau ceva grozav și îl igienizau până când nu mai rămânea decât ceva dezgustător.

În ciuda faptului că Roth crezuse că toți prietenii lui Penny erau niște nemernici ignoranți, lingăi și de nimic fiindcă mergeam la un liceu public, plin de elevi, eu am fost suficient de deșteaptă încât să mă documentez despre Krampus. Este un tip interesant, fiul Iadului în mitologia scandinavă, mai bătrân decât diavolul, așa că, dacă cei doi seamănă, este pentru că diavolul a împrumutat din stilul lui Krampus. Fac pariu că Roth nu știe nimic din toate astea. Fac pariu că Roth îl place doar pentru că așa e *cool*.

Am sperat că Penny avea să își dea seama că eu, ea și categoric Wren nu aveam ce căuta acolo, pentru ca după aceea să putem merge acasă sau poate să facem niște cumpărături pentru sărbători de la mall-ul cel bun, dacă tot venisem cu mașina până acolo. Dar bineînțeles că Penny nu avea nicio treabă. Își întindea gâtul ca să se uite după Roth și după *cealaltă* iubită a lui, cea care era bogată, care fusese la Academia Mossley și a cărei existență era practic negată de Penny.

— Este cea mai bună ocazie să aflăm, spuse ea când îmi povestise despre anunțul pe care-l găsisse la Roth în cameră și care avea data incercuită cu marker. Vom fi deghizate.

Partea aceasta a fost amuzantă. Am făcut coarne din pastă de hârtie, după ce rupseserăm ziare vechi și le amestecaserăm cu făină și apă. Băltoaca lipicioasă de amestec ni se lipise de păr, se făcuse cocoșe pe haine și ne ajutase să facem șase coarne care arătau grozav.

Ale lui Penny erau din acelea ascuțite ca niște ghimpți, care ies din frunte. Ale lui Wren erau cele curbate, parte dintr-o spirală, ca cele ale unui berbec. Ale mele erau din-acelea care se alungesc și se curbează spre ceafă. Le pictaserăm în argintiu, cu vârfurile roșii, după care am dat iama prin dulapuri după haine demonice. Am găsit de la bunica o capă de blană, ciudată, veche și neîngrijită. Wren găsi o

pereche aiurită de pantofi cu ținte, fără tocuri, care păreau niște cōpitate. Penny avea de la un magazin economic o mască venețiană roșie, cu un nas falic lung, ca Roth să nu o recunoască. Chiar eram îmbrăcate de sărbătoare.

Când eram mică nu am înțeles niciodată de ce spiridușii lui Moș Crăciun nu erau ca cei din cărți. Credeam că magazinul său de jucării era plin de fauni și bogarzi¹, spirite și trolî, goblini și spiriduși. Înainte ca mama să ne părăsească, când făceam listele pentru Moș Crăciun, acestea erau pline de lucruri magice. Îmi doream o pelerină care să mă facă să zbor. Îmi doream o păpușă mică, nu mai mare decât degetul meu, dar care să fie perfect asamblată, încât să pară vie. După ce mama a plecat, îmi doream globuri de cristal în care să văd viitorul cu mama, o cretă magică cu care să desenez o ușă care să-mi deschidă drumul spre ea și o licoare magică pe care ea să o bea ca să o facă să-i pese de noi.

În cele din urmă, cineva îmi spuse că spiridușii lui Moș Crăciun nu erau genul acela de spiriduși și lista ajunsese să fie făcută astfel încât să nu dea bătăi de cap prea mari tatei și bunicii când se gândeau ce cadouri să-mi cumpere. După aceea, am început să pun pe listă lucruri obișnuite cum ar fi o pereche nouă de blugi strâmți sau de teniși.

Ne-am așezat la coadă în fața unui birou unde o doamnă drăguță ne lăsă să ne scriem numele. Mi-am putut da seama că nu fusese prea impresionată de costumele noastre.

— Sărbători ciomăgite! strigă un tip îmbrăcat într-un costum mișos, de culoare verde, cu coarne făcute din pahare de unică folosință, vopsite în negru. Avea lentile de contact colorate care îi făcuseră ochii de culoare galbenă și ne saluta cu ciocolata caldă care clipea încoace și-ncolo într-un pocal masiv de ceramică.

¹ Boggart (în original) — ființă magică din folclorul englezesc, care poate fi un spirit al casei sau un duh malefic al locului. Spiritul casei poate fi responsabil de mici răutăți precum dispariția anumitor lucruri, acrirea laptelui etc., pe când duhurile malefice ale locului sunt responsabile de acte îngrozitoare, chiar și răpirea copiilor.

În definitiv, poate unii dintre tipii aceștia chiar știau cum să sperie oamenii.

Wren, Penelope și cu mine primiserăm niște numere pe care doamna de la înscrieri le numise „șorturi de cursă”, iar noi trebuia să le prindem bine, cu ace de siguranță, de hainele noastre. Imediat ce am reușit să facem asta am apucat taurul de coarne și am înaintat spre mulțimea bulucită.

— Uite-l, spuse Penny, arătând spre coada la ciocolată caldă.

Roth stătea în mijlocul unor krampusi de școală pregătitoare: trei fete cu fustițe scurte și strâmte din satin roșu, cu gene false mari și strălucitoare și cu tocuri înalte. Doi băieți cu măști de Krampus date peste cap ca să poată bea din pahare albe de zăpadă artificială. Păreau curăței, ca scoși din cutie, așa cum reușesc să arate majoritatea copiilor bogați. La fel ca fata blondă pe care o ține Roth de după gât. Și părul meu este blond, dar este așa pentru că îl decoloriez cu chestii pe care le cumpăr de la magazinul de cosmetice. Părul ei crescuse așa, strălucitor ca firele de aur alb.

— Acea e prietena lui, se încruntă Wren. O iei, categoric.

— Nu am de gând să mă *bat* cu vreo fată de la Mossley.

Buclele negre ale lui Penny îi încadrau fața ca o aură superbă, iar masca de carnaval o făceau să arate periculos, însă buzele date cu ruj negru îi tremurau ca și cum stătea să plângă.

— Ea nici măcar nu știe de mine. Probabil că ea crede că este prietena lui adevărată.

Probabil chiar *era* prietena lui adevărată. Cea despre care povestise părinților. Cea pe care o scotea la dans și la pizza sau în locuri care nu erau bancheta din spatele mașinii lui sau dormitorul lui Penelope. Era evident că Penny nu dorise să creadă că cealaltă fată exista și cumva se convinsese că ne costumăm și apărem acolo ca să dovedim un adevăr ce nu putea fi dovedit.

Wren ridică din umeri.

— Ziceam și eu.

Wren fusese crescută mai mult sau mai puțin de bunicii ei, pe a căror canapea extensibilă dormise. O învățaseră să ia pielea veverițelor,

să-i pună pe tipi la pământ zdravăn cât să le provoace ruptură de testicul și să ruleze țigări la fel de bune ca alea cumpărate din comerț. Nu avea răbdare ca toți ceilalți.

— Să mergem să ne luăm ciocolată caldă, am spus eu.

Treaba mea era să fiu negociatorul, arbitrul, uneori chiar ambasadorul fiecăreia dintre națiunile lor. La rândul lor, ele nu mă făceau nebună când veneam cu idei de genul coarnelor făcute din pastă de hârtie, așa că de câte ori îmi venea să renunț la acele îndatoriri, nu o făceam niciodată.

— Nu, zise Penny, smiorcăindu-se puțin. Nu vreau să ne vadă. Dacă mă recunoaște?

Wren o prinse de mână.

— Atunci, ori te prezintă prietenilor săi, ori va sta în picioare stingherit până când prietenii lui ni se vor prezenta singuri. Indiferent ce se întâmplă, e prins cu mâța-n sac. De aceea ai venit.

Penny se ofili, deși acesta fusese inițial planul ei. De aceea Wren și cu mine venisem cu ea, să o forțăm să-și ducă planul până la capăt.

În timp ce ne îndreptam agale prin mulțime spre Roth, un tip trecu pe lângă mine. Avea un costum extraordinar, cel mai grozav pe care îl văzusem. Avea pe el pantaloni de blană, strâmți pe pulpe și care se îngustau către cele mai grozave copite, parcă erau reale. La brâu avea un șorț utilitar, de culoare neagră, ca să nu se vadă trecerea de la blană la piele și, cu toate că era extrem de frig, pieptul său foarte frumos era gol. Avea niște coarne mari, foarte frumoase, ca acelea ale unei gazele sud-africane. Păreau atât de reale încât am bănuit că erau făcute cu forme de rășină sau erau coarne adevărate pe care reușise să le prindă de un fel de cordeluță invizibilă. Tenul său bronzat era mânjit cu auriul închis al oglinzilor vechi, iar ochii erau conturați cu dermatograf negru.

— Arăți remarcabil! am strigat către el, fiindcă acesta era adevărul.

Dacă toți krampuşii ar arăta ca el, atunci necuviința ar conduce lumea!

Se întoarse și îmi aruncă un zâmbet obraznic, care îmi făcu degetele de la picioare să se strângă. Parcă ieșise dintr-o altă poveste, una

mai bună decât cea pe care o știam eu, nu cea în care era Roth, născut să fie un ticălos bogat și să culeagă roadele faptului că nu era în stare să fie mai bun decât atât. Nu era nici cea în care eram Penny, Wren și cu mine, cea în care trebuia să fim tot timpul *realiste*, indiferent ce însemna asta. Nu, băiatul cu picioare de țap părea să sucească puțin realitatea, într-un mod absolut fantastic.

Wren trebui să mă tragă după ea. Continuam să rânjesc în timp ce Penny și cu mine eram luate pe sus spre coada la ciocolată.

— Sunteți de groază amândouă, zise Penny cu voce înfundată.

— Vrei să spui că suntem cele mai grozave, îi spuse Wren, după care mă împinse ușor cu umărul.

— Hei, am strigat către Roth, făcând cu mâna.

Nu eram sigură că asta trebuia să fac ca să nu mai fiu împinsă cu umărul, dar mi-am imaginat că Wren s-ar fi mulțumit cu orice ar fi făcut lucrurile să înainteze.

Penny îmi aruncă o privire diabolică, care, de după masca ei, părea și mai diabolică.

Pentru o clipă, Roth păru încurcat, apoi își dădu seama de unde mă știa și am văzut cum începe să intre în panică. După luni de zile în care văzusem cât de mult o făcuse pe Penny să sufere, a fost satisfăcător.

— Nu cred că te c... , începu el.

— Salut, spuse Wren fetei blonde, întrerupându-l. Tu trebuie să fii prietena lui Roth. Ne-a povestit atât de multe lucruri despre tine. *Atât de multe*. Nu te îngrijora, toate au fost numai de bine.

Fata zâmbi, destul de incriminator. Niciunul dintre ceilalți copii nu păru surprins, ca și cum Roth ar spune tuturor cât de grozavă era prietena lui. Roth se înroși la față mai ceva ca o tomată, închise gura și scrâșni din dinți.

Știam că Penelope se gândea cum să fugă de acolo, eram la o *aler-gare* la urma urmei, așa că dacă începea să fugă, nu ar fi fost nimic nebunesc sau ieșit din comun. Speram că Wren o ținea bine.

— O să avem o petrecere de Anul Nou absolut brutală, continuă Wren și iată de ce nu trebuie să o iei pe Wren acolo unde nu vrei să

fie haos: iubește haosul mai presus de orice altceva. Ar trebui să veniți cu toții. Roth știe cât de tare ne dezlănțuim. Garantez că o să vă simțiți bine. Nu-i așa, Roth?

Roth bâigui ceva afirmativ. Știa că nu-și permitea să ne enerveze. *Spune-ne acum că suntem niște nemernici ignoranți, lingăi și de nimic, mă gândeam. Te provoc.*

Asta nu era decât o problemă. Nu plănuisem să organizăm o petrecere de Anul Nou. Ultima petrecere de care îmi amintesc să o fi avut vreuna dintre noi avea tort, lumânări și un tobogan cu apă.

Totuși, blonda părea intrigată. Eram fete de la oraș, iar pentru ea asta însemna că aveam droguri, băutură și suficient spațiu pentru petreceri ca să nu intrăm în bucluc. Primul lucru era o prostie fiindcă, evident, *am fi putut* obține droguri. Oricine putea dacă avea bani și omul de legătură. Dar la Mossley, cei care vindeau droguri se opreau și *aduceau* drogurile direct la ușă.

Avea dreptate însă cu celelalte două. Aveam băutură pentru că aveam frați mai mari și veri care ne-o puteau cumpăra, aveam dulapuri pline de alcool pe care părinții noștri nu se deranjaseră niciodată să le încuie și pentru că, în comparație cu drogurile, băutura era ieftină ca braga.

Și noi aveam libertate. Puteam să stăm în oraș chiar și o noapte întreagă doar cu o minciună proastă. Nu interesa pe nimeni unde stăteam cu orele, uneori poate ne întindeam chiar mai mult decât atât. Teoretic, toți elevii de la Mossley mergeau acasă iarna, de sărbători, dar majoritatea dintre ei reveneau în prima săptămână din ianuarie. Până una alta, aici petrecuseră cea mai mare parte din an. Pe cine știau ei acasă?

— Bine, da! zise fata, uitându-se de la prietenii ei la Roth, la mine, la Penny și la Wren, afișând zâmbetul acela care te făcea să uiți tot. Pare să fie distractiv.

Tatei îi plăcea mult să aducă acasă lucruri pe care le credea încă utile. Cărți aproape distruse de la colegiul din localitate, echipament sportiv stricat sau mobilă veche pe care o găsea sprijinită de contai-

ner. El este cel care îmi adusese cartea care îmi provocase acele nedumeriri legate de zâne (și care mă făcuse să las laptele la covăsit, în soare, lângă rulota bunicii, în speranța că va atrage un spiriduș binevoitor¹, care să îmi facă ordine în cameră) și încă o carte despre povești diavolești.

Poveștile diavolești semănau foarte mult cu poveștile despre zâne. Diavolul era întotdeauna un farsor, mereu cu poftă să se distreze și de regulă era învins la sfârșit. În poveștile în care învingea și apuca să târască un suflet în iad, acea persoană merita acest lucru.

Îi pedepsea pe cei răi și îi recompensa pe cei buni. Exact ca celălalt personaj care purta mult roșu. Amestecați literele din S-A-N-T-A² și obțineți S-A-T-A-N.

Am aflat că pe prietena lui Roth o chema Silke, ceva ce nu puteam demonstra, dar se pare că era genul de nume nordic care se potrivea de minune cu blondul natural, ca de gheață, și cu ochii albaștri ca de piscină.

Wren își vâri numărul în telefonul meu mobil. Roth se uita la Penny ca și cum aceasta era un animal sălbatic care l-ar fi putut mușca brusc. Îmi doream să facă acest lucru. În spatele măștii, Penny avea probabil nasul roșu și era umflată de atâta plâns, dar, cel puțin pe dinafară, parcă era un diavol gata să se răzbune. Roth se putea teme pe bună dreptate.

Apoi Wren dădu adresa pentru acea petrecere din New York. Rulota nevândută până în zilele noastre a bunicii mele decedate.

— Wren, am atenționat-o, încercând să intru și eu în schemă.

Dar Wren continuă să vorbească până când era deja prea târziu să o mai oprești. A trebuit să-mi reamintesc faptul că aceasta era problema cu marca lui Wren, haosul. Întotdeauna ea provoca problemele din care noi ceilalți trebuia să ne strecurăm ca prin urechile acului.

Nu știam la ce se gândea. Cum ar fi putut-o ajuta asta pe Penny?

¹ *Brownie* în original.

² Santa Claus = Moș Crăciun

Nu-mi puteam închipui pe cineva de la Mossley într-un parc de rulote, cu atât mai puțin pe Roth și pe prietenii lui. Eram sigură că asta făcea parte din ceea ce Wren își imaginase că va fi grozav în acest scenariu, și anume suferința lui Silke, plimbându-se clătinat printre rulote și reni din plastic, la brațul lui Roth. Rulota nu era în sine un loc nepotrivit pentru petrecere. Mă puteam oferi să fac curățenie, ceva ce tatăl meu se tot ferise să facă. Ar putea fi chiar distractiv să facem o petrecere acolo.

Dar nu o petrecere cu Roth și cu copiii de la Mossley. Nu o petrecere despre care nu am fi putut pretinde că e grozavă, fiindcă ei ar fi fost acolo, reamintindu-ne cât de nereușită era.

I-am aruncat o căutătură cruntă.

Wren nu făcu decât să rânjească și mai tare.

— Poți să-l inviți și pe el, se întoarse și mi-l arătă.

Când m-am întors și eu, mi-am dat seama că vorbea despre băiatul Krampus, cel incitant, la care strigasem mai devreme și care era în spatele nostru la coadă, suficient de aproape ca să mă audă. Obrajii îmi luaseră foc și probabil că arătam la fel de ridicol și gata să rad pe cineva de pe fața pământului, cum arătase Roth mai devreme. Krampusul cu pieptul gol și cu dungi aurii își ridică ușor capul înspre noi, semn că își dăduse seama că fusese remarcat.

— Vrei să vii la o petrecere în New York? am strigat spre el, într-o manifestare bruscă de îndrăzneală, deloc caracteristică. Nu era decât cinci decembrie — ziua oficială de *Krampusnacht*, așa că exista o mică șansă ca el să nu aibă deja planuri stabilite.

— Plăcerea va fi de partea mea, zise el cu o voce care îmi dădu fiori pe spate, o voce ce părea venită dintr-o realitate pe care el o sucise puțin.

— Adu-ți toți prietenii, spuse Penny, zâmbindu-mi răzbunător, de parcă fusese greșeala noastră să-i facem necazuri lui Roth la *Krampuslauf*, nu ideea ei. Ca și cum; ar fi fost o greșeală ca băiatul costumat în Krampusul cel incitant să vină cu prietenii la o petrecere într-un parc de rulote. De parcă ar fi trebuit să-mi fie rușine de ceva.

Câteva minute mai târziu aveam în mână paharele de unică folosință aburinde, cu ciocolată presărată cu bezele și am început *Krampuslauf*, țopăind preț de vreo jumătate de kilometru în timp ce Penny ne blestema pe noi, pe Roth și dragostea. Apoi am lăsat totul baltă și am plecat la mall-ul cel bun.

Nu puteam să spun că nu știam cum era cu iubiții de rahat. Și eu avusesem unul. Îl chema Nicandro și era cu mult mai în vârstă decât mine. După ce ne-am despărțit, am fost atât de distrusă, încât în loc să ies cu oricine altcineva, am inventat un iubit cu un nume la fel de extravagant.

Joachim.

I-am scris numele cu markerul pe caietele mele, ca și cum era o persoană reală. Așa că da, am înțeles cum de Penny fusese în stare să pretindă că Roth o iubea. La urma urmei, eu închipuisem o persoană.

Îmi făcusem iluzii că petrecerea din New York nu avea să aibă loc, dar m-am înșelat. Cu cât trecea timpul, cu atât ideea prindea viață în mintea mea. Chiar dacă la început nu fusese decât un pretext ca să-l atragă pe Roth, poate chiar să-i facă și pe el și pe Silke să vină, acum era deja mai mult decât se dorise inițial.

Cu toate că rămăsese și ce se dorise inițial.

— Nu, vor veni, spuse Pen, zăcând pe podeaua mea, trecând în revistă mesajele de pe telefon. Roth se jură. Și mai spune că i-a părut rău că nu m-a prezentat lui Silke, dar fusese extrem de surprins să ne vadă. Probabil că ar fi trebuit să-i spunem că venim.

— Deci, ea nu e iubita lui?

Probabil râiosul o convinsese din nou să nu-i dea papucii.

Penny oftă, suferind îndelung.

— Într-un fel e. Vreau să spun, cred, că nu a spus niciodată că nu ne mai vedem și cu alte persoane.

— A spus că *tu* ești *iubita* lui, zise Wren.

Stătea în fața unor bucăți de oglindă spartă pe care le lipisem eu pe perete și își plimbă degetele pe capul pe jumătate ras, căutând firele care erau prea lungi.

— Nu *singura* lui iubită.

Răspunse prea repede, ca și cum repeta mecanic scuzele pe care i le băgase Roth.

— Oricum, mi-a promis că o lasă după sărbători. Înainte de ajunul Anului Nou. Doar că nu vrea să fie tristă când se duc acasă. Părinții lor se cunosc.

Wren izbucni în râs.

— Mă rog. E un mincinos. Așadar, legat de petrecere...

Nimeni din cei pe care îi cunoșteam noi nu fusese și nici nu organizase în New York vreuna din acele petreceri excentrice pe care mi le închipuiam. Nu de genul acelor din filmele alb-negru. Cele în care oamenii se îmbracă în veșminte lungi, argintii strălucitoare, beau șampanie din pahare coupette și se sărută la miezul nopții. Genul de petrecere pe care eram hotărâtă să o organizez oricum, în ciuda resurselor limitate și experienței și mai limitate.

— Probabil cineva chiar merge la astfel de petreceri, spuse Penelope când i-am explicat viziunea mea.

— Părinții lui Roth, zise Wren. Senatorii. Vedetele de cinema. Oamenii care primesc autoturisme de Crăciun. Oameni care petrec Crăciunul în cabane de schi. Nu noi. Nu poți să organizezi o astfel de petrecere într-o rulotă.

— Bineînțeles că pot, am spus, cuprinsă de o dorință nestăpănită.

Câteodată aveam sentimentul că așteptam ca viața mea să înceapă și, mai mult ca orice, în acel moment îmi doream să forțez un început. Îmi doream ca lucrurile să fie diferite decât de obicei, voiam să sucesc realitatea. Oarecum.

— Ne îmbrăcăm frumos toate. Și pregătim, de exemplu, canape-uri, aperitive în loc de sos cu ceapă pentru biscuiți.

Wren începu să râdă.

— Canape-uri? Ce dracu mai sunt și alea?

— Porții mici de mâncare, am spus. Biscuiți cu mâncare pe ei. Dacă vreți să folosim locuința bunicii mele moarte pentru petrecere, trebuie să fie una din acelea în care ne îmbrăcăm cu rochii și bem din pahare de sticlă. Fără pahare de plastic, pungi de chipsuri sau tricouri sfâșiate. Trebuie să fie frumos. Altfel, ies din schemă.

Au fost de acord, ceea ce mai târziu mă făcu să îmi dau seama că nu era suficient să fac matrapazlăcuri ca să pun mâna pe cheia de la rulotă, dar trebuia și să organizez o petrecere demnă de gura mea cea mare. Când m-am oferit să fac curățenie în rulota bunicii, tata mă privi de parcă știa exact ce pun la cale, dar îmi dădu permisiunea chiar și așa.

— Avea multe lucruri de aruncat, zise el din scaunul așezat în fața televizorului.

Se uita la un serial polițist, și ținea în echilibru, pe burtă, o cană mare cu ceai.

— Unele dintre ele erau frumoase, spuse mama mea vitregă, Anne.

Ea stătea pe canapea, iar câinele nostru pitbull, Lady, își odihnea capul cât o cutie la ea în poală.

— Să nu arunci nimic frumos, bine? Le-am putea vinde.

— Nu vindem nimic, se răsti tata la ea. Vor putrezi toate la noi în subsol.

Lady clipi, trezită din somn. Lătră ușor, îngrijorată.

— Am putea evalua lucrurile mai bune, spuse Anne.

Era deja de prea mult timp cu tata ca să-i mai bage în seamă toanele.

— Le vindem online.

— Chiar, și cine va pune toate lucrurile acelea în cutii?

Ridică din mâini, iar ceaiul clipoci în cană.

— Cine la va duce la poștă? Cu siguranță nu tu.

Și uite așa, petrecerea mea trecu în uitare. Am evadat cu cheile, fără instrucțiuni specifice. M-am dus în trailer, m-am așezat pe canapeaua de catifea a bunicii și am început să pun la cale un plan. Bunica mea fusese genul de femeie căreia îi plăcea să bea, să fumeze și să

povestească despre viața ei ca asistentă medicală și timpurile aventuroase trăite până să se mărite cu bunicul. Speram că, în cazul în care spiritul ei veghea acel loc, avea să fie fericită să vadă și petrecerea.

Tata a spus întotdeauna că sunt un copil grozav cu multă imaginație, dar și că umblu cu capul în nori. Anne îi zise că nu se poate să-mi spună astfel de lucruri. Nu era bine pentru încrederea în sine.

Când s-au căsătorit, nu eram sigură cum aveau să fie lucrurile, dar ea era drăguță și normală, și nu semăna deloc cu mama mea, căreia îi plăcuse foarte mult să se avânte în accese de furie, să arunce cu lucruri și care, era pe undeva în New Mexico, comițând fraude cu cărți de credit. Când am sărbătorit primul Crăciun împreună, Anne îmi cususe o păpușă cu mâini și picioare din material și cu ață pentru brodat în loc de păr. Presupun că tata îi spusese despre listele mele vechi de Crăciun.

Nu i-am spus niciodată, dar îmi dăduseră lacrimile când am văzut păpușa. Eram deja prea mare pentru păpuși, dar nu îmi păsa. O purtasem peste tot cu mine, în geantă, până când devenise lipicioasă de atâtea caramelle și plină de urme de creioane și de pix, că a trebuit să o pun deoparte, pe un raft din bibliotecă. Luni de zile după acel Crăciun, am pretins că Anne era mama mea adevărată.

Presupun că de aici și ideea cu Joachim.

Indiferent unde mă uitam, nu erau decât teancuri de lucruri așezate frumos peste alte lucruri, ordonate doar de ochii soacrei, după cum aveam să-mi dau seama în momentul în care am început să le desfac. Cutii de pantofi depozitate sub pat. Un dulap plin de haine înghesuite acolo. Sertare care nici măcar nu se puteau deschide de pline ce erau. Un dulap cu uși de sticlă, în care stăteau stivuite două seturi de veselă și nenumărate lucruri din sticlă. Vasul mic, din fier, pe care mi-l dăduse ca să pun în el laptele pentru zâne, cărora le spunea pe numele sicilian *donas de fuera*. Globul de sticlă, cu plante vii, carnoase și pietricele lucioase și câteva figurine *Star Wars* de-ale mele. Tava de prăjiturile pentru Moș Crăciun. Zeci de prosopete pentru

mâini, șervete și prosoape de baie. Cutii cu bijuterii, cutii cu decorațiuni de Crăciun, lumânări cu modele, tematice vechi și zeci de figurine din ceramică. O adevărată comoară găsită.

Am dat peste cărți de bucate din anii șaiszeci și șaptezeci, cu poze cu persoane în fața tăvilor cu biscuiți sau a vaselor de fondue. Am găsit paharele de șampanie coupe, paharele pentru tărie, pentru băuturile aperitiv și cele pentru cocktailuri. Am găsit rochii lungi, strălucitoare, cu argintiu, roz și auriu și cu pantofi asortați. Am găsit coliere de diamante false, chiar și o sticlă de whisky scoțian, pe jumătate plină.

Wren veni pe la mine cu prietenul ei, Ahmet, și împreună am dat afară toate lucrurile care nu ne trebuiau pentru petrecere. Am păstrat pentru tata toate fotografiile vechi, seturile de porțelan, câteva bijuterii pentru Anne și câteva haine pentru mine. Dulapul din lemn l-am dus la o consignație și am reușit să obținem pe el mai multe pahare de sticlă și o frapieră. Am aruncat o groază de furouri, prosoape și felicitări.

Apoi am început să pun planul în aplicare.

Aveam nevoie de mâncare.

Aveam nevoie de băutură.

Aveam nevoie de muzică.

Aveam nevoie de decoruri, pentru ambianță.

Și mai aveam nevoie de musafiri.

Am pus la bătaie toți banii noștri de Crăciun și am împrumutat cardul Costco al tatei. Am cumpărat o roată întreagă de brânză Brie, o bucată de cheddar, câțiva ciorchini de struguri și tarte mici, care se coceau în cuptor. Am mai cumpărat chipsuri și biscuiți, humus și salsa și sticle fantezie de Coca-Cola. Nu era ideea mea de aperitive canape, dar mă gândeam că vor arăta bine după ce le aranjăm pe tăvi, înconjurate de struguri.

Am făcut apoi aranjamentele pentru băuturi. Penelope avea un văr, care pentru niște bani în plus, ne putea aduce alcool. Aveam să fac puncti cu votcă în vasul mare de puncti al bunicii, apoi, speram să mai punem bani și să facem rost de câteva sticle de șampanie Korbel,

de șampanie André și o ladă de bere foarte ieftină. Știam că la Mossley, probabil că beau pe rupte șampanie cu Ș mare, din aceea care vine din regiunea Champagne, din Franța. Însă, indiferent câtă clasă îmi doream să aibă petrecerea mea sau cât de mult citeam despre lucrurile fine, știam că sticlele de Korbelt îmi cam depășeau bugetul.

Dar trebuia să fie de-ajuns.

Ahmed fusese de acord să facă un playlist pe telefonul lui și avea tot ce-i trebuia ca să facă legăturile cu sistemul audio antic de la bunica. Am trimis mesaj echipei de la școala noastră. Wren invită chiar și un tip de care îi plăcea și care lucra la o cafenea din zonă. El îi spusese că trebuia să meargă la altă petrecere, dar că va încerca să treacă și pe la noi, iar de atunci ea încearcă să se poarte ca și cum această posibilitate nici n-ar fi existat.

Pentru decor, am scotocit prin decorațiunile de Crăciun și am scos de acolo ghirlandele luminoase cu zâne. Le-am agățat de tavanul rulotei și prin copacii de afară împreună cu Wren și cu Penny. Am pus lumânări în suporturi argintii în formă de fulgi de zăpadă, am acoperit mobila cu cearșafuri albe și am lustruit tăvile până au început să strălucească.

Am muncit o săptămână și jumătate ca să facem totul să arate ca la carte. În unele zile rămâneam peste noapte în rulotă, întinsă pe cearșafurile aspre ale bunicii, cu o cuvertură vesel colorată acoperindu-mi picioarele. Mă gândeam că poate aveam să o visez, dar, în schimb, îl visam pe acel Krampus, acoperit de pete aurii. În visele mele, îmi lua toată pielea de pe corp cu biciușca lui, iar pe dedesubt eram făcută din sticlă pisată, exact ca una din tăvile drăguțe ale bunicii. Apoi sticla crăpa, fărâme ascuțite de gheață care se topeau în flacăra torței, lăsând să iasă la iveală adevărata mea individualitate, un eu pe care nu-l mai văzuse nimeni niciodată.

Tu m-ai creat, spunea el, cu o privire strălucitoare și aprinsă precum un cărbune încins. Dar odată ce ai creat ceva, nu-l poți controla întotdeauna.

Stăteam în fața lui, jupuită și tremurând. Deschideam gura să vorbesc, să-l implor să nu-mi facă rău sau, poate, să-mi facă rău în

continuare, nici eu nu mai eram sigură ce voiam, apoi mă trezeam, în transpirații reci.

După aceea, am încercat să nu mai dorm atât de mult. În definitiv, era multă treabă de făcut.

În seara de dinainte de ajunul Anului Nou am continuat să aranjez spațiul de afară din jurul rulotei. Am aranjat niște scaune în jurul unei mese de exterior și am aprins mai multe lumânări ca să amenajez un salonaș pentru fumat. Am agățat decorațiuni argintii de bal de Crăciun de crengile copacilor cu ață de pescuit. Apoi, la sfârșit, m-am tras un pas înapoi și am privit în jurul meu. Era superb. Strălucitor. Magic.

Un alt lucru pe care mi-l adusese tata din ce mai pescuise de prin gunoaie era cartea ocultistului Aleister Crowley, *Magick*. Îmi este încă vie în memorie definiția pe care o dăduse magiei: Știința și Arta de a provoca Schimbare în conformitate cu voința.

Pentru că îmi dorisem, am reușit să transform ceea ce era în jurul meu în realitate. Pentru o clipă m-am simțit ca un magician.

Apoi, viziunea mea se schimbă ușor și am privit locul prin ochii lui Roth și ai lui Silke, așa cum l-ar privi băiatul de aur în costum nu-există-îndoială-că-este-scurt. O rulotă dărăpănată, ca vai de ea, în care atârnă niște luminițe ieftine.

— Știi că nu vin, am spus. Știi asta, da?

— Cum? Wren stătea în dreptul ușii deschise, chinându-se să se încalțe cu o pereche de pantofi argintii, înguști, pe care îi împrumutase de la Penelope. Ea nu purtase tocuri niciodată.

— Copiii de la Mossley. Roth. Silke. De ce și-ar lăsa prietenii să vină când știe doar că două iubite la aceeași petrecere este o rețetă pentru dezastru. Nu va face asta. Și de ce ar veni Silke la o petrecere într-o rulotă? Dacă nu vine nimeni altcineva? Dacă la petrecere nu vom fi decât noi?

— Atunci ne facem crișă, zise Wren. O să ne îmbătăm turtă.

Am oftat prăbușindu-mă în scaunul de terasă.

— Și o să mâncăm singure tartele acelea micuțe. Și o să plângem.

Wren și cu mine eram prietene de ani de zile, de când ne întâlniserăm la balta noroioasă pe care tot orașul o numea vizuina pentru înot. Încerca să înece un băiat de care îi plăcea și avea probleme cu mama ei. Penny și cu mine am salvat-o mințind și spunând că băiatul începuse gâlceava. Așa s-a creat precedentul. De câte ori una dintre noi avea probleme cu băieții, celelalte veneau să o salveze.

Deși mă știam cu Penny de mai multă vreme, Wren era cea care îmi cunoștea cele mai tâmpite secrete. După ce Wren afluase povestea cu iubitul inventat, a trebuit să inventez o întreagă poveste de despărțire, cu mesaje scrise și cu tot tacâmul astfel încât Penny să nu-și dea seama. Dacă ar fi știut amândouă, atunci ar fi fost musai să dezbaterem împreună subiectul.

Era prea rău. Iubitul meu inventat fusese cel mai bun iubit al meu.

Joachim era un nume pe care îl găsisem pe un site peste care am dat în timp ce căutam semnificația numelui meu. Îmi rămăsese în memorie până într-o zi când îmi ieși pe gură, întruchipând un băiat de care îmi plăcea, un băiat care nu existase niciodată. După aceea, nu am făcut decât să brodez în continuare. Am inventat detalii despre viața lui, despre cum ne-am întâlnit online și despre cum ne făcuserăm planuri să mă viziteze vara aceea. Mi-am trimis e-mailuri lungi pline cu povești despre lucrurile pe care aveam să le facem în viitor, porecle pentru fiecare dintre noi și replici copiate din filme sau din cărți, după care mă laudam cu ele ca și cum ar fi fost reale. Îl transformasem în persoana care mă înțelegea cu adevărat, și, într-un mod straniu, câteodată chiar părea să mă înțeleagă mai bine decât mă înțelegeam eu.

Cu degetele mele, îmi scrisese că tot ceea ce aveam nevoie să cred era că lumea nu merge într-un singur sens. Că era suficient de mare ca să încapă povești diferite, suficient de mare ca să fie plină de neprevăzut. Dar nu eram sigură cum aș fi putut să-l cred. Știam că eu eram cea care vorbea.

După ce fusesem descoperită și mă „despărțisem” de Joachim, am plâns în pernă atât de mult încât a doua zi la școală, fața mea era

buhăită și umflată. Penny se strecură în timpul pauzei de amiază și veni cu Frappucino mocha, în semn de compasiune. Wren, care știa că și despărțirea și iubitul erau prefăcătore, petrecu ziua mirându-se și îngrozindu-se de dibăcia mea actoricească.

Câteva nopți mai târziu, când nu puteam adormi, am ieșit și m-am așezat pe scările din fața casei mele. Ridicându-mi privirea spre strălucirea luminilor de pe stradă care bâzâiau de atâția fluturi de noapte și simțind fiorii trimiși de vântul nopții, mi-am dorit ca Moș Crăciun și spiridușii, poate însuși Satan, să-mi aducă pe cineva ca Joachim, dacă nu, măcar să-mi dea un semn că lumea e suficient de mare și plină de neprevăzut să conțină pe unul ca el, și atunci aveam să fiu cât era nevoie de bună sau de rea ca să merit.

— Haideți să-i scriem un mesaj lui Silke, zise Wren scoțându-și telefonul mobil. Câteva minute mai târziu rânjea.

— Ce e?

— Ai avut cu desăvârșire dreptate. El le-a spus prietenilor că petrecerea s-a anulat. Însă eu i-am spus că Roth este un rahat cu ochi care o înșală și că ar trebui să vină oricum. I-am spus că putem să dovedim.

— Nu ai făcut așa ceva, am zis eu.

— Nici ea nu m-a crezut.

Ridică din amândouă sprâncenele.

— Dar dacă vine îi dăm detaliile.

— Penny nu ne va ierta asta niciodată, am urlat eu.

Wren mă întrerupse:

— Dacă vrem ca Pen să-i dea papucii lui Roth, trebuie să-i dovedim lui Pen că e un ticălos. Acum nu trebuie decât să-i dovedim și lui Silke asta.

— Nu avem ce face în legătură cu sentimentele ei. Suntem prietenele ei. Datoria noastră este să ne dăm ochii peste cap și să fim alături de ea, ai înțelese?

— Ei bine, *eu* am un plan, zise Wren, privindu-mă de parcă nu mă prea ducea capul. M-am gândit că îl facem pe Roth să se îmbete

criță și să mărturisească faptul că e un mizerabil și, dacă asta nu funcționează, mă gândeam să-l închidem în baie până spune adevărul.

Îmi venea să-i iau telefonul din mână să văd ce-i scrisese lui Silke și ce îi răspunsese ea.

— E un plan groaznic. Categorie, cred că este cel mai prost plan pe care l-ai făcut vreodată.

Wren ridică din umeri.

— Cred doar că ar recunoaște până la urmă, atâta tot. Totuși, mă gândesc că se va găsi cineva care să vrea să facă pipi la un moment dat.

Wren părea să cunoască tot felul de lucruri despre oameni. De seori, acele lucruri se dovedeau adevărate. De data aceasta, însă, nu mai eram chiar atât de sigură pe intuiția ei.

— Oricum, începu să spună, clătînându-se pe tocurile împrumutate. Nu contează dacă nu vine. Avem nevoie de un plan nou, iar planul trebuie să fie cum le punem pe Pen și pe Silke față în față ca să-și compare notițele și să-și dea seama că le-a jucat pe amândouă.

În acel moment, mi-am dorit să nu fi organizat petrecerea. Însemnase tone de muncă, eram falită, iar atunci eram mai mult ca sigură că avea să fie o catastrofă. Tot ce am putut să fac însă a fost să mă duc acasă, să mă prăbușesc pe pat și să-mi promit că niciodată, dar niciodată vreodată nu am să mă mai ofer să organizez vreo petrecere, indiferent cât de tare îmi doream să fiu genul de persoană care mânca aperitive deghizate în tarte mici sofisticate.

Tata avea dreptate. Aveam nevoie de mai puțină imaginație.

A doua zi, m-am târât din pat, am făcut un duș superfierbinte și m-am pregătit pentru petrecere. Împrumutasem din dulapul bunicii, o rochie lungă până la pământ, specială pentru cocktail, argintiu-negru strălucitor, semi-transparentă, mâneci lungi, bufante, manșete grele și cu decolteu revelator.

Pe dedesubt mi-am luat converșii, deoarece mai aveam încă multe de făcut. Am încercat să-mi prind părul folosind un material video explicativ de pe YouTube, dar m-am cam grăbit și rezultatul nu arăta prea bine. Machiajul *smoky eyes* arăta însă grozav și pe buze am făcut

șmecheria cu un strat de pudră și unul de ruj ca să rămână cât mai mult pe buze.

După aceea, i-am spus tatei că voi petrece noaptea la Penelope și am plecat să cumpăr gheața pe care voiam să o pun în vană ca să răcesc sticlele de Coca-Cola, de bere și de șampanie, să tai morcovii și să fac punciu alcoolizat.

— Sună dacă ai nevoie să te ducem cu mașina. Anne și cu mine stăm până coboară globul în piață, strigă tata în urma mea, punând jos un vas cu mâncare pentru Lady, care dansa prin bucătărie în cerc, nerăbdătoare.

Nu era nimic gata la timp. Chiar dacă ultima dată Ahmet reușise să își lege telefonul la stație, acum de ajuns îi luă cel puțin o oră și asta se întâmplă după ce oricum întârziase alte trei. Vărul lui Penelope apărură cu băutura, vrând ca eu să-i fac încă o listă cu ce ne trebuia, dar și douăzeci de dolari în plus pentru deranj. Wren veni îmbrăcată în pantaloni de trening, pregătită să ajute, însă avuse nevoie după aceea de o pauză superlungă ca să se pregătească, o pauză în care o incluse și pe Penelope ca să-i aranjeze părul în baia bunicii, ceea ce a însemnat că niciuna dintre ele nu mă ajută pentru mult timp în cele două ore. După ce termină de aranjat partea electronică, Ahmet se așeză pe canapea, mâncând toți biscuiții cu brânză, ceea ce mă făcu să devin paranoică deoarece aveam să rămânem fără biscuiți încă dinainte să înceapă petrecerea (era puțin probabil să rămânem totuși fără brânză). Până să sosească primul oaspete mă podidise deja plânsul. I-am întâmpinat pe Sandy, Jan și pe Xavier, le-am arătat unde este mâncarea și m-am dus direct în dormitorul bunicii, în spate, trântind ușa după mine și aruncându-mă pe patul ei.

Încă mirosea ca ea: urme de parfum de trandafir, medicamente și praf. Era ca și cum se uscaseră și se prefăcuseră în firimituri, nu murise de cancer. Muzica lui Ahmet bubuia prin pereți, îmboldindu-mă să mă întorc la petrecere.

Nu am plecat nicăieri.

Se auzi o bătaie în ușă. Pentru că nu am spus nimic, Penny intră, ținând în mână două pahare de șampanie. Purta o rochie dreaptă din

paiete aurii. Ochii îi arătau magnific: gene false aurii, pudră aurie și fard lichid tot auriu.

— Salut, i-am spus ridicându-mă cât să-mi pot sprijini capul de tăblia patului. Iau doar o pauză.

Se așează pe marginea patului și îmi întinse un pahar de șampanie.

— Am pus și votcă. Revigorează șampania.

Am sorbit adânc. Bulele îmi înțepau delicios limba. Votca reușea să taie dulceața ieftină a șampaniei André. Nu știi cât de revigorată era șampania, însă *eu* cu siguranță mă revigorasem. Pentru prima oară în ziua aceea aveam un sentiment amețitor de nerăbdare. Sentimentul pe care îl ai de obicei atunci când mergi la o petrecere. Sentimentul că, pe măsura ce noaptea înainta, realitatea ar putea deveni tot mai maleabilă, ca o caramelă, până când orice s-ar putea întâmpla și totul s-ar putea schimba.

— Mersi, i-am spus.

— Cred că scopul nostru ar fi ca tu să te îndrăgostești în seara aceasta, zise Penny sorbind elegant din cupa ei de șampanie. Am de gând să-ți gădesc pe cineva de care să te îndrăgostești în noaptea aceasta.

— Nu ar trebui să fiu eu cea care alege? am întrebat-o.

— Soarta alege, zise ea. Soarta crudă. Dar nu fi ca mine. Nu te mulțumi cu puțin. Nu-ți coborî standardele.

— Ce vrei să spui? m-am ridicat și m-am așezat pe marginea patului, golind paharul de șampanie.

— Nimic, răspunse Penny. Începe un an nou, încep și eu o pagină nouă. Am trecut peste. Nu mă mai gândesc la el.

— Mda, bine.

Am zâmbit pentru că mai auzisem asta. De fapt o auzeam în mod obișnuit.

— Începe un an nou, încep și eu o pagină nouă.

Își goli și ea paharul.

— Știi, ai făcut ca locul acesta să arate grozav. Este prima petrecere de Anul Nou elegantă la care am fost vreodată. Chiar ai reușit. Așa că ridică-te și du-te și te distrează.

M-am ridicat. Veniseră deja mai mulți, toți îmbrăcați la marele spiț și aducând atenții: votca Skittles în culori strălucitoare făcută în casă, o plăcintă misterioasă de ciocolată, făcută cu hașiș, șampanie cu aromă de piersici, șampanie roz și o sticlă pe jumătate plină de burbon¹. Fetele purtau rochii elegante, băieții aveau pe ei cămăși care se încheiau cu nasturi, unii dintre ei aveau chiar și papion. Oscar își împlânzise freza mohawk și avea în picioare pantofi roz care se asortau. Mark avea o vestă de piele peste cămașa albă care chiar părea să fi fost călcată. La lumina lumânărilor, totul strălucea.

Wren se săruta de zor cu tipul de la cafenea lângă bucătărie. După câte vedeam, el decisese să abandoneze celelalte planuri.

Toată lumea părea să se simtă bine și, dacă mijeam bine ochii, totul era frumos precum îmi imaginasem că avea să fie. M-am îndreptat spre masa unde erau băuturile alcoolice și mi-am umplut din nou paharul cu votcă și șampanie și un zâmbet îmi trăgea în sus colțurile gurii.

Alți colegi de la școală intrară, râzând. Aduseseră prosecco și pălării strălucitoare pentru petrecere. Totul începuse să se amestece ca în ceață și să fie extraordinar. Penny ne spuse o poveste obscenă despre unul dintre verii ei. Prietenul lui Marc ne povesti cum ieșise cu un tip care, pe profilul online, spunea că vindea asigurări, dar, de fapt, era predicator; la rândul său, predicatorul încercă să facă o glumă și spuse că și el vinde ceva și anume religie, ceea ce îl face să semene foarte mult cu un agent de asigurări. Eu am povestit cum, într-un an în ajunul Crăciunului, mătușa mea se îmbătase atât de tare încât făcuse în pat, în patul meu, cu mine în el. Toată lumea strigă oripilată.

Am jucat nenumărate runde de „Eu niciodată”, iar când cineva spuse: *Eu niciodată nu am vrut să mă sărut cu cineva de aici de la petrecere*, mulți trebuiră să dea pe gât paharele de tărie.

Când sosi Silke, hotărâsem că nu avea să vină nimeni de la Mossley și mă simțeam ușurată. Dar se deschise ușa și ea își făcu

¹ Whisky fabricat în S.U.A.

apariția, tremurând, într-o rochie scurtă, argintie, părând complet debusolată de faptul că se afla într-o rulotă. În spatele ei se afla Roth. Cu el mai erau trei persoane: doi tipi și o tipă extrem de enervată. Toți păreau beți, cu excepția fetei.

— Zici că asta e petrecere? spuse Roth, cu limba împleticindu-i-se, cu ochii lucind și cu părul vraște.

Obrajii i se înroșiseră de la frig și de la dispoziția maniacă în care era.

— Cine dracu' ești tu, vru să știe Marc, traversând încăperea.

Marc era un tip bine făcut cu părul lung, cu un început țepos de barbă și cu o voce blândă dar profundă. Mai demult, după ce îmi scrântisem glezna acasă la un prieten comun, mă adusesse acasă pe brațe, ca un supererou.

Să iei la pumni copiii bogați era o idee proastă, dar speram cumva că avea să o facă oricum.

— Este în regulă, zise Penny, apucându-l de mână. Noi i-am invitat.

M-am uitat în jur după Wren, dar se strecurase în camera din spate cu barmanul ei.

— Serviți ceva de băut, am spus, dar nu am putut deloc să fiu convingătoare.

— Nu cred.

Roth se întoarse spre mine, iar limba i se cam împleticea.

— Tu ești cea care îi tot trimite mesaje mincinoase iubitei mele?

— Minciuni? am izbucnit.

Penny părea că înghețase, știind parcă ce avea să urmeze, știind că nu va mai fi în stare să se prefacă. Se dădu în spate împleticindu-se și se așeză brusc pe brațul unuia dintre canapelele deformate ale bunicii. Nici măcar nu părea să fie furioasă pe noi, deși trebuie să-și fi dat seama că una dintre noi trimisese mesaje.

Nu mai purta nimeni nicio conversația în micuța camera. Afară, o sirenă urla. Muzica făcea să zdrăngăne boxele bunicii, dar nu suficient de tare.

— Tu ești cea cu care se culca? întrebă Silke și am observat că ochii ei erau strălucitori și roșii, ca și cum plânsese.

Apoi se uită peste mine la Penny. Cred că a știut în momentul în care a văzut-o...

— Sau ai fost...

— Și dacă aș fi fost? am întrebat, întrerupându-l, pentru că nu era cinstit ca Penny să trebuiască să se confrunte cu Silke la câteva secunde după ce Roth îi frânsese inima. Știi doar că te-a înșelat, chiar dacă el spune că nu e adevărat. Ceea ce nu știi este că tu ai fost cea cu care a înșelat. Tu ești cealaltă femeie.

Silke se întoarse spre Roth, scuturându-și capul.

— Ea a fost *iubita* ta?

— Nu. Ești nebună? *Ți-am spus*. Te-am adus aici ca să vezi cât sunt deperate. Ca să înțelegi că mint. Poate vor bani. Nu știu. Sunt gunoi de rulotă, într-un parc de rulote real, adevărat, *la propriu*. Să agăți vreuna din fetele astea ar fi mai rău decât să-ți faci veacul prin mahalale. Ar fi ca și cum ai înota prin canalele de scurgere. Nu aș mai scoate niciodată mirosul.

Prietenii izbucniră într-un hohot homeric. Un adevărat cor grecesc de amice-prietene.

Nimeni altcineva nu clinti măcar un mușchi pe față. În schimb, Oscar își pocnea degetele.

Silke părea stânjenită.

Mi-am scos telefonul din buzunar. Nu eram maestră la astfel de lucruri, așa cum era Wren, dar cu licorile care-mi cântau prin vene, știam că trebuie să fac ceva.

— Am o fotografie cu Roth pe aici pe undeva.

— Nu, nu ai.

Roth îmi smulse telefonul.

— Dă-mi asta.

De fapt nu aveam nicio poză cu el împreună cu Penny, dar el nu știa asta. Se năpusti asupra mea. Eu m-am întors cu spatele la el, aruncându-mi telefonul pe canapea în timp ce Roth îmi sucise încheietura mâinii suficient de tare cât să mă facă să țip.

După aceea, totul se petrecu într-o clipă. Wren apără brusc din spate în desuuri. Marc încercă să intre între mine și Roth. Unul dintre

prietenii lui Roth încercă să se pună în calea lui Marc. Oscar lovi pe cineva. Eu eram la podea, băieții își dădeau pumni unul altuia, Wren izbi pe cineva cu o lampă în cap și toată lumea țipa.

Și atunci a fost momentul când Roth lovi cu picioarele masa pe care se afla vasul de puncti. Piciorul mesei crăpă, vasul se rostogoli, vărsând un torent spumos de căpșuni înghețate și alcool peste toată mâncarea, înmuind toată brânza și biscuiții, împrôșcând humusul și sosul de ceapă pentru biscuiți, distrugând minitartele. Distrugând totul.

Am strigat din toate puterile. Cu mult mai tare decât mai devreme când îmi îndoise mâna. Atât de tare încât Marc îi dădu drumul lui Roth. Cu nasul însângerat, Roth se întoarse și îmi văzu fața îngrozită. Cred că doar în acel moment își dădu seama cât de tare mă rănisese faptul că îmi distrusese petrecerea. Zâmbetul lui era înfumurat și hidos.

Voiam să-i scot ochii cu unghiile. Voiam să mă ascund în camera din spate. Voiam să merg afară și să stau în frig până înghețam complet cu totul. Îmi doream să fac toate acele lucruri contradictorii cu atâta ardoare, că n-am mai făcut nimic. Rămăsesem acolo în picioare, cu ochii umplându-mi-se de lacrimi în timp ce zâmbetul lui Roth se transformă în râs.

Apoi ușa se deschise din nou, lăsând să intre o boare de aer rece care făcu lumânările să șiroiască de ceară.

Era frumosul Krampus, cu picioare de țap și cu spoială aurie. Probabil înțelesese greșit cum trebuia să se îmbrace pentru această petrecere, deoarece era îmbrăcat în ceva asemănător cu ce purtase la *Krampuslauf*. Asortase la picioarele sale de țap o jachetă verde de brocard cusută cu fir argintiu și pantaloni trei sferturi bufanți, cu nasturi mici argintii la manșete. Avea cu el doi prieteni, amândoi costumați. O fată, într-o rochie albă, cu o singură mânecă cusută cu cristale scânteietoare. Celălalt, un băiat cu părul blond, până la talie. Avea o proteză pentru urechi ascuțite și era îmbrăcat într-un costum negru, de lână, din perioada regelui Eduard al Angliei.

Roth și prietenii lui păreau să fie dați pe spate de sosirea lor, dar nu ei stăteau împietriți, cu ochii în lacrimi și cu o masă plină cu mâncare distrusă.

— Am adus daruri, spuse băiatul cu copite, iar cel blond scoase din haină o sticlă cu un lichid transparent.

Desfăcu dopul cu dinții.

— Al meu este buna dispoziție de sărbători.

— Voi vorbiți serios? întrebă unul dintre cei de la Mossley.

Roth izbucni în râs, încă pus pe harță. Silke se dădu câțiva pași înapoi, în bucătăria rulotei. Câțiva prieteni se regrupau în caz că Roth și băieții de la Mossley mai aveau chef să dea niște pumni. Eu încercam să mă strecor spre locul în care lăsasem mătura bunicii. Dacă Roth mai încerca ceva, aveam să-i sparg capul.

— Și eu am adus un dar, spuse fata și scoase un cuțit curbat din corsaj.

Făcu doi pași. Până să apuce vreunul dintre noi să reacționăm, îl apăsă pe gâtul lui Roth. El făcu ochii mari. Eram convinsă că nimeni nu-i mai pusese cuțitul la beregată, cu atât mai puțin o fată.

— Înțeleg că acest băiat a cauzat niște probleme.

— Ne jefuiți? întrebă fata brunetă de la Mossley. Pe bune? Îmbrăcați așa?

Băiatul cu picioare de țap începu să râdă.

Băiatul blond cu urechi de spiriduș se uită de la mine la Penelope la Silke și la Roth.

— Care să fie soarta lui?

Am dat drumul măturii și am făcut un pas spre Roth și fata în alb.

— Nu-l răni. Înțeleg nevoia, dar ne va da în judecată.

— Cine sunteți voi? întrebă Penny cuprinsă de uimire.

— Joachim, spuse băiatul Krampus. Cei care mă însoțesc sunt Griselda și Isidore.

Wren ridică din sprâncene atât de mult că acestea păreau să i se cațere mai sus de fața ei.

— Dar am crezut că era...

Penny se uită la mine.

— Acesta e Joachim?

Bineînțeles că nu era. Nu se putea să fie. Nimeni nu era Joachim. EL nu exista.

— Așadar, ce vrei să fac cu el? Aș vrea ca darul meu să fie primit.

Silke ieși din bucătărie, târându-se de acolo parcă trasă împotriva voinței ei.

— Vreau să fie pedepsit, zise ea, apoi se întoarse spre Penny. Tu nu vrei?

Penelope se duse lângă Roth. Ochii lui se măreau pe măsură ce ea se apropia. În acel moment, mi-am dat seama care era dilema care o chinuia. Ea îl putea salva și îndatora ei. Ea putea dovedi că era mai bună decât cealaltă iubită a lui, mai bună decât *el*. Dar s-ar putea ca el să o părăsească oricum și atunci ea s-ar simți și mai fraieră.

Dar tot ar fi o persoană bună.

— Nu vreau să fie rănit, zise Penny uitându-se la mine.

Ezită.

— Dar vreau să fie pedepsit. Ești îmbrăcat ca un Krampus, nu-i așa? Atunci pedepsește-l ca unul.

Crăciunul ar trebui să fie acel moment al anului când ne purtăm frumos unii cu ceilalți și ne iertăm unul pe celălalt, însă adevărata semnificație a Crăciunului sunt *cadourile*. Și în lumea reală, Moșul nu este deloc cinstit. Copiii bogați primesc de toate, iar copiii săraci rahaturi de la magazinele de mâna a doua pentru care părinții lor s-au dat peste cap ca să și le poate permite. Dai bani și atunci când vrei să stai în brațe la Moș Crăciun.

Pe de altă parte, Krampus face dreptate. Dacă nu ești cuminte, ești servit cu o tavă plină de cărbuni încinși. Ești bătut cu crengi de mesteacăn până la sânge. Ești legat cu cătușe și pescuit cu furci din cazane cu smoală. Acesta este spiritul de Krampus. Ar putea părea că nu este vorba decât de niște pasionați și de cauze nobile, dar în secret este justiție, iar eu înțeleg de ce are atâta trecere.

— Ușor de făcut, spuse Griselda. Băiete, te-ai purtat ca un măgar și de aceea, până când vei fi iertat de aceste două doamne, vei lua exact asemănarea unuia.

Își îndreptă buzele spre obrazul lui, apăsându-le într-un sărut în timp ce lama cuțitului îl ținea nemișcat. Pe când ea se îndepărta, el începu să se transforme. Îi răsăriră mustăți gri pe toată fața. Gâtul i

se lungi, iar nările fremătară. Își schimba forma. Capul lui devenea capul unui animal.

Îmi dorisem magie, îmi dorisem să succed realitatea, dar, cu ochii la ce se întâmpla, mă întrebam dacă nu cumva realitatea se sucise într-atât încât se destrăma.

Cei doi prieteni ai lui Roth se uitară unul la celălalt, apoi la noi și la Griselda, ca și cum încercau să-și dea seama cine îi dopase. Toți priveam cu o uimire vorace.

Roth trase un răget din capul lui de măgar în timp ce Griselda își pune deoparte cuțitul. Se împiedică spre prietenii lui. Aceștia începură să țipe și fugiră spre ușa rulotei. Silke se strecură mai aproape de Penny, care arăta la fel de îngrozită cum mă simțeam eu.

Joachim își aruncă o mână pe după gâtul lui Roth, cu ochii jucând de atâta veselie.

— Hai, liniștește-te, nu e chiar atât de rău. Ai o blană frumoasă și un nas magnific, mult mai bun decât celălalt. Și pun prinsoare că în curând îți va plăcea soarta ta.

Oscar întinse mâna uimit ca să atingă una dintre urechile care zvâcneau. Roth sări în lături, iar Oscar izbucni uluit în râs.

— Mamă, ăsta da rahat ca în Harry Potter.

— Nu cred că se întâmplă așa ceva, spuse Wren râzând, tot în sutien și chiloți, cu o mână-n șold, arătând ca și cum tocmai coborâse dintr-o fotografie cu fete din anii patruzeci. E prea grozav.

Dar se întâmpla, iar noi eram prea beți ca să nu ținem isonul. Chiar dacă implicațiile faptului că Roth avea cap de măgar îmi bâzâiau pe undeva prin minte, ca de exemplu dacă magia era reală, atunci probabil că picioarele de țap ale lui Joachim nu făceau parte din niciun costum sau atunci când lăsam lapte pentru zâne, poate că ar fi trebuit să spăl vasul de fiecare dată, pe mine mă interesa mai mult să proptesc piciorul de la masă. Nu puteam să stau și să am halucinații o eternitate. Câțiva mă ajutară să strâng cu mopul punciul de pe jos. Am clătit brânza și am luat stratul de deasupra de la humus. Am descoperit că mai rămăseseră biscuiți în pungile din bucătărie, așa că am reumplut castronelele. Multe sticle cu băutură nu se spărseseră.

O parte din mâncare nu putuse fi salvată, dar în fața faptului că magia este reală și erau prezente acolo creaturi magice, eram pregătită să declar petrecerea un succes.

Isidore turnă din sticla sa în paharele de aperitiv pregătite pe bufetul din bucătărie al bunicii. Licoarea avea gust de cimbru și de semințe de chimen și-mi arse gâtul. Griselda ne învăță un cântec de pahar. Țipam cuvintele și dansam prin cameră învârtindu-ne ca nebunii și sărind pe mobilă.

Cineva găsi un măr și pentru Roth.

Când se apropie miezul nopții am deschis televizorul pe MTV, unde transmiteau coborârea globului de cristal din Times Square. Am numărat și noi în rând cu ceilalți.

Zece. Nouă. Opt. Șapte. Șase. Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu.

Am început să chiuim ca demenții, să suflăm în fluierici de hârtie și să ne sărutăm. Toată lumea țipa versurile de la Auld Lang Syne¹, Isidore cântând niște versuri pe care eu nu le cunoșteam.

Noi doi costișe colindarăm, după gingașe părăluțe

Să închinăm cupa prieteniei de dragul frumoaselor vremi trecute

Apoi m-am trezit stând în hol, sărutându-l pe Joachim, un băiat pe care abia dacă-l cunoșteam, un băiat cu nume care nu era al lui, care putea să fie un demon, un silf sau o halucinație neliniștitoare.

Eram cuprinsă de amețeală. Măinile mi se încurcaseră în părul lui și l-am împins în perete. Își pierdu respirația în momentul în care i-am tras buzele peste ale mele. N-aveam nici cea mai mică idee ce făceam.

Apoi Ahmet schimbă muzica și puse ceva mai zgomotos, mai nebunesc, potrivit în miez de noapte și am început să dansăm din nou. Am dansat și am băut, am băut și am dansat până când muzica se termină, iar Ahmet adormi sub masă cu o mână aruncată peste Griselda.

¹ Vechi cântec popular scoțian (1788) atribuit parțial poetului Robert Burns care se cântă în noaptea de Anul Nou în țările vorbitoare de limba engleză. Mesajul acestuia ar fi reamintirea unei prietenii de lungă durată. În engleza literară, titlul cântecului înseamnă „old long since” și s-ar putea traduce „frumoasele vremuri de altădată”.

La cinci dimineața eram încotoșmănată într-o haină de blană, mâncată de molii, pe care o găsisem în dulapul bunicii și stăteam prăbușită într-un scaun de la masa de plastic de afară, privind cum soarele începea să ardă orizontul înghețat. În pahar aveam șnaps cu scorișoară, de culoarea nasului lui Rudolf.

Joachim fuma o țigară din iarbă de câmpie și tătăneasă. Găsise o sticlă cu soluție de baloane de săpun și ținea bățul în sus, suflând fum în fiecare glob delicat și strălucitor, zâmbind apoi în urma lor pe când acestea se pierdeau în zorii care se arătau.

Îți intra pe sub piele de frumos ce era. Până atunci, toți băieții de care mă îndrăgostisem arătau normal: erau mici și îndesați sau deșirați și slabi, băieți cu freze nereușite, băieți cărora abia le mijeja mustața pe care voiau să o aibă, băieți cu dinți strâmbi și cu pete pe față. Probabil că nimeni nu avea să mă creadă, dar frumusețea lui de-a dreptul ridicolă mă făcea să mă simt stânjenită. Era ca un tablou căruia îți venea să-i dai foc doar ca să nu-l mai privești. Păr arămiu auriu și ochii arămii aurii. Bucle frumos conturate. Arăta ca ceva ce îți este îngăduit să privești dar nu ai voie să atingi.

Mi-am amintit alunecarea blândă a buzelor lui.

— De ce Joachim? l-am întrebat.

Mă privi, amețit puțin de băutură, evident încurcat. Mă făcea fericită să aflu că indiferent de ce era sau de cum arăta, tot se cherelea în noaptea de Anul Nou.

— Numele, am spus.

Râse, dându-și capul pe spate și uitându-se la stele.

— Ai încheiat un târg cu universul, îți mai amintești?

Cuvintele lui mi-au dat fiori. Nici măcar nu-mi mai aminteam ce spusese exact sau ce promisesem, știam doar că o făcusem.

— Și universul m-a auzit?

— Naa.

Deasupra lui, un balon de săpun se sparse, eliberând în atmosferă o supernovă de fum care se destrămă în vânt.

— Dar eu te-am auzit. Multe lucruri sunt auzite când se fac astfel de promisiuni pripite.

— Așadar, tu vrei...

Rămăsesem înlemnită de panică, încercând să gândesc prin pâcla de alcool.

El dădu din cap, zâmbindu-mi ușor.

— Nu vreau nimic. Doar mi-am amintit numele când te-am văzut la *Krampuslauf*. Noi nu avem nume. Nu așa cum aveți voi. Isidore și Griselda au avut până acum multe nume și vor mai avea și altele de acum înainte. Pur și simplu, numele nu se lipsesc de noi.

Am încercat să-mi imaginez un nume abandonându-mă pur și simplu, ca și cum nu ar fi atașat de mine. Era greșit. Ca și cum ți-ai pierde umbra. Întotdeauna am fost Hanna și nu mi-aș putea imagina să fiu altcineva.

— Ce căutai la chestia aceea?

— La *Krampuslauf*?

Slobozi un răs puternic, gutural.

— Voiam să fiu printre oameni fără să mă deghizez. O glumă grozavă, nu crezi?

— Oh, da! Categoric.

Am sorbit adânc din cupa mea. Parcă cineva topise acele inimi de scorțișoară într-un sirop consistent. M-am întrebat cine-l adusese. M-am întrebat de ce dorisem să-l beau, după care am mai sorbit o dată serios din cupă.

— Ți datorez un cadou, rupse el tăcerea. Griselda a adus ceva și Isidore la fel. Este rândul meu. Doar spune care este dorința ta și voi face tot ce pot ca să ți ofer măcar o versiune palidă a ei.

Asta mă făcu să râd.

— Mă bucur că ai venit. Și faptul că l-ai transformat pe Roth într-un măgar e mai mult decât suficient.

— Oamenii mei sunt de obicei implorați să li se îndeplinească dorințe, însă rareori sunt invitați la festine, spuse cu un umor șiret, ca și cum ar fi vorbit serios și pe jumătate ar fi glumit, dar doar pe jumătate. Îngăduie-mi să-ți ofer un dar pentru că m-ai făcut să mă simt bine-venit.

— Bine, am spus, înmuindu-mă, privind în spate spre rulotă.

Dinăuntru începu să se audă ca prin vis muzică și îi vedeam pe cei dinăuntru mișcându-se. Își trăseseră sufletul. În curând, cineva avea să iasă și să ne târască prin ce mai rămăsese din petrecerea de după petrecere. Curând după aceea aveam să cad lată în patul bunicii alături de câți alții or mai încăpea acolo. Curând avea să fie dimineață și, din câte știam, Joachim, Griselda și Isidore aveau să dispară la prima rază de soare, precum roua topită de astrul incandescent.

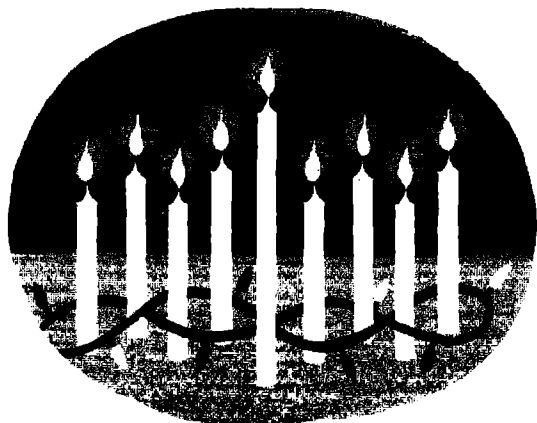
— Bine. Ceea ce vreau e să nu uit niciodată că în lume există magie. Îmi voi păstra amintirile din seara aceasta. Le voi păstra pentru totdeauna.

Zâmbetul îi păli. Se aplecă, stinse apăsât țigara în scrumiera grea de sticlă a bunicii și-și apăsă buzele pe fruntea mea. Mirosea a iarbă arsă.

— Ți promit, îmi spuse mângâindu-mi pielea cu respirația lui fierbinte.

Și cu toate că, să recunoaștem, nu eram cătuși de puțin trează, acela a fost momentul când am hotărât că atâta timp cât magia există, atâta timp cât am conjurat prezența lui Joachim doar prin simpla putere a voinței ca el să existe, atunci poate mă înșelasem când am crezut că lucrurile pe care nu le puteam avea nu erau pentru mine. Poate era bine să-mi imaginez lucruri grandioase. Poate totul era pentru mine, dacă așa îmi doream.

Și, cu un nou început de an la orizont, am hotărât să îmi exercit voința asupra lumii.

CE NAIBA AI FĂCUT, SOPHIE ROTH?

GAYLE FORMAN

In primele cincisprezece săptămâni de când începuse primul an de facultate la Universitatea din Bumalnaibiiville, Sophie numărase cel puțin douăsprezece momente *Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?* Primul avu loc când mama lui Sophie venise cu ea să o instaleze în cămin, clădire din cărămidă, acoperită de iederă, exact cum promisese catalogul de prezentare. Motorul mașinii închiriate nici nu se oprise când Sophie își dădu seama că ideea de a merge la colegiu în provincie, în inima provinciei, *rustică* fusese cuvântul folosit când o descrisese prietenilor de acasă, din Brooklyn, nu era atât de rustică pe cât era de străină, de parcă se hotărâse să se înscrie la Facultatea din Beirut. Stări de rău de la stomac, inerente, urmară curând revelația care nu ar fi trebui să fie chiar o revelație, doar fusese atât de evident. Fusese limpede pentru toți prietenii ei care rămaseră perplecși când îi aflară dorința de a studia în acel loc și pentru mama ei, care nu rămase perplexă.

În timp ce împreună cu mama sa își târa geamantanele în cămin, Sophie nu îndrăznește să arate ce simțea. Nu ar fi reușit decât să o facă pe mama ei să se simtă vinovată. Dar adevăratul motiv pentru care Sophie se înscrișese la Universitatea din Bumalnaibiville nu era că aceasta era rustică.

Al doilea moment *Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?* se petrecu mai târziu în acel weekend când Sophie își întâlnește colegele de cameră. Fete simpatice, drăguțe, care o întâmpinaseră cu bucurie, dar în prima lor noapte împreună (bere și pizza cu o crustă groasă cât degetul mare al lui Sophie) fusese nevoită să spună „glumesc” de cel puțin douăsprezece ori, o tendință ce continuă bine pe parcursul semestrului, până când Sophie își dădu seama că sarcasmul era un dialect ce nu era cunoscut la nivel universal. „Ești așa o fată de capitală”, cum ar fi zis una dintre Kaitlynne (erau trei pe palierul ei). Sophie nu a fost niciodată sigură dacă asta fusese o insultă sau nu.

Sophie își imaginase că ea avea să fie cea misterioasă din campus (doar venea din capitală, la urma urmei), însă fetele care veneau din orașele mici din Midwestern, care visaseră de mici să vină aici la facultate, ai căror părinți făcuseră aici facultatea, erau de nepătruns.

Nici băieții nu erau mai prejos. Specimene bine făcute și cu dinți mari, pe care îi chema Kyle sau Connor. La începutul semestrului, unul dintre ei o invită pe Sophie la ceea ce ea crezuse că este o întâlnire, dar care se dovedise a fi o ieșire în grup ca să se joace cel mai grozav joc de Frisbee. Sophie a fost cam țăfnoasă pe tema asta, dar, spre surprinderea ei, se obișnuie cu jocul, prinse o pasă de scor și îi luă peste picior pe adversari. Pe drum spre cămin, Kyle/Connor spuse:

— Chiar ești o fire competitivă, nu-i așa?

Sophie nu avea niciun dubiu dacă asta era insultă.

Acela fusese al patrulea moment *Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?* (sau poate era al cincilea). Fuseseră multe cu băieții de acolo. Începuse să piardă șirul. Deja pierduse de mult timp speranța.

În afară de ea, nu avea pe cine altcineva să dea vina pentru momentele *Ce naiba ai făcut* din seara aceea. Sesiunea se terminase de

două zile și majoritatea studenților ridicaseră tabăra și plecaseră acasă de sărbători. Prețul билетelor de avion pentru New York se reducea la jumătate dacă Sophie pleca în săptămâna următoare, așa că a trebuit să rămână acolo și să taie frunze la câini. Mai devreme în ziua respectivă, Sophie își vânduse cărțile înapoi la librăria din campus și obținuse în schimb o sumă neînsemnată deoarece două ediții urmau să fie actualizate, după cum îi explicase librarul, ceea ce o făcu pe Sophie să se ia la harță cu bietul amărât și să-i explice de ce toate manualele ar trebui să fie digitale și actualizate automat, doar că nu era o ceartă fiindcă librarul nu voia să-i dea apă la moară. Îndreptându-se spre ieșire, observă un fluturaș publicitar despre un concert de colinde în noaptea aceea. Dintr-un motiv anume gândi: Pare să fie o idee bună.

Sophie se întrebă când avea să învețe că sunt multe lucruri care par o idee bună, însă o minimă analiză ar putea arăta că aceste idei care aparent sunt bune, în realitate sunt greșite. Comunismul, de exemplu. Păruse o idee bună: toată lumea împarte, nimeni nu moare de foame. Dar dacă te gândești mai bine ai descoperi că pentru a funcționa, ai avea nevoie de o aptitudine inumană pentru colaborare sau de o înclinație, mult mai specific umană, pentru totalitarism. Oricum, o auzise pe Luba povestind destule despre traiul de pe o zi pe alta, despre telefoane ascultate sau gulagul siberian ca să știe în ce direcție se înclinase balanța.

Un concert de colinde? Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Scopul concertului de colinde era să participi. Întâi de toate Sophie era evreică. Era destul de rău că ratase practic Hanuca anul acela, dar să petreacă ultima noapte a sărbătorii evreiești făcând serenade despre nașterea lui Iisus... Categorie. Nu. Și chiar dacă aveau de gând să strecoare și „Am un titirez mic” (ceea ce nu ar fi făcut; titirezii sunt un subiect străin pentru cei din Bumalnaibiville așa cum sunt pietrele colectate de pe lună și dispărute), Sophie nu ar cânta. Nu în public. Nu aici.

În apărarea ei, chiar îi plăceau cântecele de Crăciun, nu bocetele care ieșeau toată ziua bună ziua din boxele mall-urilor, ci armoniile

interpretate frumos. Sophie își amintea că văzuse pentru prima dată un grup de oameni colindând pe când se plimba pe străzile din Brooklyn. Cântau atât de frumos în cor, încât Sophie o întrebase pe bunica ei dacă nu cumva cei care cântau nu erau îngerii.

— Nu, draga mea, îi răspunse Luba. Nu sunt decât non-evrei.

Nu era nimic greșit în legătură cu acel concert de colinde. Era în regulă. Doar că nu era nici pe departe magic sau angelic. Și toată lumea părea să fie îmbrăcată cu pulovere de Crăciun, din acelea cu desene aplicate cu Rudolf sau cu Moș Crăciun. O fată avea un pulover cu un brad care chiar își aprindea luminițele. Dacă Sophie ar fi mers la Universitatea din New York, aceste pulovere ar fi fost purtate ca o ironie. Aici însă, nu era așa. Totul era al naibii de sincer.

Inclusiv colindele. Nu că se aștepta la cântece ironice de genul *Jingle bells*, *Batman smells*, *Robin laid an egg*... nu așa cântau în școala generală? Însă aveau atâta strălucire în priviri și puneau atâta suflet în timp ce cântau pa-ram-pam-pam-pam la colindul Micul toboșar. Plus puloverele. Nu mai putea să suporte.

— Of, la Ned Flanders¹ cu toate, își spusese în barbă.

Ceva ce făcea destul de des în ultima perioadă. Când recunoscuse acest lucru în fața prietenei ei Zora, prietena ei o avertiză că era prima etapă din transformarea în *Doamna nebună cu pisică*. Sophie râse, însă când se gândi la mama ei care stătea singură în apartament cu toate sculpturile acelea, acum și cu pisicile lui Luba drept companie, nu mai părea chiar atât de amuzant.

— Hei, ai zis cumva ceva despre Ned Flanders?

Să fi auzit și treaba cu *Doamna cu pisica*? Oy! Sophie se simțea ca și cum ar fi fost prinsă alergând în public în pielea goală. Se purtă de parcă nu auzise întrebarea.

— Așa ai făcut. Ai zis „Ned Flanders și încă ceva”.

Se întoarse. La niciun metru de ea stătea unul dintre Tipii Negri din Campus. Sophie se urî fiindcă gândise astfel despre el, doar crescuse în zona Bed-Stuy din Clinton Hill, dar aici era greu să nu o faci.

¹ Personaj din serialul TV de animație *Familia Simpson*, extrem de religios și cu o familie plictisitor de perfectă.

Păreau să fie în jur de douăzeci de studenți negri în tot colegiul, mulți dintre ei cu bursă, ca ea. Știa asta deoarece pe mulți îi întâlnise la Recepția pentru Excelență, oferită de decan în prima săptămână de școală. Fusese flatată de invitație până când ajunse acolo, primi o hârtie cu intervale încă deschise pentru muncă-studiu în campus și înțelese că nu era decât o reuniune a tuturor studenților bursieri. Se ascunse într-un colț și începu să tragă cu urechea la poveștile unui grup de tipi din echipa de baschet (a fost surprinsă să afle că acolo baschetul era rege) care comparau comentariile cele mai stupide primite în prima săptămână de școală. Sophie murea să intervină și ea cu câteva exemple proprii, dar se înfrână. Cu toate că ar fi putut să se simtă ca fiind în minoritate acolo, era totuși albă.

Încerca să-și amintească dacă și tipul acela fusese la recepție. Se uita la ea ca și cum o cunoștea.

— Nu am spus, mai degrabă am bombănit, spuse ea, mai bine zis mormăi ea.

El izbucni în râs. Un râs puternic, din tot sufletul, iar pentru o clipă Sophie trăi emoția unei glume bune împărtășite, dar deveni imediat susceptibilă, deoarece oamenii de acolo nu-i prea înțelegeau umorul. Suspecta faptul că făcea oamenii să râdă după ce ieșea dintr-o încăpere. Iar lucrul acesta o scotea al naibii de tare din sărite. Acasă măcar, oamenii aveau decența să-ți râdă în față.

Ideea cu colindatul era extrem de proastă. Se întoarse ca să plece.

Simți o mână, o mână uriașă, pe umăr.

— Îmi pare rău. Nu râd de tine. Serios. Doar că și eu mă gândisem la același lucru.

Ea se întoarse.

— Te gândeai la Ned Flanders?

Aștepta ca el să spună „Diddly-oh” sau ceva asemănător. Ar fi fost exact ceea ce ar fi spus vreunul dintre cei pe care îi chema Kyle sau Connor. Apoi ar fi întrebat-o la ce e studentă. În schimb, el zâmbi, un zâmbet relaxat, senzual, prea fierbinte pentru noaptea aceea rece.

— Da. La Ned Flanders, spuse el. Printre altele.

Spuse *printre altele* în așa fel încât să sune deocheat, iar Sophie simți că se înroșește.

Întinse o mână în mănușă fără degete.

— Russell, spuse el.

Ea se uită la el, mai bine zis se uită în sus la el. Era foarte înalt, aproape cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea, cel puțin, iar Sophie avea un metru șaiszeci și cinci. Suficient de înalt cât să joace baschet. Poate și el avea bursă, la fel ca ea. Acest gând îi dădea la fel de multă încredere ca și strânsoarea sa, care era fermă, dar fără să îi strivească degetele. Nu făcea parte din categoria tipilor care îți rupeau mâna doar ca să-ți demonstreze cât de mult vor să te trateze ca pe egalul lor.

— Sophie.

— Deci, Sophie. (Deschise larg brațele.) Ce vânt te-aduce înapoi?

Părea o variantă la unde ești studentă?, adevărata întrebare fiind, de fapt, Ce faci tu aici? (Doar că ea nu se hotărâse încă ce specializare să facă. Era doar boboc, pentru Dumnezeu! Nu toată lumea își planifică viața de cum vede lumina zilei.)

În ce privește motivul pentru care era acolo... Cu un an în urmă nu auzise de acel loc. I-l sugerase consilierul din liceu, care cunoștea probabil dedesubturile facultăților obscure cu dotări ridicole. Când școala îi făcu o ofertă extrem de generoasă, mai presus decât oricare alta, Sophie nu a putut să o refuze. Înainte să aibă timp să se gândască ce avea să însemne asta (tot caracterul idilic etcetera), se înscrișese. Acum tăia zilele din calendar în așteptarea eliberării condiționate. (Și da, știa cât de mult dramatiza și hiperboliza totul și că ar fi trebuit să fie recunoscătoare deoarece era vorba de acces liber la studii de cincizeci de mii pe an, dar repetarea acestui lucru la nesfârșit nu ștergea cu buretele faptul că era nefericită.)

— Cred în valoarea științelor umaniste, zise Sophie.

Era răspunsul standard la întrebarea enervantă cu care începuse să se obișnuiască, la fel cum se obișnuise și cu salata aisberg și brânza servită pe lucruri peste care nu ar trebui puse lactate.

Russell râse.

— Mă refeream aici, la concertul de colinde Ned flanderist al tuturor timpurilor.

După cum vorbise, părea că el și Sophie erau de aceeași parte a baricadei. O făcu să se relaxeze.

— Fac cercetare antropologică, zise ea.

— Un fel de etnografie?

— Da, zise Sophie. Mă interesează în special puloverele. Mai ales simbolismul celor care luminează.

Sophie se opri o clipă, în așteptarea privirii fixe și a exclamației *serios?* pe care le-ar fi obținut de la un Kyle sau de la un Connor. La care Sophie ar fi trebuit să răspundă nu, nu chiar, era o glumă, iar conversația avea să se fâsâie.

Russell, în schimb, dădea din cap, lovindu-și bărbia cu gesturi exagerate de profesionist.

— Cred că acelea reprezintă un ritual de împerechere.

— Ritual de împerechere?

— Da. Vezi tu, bărbatul se aprinde ca să atragă atenția femeii, de aici decurgând procrearea.

— Ca licuricii? întrebă Sophie.

— Sau ca peștele pescar, răspunse Russell.

— Să te întreb ceva: se împerechează puloverele sau oamenii care le poartă? zise Sophie.

Când Russell zâmbi, nu mai era deloc profesionist.

— N-aș putea să-ți spun, Sophie, zise el. Dar ambele perspective mă sperie al naibii de tare.

Sophie izbucni în râs. Nu era un râs fals, nici unul politic, era râsul ei real, ușor sforăit la sfârșit. Trecuse ceva timp.

— Nu ți s-ar mai părea la fel de amuzant dacă ai ști tot ritualul, o avertiză Russell, ținând o mână peste gură, conspirativ.

— Aproape că îmi este frică să întreb.

Sophie își înclină ușor capul într-o parte, în semn că este pregătită să asculte. Flirta puțin, alt lucru pe care nu-l mai făcuse de ceva vreme.

— „Rudolf, renul cu nasul roșu” este ca un declanșator automat. Cum îl aud, cum toate puloverele... Dădea din cap. Crede-mă. Nu vrei să vezi.

— De ce? E ca o orgie a puloverelor?

— Gândește-te puțin. Nasul care se aprinde al lui Rudolf, roșu, pulsând, este un simbol pentru...

— Am înțeles, îl întrerupse Sophie, înlăturând imaginea din mintea ei cu mâna; dar râdea în continuare. Te-a preocupat mult acest lucru.

— Terifiant, nu-i așa?

Sophie nu era sigură dacă el se referea la cât timp se gândise la acest lucru sau la tabloul creat de orgia organizată de acei oameni drăguți, curăței, care cântau colinde. Dar când, câteva momente mai târziu, colindătorii începuseră să cânte primele fraze muzicale, „Rudolf, renul cu nasul roșu, avea un nas atât de lucios”, Sophie și Russell se uitară unul la celălalt și, ca printr-un acord comun, își luară zborul de acolo.

Problema era că nu aveai unde să mergi. Campusul era rustic, înconjurat de ferme și de terenuri împădurite. Există o zonă comercială mică, dar magazinele se închideau devreme, chiar și în timpul școlii.

Stăteau în fața asociației studenților, care era deschisă, dar dacă ar fi intrat era ca și cum s-ar fi recunoscut învinși și, după ultimele luni, poate chiar ultimele minute, Sophie nu ar fi putut îndura așa ceva.

Dar Russell spuse:

— Am parcat chiar aici.

Scoase la iveală o cheie cu telecomandă, și o mașină cu plăcuțe de Texas piui și își aprinse luminile.

— Nu îmi voi găsi sfârșitul pe fundul vreunei cariere de calcar, nu-i așa? întrebă Sophie, mai mult ca formalitate, doar ca să demonstreze că ea, o tîpă dură din New York, nu se urca la el în mașină ca o naivă.

Apoi însă își făcu griji să nu fie înțeleasă greșit, pentru că el era negru. După care se dojeni aspru pentru că făcuse o obsesie din asta.

Zora era de culoare. Nu se purta niciodată așa când era în preajma ei. Și totuși, Zora nu era tip.

Totuși, el zâmbi doar și își desfăcu primii nasturi de la haină ca să i se vadă puloverul de dedesubt.

— Nu e niciun Rudolf, nu sunt nici beculețe. Ești în siguranță.

Odată ajunși în mașină, Russell porni motorul și începu să conducă. Părea să aibă o destinație în minte, ceea ce era o schimbare bine-venită. Cele câteva ieșiri cu tipi Kyle sau Connor fuseseră întâlniri în grup unde toată lumea nu mai contenea cu *Ce vrei să faci? Nu știu; tu ce vrei să faci?* ce o făcură pe Sophie să nu mai vrea să facă nimic.

Mașina era de lux, piele în interior și miros de mașină nouă.

— Frumoasă mașină, observă ea.

— Mersi, zise el, *e la mâna a doua*.

— Serios? Ce am eu de *la mâna a doua* sunt mai degrabă chestii de genul geacă de iarnă. Și iahturi. Toată lumea îmi dă iahturile de care vor să se lepede. O pacoste, de-a dreptul.

Russell râse.

— Da, nici mie nu-mi place când se întâmplă.

Pe bord erau butoane pentru încălzirea în scaune. Lui Sophie îi plăcea la nebunie încălzirea în scaune. Îi plăcea la nebunie orice o făcea să îi fie cald. Fusese luată prin surprindere de cât de frig era pe acolo, o răceală ce nu-i mai ieșea din oase. Stătea și câte douăzeci de minute sub duș și tot nu se încălzea. Îi lipsea cada ei de acasă.

— Putem da drumul la încălzirea în scaune? întrebă Sophie.

— Putem da drumul la ce vrei tu, spuse Russell, ceea ce făcu să fie redundantă nevoia pentru scaune încălzite.

Russell apăsă pe buton, iar Sophie se simți încălzită cum nu mai fusese de când se lăsase prima zi de iarnă, ca după ora exactă, cu o zi înainte de Halloween.

— Ce zici de niște muzică? întrebă el.

— Sigur, răspunse ea.

Deschise radioul.

— Tu ești la butoane.

Sophie căută un iPhone, o stație, ceva. Russell o privi cu coada ochiului și spuse:

— E cu comandă vocală. Doar rostește titlul cântecului.

— Ooo, magic! se entuziasmă Sophie.

Mai puțin însă atunci când își dădu seama că nu se putea bucura de plăcerea să caute prin colecția lui Russell ca să vadă ce are.

Sophie avea gusturile muzicale ale unei femei de cincizeci de ani, cu alte cuvinte, ale mamei ei. Dar asta era jenant. Ce plăcea oare oamenilor obișnuiți? Zorei îi plăcea genul indie folk, care pe Sophie o adormea. Poate Kanye. Părea prea încrezută? Lorde? Nu plăcea tuturor Lorde?

— Nu e un test, spuse Russell. Spune-i doar melodia preferată.

— *You Cant Always Get What You Want*, spuse Sophie pe nerăsuflăte.

Încercă să explice că era vorba despre Rolling Stones, însă Russell ceruse deja mașinii să pună să cânte piesa cu numărul nouă de pe *Let It Bleed*. Câteva secunde mai târziu, vocile corului (care suna mult mai bine decât cel din seara aceea de la concert, se gândi Sophie) răsunară în mașină, urmată de vocea minunat de rușinată a lui Mick Jagger.

Mergeau cu mașina lăsând vocea lui Mick Jagger să-i învăluie în timp ce cutreierau drumurile întunecate. Lui Sophie îi plăcea cântecul foarte mult și șoptea cuvintele, dar încercă să nu cedeze dorinței de a cânta în gura mare. Unul dintre momentele *Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?* avea legătură cu o interpretare necugetată a piesei *To Sir, With Love* la aparatul de karaoke din camera comună. „Poate că nu este o alegere bună, dacă nu ai ureche muzicală” spusese una dintre fete. Ea încercase să fie de ajutor, însă niciuna dintre prietenele lui Sophie din New York (câteva dintre ele chiar urmaseră cursurile școlii de arte interpretative) nu consideraseră indicat să comenteze astfel.

Sophie nu era sigură încotro se îndreptau. Totul era rural; nu făceau altceva decât să meargă cu mașina, dar nu era nicio problemă. Să meargă cu mașina și să-i asculte pe Stones era categoric cea mai grozavă întâlnire pe care o avusese acolo. (Nu că aceea ar fi fost o întâlnire. Era o întâlnire?)

După aproximativ douăzeci de minute, Russell ieși de pe autostradă. În mijlocul unei porțiuni de drum de altfel neaglomerate, se afla un restaurant rulotă, luminat ca un pom de Crăciun. Nu era un simplu restaurant rulotă, ci unul de modă veche, cu exterior din aluminiu. Arăta ca o rulotă uriașă Airstream.

— Ce este locul acesta? întrebă Sophie în timp ce roțile mașinii crăncăneau pietricelele din parcare.

Era ceva complet neașteptat, așa cum ai primi fără niciun motiv special un cadou frumos împachetat.

— În locul acesta, spuse Russell, se află cea mai bună plăcintă din tot statul.

— Dar de unde a apărut? se auzi Sophie întrebând.

Era echivalentul lui *Ce faci aici?* Dar singurele restaurante de acest fel la care fusese prin campus, făceau parte din lanțuri de restaurante, ca Applebee sau Fridays sau altele ca ele.

— Oz, spuse Russell.

Exact așa și părea să fie. Oz, ca și cum ar fi fost suflat în acel loc de o tornadă sau ca și cum era în Technicolor după ce totul în ultimele luni fusese alb-negru. Poate că atunci când oamenii o mai întrebau pe Sophie de unde era (pe acel ton fâțîș îngrijorat, dar totodată ușor bănuitor care sugera că indiferent de cum se numea acel loc, ei se bucurau că nu erau de acolo) ar trebui să nu mai spună Brooklyn (un oraș atât de mare), ci Oz.

Oz era ticsit. Găsiră un ultim separeu liber. O chelneriță în blugi și într-un tricou cu un Saint Bernard care avea pe cap o scufie de spiriduș le azvârli pe masă niște meniuri.

— Să-mă-pupați-la-subsuori fericite! fredonă ea cu o voce zgâriată de fum.

— Și ție, Lorraine, spuse Russell. Ce ai bun în seara aceasta?

— De ce mă întrebî întotdeauna asta?

— Îmi place cum vorbești despre plăcinte.

— Oh, încetează.

— În plus, am o invitată.

Lorraine îi aruncă o privire lui Sophie.

— Într-adevăr, așa e.

Își drese vocea.

— Avem niște specialități în seara aceasta: cremă de banane. Plăcinta cu unt de arahide a lui Reese, cartof dulce. Și cea cu cireșe e bună. Fructele sunt congelate, dar au fost culese de la nici doi kilometri de aici.

Russell o privi pe Sophie.

— Ei bine?

— Cu mere aveți? întrebă ea.

Lorraine se uită la Russell.

— Pe bune?

— Hei, n-am știut.

— Ce n-ai știut? întrebă Sophie, dar nu-i răspunse nimeni.

— Două cu mere atunci, spuse Lorraine. Le vrei *à la mode* sau cu brânză?

Sophie tresări. Plăcintă și brânză. De ce să nu punem și sos dacă tot suntem la capitolul acesta?

Russell observă reacția.

— Ai mâncat vreodată plăcintă de mere cu brânză?

Sophie dădu din cap.

— Dar știi că nu e bună?

— Mda, răspunse Sophie.

— Fără să guști măcar o dată?

— Ei bine, n-am gustat nici plăcintă cu măr și cu unghii tăiate de la picioare, dar sunt sigură de ce spun.

Russell zâmbi. Lorraine bătea cu pixul pe carnețel.

— Vom lua câte una din fiecare, îi spuse el lui Lorraine.

Se întoarse spre Sophie.

— S-ar putea să fii tentată.

— Să nu fi chiar atât de sigur, spuse Sophie.

— Pariez, întotdeauna mi-a plăcut să risc.

O tachina, Sophie își dădu seama de asta, doar că nu era absolut sigură dacă era vorba despre plăcinta cu mere.

— Asta e tot? întrebă Lorraine.

— Aproape, spuse Russell.

O privi drept în ochi pe Sophie, ca și cum ar fi fost doi tovarăși. Cafea. Nu-i așa?

— Evident.

— Două cafele, te rog.

După ce plecă Lorraine, Sophie privi în jur. Era un amestec interesant de oameni: Fermieri din Carhartt, dar și oameni care se simțeau ca acasă într-un oraș, chiar dacă cel mai apropiat oraș se afla la peste o sută de kilometri. Cum aflaseră toți de locul acela?

— Locul acesta e pe Yelp? întrebă Sophie.

— Nici nu cred că are vreun nume, darămite listare pe Yelp.

— Cum l-ai găsit?

— Ciocănești de trei ori la al patrulea hambar roșu din stânga și cineva îți șoptește instrucțiunile de mers.

— Plin de mister, spuse Sophie.

— Mda, zise și Russell. Doar pentru copiii *cool*. Arată cu mâna spre un cuplu de bătrâni din spatele lor. Cei mai grozavi membri.

Ea râse. Nu că ar fi fost ea un membru inițiat, dar niciodată nu fusese mai puțin lipsită de importanță ca în ultimele luni.

— Mi-e dor de restaurante rulotă.

— Au restaurante rulotă în New York, zise Russell.

— Într-adevăr. Este unul la care întotdeauna merg cu mama pentru o cină cu susul în jos, ceea ce este....

— Mic dejun la cină, o întrerupse Russell. Sunt mare amator de cină cu susul în jos.

— Și eu. Stai, de unde știi că sunt din New York?

Russell nu răspunse. Nici nu lăsă zâmbetul său senzual să o facă.

— Aha. Înțeleg. Se vede de la o poștă. Pentru că sunt „așa de la capitală”.

— „De la capitală”?

— Asta îmi spun pe aici tot timpul. Doar că nu o spun ca o referire geografică. Este mai degrabă un comentariu universal valabil despre cât de ciudată cred ei că sunt. Urmărești filme străine și ești sarcastic, prin urmare ești de la capitală.

Russell se gândi preț de un minut.

— Mănânci mâncare condimentată, așadar ești de la capitală.

— Citești *New York Times* și nu pentru că ai de făcut o temă, categoric ești de la capitală.

— Asculți jazz, o-ho-ho, atât de la capitală.

— Te îmbraci în negru, categoric ești de la capitală.

— Ești negru, categoric ești de la capitală. Doar că acolo ți se spune urban.

Sophie râse.

— Câteodată eu cred că de la capitală e limbaj codificat pentru evreu, chiar dacă oamenii de aici nu-și dau seama deoarece nu au mai întâlnit vreun evreu.

— Serios?

Serios. Când Sophie ajunsese acolo pentru prima dată, fusese întrebată la ce biserică merge. Explicase că evreii merg la templu (nu că ea merge; în familia ei nu erau genul acela de evrei). Nu-i venea să creadă că oamenii nu știau asta, dar mulți chiar nu știau. Mama ei îi împachetă o menoră mică pe care să o aibă de Hanuca, însă rămăsese îndesată în fundul dulapului. Sophie nu putea să suporte cât de multe explicații trebuia să dea pentru aprinderea lumânărilor.

Sophie se întrebă cât din aceste lucruri să-i spună lui Russell, dar el se uita acum la telefon, după care îi făcu semn lui Lorraine și pentru câteva clipe, Sophie se temu că mersese prea departe (întotdeauna mergea prea departe) și el cerea nota de plată. El însă o întrebă pe Lorraine dacă au cartofi răști.

— Din aceia în formă de turtiță, nu bucăți rotunde.

— Cei rotunzi sunt prăjiți. Cartofii răști sunt cei turtiță. Avem din amândouă felurile, spuse Lorraine, exasperată, deși Sophie începuse să suspecteze că îi plăcea să fie exasperată de Russell.

— Bine. Cartofii răști. Cu sos de mere și smântână. Russell o privi pe Sophie. Nu-i așa?

— Așa e, reuși Sophie să spună. Cu greu. Din cauza nodului care i se puse în gât. Cartofii răști, în principiu latkes, cu sos de mere și smântână? Asta era mâncare de Hanuca.

— De unde ai știut? întrebă după ce își reveni.

— O chestie genială. Am consultat un catalog. Are tot felul de informații.

— Poate datele, însă latkes sunt informații din interior. De unde ești cu adevărat?

Zâmbetul lui deveni ușor periculos.

— Sugerezi că un frate din Texas nu are cum să știe despre latkes?

— Sunt sigură că de fapt ar fi o violare a legilor din mai multe state, zise Sophie.

Russell râse.

— Probabil că ai dreptate. Am avut o iubită evreică.

Ei bine, atunci.

— Deci sunt evrei în Texas?

— Asta nu s-a întâmplat în Texas.

— Aha.

Acum că se gândea mai bine, nu vorbea ca și cum ar fi fost din Texas. Dar nici ea nu vorbea ca și cum ar fi din New York. Oamenii din campus fuseseră surprinși de asta. Presupuse că măcar accentul ei nu era de capitală.

— Așadar, de unde ești de fapt?

— De unde sunt de fapt? Nu sunt sigur că sunt de fapt de undeva.

— Acum încerci să te dai misterios.

— Și cum mă descurc?

— Ești James Bond. Dar până și el e de undeva.

Păru să se dezumfle puțin.

— Nu am locuit prea mult într-un loc ca să pot spune că sunt de acolo. Apoi făcu o listă cu locurile în care locuise: Dubai, Seul, Amman, Mexico City, iar în Statele Unite: Dakota de Nord, Colorado, și, de curând, Houston, Texas. Tata lucrează în industria petrolieră, adăugă Russell.

— Oh, am crezut...

Începu să spună Sophie ca și cum creierul său digerase totuși o informație care ar fi trebuit să fie evidentă. Russell era înstărit. De ce trebuise să creadă că el avea bursă când toate dovezile indicau contrariul?

— Ce ai crezut? Că sunt „de la capitală”? Apoi o privi în ochi și probabil ceva din expresia ei o dădu de gol.

— Oh, spuse el. Ai crezut că sunt un sportiv cu bursă.

Tonul vocii îi era încă amuzat, dar precaut. Versiunea lui de era doar o glumă.

— Îmi pare rău, zise ea.

Chiar îi părea. Mai mult decât atât. Era un pic devastată. Lui Sophie îi intrase cumva în cap că ea și tipul acela aveau ceva în comun. Optimismul care o urmări toată seara se zdrobi de un perete de cărămidă.

— N-ai ce-i face, zise Russell, însă expresia feței lui spunea altceva. Lasă-mă să ghicesc. Baschet.

Sophie pierduse firul conversației.

— Cum? întrebă ea. Ah, da bine, cred.

Russell făcu un zgomot, un fel de tuse. Sophie se trezi la realitate, uitându-se la el. Se aștepta la furie sau batjocură, însă era mai rău decât atât. Arăta ca un brad de Crăciun după ce i-ai stins luminile. Sophie intrase în rândul comentatorilor stupizi. Îl dezamăgise. O parte din ea voia să-i explice de ce crezuse așa ceva și cum de fapt nu crezuse, să-i povestească despre prietena ei de culoare, despre cum crescuse în Brooklyn și toate celelalte lucruri de bună credință din capitală (urban). Dar nu o făcu. Deoarece, cumva, și el o dezamăgise.

Exact când seara lăncezea mai spectaculos, Lorraine sosi cu toată mâncarea stivuită pe brațe. Plăcintă cu brânză. Plăcintă *à la mode*. Cartofi răsti cu sos de mere. Doar că în loc de smântână adusesese cremă de brânză de vaci. Normal, gândi Sophie.

Mâncarea se răcea pe masă, între ei. Sophie se simțea nefericită, mizerabil și, ca din senin, îngrozitor de copleșită de dorul de casă. Probabil că acesta era unul dintre cele mai groaznice momente *Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?* de până atunci.

Venise acolo ca să învețe, dar simțea că se prostește pe măsură ce treceau minutele. Un caz elocvent: ceea ce tocmai se întâmplase. Nu se putea spune că nu era obișnuită cum să se poarte prin preajma

oamenilor bogați, tot felul de oameni bogați. Deși cartierul lor fusese doar cu pietriș și ieftin când mama ei luase apartamentul cu chirie fixă înainte ca Sophie să se nască, fusese inclus în recondiționarea urbană. Când Sophie avea zece ani, o familie cumpără o casă cu fațadă de gresie din vecini și i-au refăcut complet interiorul înainte să se mute acolo. Aveau o fată de vârsta lui Sophie, pe care o chema Ava, care deveni rapid una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Sophie. Peste ani, Ava se oferi să plătească pentru Sophie, pentru filme, pentru mâncarea din oraș, pentru excursiile din weekend. La început, aceste gesturi (subvenții de prietenie, le numea Ava) fuseseră drăguțe, dar ulterior au încetat să mai fie așa și începuseră să o facă pe Sophie cât se putea de conștientă de ceea ce îi lipsea. Începu să refuze aceste subvenții. Ava continua să i le ofere. Sophie începuse să o respingă din cauza aceasta. În clasa a zecea a avut loc o separare spectaculoasă. „Nu sunt unul dintre cazurile nevoiașelor!” strigase Sophie. Ofertele s-au oprit. Prietenia a murit în curând după aceea. Lui Sophie îi păru rău, dar niciodată nu a știut cum să îndrepte lucrurile.

Nu știa cum să îndrepte lucrurile nici acum, dar, cu mâncarea neatinsă pe masă, precum un reproș evident, știa că trebuie să o facă. Russell salvase deja prima parte a serii. Nu doar pentru că o făcuse să râdă și că o salvase de la o posibilă orgie a puloverelor, ci pentru că îi oferise orizontul în care putea să fie ea însăși. Nu realizase cât de mult îi lipsise acest lucru. Dintre toate lucrurile și persoanele care îi lipsiseră în ultima perioadă, era ciudat să se regăsească pe ea în fruntea listei.

Inspiră adânc și sparse tăcerea spunând:

— Ce voiam să spun mai înainte era că am crezut că și tu ești ca mine.

Se uită din nou la ea, ceea ce era ceva, însă era evident că nu înțelesese nimic pentru că era cam în ceață.

Așa că Sophie îi destăinuie ceea ce nu mai spusese nimănui de acolo, deși știa că nu avea de ce să îi fie rușine.

— Eu am bursă. Bănuiesc că am crezut, sperat, că dacă și tu ai bursă asta însemna că și tu erai ca mine.

Liniștea devenea tot mai apăsătoare. Sophie nu era sigură că salvase seara prin faptul că recunoscuse, însă îndreptase ceva în mintea ei. Dar apoi Russell spuse:

— Cine spune că nu sunt ca tine?

Împinse spre ea farfuria cu plăcinta cu brânză. Ea nu era sigură dacă acest lucru era o provocare sau dacă i se întindea o ramură de măslin. Oricum, luă furculița și, cu toate că plăcinta arăta cât se putea de neapetisant, brânza făcuse bășicuțe, luă o înghițitură mică, de probă.

Și. Oh. Doamne. Dumnezeuule.

Gustul pregnant și iute al brânzei cheddar scotea în evidență savoarea crustei și contrasta cu dulceața merelor. Apoi era colajul de consistențe diferite: cleioasă, fărâmicioasă, succulentă, toate calde.

Mai luă o înghițitură, de această dată mai mare. Russell o urmărea. Părea amuzat. Luă a treia înghițitură. De data aceasta el zâmbea. Acel zâmbet superior atotștiutor.

— Ce? întrebă Sophie.

— Mă gândeam că am câștigat pariul, spuse Russell.

Dovediră plăcinta din farfurie și aproape toți cartofii răsti. Până la urmă nu erau atât de răi cu brânză de vaci. Curând, nu mai rămăsese decât o bilă amărâtă de înghețată. Când sosi nota de plată, Sophie întinse mâna după poșetă. Russell dădu din cap.

— Mă gândeam să plătesc când credeam că ești bogată, așa că nu ar însemna acum să te tratez cu superioritate dacă împărțim nota?

Sophie începu să râdă.

— Stai puțin. Credeai că eu sunt bogată?

Russell ascuți o sprânceană și încercă să pară sfios.

— Așadar suntem chit?

— Nu țin eu socoteala, spuse Russell. Dar face ca lucrurile să devină interesante. Puse pe masă două bancnote de douăzeci.

— Îți mulțumesc, spuse Sophie. Pentru tot. Dar mai ales pentru latkes. Probabil vor fi singurele pe care le voi mânca anul acesta.

— De ce?

— Seara aceasta este ultima seară de Hanuca. Nu mai am ocazia.

— Nu te duci acasă de sărbători?

— Voi fi acasă de Crăciun și de Anul Nou, dar nu de Hanuca.

— De ce nu?

Sophie se opri, întrebându-se cum să răspundă la această întrebare.

— Două sute șaiszeci și șapte de dolari, spuse în cele din urmă.

Îi spuse că aceea era suma cu care scădea prețul biletelor dacă pleca acasă în următoarea săptămână. Sophie se certase cu mama ei pe tema aceasta, ceea ce era neobișnuit. Era obișnuită cu austeritatea. Întotdeauna fusese așa, doar că era necesar deoarece erau doar ele două și veniturile subțiri ale mamei sale. Dar și pentru că orice surplus mergea direct în fondul lui Sophie pentru facultate. Iarna trecută, exact când Sophie completa cererile pentru înscriere la facultate, Luba suferise un atac cerebral. A trăit apoi o perioadă de declin și nici Sophie nici mama ei nu au suportat ideea să o ducă la un azil (erau atât de sovietice). Când muri, cinci luni mai târziu, economiile pentru facultate ale lui Sophie erau deja istorie. Fusese acceptată de Universitatea din New York, dar brusc facultatea visurilor devenise exorbitantă, chiar și cu un ajutor financiar. Apoi U din B făcu o ofertă extrem de generoasă.

Mama ei nu reuși să îi plătească bilet de avion ca să meargă acasă de Ziua Recunoștinței. Acum, o altă amânare. Acestea erau primele sărbători fără Luba. Sophie se întrebă dacă nu cumva acesta era motivul amânării. Poate că mama ei voia să treacă peste sărbători anul acesta. Poate și Sophie dorea același lucru.

Gândindu-se la toate astea, Sophie începu să plângă. Of, pentru numele lui Dumnezeu! Asta cu siguranță se califica pentru un moment *Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?*

— S-a întâmplat ceva? întrebă Russell.

— Sărbătorile, răspuse Sophie, ștergându-se la nas. Nici măcar nu știu de ce plâng. Hanuca e deplorabilă. Cui îi pasă dacă nu o sărbătoresc?

Russell se uita la ea. Curios. Bland. Atotștiutor.

— Cine spune că nu o sărbătorești?

De când începuseră treaba asta de Hanuca, Sophie și Russell deciseră să o ducă până la capăt, aprinzând menora pe care ea o îngropase undeva prin dulap. Fusesse a Lubei. Ultima dată o folosiseră cu un an în urmă, înainte de atacul ei. Sărbătoarea picase foarte devreme, odată cu Ziua Recunoștinței, așa că organizaseră un adevărat festin: curcan, piept de vită, latkes, cartofi, iar pentru desert gogoși și plăcintă. Sophie nu-și îngădui să se gândească la aceste lucruri decât pentru o secundă. Să-și amintească aceste momente era ca și cum ar fi atins un vas fierbinte. O putea face doar pentru puțin timp înainte să se retragă.

Pe când se întorceau în campus, Sophie își aminti că deși avea o menoră, nu avea lumânări. Meraseră cu mașina la magazinul de la periferia orașului. Era gol, culoarele înguste, podelele vechi și roase. Russell o împingea pe Sophie într-un coș șubred în timp ce băiatul obosit, responsabil cu aprovizionarea îi privea plictisit. Sophie striga de bucurie. Concurs de coșuri de cumpărături. Cine s-ar fi gândit că a devenit o activitate atât de amuzantă pentru o întâlnire. (Deja era absolut sigură că era o întâlnire.)

Raionul de lumânări, deloc surprinzător, era jalnic. Un raft întreg de aromatizatoare electrice, un amestec bizar de lumânări aniversare (4 și 7 erau reprezentate disproporționat) și niște lumânări de urgență, în borcane de sticlă, pe care să le folosești în caz de pene de curent sau de alte catastrofe. Nimic ce s-ar fi putut potrivi măcar de departe la o menoră.

Russell își scoase telefonul, căutând magazine deschise la ora aceea. Dar Sophie întinsese deja mâna după lumânările pentru urgențe.

— Sărbătoarea aceasta este despre cât de ușor te adaptezi. Poporul meu este renumit pentru cum reușește să se descurce din rămășițe.

— Văd asta, spuse Russell. De câte ai nevoie?

— Nouă. Opt pentru nopțile de Hanuca, plus o lumânare cu care să le aprind pe celelalte. Dacă tot o facem cum trebuie.

Pe raft erau nouă lumânări pentru urgențe.

— Uau, exclamă Sophie. Parcă ar fi chiar miracolul de Hanuca.

Îi explică originile sărbătorii, cum uleiul din menoră care ar fi trebuit să ardă o singură noapte, arsesese opt.

— De fapt e un miracol mic, adăugă ea.

Russell o privi ridicând capul.

— Nu sunt sigur că există miracole mici.

Plecară cu mașina de la magazin înapoi spre campus. Din boxe se auzea din nou *Let It Bleed* și au pus din nou *You Cant Always Get What You Want*. De data aceasta cântă și Sophie, timid la început, apoi tot mai tare. Nici nu îi păsa dacă era fals.

Și iată-i înapoi în campus, după ce Russell parcă mașina și traversară curtea pătrată, îndreptându-se spre căminul lui Sophie. Acum era pustiu, nici urmă de orgia de reni de care scăpaseră. Parcă trecuse un milion de ani de atunci.

— De ce ai intrat în vorbă cu mine? Chiar a fost din cauza lui Ned Flanders?

— Parțial, răspunse Russell, lungind cuvântul în așa fel încât o făcu pe Sophie să-i ardă buza să mai zgândărească subiectul.

— Și cealaltă parte?

— Deci nu-ți amintești de mine?

Să-și amintească de el? Și-ar fi amintit de el dacă exista vreun motiv. Era sigură de asta. Doar că el se uita la ea de parcă aveau un trecut comun.

— Studiul poeziei.

Sophie nu fusese la acel curs decât o săptămână. Atât de mult îl urâse. Nici măcar nu era predat de un profesor, ci de o asistentă cu o pronunție nazală care insista pe o interpretare anume a poeziilor. Ea și Sophie se contraziseră pe o poezie a lui Yeats, *Bătrână când vei fi*. Încă unul dintre momentele *Ce naiba ai făcut, Sophie Roth?*, unul mare. Unul care o făcu să regrete faptul că venise aici.

— Mi-a părut rău că nu ți-am luat apărarea când ai avut acea... neînțelegere.

Neînțelegere? Mai degrabă un război al cuvintelor. Ea și asistenta dezbătuseră un vers din poezie.

„Și cum iubir-atâția o grație voioasă”, iar Sophie aproape că izbucnise în lacrimi. A trebuit să plece din sală înainte să se termine cursul. A doua zi renunțase la acele ore.

— Dacă te face să te simți mai bine, să știi că, după aceea, câțiva dintre noi au provocat-o, spuse Russell. „Poezia nu e matematică” a fost strigătul nostru de luptă.

Era ce îi spusese Sophie asistentei. Se simți înfiorată de un soi de ușurare retroactivă sau poate era răzbunare? Avusese oameni de partea ei. Susținători. Chiar dacă ea nu-i remarcase. Nu îl remarcase. Adevărul era că nu observase multe lucruri la școală. Ținea capul jos. Purta ochelari negri. Era o tactică de supraviețuire. Doar că acum se întreba dacă nu cumva fusese o tactică stupidă de supraviețuire, ca și cum ar fi purtat o vestă de salvare din plumb.

— Am întrebat de tine după ore. Am făcut rost de niște informații prețioase, cum că ești „de la capitală” și restul, spuse el tachinând-o cu un zâmbet. Dar niciodată nu te vedeam decât ca prin ceață. Mai puțin în seara aceasta... Nu eram sigur dacă să spun ceva. Păreai destul de fioroasă, nu prea dornică de companie.

Zâmbi din nou, dar diferit de data aceasta, mai puțin senzual, mai puțin timid și de o mie de ori mai sexy. Dar apoi l-ai pomenit pe Ned Flanders și a trebuit să zic ceva.

— Cum adică. Ned e cumva spiritul tău călăuzitor?

Râse din nou. Acel râs puternic, din tot sufletul.

— Am locuit cam peste tot, câteodată ne mutam în fiecare an. Dar oriunde am stat, Familia Simpson a fost o constantă. Era peste tot, câteodată era în engleză, altădată era dublat, nu conta. Era sursa mea de consolare.

— Pare trist după cum povestești, spuse Sophie. Mie mi se pare grozav să locuiești în atâtea locuri.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna cum par.

Privirea pe care o schimbară în momentul acela între ei era ca o hartă a istoriei pe care începuseră să o scrie în seara aceea.

— Și, cum a fost de fapt? întrebă Sophie.

— Ai văzut vreodată filmul *Rătăciți printre cuvinte*?

Sophie încuviință. Îi plăcuse la nebunie acel film.

— Exact așa a fost, încontinuu, fără oprire. Dar de o mie de ori mai intens, deoarece sunt negru și am fost în locuri în care nu erau negri. În Coreea îmi spuneau Obama. Oftă. Înainte de administrația Obama eram Michael Jordan.

— De aceea ai venit aici la școală? întrebă Sophie. Deoarece știai la ce să te aștepti?

Russell o privi lung înainte să răspundă.

— Da. Și de asta. În plus am vrut să-i enervez pe ai mei. Ei au crezut că-mi doream la nebunie să vin aici, pe când eu aveam de gând să le demonstrez ceva. Ceva de genul, cam așa mi-a mers de când mă știu și acum vreau din plin.

Râse, de data aceasta cu mai multă amărăciune.

— Singura problemă ar fi că ei nu au înțeles asta și chiar dacă au făcut-o, faptul că eu sunt aici nu îi pedepsește pe ei de fapt. Pe lângă taxele de școlarizare imense. Își aruncă mâinile în sus. Ei bine, măcar au un program bun de jurnalism.

— Și unul excelent de științe umaniste, adăugă Sophie.

— Și fete frumoase de la capitală care vorbesc singure despre Ned Flanders.

— Așa este. Am citit despre ele în catalogul de prezentare, spuse Sophie, puțin tulburată de comentariul cu „frumoase”.

Și de faptul că ajunseseră la căminul ei.

— Una dintre ele sunt chiar eu.

Russell o luă de mână.

— Ești gata să începem Hanuca?

— Okily dokily, zise Sophie.

Apartamentul era liber. Kaitlynn, Madison și Cheryl plecaseră deja acasă de sărbători, deși împânziseră camera cu bună dispoziția de sezon. Singură cu Russell în cameră, Sophie se trezi că îi tremură

genunchii de emoție așa că începu să turuie mai ceva ca luminițele decorative ale lui Madison, pa-ba-bam.

— Și iată bradul nostru de plastic, țesut cu darurile tradiționale: popcorn și bastonașe de zahăr ars. Vei observa beteală peste tot, nu știu exact ce simbolizează, iar balonul Moș Crăciun este făcut din folie reflectorizantă Mylar, vintage. Iar dacă tragi adânc aer în piept, vei simți o boare din potpuriul cu miros de pin. Bine ai venit în locul unde Crăciunul a vomat.

Încercă să păstreze tonul în nota glumelor cu puloverele cu Rudolf. Fără succes însă și poate că asta era o dovadă a faptului că relația lor evoluase foarte mult în seara aceea.

— Arată-mi unde stai tu, o rugă blând.

Partea lui Sophie de apartament semăna cu chestia aceea din Sesame Street. Niciunul din aceste lucruri nu seamănă cu altul. Fără afișe sau cartoane cu colaje ale prieteniei. Pe raft avea o fotografie cu Zora, alta, veche, cu Luba, strălucitoare și puțin răutăcioasă și încă o fotografie cu ea și cu mama ei într-o gondolă în Veneția. Se plimbaseră cu același gondolier de câteva ori, iar acesta prinsese gustul să îi spună Sophia și să-i cânte în italiană.

Russell se uită la fotografie.

— A fost făcută când mama a fost la *Bienala de la Veneția*, o expoziție extrem de importantă, explică Sophie.

Când era mică nu fuseseră puține zilele în care își dorise ca mama ei să fi fost avocat, bancher sau producător, meserii pe care le aveau părinții câtorva prieteni. Dar când mama ei fusese invitată să expună la renumita Bienală și Luba își vânduse un inel pentru ca Sophie să poată merge și ea, fusese atât de mândră de mama ei, artist plastic. Era fericită că ea rămăsese fidelă convingerilor sale. Nu stricase nici faptul că excursia fusese de-a dreptul magică: călătoriile cu gondola, micile zig-zaguri ale canalelor și aleilor, galeriile de artă ticsite, dar mai mult decât atât sentimentul unui oarecare portal spre infinite posibilități. Nu mai simțise acest lucru de mult timp. La fel simțea și în seara aceea.

— Ce fel de artist e mama ta? întrebă Russell.

— Sculptor. Deși nu cel tradițional din lut și marmură. Lucrează în forme abstracte.

Se întinse spre raftul de sus și luă de acolo un cub mic, doar fire încâlcite și cioburi de sticlă.

— Majoritatea muncii ei este la o scară mult mai mare, explică Sophie. De exemplu, o singură piesă ar putea umple camera aceasta. Dar, vai, colega mea de cameră, Cheryl, a spus că are nevoie de un pat pe care să doarmă și că nu putem pune o lucrare aici.

Pentru o clipă își închipui expresia disperată de pe fața lui Cheryl în cazul în care chiar ar fi adus cu ea una dintre construcțiile ciudate ale mamei sale. Apoi însă își aminti că Cheryl păruse să admire acea piesă mai mică făcută de mama ei. O ținuse mult timp în mână când o văzuse pentru prima dată, la fel de mult cât o ținea Russell acum. „Mama ta face sculpturi” spusese ea. „Mama mea organizează vânzări de prăjituri.” Sophie înțelese asta ca pe un alt comentariu voalat referitor la faptul că venea din capitală, că era diferită, însă doar acum își punea problema dacă nu cumva îi scăpase faptul că fusese o remarcă sarcastică și nostimă, marca lui Cheryl.

Russell întorcea piesa pe toate părțile uitându-se cum se juca lumina printre unghiurile de sticlă.

— Bunica mea obișnuia să facă lucruri asemănătoare... nu sunt sigur că le-aș numi chiar sculpturi din lemn și din iarbă de mare. Pe Saint Vincent. Ai auzit de ea?

— E o insulă în Caraibe, nu-i așa? zise Sophie.

— Da. De acolo e mama. A venit în State la facultate, l-a întâlnit pe tata și nu s-a mai întors niciodată. Obișnuiam să merg să-mi petrec vacanțele de vară pe insulă, cu bunica. Într-o căsuță mică, zurgăvită în culorile insulei, spunea bunica, unde întotdeauna era plin de veri care alergau peste tot. Erau și capre și găini.

Amintirile îi aduseră lui Russell un zâmbet pe buze. Sophie zâmbi și ea împreună cu el.

— Apoi tata a început să mă trimită vara în tot felul de tabere: tabără de tenis, de vâslit, tabără de golf. Mai mergem pe Saint Vincent doar în vacanță acum, de Crăciun. În ultimii ani, am stat

într-o stațiune modernă, ca turiștii. Și oamenii ne tratează diferit. Ca pe turiști. Poporul meu. Puse jos sculptura cu o expresie melancolică și plină de dor. Mai puțin bunica.

Sophie închise ochii. Și-o putea imagina pe bunica lui, o față cu o structură frumoasă, mâini puternice după ani de muncă, un fel de-a fi sever, care masca o dragoste feroce și profundă. După un timp, imaginea bunicii lui se confundă cu cea a Lubei, pe care și-o închipui într-un episod de anul trecut, cu mătura în mână, lovind alarma de fum care o luase razna de la atâta prăjit de latkes. În loc să respingă această amintire o lăsă să o copleșească. Constată cu surprindere că nu o ardea. Putea să o păstreze. Apoi deschise ochii.

— Bunica ta mai trăiește? întrebă ea.

— Da. Russell zâmbi.

— Ai de gând să te duci în vizită?

Dintr-odată devenise foarte important pentru ea ca el să o facă.

— Plec cu avionul duminică. Abia aștept.

Se opri.

— Dar mi-e și groază. Știi? Sărbătorile.

— Va fi bine, îi spuse, însă vorbele se întoarseră ca un ecou în sufletul ei. Va fi bine.

Asta îi spuneau oamenii tot timpul. După ce murise Luba. Va fi bine; timpul vindecă. După ce începu facultatea. Va fi bine; să pleci de acasă este o adaptare. Sophie nu crezuse. Nu poți să îndrești o pierdere. Nu poți să refaci o greșală.

Acum se întreba dacă o grădină de amintiri nu ar crește peste golul lăsat de moartea Lubei. Și dacă nu cumva facultatea era ca prima bălăceală din fiecare vară, indiferent cu câtă nerăbdare o aștepta Sophie, tot trebuia să se acomodeze cu apa rece. Poate că indiferent unde ar fi mers Sophie anul acela, s-ar fi simțit tot ca într-un Bumalnaibiville.

Fiindcă acest Bumalnaibiville avea restaurante rulotă coborâte din Oz. Pentru că avea oameni de nădejde care-i țineau spatele în timpul orelor de poezie. Aveau oameni ca Cheryl care, dacă stătea să se gândească era și ea ca de capitală de sarcastică. Și avea tipi ca Russell.

Dacă greșeala ei nu fusese că venise aici, ci că fusese oarbă la toate aceste lucruri?

Ce naiba ai făcut, Sophie Roth? se gândi ea pentru a nu știu câta oară. Acum totul părea diferit. Dacă făcuse vreo greșală, avea timp să o repare. Mai mult decât atât, abia aștepta să o repare.

Scoaseră din priză toate luminile de Crăciun și așezară lumânările pe podea într-o vagă formă de menora. Sophie găsi menora Lubei și o scoase și pe aceea. Aprinseră lumânările. De unde era întuneric, acum strălucea cald puțină lumină.

— În mod normal se spune o rugăciune în ebraică, spuse Sophie. Dar presupun că în seara aceasta facem o sărbătoare a noastră, așa-i? Așa că îmi voi oferi recunoștința concertului stupid din seara aceasta.

— Bine atunci, zise Russell. Eu o ofer pe a mea puloverelor cu reni. Sophie chicoti.

— Și mașinilor cu încălzire în scaune.

— Și fundurilor încălzite de încălzitoarele din scaune de mașină.

— Cartofilor răști, spuse Sophie.

— Nu uita plăcinta.

— Plăcinta cu brânză.

Russell o trase la el în poală. Era înalt și putea să stea la el în brațe cu picioarele încrucișate sub ea.

— Și pentru potrivirile perfecte, murmură el.

— Și potrivirile imperfecte, spuse Sophie.

Sophie întinse mâna ca să-i atingă buzele, iar el îi luă degetele și i le sărută unul câte unul: degetul mare, arătătorul, mijlociul, inelarul și degetul cel mic, și înapoi.

— Și lui Ned Flanders, zise Russell.

— Oh, da, de o mie de ori lui Ned Flanders. Ar trebui să-i dedicăm întreaga sărbătoare, spuse Sophie.

Russell îi ridică părul și o sărută pe ceafă. Ea se cutremură.

— Și celor de la Rolling Stones, murmură el.

În acel moment nici măcar Mick Jagger nu putea avea o voce mai sexy.

— Și faptului că nu întotdeauna obții ceea ce vrei, zise Sophie.

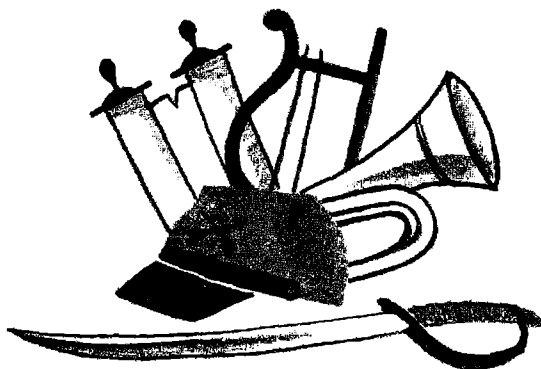
— Dar câteodată obții ceea ce ai nevoie.

Și ea îi sărută buzele atunci. Aveau gust de măr și de brânză, de revelația faptului că nu și-ar fi imaginat ca două lucruri să se potrivească atât de bine. Mai simți gustul de înghețată topită, de scuturile de apărare topite, ea topindu-se în Russell.

Îl sărută fără să știe dacă sărutul va dura un minut, o oră sau toată noaptea. Îl sărută fără să știe ce avea să se întâmple semestrul următor, anul următor. În acel moment, nimic din toate astea nu aveau importanță. Sărutul avea. Nu doar sărutul, ci și ceea ce spunea acel sărut. Ceea ce descătușa. Ceea ce descătușaseră ei.

Mâine avea să fie altfel. Sophie înțelesese asta.

Într-adevăr nu existau miracole minore.

GĂLEȚI DE BERE ȘI PRUNCUL IISUS

MYRA McENTIRE

Toată nebunia se dezlănțui în momentul în care am dat foc bisericii.

Să fiu bine înțeles, nu am aprins niciun chibrit și nu era chiar biserica, ci hambarul de lângă ea. Acela pe care îl folosește Biserica Metodistă de pe Strada Principală ca să depoziteze echipamentul pentru ceremonia anuală de Crăciun. Mă rog, hambarul pe care-l folosea.

Scrieți asta pe lista cu lucrurile pe care trebuie să le știți: combinația de betea cu aripi de amorași și cu fân din iesle arde ca marijuana la un concert cu Miley Cyrus.

Reputația mea îndoielnică a fost demonstrată încă din clasa întâi. Atunci am mânjit iepurele clasei cu lipici și cu un strat consistent de sclipici și i-am dat drumul pe coridor. Se pare că profesorii au impresia că sclipiciul este herpesul genital al lumii artei și meșteșugurilor, este imposibil de stăpânit sau de exterminat. Hippity Hop a fost trimis la o grădină zoologică unde copiii pot mângâia animalele, iar eu

am fost trimis în biroul directorului. Prea târziu însă. Apucasem deja să mă distrez de pe urma creativității puse în slujba unui lucru folositor. Fusesem dat pe spate.

Eram cel care-i învăța pe ceilalți să arunce cu ouă în case și cu hârtie igienică prin curți sau să lipească cu clei cutiile poștale. Cu cât mă făceam mai mare, cu atât mai elaborate erau și trăsăturile mele. În gimnaziu am umplut dispenserul cu granule de polistiren. Anul trecut, în clasa a zecea, am decorat bradul de Crăciun al orașului cu chiloți tanga neon.

Lista mea de realizări este chiar impresionantă, dacă ar fi să recunosc.

Eșecurile nu sunt decât în număr de unu. Dacă aș putea justifica aruncând vina pe cineva, atunci ar fi vorba despre Shelby Baron. Apropo, Shelby este un băiat și, înainte ca eu să fiu dat afară din echipa sportivă, era coordonatorul de joc principal, de primă linie. Eu eram de linia a treia. Bine, a cincea. La baschet era pivot, iar eu curățam Gatorade-ul vărsat în spatele băncilor. Toate astea, plus că se întâlnea cu Gracie Robinson. Întotdeauna fusese mai bun ca mine, deci, din acest motiv nu îmi place de el.

În ziua incidentului, se întâmplă ca Shelby să își parcheze Mini Cooper-ul (pe bune acum, un tip pe care să îl cheme Shelby și să aibă un Mini Cooper) sub un copac care adăpostea un stol de porumbei. Eu aveam în rucsac un pachet de artificii. Era ocazia ce nu se putea rata, eu am prevăzut rezultatul posibil și trebuia să văd ce avea să iasă.

Ieși o groază de găinaț.

Și, datorită unei scânteii năbădăioase, am dat foc la biserică.

Pentru prima dată în viața mea dădusem cu adevărat de belea. Acea care are legătură cu sistemul juvenil. Dar apoi se întâmplă ceva și mai surprinzător, pastorul de la Biserica Metodistă de pe Strada Principală interveni și făcu o înțelegere cu autoritățile. Mi se dădea posibilitatea să aleg. Dacă eram de acord să renunț la vacanța mea de Crăciun și să ajut biserica să reinițieze spectacolul de sezon, incidentul avea să fie spălat din cazierul meu.

Pentru patruzeci de ore în serviciul comunității.

Tunsesem iarba de pe un catralion de gazoane ca să strâng bani pentru excursia în Miami din vacanța de iarnă. Dacă acceptam oferta, trebuia să o anulez. Adio plaje. Adio viață de noapte. Adio bikini. Cea mai frustrantă parte era că nu mai aveam cum să scap să fac Crăciunul cu familia.

Amândoi.

Dar alternativa era o posibilă eliberare condiționată, dacă nu chiar mai rău.

Cu notele pe care le aveam puteam intra la cele mai bune facultăți, însă mult prea mulți consilieri școlari erau îngrijorați de reputația mea, iar eu eram îngrijorat că nu aveam să primesc vreo scrisoare de recomandare. Să dai foc la o biserică este o informație care circulă. Facultatea m-ar scoate din orașul acesta. M-ar duce departe de casă. Departe de reputația mea. Judecătorul spuse că aveam de ales, însă mie nu mi se părea să fie chiar așa.

Se apropia spectacolul de Crăciun.

Nu mă puteam abține să nu mă holbez la burta de gravidă a lui Gracie Robinson. Ei, nu chiar a ei, ca să fim exacti. A Mariei, mama lui Iisus.

Gracie e brunetă, are niște ochi albaștri, nevinovați și pielea ca untul. Nu e galbenă. Sunt sigur că dacă vreodată voi avea ocazia să îi ating pielea voi vedea că este moale. Nu că aveam de gând să o ating sau așa ceva. Tatăl ei era pastorul Metodiștilor de pe Strada Principală, același pastor care era motivul prezenței mele acolo, la Rebel Yell, cu două zile înainte de Crăciun.

Rebel Yell era un teatru club și restaurant unde mâncai pui prăjit și beai bere din găleți alimentare. Oferea spectacole de rodeo, completate de clovni, farse, cascadorii, dar și de numere muzicale strașnice. Tema aducea în arenă față în față unioniștii cu confederații. Clienții regulați își alegeau favoritul și își sprijineau echipa cu aplauze și încurajări, în esență reducând Războiul Civil la un meci de fotbal. Nu puteam să sufăr generalizările care se făceau despre sud, dar Rebel Yell mă făcea să-mi fie rușine că veneam din Tennessee.

Deși biserica nu ar fi împărțit un loc pentru spectacol cu acești vântură-lume, dacă nu aş fi distrus eu hambarul de la bun început.

Încă douăzeci și nouă de ore. Trei numere de spectacol de executat. Premiera, în seara aceasta și încă două spectacole mâine-seară, în Ajun de Crăciun. Încă unsprezece ore și nu va mai trebui să car lemne, să zugrăvesc decoruri să mă cațăr pe podiumuri ca să înlocuiesc becuri arse. Cortina avea să se ridice în curând.

Cu toate acestea am găsit cumva timp să-mi și fac de lucru ca să stau mai mult prin preajma lui Gracie. Întotdeauna se purtase frumos cu mine, deosebit de frumos, dar nu acel comportament frumos care te face să te întrebi cât la sută este milă. De când am început serviciul în folosul comunității, o văzusem de exact șapte ori. Nu că le-aș fi numărat. Am prins-o că se uita la mine, mult, dar asta se întâmpla când eu mă uitam deja la ea sau iubitul ei era prin preajmă, așa că încercam să nu fac o obsesie din asta.

Acum iubitul ei nu era prin preajmă.

Când se așezase lângă mine pe un balot de fân, mintea mi se goli pur și simplu. Cred că este mai bine să nu spui nimic decât să spui o idiotenie, așa că am așteptat să înceapă ea conversația.

Am așteptat.

Și am așteptat.

Mă frăsuiam fără să mă pot opri și mă uitam cu coada ochiului la burta ei de cinci minute, când ea întinse mâna și scoase de sub haina lungă, scămoșată, de culoare mov o bucată de spumă de poliuretan, mare cât un pepene pe care mi-o dădu mie.

— Te rog, spuse ea. Inspectează-mi pânțele.

— E... drăguț. Ca de pluș.

Am strâns-o o dată bine între degete și apoi i-am dat-o înapoi. Nu eram în pasa de discuții politicoase despre pânțe false. Nici măcar nu-mi venea să cred că pronunțase cuvântul pânțe.

— Mulțumită ție am primit recuzită modernizată și acum am burtă de spumă gel cu memorie. Abia aștept să-mi văd restul costumului.

Își netezi frumos reverele de la halatul de baie. Presupunând că va fi gata la timp.

Am aruncat o privire în spatele nostru. Mamele și tații munceau de zor și făceau ultimele retușuri la costumele care le înlocuiau pe cele pe care eu le transformasem în cenușă. Din câte am putut să-mi dau seama cu veșmintele și aurele nu era chiar atât de dificil, în schimb aripile de îngerii erau o adevărată pacoste. Probabil din cauza sclipiciului, dar nu mi-am pus pe tavă analogia cu herpesul. Bănuieți voi. Biserică.

— Îmi pare rău.

Mă holbam la o grămadă de materiale textile care era mai mare decât mine. Ultima săptămână fusese de-a dreptul iluminatoare. Biserica Metodistă de pe Strada Principală prezenta piesa Nașterii Domnului de douăzeci de ani, iar eu distrusesem acest lucru într-un minut.

— Aștept încă să mă trăsnească.

— Nu te mai uita atâta în urmă. Nu am spus asta ca să te fac să te simți prost.

Gracie îmi atinse genunchiul pentru o fracțiune de secundă înainte să-și retragă mâna și să o ascundă în buzunarul de la halat.

— Dacă tata te-a iertat atunci a făcut-o și Dumnezeu, cu siguranță.

Mă holbam la genunchi.

— Dacă Dumnezeu și cu mine am începe să vorbim despre iertare ar trebui să stau în confesional pentru tot restul vieții mele.

Ea zâmbi.

— Metodiștii nu au confesional.

— Tatăl tău m-a ajutat să nu intru în pușcărie. În pușcărie. De Crăciun.

Totul era atât de ciudat. Atât de ciudat.

— Asta e bine, nu? Nu cred că Moșul face vizite la mititica.

Ar fi trebuit să fie furioasă pe mine. Înțelegerea ei mă făcu să par la fel de neputincios ca un vice-președinte.

Gracie Robinson era pur și simplu drăguță.

Reputația ei era complet diferită de a mea. În școala generală fusese căpitanul patrulei de circulație, în gimnaziu a fost reprezentantul consiliului elevilor și, acum, regina balului. În prezent era unul dintre posibili șefi de promoție. Avea la ea întotdeauna un creion în plus și acesta era întotdeauna ascuțit. Fetele ca ea și băieții ca mine nu se prea amestecau decât dacă era la mijloc o hotărâre judecătorească în curs de rezolvare.

— Ce păcat că nu am putut repara hambarul la timp, spuse ea. Am încercat.

Un jungھی provocat de vină, undeva sub coasta stângă. Poate aș putea să strecor în pedeapsă și o autoflagelare în public. Mă îndoiam că ar fi avut vreun succes. Am făcut un semn către steagul rebelilor și tunul mic, impinse într-un colț.

— Cum ați ajuns mai exact în... locul acesta?

Nu am spus Rebel Yell pentru că nu aș fi putut fără să tresar dacă făceam referire la Războiul-Civil-ca-distrație.

Gracie își țuguie buzele.

— Am ajuns aici datorită lui Richard Baron.

Tatăl lui Shelby.

— El are franciza, spuse ea, fără ca privirile să ni se întâlnească.

Într-adevăr. Bineînțeles că o avea. Îi cumpăraseră fiului său un Mini Cooper. Evident, judecata clară părea să fie la mare înălțime în arborele acelei familii.

Ea continuă.

— Când ne-am dat seama că nu aveam cum să facem să fie totul gata la timp, el s-a oferit să împartă localul cu noi în săptămâna spectacolului. Este singurul loc din zonă suficient de mare.

— Asta așa e.

Scaunele erau așezate ca pe stadion și în mijloc era o arenă uriașă cu pământ pe jos.

— Chiar și așa, ne-a fost greu să ne demarcăm teritoriile. Dădu din cap. Presupun însă că știi despre asta.

Parametrii serviciului meu în folosul comunității atinseseră toate variantele. Făcusem de toate, de la să ajut biserica să mute decorurile

rămase, cele pe care nu le făcusem scrum, la mașinist pentru actuala producție. Ca să punem în ordine ce aparține și cui a fost nevoie să iau la mână toate lucrurile dintr-un amestec eclectic de obiecte istorice confederate, pergamente uriașe și lucruri de-ale ciobanilor. Încă nu știu sigur dacă trompetele aparțineau gorniștilor din Războiul Civil sau oastei cerești a îngerilor.

— Sunt surprins că tatăl tău nu a anulat spectacolul, am spus.

— Ar fi fost mult mai ușor, dar în acest an este a douăzecea ediție a spectacolului. Atâția oameni îl așteptau cu nerăbdare, încât tati nu a putut să-l refuze pe domnul Baron, mai ales după ce s-a oferit să plătească pentru toate materialele noi de care aveam nevoie.

Încă o bijuterie în coroana familiei Baron.

— De ce s-a oferit?

— Shelby îl joacă pe Joseph.

— Exact.

Exact în acel moment, tatăl lui Gracie sosi într-un suflet în mijlocul scenei, ținând în mână o plăcuță de scris și o cană imensă de cafea. Părea prea tânăr să conducă o congregație de cinci sute de membri. Avea o față ca de băiețel. Gracie îi moștenise părul, dar nu și ochii. Aceștia păreau mai maturi decât ai tuturor celorlalți.

Făcu din mână ca să atragă atenția celor care aranjau scena.

— Îmi pare rău, dar calul, când va fi înlocuit de măgar, va trebui să meargă în partea stângă, în spatele Magilor, după ce aceștia se apropie de Familia Sfântă. Poți să muți balotul acesta ca să fie mai ușor? Măgarii nu sar.

Ca adept, cum mă știți, al prezicerii efectelor, trebuia să pun întrebarea evidentă.

— Ce se întâmplă dacă acel cal face treaba mare?

Ca la un semn, calul a ridicat coada și făcu treaba esențială de seară.

— Uau! exclamă Gracie.

Cafeaua pastorului Robinson se vărsă pe jos în timp ce își puse la subraț plăcuța de scris. Așteptam furia, așteptam să strige la cineva să strângă mizeria, să arunce cu plăcuța de scris sau să-și trântască pe

jos cana de cafea. Nu-l văzusem niciodată să dea frâu liber furiei, dar așa ceva s-ar fi întâmplat dacă cineva îl trăgea pe sfoară pe tatăl meu când își făcea afacerile.

Am auzit reacția pastorului Robinson înainte să o văd. Nu o înregistrasem fiindcă părea illogică, cel puțin pentru mine. Când își ridică fața, aceasta era plină de lacrimi.

Calul făcuse dîtamaî balega în mijlocul sălii sale de repetiții și omul murea de răs.

— La asta nu m-am așteptat, am spus eu.

Umorul nu era o emoție caracteristică la mine acasă, nici măcar atunci când tata mai locuia cu noi.

— E amuzant, așa că râde. Oamenii fac asta, știi?

Vorbea ca și cum ar fi știut la ce mă gândeam. Ca și cum înțelegea diferența dintre cum fuseserăm crescuți.

Mâna pastorului Robinson se odihnea pe burta care se zgâlțâia de răs și care era acoperită de modele cadrilate de Crăciun. Verigheta îi strălucea pe deget. Am rămas surprins. Mama lui Gracie murise când eram noi în clasa a doua.

— Vaughn? Îmi atinse mâna. Poți să râzi și tu.

— Da.

Mi-am tras mâna și am înhățat o lopată.

În familia mea nu se râdea în fața unei nenorociri.

Tata ne-a părăsit când aveam opt ani și mama nu și-a mai revenit de atunci. Încercasem să mă conving că nu plecase din cauza mea. Când aveam opt ani eram rău ca focul, intram deseori în bucluc și întotdeauna mă întrebam ce fel de presiune a pus comportamentul meu asupra căsniciei lor. Aveam un sentiment cât se putea de deslușit că tata nu mă plăcea, dar el fusese întotdeauna cel care vorbea cu profesorii și care rezolva situațiile care ar fi dus la suspendarea mea. Se asigura că am mâncare și bani, dar cam la asta se rezuma ispășirea faptului că-și părăsise familia.

Cu medicamente la bord, mama reușea să se descurce și să-mi asigure mese echilibrate și haine curate. Când era deprimată, abia

dacă putea să aibă grijă de ea, darămite de copilul ei, iar când se simțea bine, era ca o lovitură de trăsnet, frumoasă și imprevizibilă. M-am străduit mult ca să țin secretă starea ei, ceva ce un copil nu ar trebui să fie nevoit să o facă. Nutreț pentru baladele populare, dar și realitatea cu care mă confruntam în fiecare zi.

Rușinea duce la secrete, secretele la minciuni, iar minciunile distrug totul. Mai ales prietenii. Niciun copil nu vrea să spună că mama lui nu poate aduce gustări la școală fiindcă a rămas fără Xanax deoarece farmacia nu i-a putut elibera medicamentul pe rețetă. Oamenii nu te mai invită la petreceri aniversare deoarece tu nu i-ai invitat la rândul tău. Nimeni nu te roagă să intri în echipe sportive, deoarece nu apuci să respecti termenele de înscriere, iar dacă totuși o faci, nimeni nu-și amintește să-ți plătească taxele de ligă.

Așa că începi să descoperi lucruri care să îi facă pe oameni să își amintească de tine.

Țineam ochii-n pământ în timp ce adunam cadoul timpuriu al calului într-o roabă ruginită. Văzuse destul bălegar la viața ei. Roțile îi scârțâiau, dar de învârtit se învârteau. Mânerele de lemn erau roase, dar rezistente. Am scuturat conținutul într-o grămadă de îngrășământ, am întors roaba, am sprijinit-o de perete și m-am spălat pe mâini la o chiuvetă mică din spatele scenei. M-am speriat când am simțit-o pe Gracie bătându-mă pe umăr cu vârful degetelor.

Îi plăcea să atingă oamenii. Nu observasem acest lucru până acum.

— De ce ai făcut-o? mă întrebă.

— Ăm, mirosul neplăcut?

Am tras prea tare de prosoapele de hârtie, cincisprezece ajunseră la mine în mână, iar rola se desprinsese de suport.

— Pentru că toate veșmintele de biserică ajung până la pământ? Pentru că cineva trebuia să o facă?

— Știi la ce mă refer. Artificiile.

Mă uitam cu atenție la prosoapele de hârtie ca să aibă marginile frumos aliniat în timp ce le rulam înapoi pe tubul de carton.

— Fac multe lucruri fără un motiv anume. Mă plictiseam. Voiam să văd ce se întâmplă.

— Experimentele se fac la orele de chimie, nu când arunci în aer un stol de porumbei.

— Nu încercam să-i arunc în aer.

M-am întors cu fața la ea.

— Nu agresez animalele.

— Hippity. Ridică o sprânceană. Hop.

— Acolo nu a fost vorba despre agresiune. A fost artă. Din nefericire, arta unuia de șase ani. În ce privește porumbeii, nu voiam decât să-i sperii ca să zboare din copac.

— A funcționat.

— Și au supraviețuit cu toții.

Gracie luă rola de prosoape de hârtie din mâinile mele și o agăță la locul ei.

— Încă nu mi-ai spus de ce ai făcut-o.

Întrebările la subiect nu făcuseră parte din planul meu. Planul meu era să trec mai repede peste următoarele două zile și să obțin liber de la judecător, nu să îmi dezvălui o pasiune îndelungată sau să-mi expun planurile alimentate de gelozie. În mintea mea roțițele se învârteau cu repeziciune,perate să găsească o cale de scăpare.

— În regulă. Ai văzut vreodată Sherlock Holmes?

Își miji ochii deoarece presupuse că aveam de gând să schimb subiectul.

— Serial TV sau la cinematograful?

— Indiferent.

— Amândouă, răspuse ea.

— Știi că Sherlock înțelege anumite lucruri care nu se potrivesc la prima vedere, dar odată ce el face legăturile, răspunsurile îi sunt evidente? Camerele fac o mișcare de trecere rapidă de la un subiect la celălalt?

— Pfu! Mișcarea aceea a camerei mă face să vărs.

Dar zâmbi și își încrucișă brațele peste pânțelele fals.

— Așadar, tu spui că mintea ta merge mai repede decât a celorlalți.

— Vreau să spun că... mă pricep să fac legăturile între lucrurile ce pot face necazuri.

Am făcut rapid un inventar al lucrurilor din jurul nostru.

— Lumina de pe scenă, de exemplu. Aș putea schimba direcția tuturor spoturilor. Sau aș putea schimba benzile lipite pe scenă care marchează locul actorilor. Să rearanjez obiectele de recuzită de pe masă sau să le ascund pe toate. Dacă încurci firele de la aripile îngerilor poți provoca tot felul de probleme interesante, nu pentru amorași, evident, ci pentru adulții care atârnă de ele și se leagănă în gol. Asta da distracție. Cam odioasă, ce e drept.

— Deci, haos! Acesta e scopul tău suprem?

— Acelea au fost exemple, nu intenții. Este scopul tău să joci rolul Fecioarei Maria până la sfârșitul vieții?

— Categorie nu.

Se ridică.

— Dar când tatăl tău este pastor... ei bine, oamenii au anumite așteptări.

— Presupun că tenul impecabil și ochii albaștri, ca de copil, sunt cireașa de pe tort?

Nasul i se încreți când auzi cuvântul impecabil. Îi mai văzusem acea expresie a feței când cineva îi făcea un compliment.

— Se prea poate. Dar adevărata Maria era din Orientul Mijlociu. Aproape de doisprezece ani. Adevăratul Joseph avea probabil treizeci.

— Ce scârbos.

— Magii erau astrologi care nu și-au făcut apariția decât atunci când Isus a împlinit doi ani și nimeni nu știe câți au fost de fapt. După câte se pare ieslea era o grotă.

Gracie se ambala, vorbind tot mai repede și gesticulând din tot corpul.

— Și sunt sigură că Iisus a plâns, zise ea. Era un copil. Este ridicol cum trebuie să perpetuăm miturile acestea pentru niște așteptări comerciale ale oamenilor.

Se trânti pe coșul de lemn, lângă mine.

— Și atunci de ce participi? m-am uitat la ea. Din cauza tatălui tău?

— Ai crede că mă obligă. Dar nu e adevărat.

Își lăasă fața în mâini și se uită apoi la mine printre degetele răsfirate.

— O să crezi că sunt îngrozitoare.

M-am oprit, așteptând să treacă cei din corul de gimnaziu. Cum trecu ultimul dintre ei, am spus:

— Este imposibil să cred ceva rău despre tine, Gracie Robinson.

Se ridică în picioare. Poate că se și înroși puțin. Îi făcusem complimentul cu prea multă admirație în voce.

— Doar că... uneori este plăcut să fi în atenția tuturor.

M-am uitat dintr-o parte la ea, ca un cocker spaniol.

— Ai fost regina balului.

— Din pură întâmplare. Dacă Ashley Stewart și Hannah Gale nu ar fi fost suspendate din cauză că au intrat în biroul directorului și au trimis e-mailuri tuturor profesorilor spunându-le ca sunt concediați, nu aș fi câștigat niciodată. Ele aveau titlul asigurat la bal.

Mi-am îngăduit un moment în care să-mi admir cuticulele de la unghii.

Ea făcu ochii mari.

— *Vaughn.*

— A fost doar o sugestie. Nevinovată. Și, este posibil să fi dat și un șperaclu. Câteodată este bine să nu fi în centrul atenției.

— Ai făcut asta pentru mine?

Nu m-am uitat în ochii ei.

— Nu a fost cu totul o coincidență.

Rămase cu gura căscată, iar expresia de pe fața ei îmi spunea că încerca să se hotărască dacă să strige la mine sau să-mi mulțumească.

— Nu am nevoie să fiu în centrul atenției. Știu că sunt iubită și că nu ar trebui să caut aprobarea tuturor. În taină, însă?

Oftă și coborî vocea.

— Bănuiesc că îmi spun așa ca să nu fiu tristă când trec neobservată.

— Vrei să fii remarcată sau nu? Pentru că după câte spui mi se pare că ai păreri diferite despre același subiect.

Am îndrăznit sa-i dau un ghiont ușor în umăr.

— Nu te critic.

Gracie nu se clinti.

— Nu că aş căuta să primesc aprobarea lor sau vreo confirmare.

Nu este o condiție a fericirii mele. Dar... este adevărat și că îmi place să mă simt specială din când în când. Înțelegi?

— De câte ori ai nevoie să te simți specială, caută-mă.

Cuvintele ieșiră înainte să le pot opri, un balon din desene animate care nu vrea să se spargă.

Sprâncenele i se uniră într-o linie încruntată.

— Flirtezi cu mine?

— Îmi pare rău.

Simțeam cum mă înroșesc la față. Fața mea nu se înroșea niciodată.

— Am mers prea departe?

— Nu. Doar cât trebuia.

Încruntarea se transformă într-un zâmbet.

— Încerc doar să-mi dau seama care este cel mai eficient mod de a flirta cu tine.

Un șuvoi de adrenalină mi se revărsă în sânge. Nu am știut cum să întorc replica, așa că am schimbat subiectul. Pentru că eram laș.

— Că tot vorbim de flirtat. Unde este soțul tău?

Clipi.

— Soțul tău din piesă. Iubitul tău real.

— Aha... te referi la Shelby.

Gracie oftă. Își duse mâinile prin păr, cuprinzându-și capul cu putere ca și când o apucase o durere cruntă.

— Nu este prietenul meu.

— Oh, serios?

Mi-am încrucișat brațele pe piept și m-am așezat gata să ascult așa ceva.

— Ne-ai văzut vreodată ținându-ne de mână? Ne-ai văzut la vreo întâlnire? Una reală, oficială, care să nu fie cu aprobarea bisericii sau la un eveniment organizat de școală. Nu, nu ne-ai văzut. Pentru că nu am avut niciodată o întâlnire.

— Și atunci care e treaba?

— Sunt un paravan pentru adevărata prietenă a lui Shelby.

Mai că am căzut de pe scaun.

— Prietena lui *adevărată*?

— Este o creștin-feministă, liberală, tare drăguță, pe care o cheamă Ellie și e din New Jersey. S-au întâlnit acum doi ani în tabăra de Religie.

— *Fac așa ceva?* Creștin-feministe liberale?

Gracie își dădu ochii peste cap.

— Fac de toate felurile.

Am înțeles de ce Shelby ar avea nevoie să o folosească pe Gracie ca alibi. Tatăl unui băiat bun sudist și-ar pierde mințile dacă fiul lui s-ar vedea cu o tânără din New Jersey, fără să mai spunem că este creștin-feministă liberală din New Jersey.

— Dacă nu ești decât de formă, de ce se poartă atât de protector cu tine? Protector până când devine de-a dreptul un ticălos, m-am corectat repede, răutăcios cu oricine se uită la tine.

— Are sentimentele unui frate față de mine, iar tata profită de asta.

Se opri puțin, privind cum un voluntar decora strălucitor cutia de cadou care păstra smirna pruncului Iisus.

— Oricum, ce ți-a făcut Shelby? Știu că este fotbalist, dar nu este un stereotip. Nu te înghesuie prin colțurile toaletelor ca să tragă în sus de chiloții tăi, nu?

Am dat din cap.

— Te înghesuie în dulapuri? Te lipește cu bandă adezivă de catar-gul de steag? Îți pune Bengay în izm... da. Chestii din acestea?

Am rânjit.

— Ești drăguță când te înroșești.

— Nu schimba subiectul.

Se forța să nu-și ia ochii de la mine.

— De ce nu-ți place de Shelby?

Dacă tot ajunsesem cu conversația în punctul acesta, era cazul să o ducem până la capăt.

— Faptul că te avea pe tine era suficient.

— Oh.

Mă holbam la burta ei de spumă artificială. De necrezut, dar era cel mai puțin jenant lucru din cameră în acel moment.

— Mă gândesc că dacă te-aș fi invitat să ieșim împreună, tatăl tău nu ar fi fost întru totul de acord cu asta. Nu sunt un feminist liberal din New Jersey, dar nici nu pot să spun că fac mai multe parale în ochii lui.

— Ai uitat că tata a venit la tribunal pentru tine?

Uită-te la pântec. Concentrează-te pe pântec.

— Nu am uitat, însă este o mare diferență să scapi pe cineva din necaz și să o lași pe fiica ta să iasă cu cel care a provocat necazul.

— Ai mai multă încredere în discernământul lui tata. Nu e ca tatăl lui Shelby. Vreau să spun că sunt sigură că aș fi avut o discuție extrem de serioasă cu tata înainte, dar sunt suficient de deșteaptă ca să știu ce este bine și ce este rău. Tata știe asta și are încredere în mine. În ceea ce te privește, el crede în ceea ce face și în oferirea celei de-a doua șanse. Iubește oamenii. Aș merge până-ntr-acolo încât să spun că te iubește.

Treaba asta mă zăpăci.

— De ce? Nu respect regulile. Oamenii religioși nu cred în reguli?

— Regulile îi fac pe oameni să se simtă în siguranță. Dar se pot transforma în judecăți. Este ușor să acuzi, Vaughn. Este mult mai greu să alegi să iubești, iar tatăl meu face această alegere în fiecare zi.

— Cu toate acestea nu te-ar lăsa să-ți petreci timpul cu unul ca mine, încercam să demonstrez în continuare.

— Te porți ca și cum nu ar conta ce vreau eu.

Nu era deloc bosumflată, ci aspră. Sigură pe ea.

Adrenalina pulsa.

— Te-ai gândi vreodată?

M-am oprit. M-am gândit. Am continuat.

— Să vrei pe cineva ca mine?

Gracie se aplecă spre mine. Mirosea a... fum de lemne. Și a balsam de rufe.

— Dacă ai fi făcut mai puține farse și dacă ai fi fost mai atent, ai ști răspunsul.

Dacă ea spunea ceea ce credeam eu că spune, nu aveam să mai fac niciodată vreo farsă.

Probabil.

Ușa de la culise se deschise și se închise cu un zbang. Un vânt rece învolbură cortina și răvăși dosarul cu notițele regizorului. Avea acolo replicile pentru fiecare scenă, diagramele cu toate pozițiile de pe scenă și, este posibil, chiar și locul unde se află Sfântul Graal. Am sărit din loc să le aducem pe toate înapoi.

Gracie se cutremură, trăgând mai tare de halat după ce prinse încă o foaie zburătoare.

— Nu le vom găsi niciodată pe toate.

— Ba sigur că le găsim. Și apoi totul va fi simplu de pus în ordine.

— Nu cred. Îmi arată foile pe care pusese mâna. Nu sunt numere. Doamna Armstrong o să-și iasă din pepeni când va trebui să le rearanjeze. Îi va da peste cap programul atât de prețios.

Doamna Armstrong era foarte mândră că avea ocazia să regizeze spectacolul și nu se ferise să arate acest lucru cu un ecuson de plastic pe care îl purta la gât.

— De ce nu și-ar fi numerotat paginile de la dosarul cu piesa?

Gracie izbucni în râs.

— Măsuri de securitate. Dacă nimeni nu știe în ce ordine trebuie să fie scenele sau unde ar trebui să stea fiecare actor sau unde trebuie lipită bandă pe scenă, atunci ea este indispensabilă.

Eu stăteam în genunchi, căutând pe sub masa cu grămada de materiale.

— De ce ai avea nevoie de măsuri de securitate pentru ceva ce faci ca voluntar?

— Ca să fii pe cea mai înaltă treaptă a scării sociale.

— Oamenii bisericii sunt ciudați.

Cum am terminat de vorbit m-am și simțit ca un idiot.

— Scuze. Am talentul acesta, de nestăpânit, să scot porumbelul pe gură. Putem să dăm timpul puțin înapoi, acolo unde nu am început să insult?

— Atât de mult? întrebă ea.

— Cât de mult?

M-am ridicat în picioare.

— Clasa a treia.

— Ce s-a întâmplat în clasa a treia?

Am împins deoparte o cutie cu aure ca să mai culeg o foaie răzleață.

— Mi-ai rupt toate creioanele din penar, apoi i-ai spus profesorului că eu o făcusem. A trebuit să scriu „Abraham Lincoln e pe moneda de un penny” de cinci sute de ori.

Am început să râd.

— Îmi pare rău.

Ochii lui Gracie luciră.

— Și mie.

Ușa se deschise din nou și foile din dosarul regizorului zburară încă o dată. Gracie o zbughi prin partea dreaptă, clătinându-se pe lângă steagul Dixie și o grămadă de pergamente. Eu am alergat în partea stângă, pe scenă, încercând să feresc niște crinoline și o covată ce ținea loc de iesle. Un cal, cu o șapcă de confederat între urechi, stătea în mijlocul arenei. Lângă el era Generalul Robert E. Lee, care strălucea de la însemnele confederate de pe el până la armele Smith & Wesson. În spatele lui erau cinci soldați, adânciți într-o conversație cu Generalul Grant.

Pastorul Robinson li se alătură cu un zâmbet, care i se topi precum un om de zăpadă într-o zi toridă.

— O-ho! am exclamat eu.

— O-ho, ce?

Gracie se ivi de după mine, punându-mi mâna pe șale. Mă concentram să stau drept și mă întrebam cât de jos ar fi fost pe o scală a ciudăteniei să îmi pun brațul în jurul ei.

— Ce caută ei aici? întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu.

După o discuție scurtă și încinsă, în timpul căreia mâna delicată a lui Gracie nu-mi părăsi spatele, tatăl ei urcă pe scenă. Zâmbea, dar nu era un zâmbet adevărat. Am simțit panică.

— În seara aceasta au spectacol cei de la Rebel Yell, zise el.

Gracie îmi întinse paginile pe care le avea în mână și păși în raza lui vizuală.

— Noi avem spectacol în seara aceasta, îl contrazise ea.

— Domnul Baron nu a anulat spectacolul din seara aceasta de pe pagina web, iar oamenii au cumpărat bilete online.

Pastorul Robinson ne făcu semn să-l urmăm, iar noi am mers în zigzag în spatele lui spre casa de bilete. După o scurtă discuție cu cel de la ghișeu, se întoarse spre noi.

— Nu doar că ne suprapunem, dar Rebel Yell joacă în seara aceasta cu casa închisă. Și toate biletele pentru Spectacolul Nașterii Domnului s-au distribuit duminica trecută. Nu... nu știu ce să fac. Ar trebui să începem spectacolul în două ore.

Pastorul Robinson își trecu mâna peste față. Arăta ca o persoană învinsă și cu doar douăzeci de minute în urmă răsese cu poftă.

Vina mă înghițise cu totul. Dar fu urmată de un val de speranță.

— Domnule?

M-am apropiat de el, strângând dosarul regizorului în amândouă mâinile. Vocea mea suna ca a unui mamifer micuț, cu ochii zgâiți din desenele animate Disney.

— Cred că pot să vă ajut.

— Serios? Întrebă. Cum?

— Catastrofele sunt specialitatea mea.

— Nu pot să cred că ai făcut așa ceva.

Uimirea și admirația lui Gracie mi-ar fi putut da energia să particip la un triatlon.

— Și acum ce facem? Aruncăm chestii pe aici și sperăm că se prinde ceva?

— Cam așa ceva. E ca la spaghetti — le arunci pe perete să vezi dacă se lipesc.

— Mă întreb dacă e adevărat, privea în gol, meditativ, lovindu-se cu degetul peste bărbie. De exemplu, crezi că cei de la Grădina de

Măslini au un perete pentru spaghete? Crezi că cei care servesc acolo trag la sorti ca să vadă care dintre ei nimerește să-l curețe în fiecare seară?

Am rânjit.

— Treci la treabă.

Gracie făcu o listă cu canalele media tradiționale, iar eu am alcătuit un anunț pentru cele sociale.

— Sun întâi la radiouri. HOTT FM au program de colinde, așa că încep cu ei. Îmi făcu cu ochiul înainte să se întoarcă.

Aveau doar programe de colinde de cum se termină Halloween-ul, așa că am prevăzut că toată lumea se retrăsese în muzica de rap ca să scape de atâta veselie. Dar nu am contrazis-o. Părea plină de speranță.

O voce îmi întrerupse șirul gândurilor.

— Poate că ne descurcăm cu spectatorii, dar parcare va fi o altă problemă.

Pastorul Robinson era lângă mine, iar eu nici măcar nu observasem. Eram recunoscător că Gracie avea pe ea halatul mov, fiindcă altfel, m-ar fi surprins uitându-mă lung după ea când se îndrepta spre ieșire.

— Va trebui să stabilim pe cineva care să dirijeze mașinile, zise el. Poate sunt niște conuri portocalii... putem să semnalizăm intrarea și ieșirile.

Lăsă cuvintele în vânt în timp ce ochii îi scrutau vechiturile din spatele scenei după soluții.

— Munciți încontinuu, nu-i așa, Pastore Robinson? am întrebat.

— Dan. Poți să îmi spui Dan.

Nu, nu puteam.

Apoi se încruntă.

— Nu am program în zilele de vineri și de sâmbătă.

— Vreau să spun că întotdeauna sunteți... în priză. Lucrurile nu se filtrează în mintea dumneavoastră doar trecând de la o ureche la alta. Mereu este ceva la care să vă gândiți.

Îmi dădeam seama că se gândea la ceva chiar și atunci. După un timp, dădu gânditor din cap. Apoi, îmi dădu un răspuns pe care, de regulă, adulții se feresc să îl dea. Un răspuns sincer.

— Citesc foarte mult, studiez, consilies. Vorbesc mult. Pot să nu mă mai gândesc la ele, mai ales când este vorba despre Gracie. Dar ai dreptate. Există însă întotdeauna oameni care au nevoie să ai grijă de ei, iar asta este ceva ce nu pot opri.

Am vrut să-i mulțumesc că mă numărasesm și eu printre acei oameni de care pomenise, dar nu am știut cum.

— Gracie mi-a spus că dumneavoastră credeți foarte mult în ceea ce faceți.

— Da, e adevărat.

— Asta e... fain.

Ne uitam unul la celălalt, neștiind încotro să îndreptăm conversația.

Aveam întrebări, dar nu îmi puteam face destul curaj ca să le pun. De ce alesese să fie atât de bun cu mine după ce eu îi ruinasem întreaga lună decembrie? Ce l-a determinat să îmi dea o a doua șansă? De ce avea o față atât de uimitoare?

— Pastore Robînson!

Vocea trecu de măcelul mulțimii. Rebel Yell împotriva Bisericii Metodiste de pe Strada Principală. Care erau șansele? O femeie care ținea în brațe trei seturi de aripi de îngeri și o cărămidă aurie falsă își bălăbăni piciorul în fața lui ca să-i atragă atenția.

— Ne confruntăm cu o situație. Este una de genul: *am două vești; una proastă și una proastă. Ce alegi?*

— Nu putem să ne prefacem că știu despre ce este vorba?

Își freca tâmplele și închise ochii.

— Chiar trebuie să-mi spuneți?

— Mda. Chiar dacă nu prea aveți ce face. Situația aceasta va trebui rezolvată la nivel divin.

El deschise ochii.

— Ninge.

Furtuna de zăpadă se întetii în dreptul ușii de la intrarea în scenă și o deschise larg. Orașul nostru arăta ca un glob de zăpadă care era zgâlțâit de un copil. Fulgii se rostogoleau în cercuri și în spirale, dar se așterneau într-un covor dens. Un strat de alb înghețat, strălucitor, acoperea totul, inclusiv drumul și creștea de la o secundă la alta.

Iarna sosise mai devreme anul acela și fusese neobișnuit de rece, dar nimeni din orașul nostru nu se așteptase la zăpadă. Singurele ocazii în care cineva se gândea la asemenea vreme erau călătoriile. În cazul în care continua să ningă așa, nimeni nu mai avea să se miște din casă câteva zile.

Nici măcar nu mai era timp să-ți faci provizii de pâine și lapte. Sau de hârtie igienică.

— Să sperăm... că se va opri... curând, spuse Pastorul Robinson. Arăta de parcă avea să cadă direct în nas din moment în moment.

— Nu cred, intră Gracie, fără burta falsă și cu halatul de baie deschis peste hainele de stradă. Sută la sută. Este un fel de vârtej. Meteorologii sunt în al nouălea cer, știi cât de mult adoră situațiile dramatice, iar copiii au înnebunit pur și simplu fiindcă deja s-au închis școlile.

Și eu începusem să mă simt ușor furat de entuziasm. Indiferent cât de rară era, zăpada era categoric un adevărat spectacol.

Copiii din orașul nostru își petreceau copilăria într-o permanentă frustrare din cauza liniei roz de radar de la emisiunile meteo care nu cobora niciodată suficient de mult în sud ca să aducă zăpadă, deși ne includea permanent pe harta avertizărilor de tornade. Nu eram prea departe de „copilărie” ca să-mi domolesc entuziasmul, dar am încercat din cauza situației din acel moment.

— Și asta nu e tot.

Gracie se apropie de tatăl ei și îi puse blând o mână pe braț.

— Autostrada de la nord de noi este deja închisă, iar cămilele au rămas blocate.

— Cămilele...

Vocea lui abia se auzea, ca și cum abia se trezise după un pui de somn.

— Au rămas blocate?

— Da, cămilele, continuă Gracie. Și oile.

— Oile?

Îi dădu restul informațiilor cât se putu de repede.

— Și măgarul și taurul. Traficul este blocat și așa au rămas și ei. PETA¹ o să tabere pe fundurile noastre, la propriu, dacă insistăm să transportăm animalele pe vremea asta.

Toți care erau în preajma lui Gracie rămaseră cu gurile căscate. Nu știam ce părere avea biserica despre consumul de alcool, dar, după cum arăta, Pastorului Robinson i-ar fi prins bine o margarita. Luă o gură profundă de aer, din acelea recunoscute și temute de orice adolescent.

— Grace Elizabeth Robinson știu că totul nu a fost decât un joc de cuvinte, iar tendința ta de frivolitate este remarcată, la fel cum este și momentul și locul pe care le-ai ales pentru asta. Acum trebuie să pui un dolar în borcanul cu înjurături.

Înainte ca ea să poată răspunde, sună telefonul lui. Răspunse.

O priveam fix pe Gracie.

— Tocmai ai spus fund.

Ridică din umeri. Urmă un rânjet.

— De obicei scap ușor cu asta atâta timp cât e în Biblie.

— Tu ai spus fund.

— Sunt conștientă de asta.

— Voi aveți un borcan pentru înjurături.

Își scoase mâinile din halatul de baie, lăsând să se vadă un pulover albastru care i se potrivea atât de bine că merita o casă de vacanță în Bahamas.

— Este un borcan vechi de murături pe care îl ținem pe blat în bucătărie. Mama l-a impus când era tata la seminar, iar acum el mi l-a impus mie.

— Și tatăl tău înjură?

— Nu mai înjură. Anul trecut l-a golit ca să plătească o excursie la parcul tematic Harry Potter din Florida.

Zâmbetul îi înflori pe buze. Am vrut să i-l șterg cu un sărut de pe față.

— Fată neascultătoare ce ești. Nu ești deloc cum mi-am imaginat că ai fi.

¹ Organizație pentru drepturile animalelor.

— Idem. Câte zile au trecut de când nu ai mai făcut vreo farsă? Nici nu credeam că poți să te porți frumos o perioadă atât de lungă de timp.

— Poate că încerc să mă schimb. Am mai făcut-o.

M-am așezat pe o cutie de lemn și am bătut ușor cu palma peste locul de lângă mine.

— Mai ții minte Premiul pentru Cel Mai Bun Cetățean din clasa a patra? Și cum fiecare copil trebuia să-l obțină?

Ea dădu din cap și se așează.

— M-am străduit din greu. Toată lumea îmi spunea rahaturi de genul că niciodată nu mă voi purta frumos destul de mult timp ca să-l obțin, dar în timpul ultimei luni de școală l-am câștigat. Am demonstrat că mă pot controla. Apoi domnul Weekly a trecut peste numele meu când eram la adunarea festivă. Știu că numele meu era pe listă, dar el a citit toate numele, mai puțin pe al meu. Nimeni nu avea să mă creadă. Atunci mi-am dat seama că toată lumea își formase deja o imagine despre mine. De ce să dezamăgesc?

— De ce să nu te străduiești mai mult?

— Aveam nouă ani, am spus sec. „Să te străduiești mai mult” sună a sfat părintesc, iar eu nu am avut parte de îndrumarea pe care ai avut-o tu.

— Eu sunt de părere, spuse ea strecurându-și un braț pe la spatele meu, că dacă lași un eveniment din viața ta să-și pună puternic amprenta asupra evoluției tale, atunci nu ai nevoie decât de un altul în cazul în care vrei să schimbi lucrurile.

Mă zgâiam la brațul ei care era în jurul meu. Apoi, când mi-am ridicat privirea, ea se uita lung la mine.

Se iscă o zarvă îngrozitoare în jurul Pastorului Robinson.

Gracie își îndreptă atenția spre el.

— Ce mai e acum?

Doamna Armstrong alunecase pe niște scări pe care era gheață și își rupsese piciorul, iar acum era în drum spre spital. Spectacolul își pierduse regizorul.

— Ca să vezi, murmură Gracie. Sală cu rezervare dublă, o furtună îngrozitoare de zăpadă, animale blocate în trafic. Și fără regizor. Lucrurile se agravează de la o secundă la alta.

Cloncăni din limbă.

— Ar fi simplu să renunțăm. Nimeni nu ne-ar învinovăți. Dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva...?

Îmi dădu drumul la braț și se așeză pe o parte a lăzii de lemn, mai bine zis se trânti pe ea.

— Te pricepi să faci lucrurile să meargă rău. Excelezi de-a dreptul. Dacă replica ar fi venit din partea altcuiva, m-aș fi supărat foarte tare. Spune-mi că nu poți să te gândești la o cale prin care spectacolul din seara aceasta să aibă loc.

— Te gândești să găsești și tu un mod prin care tatăl tău să mă accepte?

Nu credeam asta, dar trebuia să încerc.

— Am vorbit despre asta. O va face.

— Aî de gând să mă faci mai bun?

— De ce? Acum ești cu defecte?

Părți din mine erau. Simțeam că Gracie putea vedea și cel mai ascuns colț zdrențuit. Am ridicat din umeri.

— Tu ai spus că încerci să te schimbi, îmi reaminti ea.

— Am spus *poate*.

— Ai făcut prima mișcare când te-ai oferit să-l ajuți pe tati. Văd acum o a doua ocazie și nu fac decât să o scot în evidență. Este alegerea ta.

Eram bucuros că nu mă ținea de mână. Emoția mi se transformă în palmă în șiroaie tropicale.

— Ești atât de orbit de așteptări, încât nu mai vezi adevărul. Feste, glume, nu te fac rău.

Își îndreptă corpul spre mine.

— Te face să fii tu însuși. Ai multe de oferit, Vaughn. Iar Crăciunul înseamnă noi începuturi.

— Dar tu, Gracie? Ai vrea să începi ceva cu mine? Sau te temi că îți voi distruge reputația.

— Ce te face să crezi că nu o voi distruge eu pe a ta?

Îmi rămăseseră cuvintele în gât.

Gracie arătă spre haosul de pe scenă.

— Așadar?

Am privit-o fix preț de o clipă.

— Bine, am zis de parcă aș fi putut să-i rezist. O voi face.

— La naiba, așa te vreau!

— Încă un dolar, răcni Pastorul Robinson, înainte să se întoarcă la interlocutorul său de la telefon.

Am izbucnit în râs.

— Nu este și asta în Biblie?

— În ultima perioadă nu a prea fost milostiv, spuse printre zâmbete, în timp ce-i făcea tatălui ei semne aprobatoare. Cred că vrea să meargă la vară în Hawaii.

Ca fulgerul, îmi și trecu prin minte imaginea lui Gracie în bikini, urmată apoi de una a Pastorului Robinson, în slip Speedo. Am scuturat din cap într-un gest reflex ca să alung ambele imagini.

— Ar trebui să-ți iei costumul. Unde-ți este copilul din zăpadă artificială?

— Unul dintre copilașii îngerăși îl folosește ca pernuță.

Trase de mine ca să mă ridic în picioare.

— Hei, tată. Vaughn are o idee.

Pastorul Robinson fu de acord să continuăm.

Informațiile rutiere despre traficul de pe șoseaua din nord erau din ce în ce mai proaste. Nici în sud lucrurile nu păreau să stea mai bine, dar mașinile circulau totuși. Telefonul Pastorului Robinson se încinse de la apelurile și mesajele celor care anunțau că întârzie sau spuneau că nu ajung deloc. Generalul Grant și Generalul Lee stăteau înghesuiți unul în celălalt, la grămadă cu restul soldaților care răspundeau propriilor apeluri primite de la artiștii împotmoliți prin nămeți.

— De ce domnul Baron nu este aici? am întrebat. Nu ar trebui să se ocupe el de telefoanele acelea?

Asta însemna că Shelby/Joseph ar fi fost și el acolo, dar... Îl priveam acum cu ochi mai buni decât de obicei.

— Ba da, așa ar trebui. Shelby la fel.

Pastorul Robinson își aruncă ochii pe ceas.

— Nu stau foarte departe, așa că vremea nu ar trebui să le facă probleme.

Ascultam, însă și gândeam în același timp. Gândeam ca un Sherlock Înfierbântat.

Mă uitam când la soldații din Războiul Civil, când la costumele din spectacolul Nașterii Domnului, când la arenă, când la scenă.

Gracie mă urmărea.

— O faci din nou, nu-i așa? Chestia aceea pe care o faci în mintea ta. O faci chiar acum.

Am ignorat-o.

— Dacă lipsesc actori și de la spectacolul nostru și de la Rebel Yell, atunci am putea face un hibrid.

Pastorul Robinson se încruntă.

— Adică Generalul Grant, Generalul Lee și Moș Crăciun să fie cei care oferă darurile pruncului Iisus?

Nu era deloc ceea ce avusesem în minte, dar am încercat să-mi închipui cum ar fi.

— Nu, tată. Costumele Magilor sunt aici, explică Gracie. Am putea să punem pe cineva de la Rebel Yell să le îmbrace.

— S-ar putea să iasă ceva, zise el.

— Și, deja îmi intrasem în mână, dacă tot sunt ambele distribuții reduse la jumătate, poate că așa vor fi și spectatorii. Am putea combina spectacolele. Și pentru că membrii congregației dumneavoastră oricum nu pot parcurge călare trasee printre butoaie, îi vom ruga pe angajații de la Rebel Yell să se ofere voluntari.

— Îmi place ideea. Îmi place mult. Stai puțin să sondez un pic terenul.

Nu am mai spus că eram mai mult ca sigur că trebuia să recrutez chelnerițele ca să completez armata de îngeri. De îngerași. În costumele acelea, chelnerițele aveau să arate mai degrabă a prostituate. Cel puțin aveam toiegele de oier. Dacă lucrurile deveneau scandaloase, puteam oricând să le tragem de pe scenă.

Gracie nu îmi spusese că trebuie să pun pe roate un spectacol de clasă. Doar un spectacol.

— Bine. Altceva?

Gracie ținea în mână o plăcuță de scris și un creion. Era plăcut să văd că-mi lua isprava în serios, dar tăblița de scris îmi aminti de o problemă mult mai serioasă.

— Dosarul regizorului.

Era pe taburetul regizorului, într-o devălmășie de nedescris, cu pagini ieșind din el în toate părțile.

— Nu știm în ce ordine să punem totul. Oamenii de la Rebel Yell au nevoie de semne pe scenă ca să știe în ce direcții să meargă.

— Pot să fac eu asta.

Se auzi o voce baritonală și nu putea fi decât a unei singure persoane.

Părul blond al lui Shelby crescuse de la ultima vizită la frizer și îi stătea în toate direcțiile. Era nebărbierit, avea cearcăne, iar cămașa nu îi era bine încheiată. Nu-l mai văzusem niciodată atât de neîngrijit.

— Îmi pare rău, am spus. Cu adevărat, am mai trântit.

— Poftim?

— Îmi pare rău că le-am făcut pe păsările acelea să se găinățeze pe mașina ta.

Nu-mi cerusem niciodată iertare, iar acum părea să fie momentul potrivit.

— Nu a fost grozav din partea mea și nu am avut niciun motiv. Mă rog, nu unul întemeiat.

Gracie veni în fața mea.

— I-am spus despre iubita ta.

— I-ai spus de Mini Cooper? Întrebă Shelby cu un ton insistent.

Gracie dădu din cap.

— Asta e treaba ta.

— Amice.

Shelby veni roată pe lângă Gracie și puse mâna pe mine privindu-mă pătrunzător.

— Conduc un Mini Cooper pentru că așa trebuie. Tatăl meu are tot felul de idei crețe, îndreptă capul în direcția lasourilor și a perucilor de clovni care stăteau atârinate de un tablou cu știfturi din apropiere,

iar mașina este una dintre ele. A fost o surpriză, iar el era atât de fericit... Îmi doresc doar să-i fi dat ei foc, nu bisericii.

— Relaxează-te, uriașule. Nu am vrut să dau foc la nimic.

Gracie veni din nou în fața mea și îi dădu mâinile uriașe și transpirate ale lui Shelby jos de pe umerii mei.

— Dar îl ierți, nu-i așa?

Shelby era bine făcut, dar mintea îi mergea repede. Se uita când la mine, când la Gracie.

— Pe bune? Voi doi?

— Ajuți sau nu cu dosarul regizorului?

Ea își puse mâinile în șold.

— Pentru că nu vreau să vorbim despre asta acum, dar îți amin-tesc că îmi ești dator.

— Foarte adevărat.

Shelby își plecă privirea.

— Bine, dă-l încoace. Pot face marcajele de scenă la locurile potrivite. Întotdeauna mi s-a părut că seamănă cu niște scheme de fotbal.

Gracie îi dădu dosarul, iar el se așeză greoi pe scăunel, de parcă era rupt de oboseală. Scăunelul scârțâi sub greutatea lui.

— Te anunț când sunt gata, strigă el. Și Gracie? Vom avea o discuție mai târziu.

Ea îi făcu semn să își vadă de treabă și mă trase în culisele scenei.

— Impresionant mod de a-ți cere scuze, mai ales că veneau din partea ta. A fost neașteptat.

Stăteam chiar lângă un colț. Un colț întunecat. Un colț care nu era în raza vizuală a tatălui ei. Și era impresionată de mine.

— Demne de un premiu?

Am pus întrebarea uitându-mă de la ea la colț și înapoi.

— Chiar ești obraznic.

— Recunosc o situație favorabilă când văd una.

— Obraznic. Și deștept.

Mă prinse de partea din față a cămășii și mă trase în întuneric.

M-am bucurat că nu-și îmbrăcase din nou costumul. Nu o lipisem de zid sau ceva asemănător, dar eram mai aproape de ea ca niciodată.

Îmi depășea așteptările. Părul îi mirosea a parfum pentru fete, ca o primăvară.

— Încă avea pumnul înfășurat în cămașa mea.

— Știu că încerc să fac alegeri mai bune în viață, am spus, dar așa comite în fiecare zi o crimă pentru așa ceva.

— Nu e logic.

Respirația îi era tremurată.

— Dacă ai comite crime în fiecare zi, singurul timp pe care am apuca să-l petrecem împreună ar fi o oră, duminica.

— Așadar, înțeleg că vrei să-ți petreci timpul împreună cu mine.

Răspunse cu un chicotit. Gracie nu chicotea de obicei.

— Ești agitată.

— Eu nu... eu niciodată... m-am sărutat o singură dată în viața mea, cu Milo Crutcher, în clasa a șasea, iar el și-a băgat toată limba în gura mea. Știu acum ce înseamnă asta, însă atunci nu am înțeles. Drept urmare, într-un fel... am cam... evitat să o mai fac.

Credea că voiam să o sărut și nu dădea bir cu fugiții.

— Ce păcat.

I-am atins fața și am mângâiat-o cu degetul mare pe bărbie.

— Cu toate astea mă bucur că ți-a stricat primul sărut. Va fi plăcerea mea să fiu cel care îți va arăta cum trebuie să fie cu adevărat.

— S-sunt sigură că așa va fi.

Am luat mâna de pe bărbia ei.

— Îți clănțâne dinții. Îmi pare rău...

— Hei. Mă prinse de încheietură. EU sunt cea care a făcut primul pas.

I-am ridicat bărbia cu un singur deget.

— Mă bucur. Dar cred că acum nu este nici momentul, nici locul și poate că vreau să te scot la o friptură mai întâi.

Ochii ei erau atât de albaștri și atât de mari.

— Sunt vegetariană.

Am zâmbit.

— Te scot la o salată.

Am sărutat-o apoi ușor pe frunte și am pășit în lumină.

Mă comportasem cuviincios de treizeci și una de ore, mă stăpâni-
sem în preajma lui Gracie și am avut o conversație inteligentă cu
tatăl ei. Găsisem fețe de masă cu care să acopăr picioarele chelne-
rițelor-îngeri, îi convinsesem pe Lee și pe Grant să-și pună peruci și
veșminte (doi Magi rămăseseră blocați în trafic) și cususem ghemulețe
de vată pe caprele de tăiat lemne ca să le fac oi. Am mânuit cu grație
un pistol cu lipici ca să finisez tivul de la costumul lui Gracie, fără
să-mi fie afectată câtuși de puțin masculinitatea, și am împrumutat de
la corul gimnaziului un pasionat de jocuri video din clasa a opta care
să se ocupe de lumini. Am scos din pantalonii unui cioban neatent
pliurile veșmântului său, am dat jos bonetele confederate de pe cape-
tele cailor acum măgari și am găsit Benadryl pentru o mamă agitată.

Ăsta zic și eu miracol de Crăciun. Era totuși o singură problemă.
Nu-l aveam pe Iosif.

— L-am enervat? am întrebat-o pe Gracie.

Găsisem dosarul perfect aranjat, dar Shelby dispăruse.

— Și asta e tot vina mea?

— Nu, nu este genul acesta de tip. Ridică mâinile în aer. Nu am
ieșit împreună niciodată, nici măcar o dată. Ceva nu e în regulă.

Nu mai aveam oameni în plus care să poată fi Iosif. Tatăl lui
Gracie era afară și se ocupa de bilete, de trafic și de... nu, asta ar fi
scârbos. Nici măcar n-am putut să scot din cor un copil mai bine
făcut deoarece era singurul tenor.

Rămăsesem în pană de idei când Pastorul Robinson reapăru.

— L-am găsit pe Shelby, spuse el. Este leșinat sub o grămadă de
pânză de sac. Are febră mare și delirează. Vorbește întruna despre
democrați, New Jersey și săruturi.

— Deci nu-l avem pe Iosif.

Gracie se uita la tatăl ei, însă mă atinse pe mine cu mâna.

— Nu, nu-l avem.

Era atât de clar că nici el nu se uita la mine.

Oh, nu.

— Termină, am făcut un pas înapoi. În niciun caz. Nimeni din orașul acesta nu mă vede credibil în rol de Iosif. Vor huidui la Sărbătoarea Nașterii Domnului. Nu se poate ca oamenii să huiduie la Sărbătoarea Nașterii Domnului. Și oi fi eu zurbagiu, dar dacă fac ceva, fac pe ascuns. Pe furiș. Nu-mi place să se uite oamenii la mine. Și oamenii *vor trebui* să se uite la mine.

Mă bălbăiam, dar ultimul lucru pe care îl voiam era să iau un veșmânt pe mine, să-mi pun o barbă falsă și să pretind că sunt un om al lui Dumnezeu.

— E în regulă, Vaughn. Nu trebuie să o faci.

Gracie mă strânse de mână.

— Avem timp să ne gândim la ceva.

— Zece minute, se auzi în cască vocea pasionatului de jocuri video din clasa a opta.

— L-am putea folosi pe unul dintre Magi, sugeră Gracie. Luăm pe altcineva din mulțime să-i țină locul. Nu trebuie decât să stea acolo.

Pastor Robinson încuviință.

— S-ar putea să meargă. Va trebui poate să ridicăm cortina mai târziu cu câteva minute...

— O fac eu.

Se auzise din direcția mea? Da.

— Voi fi eu Iosif.

— Fiule, nu trebuie să faci asta. Pe cuvânt, zise Pastorul Robinson.

Vorbea serios și nu pentru că i-ar fi fost rușine să iau eu rolul. Mi-am dat seama că se gândea la mine, la sentimentele mele. Și-mi spusese *fiule*.

— Urcatul pe scenă nu a intrat în înțelegere.

M-am uitat când la Gracie, când la tatăl ei și pe fața lor nu am citit nimic altceva decât îngrijorare. Nu era nimic sentențios, nu era dezamăgire, nici așteptări. Doar dragoste.

— Nici să regizez spectacolul nu a intrat în înțelegere, am spus eu.

— Asta este altceva, zise Gracie. Nimeni nu vrea să te simți stânjenit.

— Asta vreau, am ridicat mâna când Gracie încercă să mă contrazică. Nu. Chiar vreau să o fac.

M-am întors către tatăl ei.

— Măcar atâta să fac și eu, să-mi pun o barbă falsă și să merg până la capăt pentru convingerile tale.

Gracie își mușca buza. E posibil să fi văzut lacrimi în ochii ei.

— Îți mulțumesc, spuse Pastorul Robinson.

Apoi mă îmbrățișă.

— Sigur că da.

Am înghițit în sec.

— Așadar, unde e barba?

Stăteam singur cu Gracie pe scenă, așteptând să se ridice cortina, cuplu tânăr din Nazaret aflat pe drumul spre Betleem bifat la inventariere. Ieșea mai puțin cu un măgar, dar unele lucruri chiar nu au putut fi rezolvate. Gracie mi-a spus că oricum treaba cu măgarul nu era în Biblie.

Eram transpirat și agitat, dar Gracie avea pe față un zâmbet larg, până la urechi. Făcu să merite totul.

— Ți-aș ura baftă.

Mă jucam cu o fâșie mică de lipici, iar aceasta plesni peste mustață.

— *Sfântă Fecioară!* Dar de fapt se spune „Rupe-ți un picior”, nu-i așa? Barba mi se dezlipi.

— Rahat.

Gracie răsé și se întinse să o aranjeze. Sau cel puțin asta am crezut.

— Mai sunt și alte lucruri pe care să le faci pentru noroc.

Se ridică pe vârfuri, își ridică bărbia și mă sărută pe buze. Blând și dulce.

Mi se înmuieră picioarele. Adică a trebuit să mă sprijin de ea.

— Asta chiar a fost o surpriză. Să nu mă înțelegei greșit, o surpriză bine-venită. Dar totuși.

— Îmi pare rău. Am mers prea departe? mă întrebă duios.

— Nu, am răspuns.

Cortina începu să se ridice.

— Ai mers exact până unde trebuia.

BINE AȚI VENIT ÎN CHRISTMAS, CALIFORNIA

KIERSTEN WHITE

Dacă dați o căutare pe internet pentru „orașe din Statele Unite care se numesc Crăciun” (chiar, n-aveți altceva de făcut, ciudaților!?) veți obține cinci rezultate principale. Arizona, Florida, Kentucky, Michigan și Mississippi sunt, toate, state în care cineva s-a trezit să spună: „Ia, hai să numim orașul nostru Christmas, fiindcă așa va fi Crăciun tot timpul la noi”.

Dacă se întâmplă cumva să ajungeți pe la locurile lor veșnice, sunteți obligați să scuipați de trei ori, pentru că, *hai să fim serioși*.

Dar să lăsăm asta, pe I-15, între Bartow, cu panorama sa sclipitoare, și Baker, uimitoarea metropolă, e o ieșire de pe autostradă care numai că nu se surpă și care este atât de mică și dezolantă că nici Google nu știe de ea. Și aici, legănat la pieptul deșertului cafeniu, se află locul meu natal Christmas, California.

Teoretic, nu este o așezare mare. Nu este nici măcar localitate. Este un cătun.

— De unde ești, Maria, voi fi întrebată într-o zi, iar eu voi avea ocazia să răspund cât se poate de elocvent: *De undeva*.

Christmas alunecă ușor într-un abis al desuetului. Abisul ar fi chiar mina de bor din zonă, de unde cincizeci de oameni își storc la propriu traiul din pietre. Într-o bună zi borul se va isprăvi, iar cătunului nostru i se va îngădui să se sfârșească odată cu el.

Cum ședeam așa pe scaunul din dreapta al mașinii iubitului mamei mele, o Chevy Nova veche de optsprezece ani, într-o zi de decembrie cu soare cu dinți, mă rugam ca ziua aceea să vină repede. Suntem la patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina de cel mai apropiat liceu, ceea ce înseamnă că în fiecare zi am parte de o oră și jumătate de momente prețioase alături de Rick.

Scenariul nostru:

Maria intră în mașină. Rick scoate din bord o casetă, apoi pune una din cele două casete cu Johnny Cash sau Hank Williams.

— Cum ți-a mers azi?

— Bine, răspunde Maria.

— Temă, ceva?

— O fac acum.

Repetat în fiecare zi de trei ani și jumătate înapoi.

Astăzi, în timp ce ieșeam de pe autostradă spre artera principală ticsită de lume (un atelier de reparații auto, o benzinărie, niște duple-xuri ce stau să cadă și Cafeneaua din Christmas), Rick se abate de la scenariu.

— Pilar a găsit un bucătar nou.

Privesc suspicios printre gene exteriorul anost, din cărămizi, al Cafenelei din Christmas, care nici pe departe nu este o cafenea. Este un restaurant într-o rulotă. Dar nu este destul de aliterativ să spui Restaurantul din Christmas și ferească sfinții să fie în orașul acesta ceva ce nu este penibil.

Ted, fostul bucătar, murise săptămâna trecută. Lucrase acolo de treizeci de ani, de când mama lui Rick, Dottie deschisese restaurantul. Dottie stă acum într-un azil în Florida. Cu toate că mama e cu

vorbește despre ea. „Acea mexicană drăguță”, maică-mea, conduce restaurantul (se ocupă de comenzi, păstrează evidența contabilă, își forțează fiica să muncească acolo doar pe bacșișurile primite) în mare face tot ceea ce Dottie este prea ocupată cu statul la azil ca să mai facă. Și lucrează și la mină, program normal, cu Rick.

Încă mă străduiesc să îmi pară rău de Ted, dar abia dacă ne cunoșteam, chiar dacă am lucrat împreună timp de trei ani. Chiar și așa, va fi ciudat să nu-l mai văd pe acolo. Era mai mult de decor. Ar fi ca și cum aș intra și nu aș mai vedea... frigiderul. Încă un motiv pentru care am nevoie să plec de aici, înainte să mă înămolesc de tot ca Ted, ca Rick sau ca mama. Toată lumea de aici e nefericită și nu facem altceva decât să ne perforăm cartelele timpului până când murim.

Sau, în cazul meu, până în luna mai când voi termina liceul și voi pleca din Christmas.

Rick mă lasă în fața duplexului după care pleacă direct la mină deoarece era în schimbul de noapte. De fapt m-au lăsat să urc la volan de când am împlinit șaisprezece ani, însă am avut două accidente (amândouă din vina mea), așa că este mai ieftin să mă plimbe Rick decât să-mi facă asigurare. Dacă e ieftin, bate totul.

Deschid ușa și intru în casa scării întunecoasă și rece. Mama nu crede în încălzire. O idee pe care Rick o sprijină din tot sufletul. În timpul iernii, înăuntru este mai frig decât afară. Iau pe umeri haina pe care o țin lângă ușă, verific ce a venit prin poștă, întotdeauna plicurile sunt frumos aranjate în două grămezi, Sanchez și Miller, și apoi urc scările spre bucătărie. Ușa frigiderului este plină de ani întregi de evidențe școlare care au format un fel de tapet. Împing în spate cutia de lapte pe care este un bilet pe care scrie „Rick”, iaurtul pe care este un bilet pe care scrie „Rick”, ouăle pe care se află un bilet pe care scrie „Rick” și găsesc o cutie mică, fără niciun bilet, cu resturi de friptură de curcan. Are aroma și consistența cartonului. Încă flămândă, o iau cu o lingură din cutie și o arunc la gunoi.

De obicei frigiderul nostru este plin cu resturi de la restaurant, însă cum nu mai funcționa din cauză că Ted a murit, mâncarea

adevărată era scumpă la vedere. Mama nu mai gătise de ani de zile. N-aș fi crezut niciodată că aveau să-mi lipsească aranjamentele culinare ale lui Ted „Mâncare Aproape Comestibilă” Dickson.

Înainte, mama obișnuia să facă de mâncare. Înainte de Crăciun o tăiam de acasă. Câteodată mergeam să stăm pe la rude, câteodată mergeam de capul nostru. Indiferent cât de mică era bucătăria, mama reușea întotdeauna să se descurce. Petrecea ore în șir ca să facă tamales, să danseze și să depene povești într-o spaniolă muzicală. În spaniolă este o cu totul altă femeie decât în engleză. Mai caldă. Mai fericită. Mai amuzantă. *A mea.*

Capitolul mama engleză a început când am venit în Christmas. Obținuse un post de administrator al locului, o denumire mai cu moț pentru o secretară care trebuie să facă de toate. Am locuit într-o rulotă chiar lângă mină. Apoi a obținut a doua slujbă, de manager al restaurantului, iar ea și Rick au început să iasă împreună. Și nu mai eram doar noi două. Într-una din aceste zile o voi vedea și pe ea cu un bilețel, chiar pe frunte, pe care să scrie „Rick”.

Odată excluse toate variantele oferite de frigider, am pornit-o spre restaurant ca să mă asigur că programele nu ni se modificaseră și ca să mănânc ceva.

În parcare văd un microbuz bușit. Înăuntru sunt multe locuri. Bagajele sunt legate deasupra. Nu e de bine.

Ușa se deschide cu un zdrăngănit ruginit și o păpușă Moș Crăciun animată îmi insultă principiile etice de trei ori. *Ho, ho, ho!* Un traseu de șine de tren fixat pe margine se întinde de jur împrejurul restaurantului, iar pe el e un Expres Polar prăfuit, oprit pentru totdeauna la un pas de Polul Nord. Fiecare locșor pe care nu se putea mânca era împoțonat cu câte un kitsch de sărbătoare. Fulgi de zăpadă din pahare polistiren cu sclipici, cutii goale împachetate cu hârtie decolorată de soare, un șir de luminițe care clipeau nesincronizat, ciorăpei cu urme de clei uscat pe unde fuseseră odată ciucurii și un cap împăiat de ren cu nas roșu bulbuc, de mult timp fără viață, și coarne legate cu beteală boțită. Și, de parcă asta nu era destul de ciudat, de pe polița

de deasupra ușii de la bucătărie, un spiriduș se uita răutăcios în jos, cu capul așezat șui, într-o parte ca într-un film de groază.

Cu un an în urmă i-am înfipt un cuțit mic în mână. Nimeni nu a observat.

O caut pe cealaltă chelneriță, Candy (ea stă în schimburile de dimineață și după-masa devreme, în timp ce eu le fac pe cele de după-masă târziu și seară. Dar nu este aici, iar eu avusesem dreptate în legătură cu microbuzul. Situația din separeul din colț implora parcă acțiunea mopul. O femeie cu o figură chinuită poartă niște ochelari de soare cu o singură lentilă. Saltă pe genunchi un bebeluș care plânge strident. Un țănc ce abia se ținea pe picioare se cățara pe masă în ciuda atenționărilor mamei sale, în timp ce copilul mijlociu se smiorcăie, iar altul mai mare stă să pună botul.

Mă vede, pe fața ei obosită i se cîțește un amestec de disperare și iritare.

— Succes. Stăm aici de cinci minute și nici urmă de chelneriță.

Stau nemișcată. Dacă bat acum în retragere, pot pleca. Nu e tura mea.

Clopoțelul de la geam sună. Ted era mic de înălțime, ca mine, așa că niciodată nu folosise geamul pentru comenzi. Întotdeauna intram în bucătărie după ele.

— Gata comanda! se aude o voce veselă, cu timbru de tenor.

Femeia îmi vede reacția și mijeste ochii.

— Eu... ăă...lucrez aici. *Chiar era nevoie să recunoști acest lucru, Maria?* Vă aduc imediat niște meniuri.

— Mersi. Vocea ei era încordată.

Mă apropiu de geam și găsesc acolo o cutie mică de Cheerios, trei căni pentru copii pline cu cacao, o Coca-Cola mare și o farfurie adâncă plină cu... macaroane la cuptor? Mă aplec în față, miros și... uau! Nu mă înnebunesc după paste, dar astea miros mai ceva ca o alinare răsfățată în multă brânză. Deasupra are un strat de pesmet de un auriu perfect. Farfuria este încă aburindă.

Mă ridic pe vârfuri, dar nu reușesc să văd în bucătărie.

— Alo? Lucrez aici!? Pentru cine este comanda aceasta?

— Masa doi, strigă vocea.

Mă uit ca să verific. Nu mai este nimeni în restaurant. Doar familia neună.

— Spune că nu le-a luat nimeni comanda. Candy e acolo?

— E pentru masa doi.

Încruntată, duc tava la masă.

— Pofțiți mâncarea.

Femeia pufăie de exasperare, scoțându-și cu greu părul din pumnul bebelușului.

— Nu, nu am comandat. Putem să... stai puțin, ce e asta?

Tocmai mă întorceam să plec cu tava, dar m-am oprit.

— Cred că sunt macaroane la cuptor. Vreți măcar băuturile? Din partea casei.

Femeia își împinge ochelarii de soare pe cap, observând în sfârșit lentila lipsă. Râsul ei mă surprinde. Răsună în tot restaurantul.

— Ei bine, asta da situație jenantă. Să se vadă cât mai bine de ce zi de naștere am parte. Știi, e bizar, dar macaroanele acestea arată și miros exact ca acelea pe care mama ni le făcea de zilele noastre de naștere.

— Buni? întrebă copilul mai mare, înviorându-se brusc.

Fața mamei se destinde.

— Da, spune și atinge marginile farfuriei de culoare galben pal. Chiar și farfuria aceasta parcă ar fi a ei. E foarte ciudat. Știi ceva, lasă aici tava.

— Da? întreb nedumerită.

— Da. Ne poți aduce niște farfurii?

— Bineînțeles.

Am fugit într-un suflet în spatele tejghelei și am luat patru farfurii și patru seturi de tacâmuri. Mama este în mijlocul unei povești despre o vânătoare de comori dintr-o zi de naștere. Toată lumea s-a liniștit, cei mari nu se mai smiorcăie, bebelușul mănâncă Cheerios, iar țâncul e încântat de cacaoa lui. Mama arată cam cu zece ani mai tânără decât arăta când am intrat mai devreme în restaurant.

— Mai vreți și altceva?

Dă fericită din cap.

— Totul e perfect, mulțumesc.

Mă retrag, ușurată dar bulversată. De ce să facă noul bucătar așa ceva? Poate trecuse altcineva pe aici? Am împins ușa ca să întreb ce se întâmplă. Și dintr-odată sunt fericită că aveam deja gura deschisă, pregătită să vorbească, fiindcă altfel nu aveam cum să maschez faptul că aș fi rămas cu gura căscată de uimire.

Pentru că noul bucătar nu era deloc un ratat burduhănos, de vreo șaizeci de ani care să fumeze țigară de la țigară.

Era înalt, iar pe cap avea o tichie caraghioasă de bucătar care îl făcea să pară și mai înalt. Deșirat, cu umerii aduși înainte, ca să pară că ocupă mai puțin spațiu decât în realitate. Sprâncene groase, închise la culoare. Doar puțin mai lipsește ca să-l facă să arate ca un războinic, dar are ceva din fire ce îl face să fie *plăcut*. Poate e din cauză că linia nasului e ușor curbată într-o parte, ca și cum s-a frânt într-un zâmbet pieziș.

Ah, și nu e bătrân. Dacă are douăzeci de ani, cel mult.

Ah, și *nu* e neatrăgător.

— Salut!

Își ridică privirea din ceva ce fierbea pe grătarul sobei. Și uite, când zâmbește, i se luminează toată fața. De parcă celelalte expresii sunt doar temporare.

Îmi dau seama că eram toată numai un zâmbet. Îmi împlânzesc propria gură să nu par totuși ca o idioată în cel mai clar sens.

— Salut! Deci tu ești noul bucătar?

Ooof! Bravo domnișoară, întreabă băiatul care *gătește* dacă el e bucătarul.

— Da. Nu e grozav locul acesta?

— Niciun pic de sarcasm în remarcă ta. Sunt derutată.

El începe să râdă.

— Nu mi-a venit să cred cât de norocos am fost când m-au angajat.

Poate că nu-l cunosc atât de bine cât să-mi dau seama când glumește. Nu se poate să fie sincer. El ia oala de pe sobă, se șterge și îmi întinde o mână.

— Eu sunt Ben.

— Maria.

Mâna lui este mare, dar nu în sensul că ar fi butucănoasă. Sfioasă, i-am dat drumul înainte să o facă el. Nu știu cum arăt. Nu m-am deranjat să mă uit în oglindă înainte să plec de acasă pentru că, vă mai spun încă o dată, *nu* mă așteptam să găsesc așa ceva.

Trebuie să fie ceva în neregulă cu el. Ceva grav, vreau să spun. Este singura explicație pentru faptul că se consideră norocos să capete slujba asta.

Se aude clopoțelul de la ușa de la intrare și Moș Crăciun mai insultă un client. Ben se întoarce la ce-o fi pregătind în oale, pentru nimeni după câte se părea, eu ies și arunc o privire prin restaurant. Este în continuare gol, în afară de familie, care pare să se simtă foarte bine. După ce verific dacă mai au de băut în pahare, mă întorc la Ben. Mă las pe tejghea cât pot de nonșalantă, dar atmosfera în bucătărie e deja stânjenitoare. Ben o transformase în ceva necunoscut.

— Așadar, cine a comandat macaroanele? întreb.

— Cei de la masa doi aveau nevoie de ele.

— Da, dar ea nu le-a comandat.

Ridică din umeri ca și cum nici el nu știa cum se petrecuse totul. Dar observ un colț de gură discret ridicat, șmecherește.

— Dar le place.

Nu era o întrebare.

— Sunt de-a dreptul entuziasmați. Te-ai uitat la meniu? Noi nu avem macaroane la cuptor. Poate pentru că Dottie nu a putut să se gândească în ce fel să le gătească de Crăciun.

Felul ei special era Salata Deliciul lui Rudolf, care era salata aisberg, sos texan și o urmă de roșie cherry.

El ridică din umeri din nou, de data aceasta ambele colțuri ale gurii ridicându-se ștrengărește.

— E prima zi. Mă prind eu pe parcurs.

— Poate ar fi mai bine să nu. Chestia aceea arăta mult mai apetisant decât orice pregătim noi aici.

Fiindcă, din câte îmi dădeam seama, Candy nu era pe acolo, mi-am luat din cuier uniformă. O rochie roșie, din poliester, care nu se așază

niciodată bine, cu un șorț cu dungii roșii și albe. Pe cap trebuie să ne punem o cordeluță cu paiete și cu coarne de ren.

Tot. Anul.

Ușa de la toaleta femeilor se înțepenește întotdeauna, așa că îi dau un ghiont ca să se deschidă. Aproape că o lovește pe Candy, care stă aplecată peste chiuvetă.

— Ah, scuze! Am crezut că e liber la baie.

Mă întorc să ies, când văd că umerii i se zgâlțâie.

— Candy, te simți bine?

Reflexia ei este secată de culoare în lumina fluorescentă. Are cearcâne la ochi, dar asta nu e o noutate. Cel puțin nu sunt învinețiți săptămâna aceasta. Acum doi ani, când s-a mutat cu iubitul ei, Jerry, era veselă și strălucitoare. Obişnuiam să mai ieșim după program, dacă Jerry nu ieșise din mină. Își dorise să fie coafeză și într-o zi să-și deschidă propriul salon. Se gândise chiar să meargă să facă o școală de afaceri ca să-l poate conduce. Treptat, a încetat să mai vorbească despre școală. Lui Jerry nu-i plăcea. Apoi nu a mai vorbit nici despre salon. După care nu a mai vorbit despre nimic. O văd în fiecare zi, dar îmi este dor de ea.

Ridică un băț de culoare albă și privește în gol.

— Sunt gravidă.

Închid ușa după mine.

— Felicitări?

— A trebuit să mă furișez în timpul programului ca să-mi cumpăr testul. Îmi pare rău. Nu aș fi putut merge altă dată, pentru că așa el ar fi aflat.

Jerry vine întotdeauna după ea. Câteodată îl văd stând pe trotuarul din față numărându-i bacșișurile. Iar în zilele de salariu întinde mâna după cec fără ca măcar să o roage să i-l dea.

Se apleacă peste chiuvetă. Își arcuiește spinarea și pleacă epuizată capul.

— Cum mai pot să scap dacă sunt în situația asta?

O conving pe Candy să rămână în baie. Doar nu se călca lumea pe picioare în restaurant. După ce familia pleacă, îmi târăsc picioarele până la masa lor, fiindu-mi groază de dezastrul de acolo. În schimb, găsesc totul frumos strâns, fără urme de băutură vărsată, fără farfurii răsturnate. Și, glorios, imposibil, un bacșiș de douăzeci de dolari.

Țip atât de tare încât Ben scoate capul pe geam.

— E totul în regulă?

— Mai mult decât atât. Cel mai bun bacșiș pe care l-am primit vreodată. Ți mulțumesc, Benjamin.

— Cu plăcere. Dar Ben nu vine de la Benjamin.

Se aude clopoțelul de la ușă, anunțându-i pe mama și pe... *Rick*? Rick e cel care spune întotdeauna: „De ce aș da banî altcuiva ca să-mi facă de mâncare?” în timp ce își pune la fiert o mână de orez sau de fasole sau de ce altceva găsește în coșul cu reduceri.

— Ce faceți aici? îi întreb.

Mama se uită în jur. Ea lucrează în spate și rareori vine în față unde sunt clienții. Nu poate depăși starea de uimire vecină cu șocul după ce vede tacticile decorative abordate. O scenă a Nașterii Domnului cu un pui de pinguin îi atrage atenția.

— Ni s-a oprit schimbul. O avarie la mașini. Am crezut că ești acasă. Am vrut să fim siguri că ești bine.

— Candy... nu se simte bine. Îi țin locul.

Mâinile lui Rick stau înțepenite în buzunarele blugilor Wrangler.

— Ți-ai făcut temele?

— Da, răspund sec.

El dă din cap. Este aceeași mișcare pe care o face în fiecare seară când îmi pune aceeași întrebare și primește același răspuns. Totuși, asta se întâmplă de obicei acasă, după ce fiecare își termină programul. Apoi îi dau telecomanda ca să se uite la episoade vechi din *Bonanza*. Acum câțiva ani, am traversat o perioadă când aveam insomnii, iar el era tot timpul pe canapea. Stăteam împreună acolo, orele treceau în tăcere, aventurile plictisitoare cu cowboy filmate alb-negru umplând liniștea dintre noi.

Da, bine. Poate că au fost și câteva episoade bune. Dar totuși.

Clopoțelul pentru comenzi sună din nou, iar eu mă încrunt. Ben a pus pe tejghea trei pahare de unică folosință.

— Nu a comandat nimeni nimic, strig eu.

Mama aruncă o privire dezaprobatore, așa că dau năvală spre geam.

— Ben, nu este nimeni aici. Nimeni nu a comandat.

Își apleacă în afară capul.

— Aha, bine. E cam jenant, dar cred că am încurcat socotelile. În loc să o arunc, m-am gândit că ai putea să o dai părinților tăi.

El *spune* că e jenant, dar fața-i era zbârcită de prea multă încântare.

— Rick nu este tatăl meu.

— Fain. Întreabă-i dacă vor.

Îl săgetez cu privirea. E mai greu decât ar trebui să fie, fiindcă fața lui simpatică și zâmbitoare este molipsitoare.

— Încetează să mai faci de mâncare înainte ca oamenii să comande.

— Bine.

Rânjește și mai tare, apoi își îndreaptă spatele și nu-l mai văd.

Împing paharele în fața mamei și a lui Rick.

— Presupun că a încurcat o comanda. Vreți să mâncați ceva gratis?

Rick nici măcar nu întreabă ce e. Nu contează decât că e gratis. Se întoarce spre ușă.

— Mergem, Pilar?

Mama se încruntă.

— Spune-i lui Ben să-și noteze ce folosește. Avem un sistem de comenzi care nu ne lasă să irosim.

După ce au plecat, mă duc în toaleta femeilor să văd ce face Candy și o găsesc dormind ghemuită într-un colț, cu un șorț sub cap. Atârn un carton pe care scrie „Defect” și preiau schimbul. Ca un act de revoltă nu mă schimb în uniformă. Nu are nicio legătură cu Ben.

Ei bine. Poate doar puțin.

E mai aglomerat decât de obicei. O mână de localnici care au ieșit să ia o gură de aer și apoi să-l vadă pe bucătarul cel nou. Ben nu vorbește mult, zâmbește și face cu mâna de la geam, fiind prea ocupat

ca să iasă din bucătărie. Îmi bag capul pe geam cât să-l văd cum scoate niște prăjiturile din cuptor. Aroma deloc discretă de turtă dulce plutește în aer precum o promisiune veselă de sărbători. Pe nasul ca un zâmbet șui are niște urme de făină. E adorabil.

— Ești un bucătar groaznic, spun.

Își ridică ochii, iar trăsăturile blânde lasă să i se vadă îngrijorarea.

— Au fost reclamații?

— Nu ai folosit niciuna din rețetele standard. Lucrez aici de suficient timp, îmi dau seama. Piureul de cartofi este mai cremos. Cartofii prăjiți sunt mai crocanți. Iar chiflele sunt aurii, niște minuni unse în vârf cu unt, nu ca cele pe care le dădeam noi direct din pungă.

Pentru o clipă pare supărat. Apoi agitația i se topește din priviri pe măsură ce sprâncenele i se ridică și aproape dispar sub mopul de păr castaniu. El întruchipează bucuria.

— Dar a fost cineva *nemulțumit*?

Îmi suflu zulfii din ochi.

— Nu. Sunt doar drăguți pentru că ești nou.

Nu era adevărat. Clienților restaurantului le plăcea mâncarea îngrozitoare cu care se obișnuiseră și dacă, din întâmplare, ceva era diferit țipau la mine. Nu sunt deloc drăguți.

Doar că... în seara aceasta sunt. Steve și Bernie, care întotdeauna veneau să mănânce o friptură după ce ieșeau din schimb și nu spuneau nimănui niciun cuvânt, râd și fac schimb de istorioare la tejghea. Lorna, care, deși în viața mea nu pusesem mâna pe nimic ce nu era al meu, mă urmărea suspicioasă prin toată benzinăria ei, mă felicită înainte să iasă pe ușă. Și jur că Angel, șoferul de camion de la mină, cel de peste o sută douăzeci de kilograme, cel cu o aură permanent amenințătoare, cel cu numele incredibil de nepotrivit, Angel, chiar mi-a zâmbit.

Cred. Se prea poate să fi fost doar o indigestie.

Dar după aceea mi-a dat bacșiș. Tot procentul de zece la sută, ceea ce înseamnă o creștere de sută la sută față de celelalte bacșișuri.

Ben fredonează o melodie în timp ce pudrează turta dulce cu zahăr pudră.

— A trebuit să le fac rotunde. Ce fel de restaurant cu temă de Crăciun e acesta de nu are forme de turtă duce?

— Cel care nu are în meniu turtă dulce.

— Am înțeles, dar încă o dată: nu are niciun sens.

— Nimic nu are... ah, vai, cât este ceasul?

Sar ca arcul și fug la toaleta femeilor și o scutur pe Candy ca să o trezesc.

— Mai sunt zece minute până ți se termină schimbul.

Se ridică tresărind, sângele părăsindu-i obrajii.

— Nu e nimic. Ai timp. Aranjează-te.

Strâng de pe mese, iar Candy iese din baie exact când în restaurant intră Jerry. Ochii lui, gri și întunecați ca pielea de rechin, măsoară tot restaurantul care era neobișnuit de aglomerat. Îl vedeam cum calculează.

Candy ridică o mână tremurândă.

— Salut. Eu... există un motiv...

— Ți-a căzut carnețelul.

Mă așez în fața ei.

— Poftim.

Îmi scot bacșișul din blugi și i-l îndes în buzunarul șorțului. Apoi privesc, în timp ce Frank Sinatra îmi cânta cu sentiment să am parte de un Crăciun fericit, cum bacșișul meu trece direct din buzunarul ei în mâinile lui Jerry.

Ba Crăciun al naibii de fericit să ai tu, Frank!

Rezist încă o oră până la închidere. Toată lumea vrea să mai rămână, se adună cu toții ciorchine în jurul televizorului care redă încontinuu imaginea unui foc în șemineu. Râd, povestesc, se poartă ca și cum ar fi prieteni. Ca niște oameni fericiți că sunt în Christmas.

Feliz Navidad îmi rănește urechile din boxe și simt că nu mai suport. Am făcut o tură care nu era a mea și nici măcar nu m-am ales cu bacșișurile pe care le promisem. Ben apare exact când îmi venea să strig la toată lumea să plece.

Are în mâini o tavă cu turtă dulce. După el rămâne o urmă aproape vizibilă de aromă care ajunge la clienți și îi atrage spre el. El ține ușa deschisă și oferă la plecare fiecărei persoane o prăjiturică moale și caldă și un zâmbet, chiar mai plăcut și mai cald. Și au plecat cu toții. Întorc plăcuța cu „Vesel și luminos” pe partea cu „Închis noaptea” și pun cârligul la ușă.

Mă întorc, cu pumnii în șold, și-mi vărs furia pe singura persoană rămasă acolo.

— Nu-mi împart bacșișurile cu tine.

Ben îmi întinde o turtă dulce.

— Bine.

— De obicei împărțim bacșișurile cu bucătarul, dar în seara aceasta nu împart nimic.

— Nu-i nimic. Îmi împinge în față prăjitura, dar eu o împing la o parte.

— Asta e tot ce ai de gând să spui? Nu-i nimic?

Se uită la prăjitură ca și cum i-am rănit sentimentele.

— Da, doar sunt bacșișurile tale. Doar tu poți să hotărăști ce faci cu ele.

— Bineînțeles că pot. Dar se presupune că te includem și pe tine.

— Înțeleg dacă nu crezi că așa este cinstit.

Îmi arunc exasperată brațele în aer.

— Ar trebui să te înfurii pe mine. Atunci aș putea să urlu la tine și să mă simt mai bine.

Începe să râdă.

— Cum ar putea să te facă să te simți mai bine?

— Pentru că vreau să urlu la cineva.

Mă prăbușesc pe scaun într-un separeu și încep să râcâi într-un loc ciobit de pe masa cu blat termorezistent. Ben se strecoară pe locul din fața mea, așezând prăjiturile între noi. Dacă este ofertă de pace sau un zid, nu știu să vă spun.

— La cine vrei să urlu de fapt?

— Uf! Nu știu. Poate la Candy. Cu siguranță vreau să urlu la iubitul ei tâmpit, care îți dă fiori. La mama și la Rick, din când în

când. Și aș împărți bacșișurile cu tine, dar nu le am, ceea ce înseamnă că am muncit toată după-masa pe nimic.

Mi-am așezat capul pe masă.

— Nu ți-a dat nimeni bacșiș?

În sfârșit pare scandalizat.

— Toată lumea mi-a dat bacșiș. Însă i l-am dat pe tot lui Candy.

— Ei bine, ai câștigat o turtă dulce.

— Nu-mi place turta dulce.

— Asta pentru că nu ai gustat niciodată turta dulce pe care o fac eu.

L-am privit printre gene.

— E cumva asta vreo replică de agățat a bucătarilor?

Se înroșește. Felul în care i se aprind obrăjii în timp ce el se străduiește din greu să găsească un răspuns e atât de simpatic că îți vine să te topești, așa că iau o prăjitură ca să-l scutesc de chin.

— *Dios mio*. Ce ai pus în ele? Le-ai făcut cu iarbă? Turta dulce ar trebui să fie tare și crocantă. Să nu fie bună. Astea nu sunt obișnuite.

Sunt moi, nu chiar ca o prăjitură, seamănă la consistență cu fursecurile cu unt și cu zahăr. Mirodeniile îmi tachinează papilele gustative fără să le copleșească, un praf de zahăr pudră astâmpărând aroma ghimbirului proaspăt, iar totul este cald, minunat și are gustul sărbătorilor de Crăciun de odinioară. Cum a făcut asta?

— Vezi, spune. Nu e o replică de agățat.

— Bine, pentru că ar fi fost una superjalnică.

Mai iau o turtă dulce și mă relaxez în separeul comod. De obicei, când ies din tură mă simt de parcă aș avea ocale la picioare, de parcă ar fi de plumb și abia aștept să ajung în pat. Acum însă mă simt ușoară și moale. Ca turta dulce.

Așa că o iau pe a treia. Și, fiindcă mă simțeam generoasă, am decis să mă port frumos cu Ben. Nu e o decizie grea. E prietenos și chiar dacă nu era să fie singurul băiat de vârstă apropiată cu mine din Christmas, tot ar fi fost probabil cel mai frumușel.

— Tuturor le-a plăcut mâncarea ta.

Vocea lui trăda o urmă ușoară de încântare.

— Mă bucur.

Și eu mă bucur. Datorită lui, timpul pe care îl petrec aici până ies din schimb va trece mai ușor. Poate va fi chiar interesant.

— Și unde ai învățat să gătești?

— La mititica?

Sar direct în picioare.

— Mititica, adică detenție juvenilă?

Figura sa nu pierde nimic din expresia sa sinceră în timp ce dă din cap.

— Când ai fost în centrul de reeducare? De ce? Mama te-a angajat direct de la ei din bucătărie? Știam că există un *motiv* pentru care voiai să lucrezi aici.

Începe să râdă.

— Am ieșit de șase luni. Am venit aici pentru că îmi place Crăciunul și mî s-a părut că așa vrea destinul. Sau întâmplarea norocoasă. Sau altceva. Și nu-mi place să mă gândesc la persoana care am fost, așa că, dacă ești de acord, aș prefera să nu vorbesc despre asta, îți spun doar că nu am fost violent.

Mă fac tot mai mică de frică sub greutatea curiozității care mă macină.

— Bine. Dar am să mor de curiozitate.

— Nu o să mori din asta și nici din cauza mea, fiindcă, îți spun din nou, nu sunt violent.

Arunc în el niște firimituri.

— Trebuie să strâng.

Mă ridic, mă întind și îmi dau șorțul jos. Ben nu-și ia ochii de la mine. Ridic din sprâncene. Se uită repede în altă parte, jenat, dar eu sunt mai mult decât bucuroasă că în seara asta nu port uniforma.

Evaluez dezastrul din jur. Nu e chiar atât de rău. În principâl vase murdare, dar întâi voi spăla pe jos cu mopul și voi curăța mesele.

Opresc stația de muzică în mijlocul piesei *Baby, Its Cold Outside*.

— Mersi! strigă Ben din bucătărie. Cântecul acesta e cel mai groaznic.

— Știu, nu-i așa?

— Încă unul care e groaznic? *Santa Claus Is Coming to Town*.

— Moșul un fel de Big Brother. Închipuie-ți doar niște afișe din care el se holbează la tine puse pe toți pereții. MOȘUL TE VEDE.

— Îmi place Crăciunul, dar Moșul te bagă în sperieți.

— Mersi, da! Nimeni nu înțelege. Dacă e să se uite cineva la mine când dorm, ar face bine să fie un vampir sexi, altfel chem poliția.

Ben râde și vasele încep să zdrăngăne. Probabil pregătește ceva pentru mâine. Îmi pun căștile și încep să fac curățenie, dansând pe muzica celor de la Daft Punk. Candy mi-a spus de ei, pe vremea când încă îi mai plăcea muzica. Când în sfârșit termin, duc găleata galbenă cu mopul în bucătărie, ruptă de oboseală și deloc nerăbdătoare să spăl vasele.

Dar bucătăria lucește de curățenie. Toate vasele sunt spălate, tejelele curățate. Până și mânerul frigiderului uriaș fusese dezinfecat. Câteva tăvi cu aluat sunt puse la dospit peste noapte, dar nu mai este nimic pentru mine de făcut. Pe ușă este lipit un bilețel pe care e desenată neglijent o față mare, zâmbăreață.

Îmi prind zâmbetul într-o mână, încercând să mi-l iau de pe față. Pentru că nu îmi place Christmas și de aceea nu se poate să-mi placă nimeni de aici. Nici chiar bucătarii talentați cu nasul strâmb.

De obicei tândălesc cât pot de mult cu rutina de după ore (dulap, baie, bibliotecă) și abia mă târăsc la mașină. Luni însă numai că nu am sărit direct în ea.

Ești entuziasmată din cauza bacșișurilor, îmi reamintesc. Nu a bucatarului.

Rick tresare surprins în timp ce deschid brusc portiera din dreapta. Îmi pun centura de siguranță în timp ce el se precipită să scoată caseta care era în casetofon. *Quieras bailar conmigo?* întreabă o femeie, cu o voce liniștitoare, blândă. Pauză, după care Rick reușește să o scoată din aparat.

— Ce e asta? întreb întinzând mâna după ea. Înveți... spaniola?

— Nimic. Nu.

Rick pune caseta în buzunarul cămășii, își drege vocea și pornește motorul. Îl privesc bănuitoare, dar el nici măcar nu se uită la mine.

Spaniola este teritoriul *meu*, este ceea ce împart doar eu cu mama, fără el. Chiar dacă ea nu va mai vorbi cu mine niciodată. Nu îl vreau în povestea asta.

Cum ne apropiem de Christmas, mă aplec înainte, săltăreață. De data aceasta, Rick mă măsoară bănuitor din priviri. Rușinată, îmi strâng geanta. N-am fost niciodată mai fericită să cobor din mașina lui. Și așa drumul este suficient de lung când ne prefacem că nu ne băgăm în seamă. Acum, că ne-am purtat ca doi străini, parcă nu se mai termina.

Fac un duș, după care îmi fac puțin de cap cu machiajul. O iau din loc spre serviciu cu zece minute mai devreme, fluierând voioasă.

Pentru bacșișuri.

— *Ho, ho, ho!* și ție, bolnavule mintal ce ești! am spus, bătând prietenește pe cap Moșul animat.

Locul roiește de lume, nu este mort ca de obicei. Candy ia comenzile. În ultimele două zile a rămas ca să mă ajute cu clienții care erau numeroși, chiar dacă trebuia să alerge încontinuu la baie să vomite. Astăzi este trasă la față.

Angel stă la teighea. Rânjește.

— *Hola, Maria!*

Nu-i mai văzusem dinții până acum, cu atât mai puțin zâmbetul. Nu mi-am dat seama că ridurile pe care le avea când se încrunta nu erau permanente.

— Vrei să-ți aduc ceva?

Sper că nu arăt la fel de confuză-și-lipsită-de-vlagă cum mă simt.

— Stai liniștită, *chica*, de-abia ce-ai ajuns aici.

— Așa este. Mulțumesc.

Mă îndrept rapid spre bucătărie.

— Ce i-ai făcut lui Angel?

Ben ridică din umeri și bate cu satisfacție din palme, frecându-și-le apoi mulțumit una de cealaltă.

— Avea nevoie de o masă bună.

— Ca să vezi.

Bărbatul care în ultimii trei ani urla când îmi dădea comanda, îmi spune acum *chica* și zâmbește.

— Mda.

— Bine, acum fii serios. Ești cumva traficant de droguri? De aceea ai fost la centrul de reeducare?

El râde, amestecând într-o oală de pe sobă.

— Nu. Nu pentru droguri.

— Sunt mai mult ca sigură ca-ți „îmbunătățești” prăjiturile cu ceva ilegal.

— Scorțișoara nu este o substanță interzisă.

— Acesta ar trebui să fie titlul romanului tău autobiografic.

Îmi închei fără tragere de inimă nasturii de la uniformă peste tricoul cu bretele și pantalonii colanți. Candy vine de la baie când eu tocmai ce încep schimbul.

— Salut! Ochii lui Ben strălucesc și sunt plini de speranță. Ți-am pregătit ceva.

Ea își așează o mână peste stomac.

— Nu, mulțumesc.

— Cred că o să te ajute să te simți mai bine.

Îi ține pachetul cât timp ea își dă șorțul jos și își pune uniforma în cui.

Ea ia pachetul.

— Bine. Ne vedem mâine.

Își târăște picioarele spre ușă și pleacă.

Ben se duce la geam, săltând de parcă ar avea mingi la picioare. Umerii îi cad și se făcu mai mic de dezamăgire.

— I l-a dat lui Jerry, nu-i așa? întreb.

— Nu era pentru el. Era pentru ea. Se încruntă. Mai bine mâine îi pregătesc ceva când vine la lucru.

Moșul animat întâmpină un alt client cu *ho, ho, ho!*, iar eu sunt ocupată până peste cap în următoarele ore. Ben pregătește mai mult sau mai puțin ce îi cer clienții, dar nimeni nu se plânge de nimic. Mă dor picioarele de cât de aglomerati suntem, însă buzunarele mele care adună bacșișurile sunt fericite.

Angel s-a mutat în separeul din colț și se lăsa pe spate, prins într-o discuție însuflețită cu Lorna, patroana stației de benzină. Îi face niște desene pe șervetul ei. Până atunci nu-i văzusem decât aruncând priviri unul altuia. Dar după cum se poartă ai zice că sunt cei mai buni prieteni. Veniseră aici în fiecare zi. Mulți localnici începură să vină la restaurant mai des decât ar putea să explice o simplă curiozitatea față de noul bucătar.

— Bennet, spun eu.

— Nu este prescurtarea de la Bennet, răspunde Ben.

— Ai comanda lui Angel?

— Îmi pune în față o farfurie, iar eu mă încrunt.

— Nu e a lui.

— Este pentru el.

— A comandat pui prăjit. Întotdeauna comandă pui prăjit. Asta este... ce e asta? Salată de fructe? L-ai văzut pe Angel?

Am făcut un semn înspre el: mătăhălos, tatuat, ras în cap și cu multe cicatrice care săreau în ochi.

— Nu este genul care să mănânce salată de fructe.

— Are sfeclă roșie, morcovi, nap mexican și fructe, cu sos de citrice. *Ensalada Navidad!* Și uite. Îmi mai arată o farfurie.

— Tamales.

Un soi de durere, asemănătoare unei crampe musculare, îmi pulsează în tot corpul. Sunt copleșită de o nevoie inexplicabilă de a-mi îmbrățișa mama.

— Nu servim asta aici.

Durerea fulgerătoare din inima mea mă întristează. Furioasă, mă uit la Ben.

— Fă-i nenorocita de friptură.

— Maria. Ai încredere în mine. Du-i farfuriile.

— Nu.

Oftează.

— Uite cum facem, dacă nu-i place, nu trebuie să-ți împarți bacșișurile cu mine toată săptămâna.

— Și îmi spui cum ai învățat să gătești în centrul de reeducare.

Sprâncenele i se uniră, așa că am ridicat o mână.

— Nu *de ce* ai fost în centru de reeducare. Doar partea cu gătitul.

— Batem palma.

Iau farfuria, ursuză dar sigură de victorie. Angel comanda aceeași mâncare de când lucram acolo. Când i-am așezat mâncarea în față s-a șocat.

— Nu am comandat așa ceva, bubui vocea lui.

— Îmi pare rău, este noul bucătar, el...

— Alea sunt tamales?

Nu luasem încă mâna de pe farfurie, fiind pregătită să i-o fac nevăzută din fața ochilor.

— Da?

Se apleacă spre farfurie. Ochii i se micșorează și formează niște cute ascendente într-un joc al zâmbetului. Jur că i-am auzit pielea crăpând, nevoită fiind să trimită în direcția aceea decenii întregi de riduri pline de înverșunare. *Y ensalada Navidad! Mi madre siempre...* Privirea sa aspră și întunecată se împlânzește și se îndreptă spre ceva mult mai îndepărtat decât cina din fața lui.

— Deci... Vrei mâncarea? Pentru că pot să o duc înapoi.

— Nu. Se aplecă protector deasupra farfuriei. O vreau.

— Grozav. Să-mi spui dacă mai vrei și altceva.

Mă încrunt în direcția geamului de bucătărie, de unde Ben îmi aruncă un zâmbet larg, la putere maximă. Eu îi arăt degetul, mai aproape de nivelul pământului, astfel ca Angel să nu poată vedea.

— Maria, o aud pe mama îngrozită.

Îmi îndes mâinile în șorț, de parcă asta ar șterge gestul jignitor.

— Ce faci aici?

— În bucătărie. Acum.

Mă duc după ea, târându-mi picioarele. Ea trece prin bucătărie și prin ușa din spate care se deschide spre alea dintre restaurant și stația de benzină.

— Ce a fost asta?

— Mă... prosteam.

Își aruncă mâinile în aer.

— Nu ne putem permite să ne prostim.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și m-am dat un pas înapoi.

— Nu sunt plătită. Așa că să mă prostesc este tot ce îmi *pot* permite.

— *Ay*, Maria, am mai vorbit despre asta. Suntem o familie. Tot ce câștigăm merge în același cont, așa că...

— Nu am vorbit despre asta! Nu vorbim niciodată despre nimic. Pentru ce ai nevoie de toți banii mei? Ca să locuiești într-un oraș de rahat, uitat de lume, într-un duplex de rahat, rece ca gheața, cu iubitul tău de rahat și zgârie-brânză. Da, mama, înțeleg.

Mă frec de ea în timp ce plec ca fulgerul spre bucătărie, unde trântesc ușa și trec pe lângă Ben care stătea aplecat atât de preocupat deasupra sobei, încât sunt convinsă că a auzit fiecare cuvânt.

Mama s-a mai învățit pe acolo o vreme, discutând cu Ben despre cererile sale de aprovizionare neobișnuite. A convins-o să meargă pe mâna lui. Presupun că *el* își permite să se prostească. Între timp, ea m-a ignorat până a plecat la mină. După ce închid restaurantul, mă voi duce direct acasă, la mine în cameră, unde voi număra din nou bacșișurile pe care am reușit să le strâng. Angel mi-a lăsat în seara aceasta cincisprezece dolari, iar eu încă nu-mi revin din uimire. Asta mă aduce exact la 2 792 de dolari. Trei ani de muncă fără intrerupere și doar cu atâta pot să mă laud.

M-am întors și l-am văzut pe Ben cu o găleată galbenă plină cu apă caldă cu detergent. Storce excesul de apă din mop.

— Asta nu este treaba ta, explodez.

El însă ridică din umeri și începe să lucreze fără să spună un cuvânt. Cu ajutorul lui, restaurantul este curat în timp record. Ben împreună cu mine punem înapoi în dulap produsele de curățenie.

Îmi atârn uniforma.

— Încă sunt furioasă pe tine. Ar fi trebuit să câștig acel pariu.

El scoate din cuptor o tavă de prăjituri.

— O ofertă de pace cu fursecuri cu ciocolată și lapte de pasăre?

— Vino după mine.

Îl duc afară, în spate, unde o scară ce ruginește este prinsă bine de zidul lateral al restaurantului. Urcăm și ajungem pe acoperișul plat al restaurantului. Îi arăt lui Ben pe unde să calce ca să nu se împiedice de hârtia gudronată care se cojește, în timp ce ne îndreptăm spre cele două scaune de terasă pe care le urcasem acolo cu Candy acum câțiva ani. Ea nu mai urcase acolo cu mine de un car de ani.

Ultima dată când am urcat a fost într-un Ajun de Crăciun. Mama și cu Rick făceau un schimb de noapte în plus pentru orele suplimentare plătite. Sărbătoriserăm „mai devreme”, dar era prea deprimant să stau singură în duplexul lui Rick. Așa că venisem aici, singură, și priveam clădirile prăpădite din jurul meu, urând Christmas și Crăciunul.

Noaptea este rece. În fața noastră respirația ne lua forma aburilor de ceață. În timpul zilei este destul de cald, dar noaptea, temperatura în deșert scade. Ne așezăm, iar Ben îmi dă o prăjitură. Este nerușinat de gustoasă. O explozie de ciocolată, caldă și aromată, și alinarea cremoasă a laptelui de pasăre.

— Te dai mare!

Îl împing în glumă cu umărul. Îmi tot găsesc scuze ca să-l ating. Trebuie să nu mai fac asta.

Mă las pe spate și privesc cerul. Este unul dintre beneficiile faptului că locuiești într-un cătun. Stelele nu intră în competiție cu nicio altă lumină.

— La centrul unde am fost eu, toată lumea trebuia să facă ceva ca să ajute, spune Ben fără nicio introducere. Rufe, curățenie, treburi la bucătărie. Nu gătisem în viața mea până atunci, dar aveam talent pentru asta și, în curând, m-au pus în serviciu permanent la bucătărie. Oamenii de acolo sunt extraordinari, chiar *vor* ca tinerii care vin acolo să revină pe calea cea dreaptă și să aibă vieți mai bune, așa că m-au lăsat să-mi fac de cap. Mi-a plăcut la nebunie. N-am simțit niciodată mai puternic că lucrurile sunt exact așa cum trebuie să fie, ca atunci când făceam mâncare pentru alții.

Mă trecură fiori și m-am zgribulit în jachetă.

— Cum ghicești ce vor oamenii să mănânce?

Mă privi pieziș, pe sub glugă.

— Cum adică?

— Femeia cu macaroanele, din prima zi, nici măcar nu i s-a luat comanda. Să nu crezi că am uitat. Angel și mâncarea mexicană făcută ca din întâmplare. Și acum în weekend, jeleul acela verde oribil cu frișcă, ananas și morcov ras, ceva ce nimeni în toate mințile nu ar mânca, dar tu l-ai pregătit pentru Lorna. *A plâns.* Nimic din toate astea nu este normal, Ben.

Se foiește încurcat.

— O să crezi că sunt nebun.

— Te-ai mutat de bunăvoie în Christmas, California ca să muncești în rahatul nostru de restaurant. Oricum te cred nebun.

— Corect. Am început să îmi dau seama de ce se întâmplă când eram în centrul de reeducare. Cam ca... al șaselea simț. Pentru ce îi face pe oameni fericiți să mănânce. Văd pe cineva și cumva *știu.*

— Deci ești un fel de medium al mâncării.

Dădu să bată în retragere, figura lui prietenoasă era deja prudentă, la adăpost. Nu-mi place această figură a lui, așa că mă grăbesc să vorbesc.

— Mătușa mamei mele poate să spună cuiva de ce boală suferă sau ce problemă de sănătate are doar uitându-i-se în ochi. Nu glumesc. Are un palmares impresionant.

— Serios?

— Am locuit cu ea o perioadă în Los Angeles când eram mică. Oamenii veneau încontinuu la ea ca să-i diagnosticheze. Așadar. Să ai un simț al mâncării pare mult mai plăcut decât șmecheria cu globul ocular.

Se relaxează, se simte mult mai în largul lui, acum că nu l-am luat peste picior.

— Eu cred că dacă poți să găsești exact acel fel de mâncare care te poate conecta la vremuri mai fericite sau la o versiune mai fericită a ta, te poate ajuta să-ți amintești. Poate schimba totul. Uite, de exemplu, când a început să-ți placă de mine?

Mă bălbâi, încercând să găsesc un alt răspuns decât *Din primul moment în care te-am văzut.* E chiar atât de evident?

Ben răspunde în locul meu.

— Când ți-am făcut turta dulce. Atunci ai decis să fi prietena mea.

— Exact. Așa este. Da, turta dulce.

Îmi aruncă o privire care mă face să mă gândesc dacă nu cumva spune mai mult. Poate mă vrea și pe mine. Dar nu știu ce să spun, așa că se retrage din nou.

— Îmi place să folosesc ceva la care sunt bun ca să ajut alți oameni. Chiar dacă e ceva stupid așa ca gătitul.

— Nu e deloc stupid. Știi ce îți place, și ești bun la ce îți place. Mi-aș dori să știu și eu.

Simt cum momentul se dilată, onest, iar acel sentiment ce-mi provoacă durerea unei contracții musculare îmi inundă din nou inima. Îmi dreg vocea.

— Și-apoi, atâta timp cât continui să faci fursecuri, puțin îmi pasă dacă este magie sau nu.

Își așază un fursec în echilibru pe degetele lungi. Degetul lui inelar îi este îndoit într-un unghi nefiresc. La fel ca nasul lui, reprezintă o dovadă a oaselor rupte în trecut.

— Dacă ai fi o mâncare, ai fi turtă dulce. Suficient de picantă ca viața alături de tine să fie tot timpul interesantă, dar cu suficientă dulceață pentru armonie.

Încep să râd.

— Nu sunt dulce.

— I-ai dat bacșișurile tale lui Candy.

Îmi îngrop un papuc în hârtia gudronată. Nu vreau să vorbesc despre ea, așa că îl întreb:

— Ce ai fi dacă ai fi mâncare? Nu, am o întrebare mai bună. Cu ce mâncare ți-ar spune al șaselea simț să te hrănești?

Pune o mână pe marginea scaunului, ținându-și palma în sus, aducând parcă o ofrandă. Ar fi atât de simplu să-mi așez mâna în mâna lui. Aproape că o fac, dar... ar fi o ancoră. Nu pot fi ancorată.

— Nu am găsit-o încă.

Își întinde degetele, deschizându-și și mai mult palma.

— Îmi place aici. Am luat o cameră în chirie aproape pe nimic, așa că pun deoparte ce câștig. În plus, orașele mici sunt tihnite. Prietenoase. Te poți strecura în rutina altora, să intri în viața lor. Rămân aici până voi avea suficienți bani pentru școala de bucătări.

— Eu am de gând să plec cât pot de repede de aici, mi-o ia gura pe dinainte.

Își strânge degetele.

— De ce?

— De ce nu? Nu este nimic aici pentru mine.

— Dar... este casa ta.

— Locuiesc în duplexul iubitului mamei mele. Nimic de aici nu este al meu. Urăsc locul acesta. Cum am absolvit am și plecat de aici.

— Unde?

— Nu știu. Nu-mi pasă. Sar în autobuz și merg unde văd cu ochii. Până găsesc un loc în care să mă simt ca acasă.

Tace destul de mult timp apoi spune:

— De unde vei ști cum trebuie să te simți?

Întrebarea rămâne suspendată între noi, înghețată precum respirația noastră. Nu am un răspuns.

Ben își scoate capul pe geamul de la bucătărie.

— Cum au fost gofrele?

Candy abia dacă îl privește.

— Bune. Mulțumesc.

Pare pierdut, așa cum se holbează la farfuria ei neatinsă. Gofrele erau crocante la exterior, pufoase în interior, umplute cu Nutella, iar deasupra aveau bucățele de căpșuni. Spre deosebire de cele ale lui Candy, ale mele se topiseră din farfurie.

— Au fost fantastice, îi spun, dar dispare bombănind de unul singur.

Mai sunt trei zile până la Crăciun. Restaurantul nu a fost niciodată atât de aglomerat. Localnicii au început să vină acum ori de câte ori puteau. În plus în perioada aceasta a anului crește și numărul celor care vin de pe autostradă, atrași de coincidența de sezon oferită de numele ieșirii. Pentru prima dată în cariera mea nu-i compătimeșc

pentru optimismul lor. Cafeneaua din Christmas este un popas pe care, îndrăznesc să o spun, merită să îl faci. Ben scoate rapid pe tejghea farfurie după farfurie cu mâncare de sezon. La fiecare schimb, îi pregătește ceva nou lui Candy. Iar când, inevitabil, ea o vomită sau o respinge în maniera caracteristică de zombi, el este și mai descurajat.

Înșfac farfuria lui Candy și mă întorc spre bucătărie, uitându-mă din obișnuință la spiridușul meu. Doar că nu mai are în mână cuțitul, ci o sticlă mică pe care este desenat un craniu și oasele încrucișate aferente.

Chicotesc atât de tare că o fac pe Candy să tresară. De fapt tremură.

— Scuze, îi spun.

Ea o taie direct la baie.

Îl găsesc pe Ben aplecat peste tejghea, tăind furios anumite lucruri de pe o listă.

— Benedict! Tu ești cel care ți-ai făcut de lucru cu spiridușul meu?

El își ridică privirea, distrat, apoi scutură din cap ca și cum și-ar face ordine-n el. Un zâmbet îi aduce pliuri în jurul ochilor în timp ce își dă părul de pe frunte. Tichia caraghioasă de bucătar stă pe tejghea lângă hârtie și stilou.

— Nu este prescurtarea de la Benedict, dar da. M-am gândit că ar trebui să mai diversifice lucrurile puțin.

Am râs din nou, încântată.

— Nimeni nu observă în afară de mine.

— Eu observ totul.

Privirea îi întârzie pe fața mea, înainte ca el să înceapă să roșească. Își drege vocea de câteva ori, jucându-se cu stiloul.

— Meniul acesta de Crăciun nu iese. Nu știi ce să fac.

Îi dau un ghiont cu umărul.

— Tu știi întotdeauna ce să faci.

Între sprâncene îi apăru o linie adâncă.

— Așa am crezut și eu, dar nimic nu iese.

— Totul este perfect. Oamenii nici că au fost vreodată mai încântați să mănânce aici. Parcă le place cu adevărat să locuiască în Christmas.

Privirea îi cade din nou pe foaia de hârtie.

— Ție nu.

Mă zbat între dorința de a mă apleca înainte, spre el și cea de a mă da un pas înapoi. Nu pot să mă leg de locul acesta și de nimeni care stă în el. Trebuie să fiu în stare să plec.

— Și nici lui Candy.

Lasă stiloul din mână.

— N-am reușit să fac nimic să-i placă.

— Ce să faci. Vomită tot timpul. E cam derutant.

— Ar trebui să pot să o ajut. Ce i-ar plăcea?

— Nu știi. A fost prietena mea, dar a încetat să mai fie. Dacă stau să mă gândesc, a încetat să mai fie orice. Exact ca mama. Nu mai sunt oamenii de care aveam eu nevoie să fie. Nu-ți mai face griji. Nu te va lăsa să-i faci nimic. Nimeni nu o poate ajuta.

Ochii căprui ai lui Ben sunt atât de blânzi, dar cumva reușesc să mă sfredelească până-n adâncul sufletului.

— Cineva trebuie să o facă.

Moșul întâmpină sosirea unui client cu *ho, ho, ho!* Cu o privire furioasă, mă îndrept spre ușă. Ben mototolește lista și o aruncă la gunoi.

În aceeași seară, dar mai târziu, intru în casă ca o furtună și trag pe mine haine comode pufnind iritată.

— Maria? Tu ești?

— Da, strig eu, răspunzându-i mamei mele.

— Cum a fost la lucru, *mija?*

Restul turei mele a fost oribil. Ben a fost cât se poate de, cum să vă spun, normal și a pregătit oamenilor exact ce au comandat. Am încercat să mă lamentez în fața lui că Paul McCartney îi tot dă înainte cu faptul că se simte pur și simplu minunat de Crăciun, dar el doar a ridicat din umeri. Doi clienți mi-au tras țepă cu bacșișul. Și, ca totul să fie perfect, iubitul lui Candy care te bagă în sperieți a apărut mai devreme, în timp ce ea vomă în baie. Încă nu-i dăduse vestea, așa că a trebuit să mint și să spun că a făcut toxinfecție alimentară. Privirea lui era mai rece chiar și decât duplexul său mizerabil.

Mama stătea în dreptul sobei, mestecând într-o oală cu macaroane. Ceea ce îmi provoacă un dor năprasnic de Ben. Ceea ce mă înfurie și mai tare, fiindcă de ce mi-ar lipsi o persoană de care m-a despărțit doar cu câteva minute înainte?

— Maria, trebuie să vorbim.

Arată spre un teanc de plicuri de pe masă.

— Ai fost în camera mea?

Plicurile sunt cereri de înscriere la diferite facultăți, pe care mi le-a trimis sau impus consilierul academic de la școală. Am încercat să le arunc de atâtea ori deoarece nu aveau niciun rost. Dar m-aș fi simțit prea deprimată dacă le aruncam, și prea deprimată să mă uit încontinuu la ceea ce nu puteam avea, așa că le-am vârat sub pat. Exact lângă săculețul în care îmi țin bacșișurile. Mi-ai luat lucrurile?

— Am dat cu aspiratorul. De ce nu este niciuna deschisă? Unde te-ai înscris?

— Mi-ai luat banii?

— Nu ți-aș lua niciodată banii. Vreau să...

— Îmi iei banii în fiecare zi! Muncesc zilnic de-mi sar capacele în restaurantul acela stupid și nici măcar nu primesc salariu.

Ea pune lingura jos și pare îngrijorată.

— Nu am luat niciun ban din camera ta. Vreau să știi la ce facultăți ai trimis cereri de înscriere.

Am izbucnit într-un râs amar.

— La niciuna. De ce m-aș înscrie la facultate?

Ea face ochii mari.

— La niciuna? Nu te vei mai încadra în perioada de înscrieri.

Ia plicurile brusc în mână și începe să se uite ca o nebună prin ele.

— Ce zici de acesta? Este în Barstow. Pare drăguț. Sau San Bernardino din California. Nu este prea departe.

— Dar vreau să plec departe. Și de când plec eu la facultate? Nu ne permitem asta.

Îmi trânteste plicurile în brațe.

— Tu nu poți să-ți permiți să nu mergi la facultate. Nu vrei să fi ca mine. Lucrăm din greu atâtea ore. Nu vrem așa ceva pentru tine.

Tu meriți mai mult. Privirea îi este pătrunzătoare, imploratoare. *Por favor, mija, necesitas aplicar. Para tu futuro.*

Erau cele mai multe cuvinte în spaniolă pe care mi le spusese în ani de zile. Întotdeauna îmi spunea că nu trebuie să-l lăsăm pe Rick pe dinafară vorbind într-o limbă pe care el nu o cunoaște. Faptul că am auzit din nou această limbă mă face să mă simt din nou ca un copil. Așa că, precum o fetiță cuminte, pun mâna pe plicuri și încep să completez cererile în timp ce ea aștepta răbdătoare lângă mine.

— Mă poți ajuta cu un proiect? îl întreb pe Ben cu două zile înainte de Crăciun.

Este copleșit de câtă treabă trebuie să facă, dar se oprește imediat.

— De ce ai nevoie?

— Vreau să fac ceva pentru mama. Ceva deosebit. Dar nu știu cum.

— La ce te-ai gândit?

— Îmi povestea pe vremuri despre budinca de orez. Bunica mea le făcea de fiecare dată de Crăciun. A încercat și ea să facă acum câțiva ani, dar s-a întristat brusc și a aruncat tot la chiuvetă spunând că nu ieșise bine. Nu a mai încercat niciodată de atunci. Muncește foarte mult. Merită puțin din magia ta.

Zâmbetul lui Ben este zahărul praf de pe o prăjitură.

— Cred că putem face asta.

Muncim toată dimineața. Îmi arată ce trebuie să fac ca să fierb laptele la temperatura cea mai potrivită. Ard prima porție și trebuie să o aruncăm. Ben insistă că va fi mult mai magic dacă o fac eu. Așa că mai încerc încă o dată. De data aceasta păstrez temperatura constantă. Spumez pe deasupra, așa cum îmi arată el, ca să nu prindă laptele crustă. Adăugăm orezul, iar eu amestec în el cu o intensitate frenetică. Preia el amestecatul în timp ce eu amestec ouăle cu zahărul, vanilia și încă puțin lapte.

— Mai are nevoie de...

Bat cu degetul în tejghea, uitându-mă la el doar, doar îmi dă un indiciu.

— Nușoară?

El zâmbește larg. Presar puțină nucșoară și vărs amestecul în orezul de pe plită. Îl simt lângă mine și ne aplecăm împreună ca să adulmecăm aburul dulce care se ridică. Îmi întorc fața și îl respir și pe el.

— Să amestec în continuare? șoptesc.

Dă din cap. Nu se mișcă. Așa că rămânem în picioare, împărțind același spațiu, privind cum niște ingrediente obișnuite se combinau în ceva anume. Speram să fie magie.

— Mama?

Am împins ușa cu piciorul ca să o deschid, ținând cu grijă în mâini vasul încă aburind. În mod normal, budinca de orez se servește caldă, însă când am presărat scorțișoara pe deasupra mi-am dat seama că era... exact cum trebuia să fie. Perfectă.

— Ești acasă?

— Suntem sus.

Urc în grabă scările. Ei tocmai ieșiseră din schimbul de dimineată devreme. Mama își poartă oboseala sub ochi și pe umeri, cu toate acestea însă, reușește să-mi zâmbească.

— Stai jos, îi comand eu.

Pun vasul pe plită până scot două farfurii. Îl aud pe Rick cum pune un CD în DVD player. Sunetele atât de cunoscute ale generi-cului serialului Bonanza îmi declanșează amintirea nopților chinuite de insomnii.

— Încă mai stă nopțile și se uită la serialul acela până la patru dimineata?

Amestec pentru ultima dată în vasul cu orez.

— Cum? Ah, nu. De ce ar face asta?

— Credeam că îi place să facă asta.

— Știi că făcea asta doar pentru tine, nu?

Rămân cu lingura în mână.

— Cum?

— Știi că eu nu pot să stau trează pentru nimic în lume. Nu am fost în stare niciodată. Dar el nu a vrut ca tu să stai singură, așa că

ieșea din cameră și venea să vă uitați împreună la televizor până când adormei.

— El... dar... am crezut că nu avea nevoie să doarmă mult.

— Era extenuat. Dar când era mic, a avut câțiva ani în care a suferit și el de insomnii. Îmi spunea că se simțea atât de singur când el stătea treaz în timp ce ceilalți dormeau, încât îi venea să înnebunească. Nu a vrut ca să treci și tu prin așa ceva.

— E ciudat.

Noaptele acelea, orele de somn la care el renunțase. Nu înțelegem.

— De ce e ciudat?

— Păi, nu prea mă place.

— Despre ce vorbești?

— Nu vorbește cu mine. Atunci când o face, mă întreabă când plec. De parcă ar număra zilele care au mai rămas.

— Draga mea, Rick nu vorbește și cu asta basta. În plus *este* entuziasmat că pleci. Cine crezi că a lipit cu bandă adezivă situațiile tale școlare pe frigider?

Sunt uluită. Rick? Acoperind cu numele meu ceva ce îi aparține?

— A fost ideea lui să te ducă și să te aducă de la școală. Nu voia să-ți irosești timpul așteptând prin stații de autobuz. Își făcea griji că notele tale ar fi avut de suferit și nu ai mai fi intrat la facultate.

— Nu ne permitem facultatea. În plus. Mâncarea. În frigider. Toate bilețelele acelea. Faptul că nu cheltuiește mult, că nu vrea să dea drumul la încălzire. Sunt un intrus în spațiul lui. Mă suportă pentru tine.

Ochii mamei se umplu de lacrimi.

— Oh, Maria, de ce ai crede așa ceva? Așa ai simțit în toți anii aceștia?

Simt cum mă podidesc și pe mine lacrimile. Mai scot o farfurie. Una pentru Rick.

Ea îmi ia mâna în a ei.

— Ți amintești de tatăl tău, măcar puțin?

Dau din cap.

— Bine.

Vocea îi devine aspră.

— Unul dintre lucrurile din viața mea de care sunt mândră este faptul că acel om nu a avut nici cea mai mică influență asupra ta. Nu a fost ușor să plec. A trebuit să mă ascund și să strâng bani ani de zile până să am suficienți ca să ajungem undeva departe și să fim în siguranță. Eram îngrozită că ți-ai fi amintit ce fel de viață aveam.

— Nu-mi amintesc. Îmi amintesc că ne-am tot mutat până ne-am stabilit aici.

Ea clatină din cap.

— Rick nu știe să-și arate afecțiunea, așa cum o fac alți oameni, însă nu are un strop de cruzime în sânge. Și, după viața pe care am avut-o, a fost exact ceea ce am avut nevoie. Ceea ce noi am avut nevoie. Știi că Rick e ciudat. Pune bilețele pe mâncarea lui ca să fie sigur că nu dă pe mâncare mai mult decât ar trebui. Ținem căldura închisă ca să economisim mai mulți bani și, din același motiv, facem ore suplimentare și nu ne luăm concediu. Din același motiv ne punem salariul în același cont de economii. A început să pună bani deoparte din ziua în care ne-am mutat aici. El... of, am fi vrut să-ți facem o surpriză, dar... Rick? Cred că trebuie să-i dăm Mariei cadoul acum.

Televizorul nu se mai aude. Rick vine în bucătărie cu mâinile înfipite în buzunarele blugilor lui, Wrangler.

— Și cum rămâne cu dimineața de Crăciun?

Mama începe să râdă, ștergându-și lacrimile.

— Deja miroase a Crăciun aici. Maria a făcut budincă de orez.

Se aplecă peste farfuria ei și-și umple plămânii cu aroma. Mi-am strâns pumnii, rugându-mă să-mi fi ieșit așa cum trebuia.

— *Mi abuela* obișnuia să facă asta pentru noi. Apoi cântam și după aceea mâncam o portocală. Budincă de orez și portocale.

Zâmbește și lacrimi de fericire îi șiroiesc pe obraji.

— De fapt și uitasem cum ar fi trebuit să miroasă. Aceasta este perfectă.

Ia o înghițitură, oftează vesel și își așază capul pe umărul meu. Nu știu ce gust ar trebui să aibă, dar îmi place ce am făcut. Dacă ar trebui să descriu aroma aș putea să spun doar atât: este mângâietoare.

Perfect mângâietoare. Și gustând din așa ceva am înțeles puțin cum își amintea mama sentimentul de Crăciun.

Rick terminase deja tot din farfuria lui. Își drege vocea, după care rostește într-un accent exagerat de căutat:

— *Muchas gracias. Esta comida es muy buena. Me gusta.*

Mama tresare surprinsă. Eu rămân cu gura căscată. Rick pare îngrozit în timp ce continuă să vorbească.

— *Yo estoy aprendiendo español. Para hablar contigo. Por que... te amo.*

Mama izbucnește în lacrimi, ceea ce îl face pe bietul Rick să fie și mai îngrozit.

— Am zis greșit? întrebă el.

— Nu.

Radium toată. Fiindcă acum am înțeles că, de fapt, el nu voia să-mi ia nimic. Încerca doar să-și găsească locul în viața noastră.

— A fost extraordinar, reușește mama să spună. *Muy, muy bien.*

Rick oftează ușurat. Chiar transpiră. Probabil că a avut atâtea emoții. Este adorabil, și nu-mi vine să cred că gândesc asta despre Rick.

Mă uit la mama, mă uit la ea *cu adevărat*, cum nu o mai făcusem de câțiva ani. Este frumoasă. Dulce, blândă și afectuoasă. Mă întreb cum de am rezistat atâta timp fără să vorbim despre lucrurile care contează cu adevărat. Și de ce a fost nevoie de o budincă de orez ca să îmi dau seama că, deși nu este genul care să te sufocă cu atâta afecțiune, este alături de mine. A fost întotdeauna. Și a făcut tot ce a putut.

— Asta este pentru tine.

Rick îmi împinge o bucată de hârtie. Mama se ridică și se așază în spatele lui, strângându-l de umeri. Hârtia este o listă cu numere. Ba nu... este o scrisoare bancară. Pentru un cont de economii în valoare de patruzeci de mii de dolari.

Pe numele meu.

— Cum... ce... *de unde a apărut asta?*

— Ți-am zis, îmi spune mama. Rick a început să pună bani deoparte din ziua în care ne-am mutat cu el. Aici sunt toate bonusurile, tot ce am câștigat în plus și nu ne-a trebuit pentru traiul de zi cu zi.

— Dar... nu pot... cum rămâne cu voi doi? Mina nu va fi deschisă pentru totdeauna. Nu veți mai avea niciun ban.

Și iacătă-mă adunând fiecare bănuț ca să pot fugi spre un viitor care nu-mi oferea nimic. Și iacătă-i, economisind fiecare bănuț câștigat, pentru ca viitorul meu să fie mai bun decât ceea ce le-au oferit familiile lor.

Sunt cea mai groaznică ființă de pe planetă. Plâng pentru că eram copleșită de recunoștință, dar și de vină.

— Vom fi bine, spune mama. La mină mai putem lucra ani buni.

— Putem găsi oriunde de lucru.

Vocea lui Rick este blândă și liniștită. Întotdeauna mi s-a părut că este monotonă, dar seamănă mai degrabă cu o budincă de orez. Este blajină.

— Ne putem muta și să ne găsim de lucru oriunde vrei să mergi.

— Dar aici este casa voastră, spun eu.

Rick ridică surprins din sprâncene.

— Casa mea este acolo unde sunteți voi două. *Tu... eres mi casa.*

Probabil că nu am spus bine. Se încruntă.

M-am aruncat asupra lor și i-am zdrobit îmbrățișându-i. Rick își drege vocea, vizibil stânjenit, dar nu îmi pasă.

M-am înșelat.

Ani de zile m-am înșelat.

Să constăți că te-ai înșelat te face să te simți minunat.

În Ajun de Crăciun îmi fac apariția la serviciu și îl găsesc pe Ben cernând ciocolată albă peste un tort de ciocolată neagră cu mentă. Din nou bolborosește de unul singur. Pare că nu a dormit.

— Ești minunat! Îmi arunc brațele în jurul lui și-l îmbrățișez din spate.

E buimac.

— Ce-am făcut?

— Budinca de orez. A fost perfectă.

Își pune mâinile deasupra mea, într-o doară.

— Tu ai făcut-o, nu-ți mai amintești?

— Doar pentru că m-ai lăsat să împrumut din magia ta.

Probabil că-l îmbrățișam deja de prea multă vreme. Nu vreau să-i dau drumul, dar o fac fără prea multă tragere de inimă și arăt spre tort.

— Pentru ce e?

— M-am gândit că poate i-ar plăcea lui Candy. Nu știu. Nu pot... nu funcționează. Nimic nu merge la ea.

Își lasă capul să cadă, iar râsul lui are o notă amară care îmi înțeapă sufletul ca un ghimpe. Poate că de la început nu am avut nimic magic. Poate că toată treaba asta nu este decât o idioțenie.

— Ben, trebuie să-ți spun...

Moș Crăciunul animat anunță o sosire. Mă ridic pe vârfuri și văd capul lui Jerry.

— Candy, strigă el.

Ies pe ușa de la bucătărie privindu-l incrunțată.

— Ai venit aici ca să-ți ceri scuze?

Jerry se uită la mine. Privirea îi este calmă, dar are pumnii strânși.

— Pentru ce?

— Pentru prietena ta neserioasă? Dacă avea de gând să scape de tura din Ajunul de Crăciun și să mă facă să vin în locul ei, când eu am cerut liber de acum *o lună*, putea măcar să mă anunțe. A trebuit să mă sune Ben pentru că ea nu a apărut.

— Nu e aici?

I-am arătat restaurantul gol.

— Dacă ar fi aici, de ce aș mai fi și eu? Spune-i că dacă mai are de gând să nu apară, o sun pe Dottie.

Se mai apropie câțiva pași și se uită peste mine. *Nu arăta că ți-e frică, Maria. Arată că ești furioasă.*

— Vreo idee pe unde e?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu e iubita *mea*, amice.

Nările îi freamătă și se apleacă mai mult spre mine.

— Maria, strigă Ben sprijinit fiind în cadrul ușii și ținând în mână un făcăleț gros. Am nevoie de ajutor aici.

Face un semn din cap spre Jerry.

— Spune-i lui Candy să sune data viitoare când nu vine, bine?

Jerry iese ca o furtună pe ușă. Eu mă prăbușesc pe tețghea, iar inima o luase la galop.

— Mersi, arăt spre făcălețul lui Ben.

— Unde e Candy? Ce-a fost asta?

— Este la jumătatea drumului spre o stație Amtrak, se duce să locuiască la o colegă de liceu. Rick s-a dus să o ia cu mașina la patru dimineața, când Jerry era încă în schimbul de noapte. Când i-am povestit mamei și lui Rick despre noul plan de evadare finanțat de bacșișuri, de data aceasta cu Candy în prim plan, nici măcar nu au ezitat. Dacă mă gândesc la asta simt cum mă cuprinde afecțiunea pentru Rick, tăcutul, ciudatul, blândul Rick.

— Pleacă?

— Nu că pleacă. A plecat deja.

Ben vine după mine în bucătărie. Îmi vâr degetul în castronul cu ciocolată albă și-l bag apoi în gură.

— Te-ai înșelat. Chiar ești magic. Dar oamenii nu au nevoie să-și amintească de momentele din trecut în care se simțeau fericiți sau în siguranță. Au nevoie de speranța că pot simți din nou așa ceva în viitor. Iar câteodată, singurul mod în care poți face să se întâmple așa ceva este, să zicem, să ai suficienți bani ca să fugi.

Sprâncenele lui groase i se arcuiră.

— I-ai dat economiile tale.

— După câte se pare nu a fost nevoie să plec chiar atât de curând.

Toată fața lui (ochii, gura, sprâncenele, chiar și nasul strâmb) nu îi este decât un zâmbet larg atunci când mă întrebă.

— Nu pleci?

— Nu până la toamnă, când mă duc la facultate. Presupun că totuși imi place Christmas. În ultima perioadă am avut sentimentul că este extra... magic.

El se apleacă spre mine, eu îmi ridic capul, așteptând, așteptând, când ne-a întrerupt Moșul. *Ho-al naibii-ho!*

Oi fi descoperit eu că mă simt bine în Christmas, dar Moșul rămâne cel mai groaznic.

*

Restul zilei zboară, restaurantul fiind plin de cei care sunt tot pe drumuri, prin mașini, și chiar localnici, mai mulți decât de obicei. Toți vor să verifice meniul de Crăciun pe care îl afișase Ben, de parcă ar fi vreun dubiu că vor veni să mănânce aici. Pe vremuri era cea mai deprimantă zi de lucru, însă ziua de mâine se anunță veselă. Mama și Rick vor ieși din schimb la timp ca să ajungă la cină. Mama face chiar și tamales.

Ben și cu mine nu mai apucăm să povestim. Este superocupat cu comenzile, plus pregătirile pentru mâine. Dar ochii lui mă petrec oriunde și ne trimitem încontinuu zâmbete care par niște secrete. Odată plecat ultimul client, ne simțim plini de voie bună, dar și extenuați.

— Mai am atâta treabă de făcut.

Se freacă pe obraz, lăsându-și o dâră de făină. Mă las spre el și i-o șterg cu degetul mare.

Își lasă capul în jos, mai aproape.

Îi ating buzele cu degetele, strivind momentul. Și buzele lui moi.

— Și eu am treabă de făcut.

Încep să râd în timp ce sar ca o săgeată înapoi. Termin curățenia în timp record și apoi mă strecor pe ușa din față. Organizarea pentru ce vreau să fac în continuare s-ar putea să-mi dea bătăi de cap. Șansele unor arsuri de gradul doi sunt mari.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu (și cu doar o opăreală neînsemnată) bat la ușa din spate a restaurantului. Ben îmi deschide, cu un făcăleț strâns în mână deasupra capului.

Îl lasă jos rușinat.

— Am crezut că poate e iubitul lui Candy.

— Ha. Nu. Vino după mine.

— Unde ne...

— Vino odată după mine.

Urc. Când ajung în siguranță pe acoperiș, scara scârțâie sub greutatea lui Ben. Apoi capul lui (cu adorabilul zâmbet molatic pe față)

se ivește de după margine. Îi întind mâna ca să-l ajut. Nu îi dau drumul în timp ce ne îndreptăm spre marginea acoperișului de unde privim Christmas. Frumusețea pe care întotdeauna o căutam pe cer s-a transferat asupra ruinei acesteia de oraș. În timp ce priveam, Angel împreună cu încă niște tipi de la mină termină de instalat un pom de Crăciun uriaș în mijlocul parcării din stația de benzină. Strălucește și clipește în noapte. Lorna iese din benzinărie și strigă ceva despre încălcarea proprietății înainte să izbucnească în hohote de râs, uimitor de simpatice, și să le împartă bere. Li se alătură și mai mulți oameni, iar de acolo de sus, nu se mai vede o ieșire de pe autostradă. Se vede o comunitate prietenoasă și veselă. Se vede, ei bine, se vede că e Crăciunul.

Îl trag pe Ben de lângă margine, spre o cutie de carton pe care am aranjat-o în fața scaunelor de terasă. Cutia este acoperită cu o față de masă în pătrățele albe și roșii. Pe ea sunt două câni mari, două bastonașe de zahăr ars, un ceainic și un tub cu frișcă.

Ne așezăm. Încă ne ținem de mână.

— Ajunul Crăciunului este preferatul meu, spun eu. Cred că nu este nimic mai grozav decât sentimentul de emoție de dinaintea sărbătorii. Cred însă că l-am cam rătăcit. Ideea că ceva anume (mâncare, tradiții, o dată oarecare din calendar) poate fi deosebit deoarece noi hotărâm că așa ar trebui să fie. Pentru că îl *facem* să fie deosebit. Nu doar pentru noi, ci și pentru alții. Toată viața am avut lângă mine oameni care au făcut ca lucrurile să fie deosebite, chiar și atunci când nici măcar nu am observat asta. Iar tu te-ai străduit atât de mult să faci viața mai deosebită pentru toți care intră în acest restaurant ridicol. Așa că, cine face ca viața să fie deosebită și pentru tine?

El își mută privirea în jos. Bătaia sfioasă a genelor lui deasupra obrazilor îmi face inima să exalte de ceva ce probabil nu este în spiritul Crăciunului, ci pare mai degrabă „O, ce veste minunată!”

— Ce mâncare ai pregăti pentru tine?

Îi dau un ghiont cu cotul, ca scuză să mă ghemuiesc mai aproape de el. În sfârșit, toate acele ghionturi exersate încep să dea roade.

— Nu știu. Nu prea am multe amintiri frumoase la care să mă întorc.

— Ei bine. Eu *plăsmuiesc* pentru tine un moment fericit. În seara aceasta. Acum. Nu uita însă că eu nu sunt magică.

Torn apă în cănile în care era deja praf de cacao.

El râde în timp ce-și desface un bastonaș de zahăr ars cu care să amestece. Iau frișca, o agit și clădesc câte un turnuleț în fiecare cană.

— Dacă eu sunt o turtă dulce, atunci tu ești o cană de cacao fierbinte. Te face fericit că există nopți reci ca aceasta. Putem să numim băutura asta „Cacao Sexi Benji”.

— Nu e Benji.

— Spune-mi tu atunci.

Zâmbește în timp ce își linge frișca din colțul gurii.

— E un nume de familie. Știi povestea aceea foarte cunoscută? Despre cineva care în trecut s-a purtat îngrozitor și apoi se trezește la realitate și își dă seama de ororile pe care și le-a creat cu mâna lui? Și își jură ca pe viitor să fie mai drăguț, să facă bine și să poarte sărbătoarea de Crăciun în inima sa tot anul?

— *Dios mio!* Ben e prescurtarea de la Grinch?

— Nu. E Ebenezer¹. Din povestea lui Dickens? Și... ai știut tot timpul despre ce vorbesc, nu-i așa?

Încep să râd, iar el mi se alătură.

— Câteodată ești mai picantă, nu dulce, spune el.

— Ești bucătar, îți plac condimentele. Dar îți voi spune în continuare Ben, dacă nu te superi. Altfel pare că ești prea bătrân.

— Chiar te rog. Și cacaoa aceasta... e cea mai bună pe care am băut-o vreodată.

— Mincinosule.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu mine la școala de bucătari?

Pufnesc și îmi ridic cana ca să ciocnesc cu el.

— Absolut sigură. Dar poate găsim o facultate și o școală de bucătari aproape unul de celălalt.

¹ Ebenezer Scrooge este personajul principal al scrierii lui Charles Dickens *Poveste de Craciun*. Eben-Ezer (în limba ebraică) înseamnă „Piatră de ajutor”.

Zâmbesc în cană și iau o înghițitură zdravănă ca să-mi potolesc emoțiile.

— Fiindcă, știi tu, odată ce o fată a gustat din turta ta dulce cum ar mai putea accepta altceva?

— Să fie asta cumva un soi de replică de agățat a chelnerițelor?

— Da. Categorie.

Și apoi, pe măsură ce Ajunul Crăciunului devine Crăciunul, momentul mult așteptat devine realitate. Împărțim un sărut de cacao cu frișcă. Este un sărut care promite, un sărut fericit și plin de emoție. Exact cum ar trebui să fie un sărut cu Ben, gurile noastre topite într-un zâmbet.

În cazul în care chiar vreți să căutați pe internet „orașe din Statele Unite care se numesc Christmas” (bine, treacă de la mine, toți avem nevoie de un hobby) nu îmi veți găsi casa. Nu este un oraș. Nici măcar nu este o ieșire de pe autostradă.

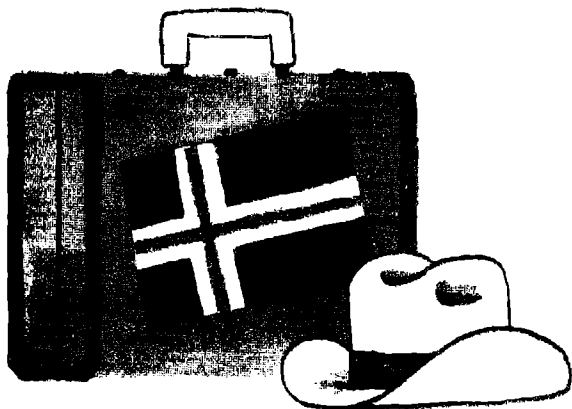
Nu îl veți găsi pe Angel rânjind, fără să-și mai încapă în piele de mândrie, atunci când se laudă cu noile sale picturi, singurele decorațiuni care nu au legătură cu Crăciunul și care atârnă de pereții restaurantului. Nu o veți găsi pe Lorna organizând clubul de lectură și întrebându-l pe Ben ce gustări să pregătească. Nu ne veți găsi pe Rick, pe mama și pe mine stând pe canapea și urmărind episoade din Bonanza în limba spaniolă, de pe DVD-urile pe care i le-am făcut cadou de ziua lui.

Nu o veți găsi nici pe Candy. Nici Jerry nu o găsește, dacă tot vorbim despre asta.

Și nu ne veți găsi nici pe mine și pe Ben stând pe acoperiș povestind, râzând, făcând planuri în cătunul nostru cald, prietenos și plin de speranță.

Dar nu mai contează că nu veți putea găsi casa mea.

Pentru că mi-am găsit-o singură.

STEAUA DIN BETHLEEM

ALLY CARTER

Ca poveste de Crăciun, aceasta nu este una atât de tristă pe cât ar fi putut să fie.

Eu nu sunt Tiny Tim¹. Nici pomeneală de Fantome ale Crăciunurilor trecute, prezente sau viitoare. Una peste alta, aceasta este o poveste complet lipsită de îngeri și spiriduși, magi și păstori. Nici măcar Moș Crăciun nu și-a făcut apariția.

Nu. După cum s-a dovedit, am fost vizitată de Hulda².

— Da. Da.

I-am auzit vocea, subțire și cristalină, peste rumoarea mulțimii de oameni care stăteau prea aproape unii de ceilalți, îmbrăcați în haine care erau prea grele. Respirația noastră colectivă se lîpise de ferestre, aproape ascunzând vederii aeronava 747 care aștepta afară. Mă mutam de pe un picior pe altul și mă întrebam dacă este posibil să existe

¹ Cântăreț și muzician american (1932-1996) celebru pentru interpretarea sa în falset. Este considerat de unii singurul emo fericit văzut vreodată.

² Proroacă, vizionară

pe pământul acesta un loc mai haotic decât Aeroportul O'Hara din Chicago cu cinci zile înainte de Crăciun. Familii care alergau să prindă zborurile de legătură. Colinde care se auzeau din difuzoare hârșâite, în timp ce oamenii stăteau ciorchine. Dar din nu știu ce motiv, eu nu îmi puteam lua ochii de la fata blondă rezemată de ghișeu la poarta H18.

— New York, zise fata. Vreau să merg acolo, vă rog. Acum.

Deși vorbea într-o engleză perfectă, vocea ei avea un accent pe care nu îl puteam localiza — consoanele erau mult prea răspiccate, ca și cum erau rostite de cineva îngrijorat că nu se face înțeles.

Împinse biletul către agenta de la poartă și apoi zâmbi forțat, un gând întârziat.

— *Vă rog.*

Agentă aruncă o privire la bucata de hârtie și zâmbi la rândul ei.

— Oh, îmi pare rău, dar acesta nu este un bilet pentru New York. Fata blondă își dădu ochii peste cap.

— Da. Acesta este motivul pentru care stau la coada acesta și vorbesc cu dumneavoastră. Îl puteți schimba cu unul pentru New York, nu? E în regulă. Pot să aștept.

Agentă scutură din cap și apăsă câteva taste la computer. Fidelă spuselor ei, fata aștepta.

— Nu. Îmi pare rău, zise agenta un moment mai târziu. Biletul dumneavoastră nu poate fi schimbat și este nerambursabil. Înțelegeți?

— Sunt islandeză. Nu tâmpită.

— Desigur. Da. Doar că...

Agentă se opri, căutându-și cuvintele potrivite.

— Mi-e teamă că *acest* bilet nu poate fi folosit pentru *acest* zbor. Și chiar dacă ar fi putut fi folosit, nu mai sunt locuri.

— Dar trebuie să ajung la New York. M-am gândit că pot să merg cu avionul până unde mă duce biletul acesta și apoi să iau un autobuz sau un tren până la New York, dar este foarte departe. În Islanda, distanțele... nu sunt atât de mari. Și acum trebuie să merg într-un loc în care nu vreau să merg, să mă întâlnesc cu cineva cu care nu vreau să mă întâlnesc și...

— Îmi pare rău. Agentă dădu din cap. Puteți cumpăra un bilet pentru New York. Este un zbor mâine la ora șase dimineața. Dacă doriți să mergeți la New York, trebuie să cumpărați un bilet la acel zbor.

— Dar am deja unul! izbucni fata și împinse din nou biletul vechi în față.

Între timp, un alt agent de poartă se apropie de ușă, ținând-o deschisă în timp ce anunță:

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit la zborul 479 cu serviciu non-stop către aeroportul LaGuardia din New York.

Doamna din spatele ghișeului aruncă o privire disperată fetei care era și mai disperată.

— Ori cumpărați un bilet pentru un zbor de mai târziu ori vă întoarceți la destinația inițială.

— Dar iubitul meu este în New York. Și dacă ați vrea să-mi schimbați biletul...

— La acest zbor nu mai sunt locuri.

— Dar nu îl iubesc!

Femeia o privi nedumerită.

— Pe iubitul tău din New York?

— Nu. Fata scutură din cap și ridică din umeri. Pe celălalt iubit.

— *Oh*, spuse femeia, rotunjindu-și perfect gura.

Apoi se aplecă spre fată. Privirea îi deveni blajină.

— Părinții tăi sunt aici?

Fata dădu din cap.

— Sunt singură.

Și în acel moment am înțeles exact ce simțea.

Am privit cum fata se îndepărtă de la ghișeu și începu să se piardă prin mulțimea care viermuia în căutarea unui loc, în timp ce agentul de poartă începu să spună:

— Am dori să întâmpinăm acum pasagerii de la clasa întâi.

Mulțimea de la coadă mai înaintă un pas, îmbrâncind fata, care scăpă din mână bagajul și își șterse ochii de lacrimi. Pașii ei șovăiau.

Acela a fost momentul în care am făcut-o.

Nu știi *de ce* am făcut-o. Nici măcar nu a fost un gând conștient sau o decizie. Condusă doar de instinct, am ajuns în fața ei și acolo îmi ieși porumbelul pe gură.

— Vrei să mergi la New York?

Fata mă privi buimacă, însă înainte să poată să-mi răspundă, i-am vârat biletul sub ochi și i-am spus:

— Poftim. Ia-l. Ți-l dau dacă mi-l dai și tu pe al tău.

— Dar este biletul tău, îmi spuse ea.

— Îl poți lua tu. Facem schimb. Poftim.

Am fluturat biletul, dar fata privi agitată spre agentul de îmbarcare care stătea lângă ușă.

— E în regulă. Nu verifică actele de identitate la îmbarcare, i-am spus. Dacă vrei să mergi la New York, asta este șansa ta. Nu trebuie decât să-mi dai biletul tău. Dă-mi biletul tău și du-te.

Puteam practic să văd ceea ce gândea. Și eu eram o adolescentă, la fel ca ea. Ne aflam pe un aeroport puternic securizat. Nu eram vreun băiat ciudat care o chema în dubița lui, dar probabil că oferta suna prea bine ca să fie adevărată. Ceea ce însemna că, probabil, chiar așa și era.

A ezitat, după care a înhățat biletul din mâna mea și mi l-a dat pe al ei.

— Haide. I-am făcut semn să se ducă spre ușa deschisă. Se face îmbarcarea.

Ea îmi arată o altă ușă deschisă, la câteva porți depărtare, unde se afla o altă mulțime de oameni.

— Și tu te imbarci.

Chiar atât de ușor a fost, mă credeți sau nu. M-am întors și am pornit spre ușile deschise. Pentru prima dată în viață mea nu m-am uitat înapoi, nu m-am uitat până când am auzit-o pe fată strigând:

— Nici măcar nu știi unde trebuia să merg.

Am ridicat din umeri, am dat din cap și am spus singurul lucru care conta:

— Dacă nu vrei decât să pleci *undeva*, atunci orice bilet te duce la destinație.

*

— Domnișoară? o voce străbătu întunericul, dar nu m-am mișcat. Domnișoară!

Parcă însoțitoarei de zbor îi părea rău.

— Este timpul. Am ajuns.

Atunci mi-am dat seama că avionul aterizase; toți ceilalți pasageri coborâseră. Luminile erau stinse, iar pista de aterizare întunecată. Nu știu unde trebuia să ajungă fata, dar eram acolo.

Pășind prin terminalul aproape părăsit, mi-am făcut o listă cu ce trebuia să fac. Aveam suficienți bani de hotel și de mașină, dar nimeni nu ar fi închiriat una unui minor. Mai ales unui minor care călătorește singur. Mi-am scos bateria din telefonul mobil, știind că trebuia să cumpăr altul pe care să-l folosesc și apoi să-l arunc. Trebuia să...

— Hulda! strigă cineva.

M-am uitat prin mulțimea de oameni care stătea în afara zonei de securitate.

— Hulda!

Femeia din fața mulțimii strigă din nou, desfășurând un banner uriaș pe care scria: „*Bine ai venit (la noi) acasă, Hulda! Ne bucurăm că ești aici!*”.

Cum se grăbea să ajungă în față, trebuie că trecu de o zona de securitate, deoarece o alarmă începu să sune — atât în capul meu cât și în afara lui.

Era periculos.

Era o greșeală.

Femeia aceasta invada un teritoriu ce trebuia izolat. Securizat. Baricadat și de nepătruns pentru intruși. Dar breșa se produsese deja și m-am lăsat îmbrățișată. A fost, totuși, o îmbrățișare drăguță.

— Lasă-mă să te văd.

Femeia mă ținea la o lungime de braț.

— Ți-ai schimbat coafura.

M-am gândit la buclele blonde ale fetei din aeroport. Fata cu accent. Fata din Islanda. Fata pe care în mod evident acești oameni o așteptau.

Am simțit că încep să intru în panică și am simțit nevoia să fug...

— Arăți atât de diferit de cum ești în poză, zise femeia, iar eu am reușit să respir.

Fata pe care era evident că acești oameni o văzuseră doar în fotografie.

Poate că nu aveau să devină suspicioși și nici nu vor chema paza. Poliția. Poate că puteam să aștept momentul potrivit și să dispar în liniște și...

— Ei, dar de ce fur eu toate îmbrățișările? Ethan! strigă femeia.

Se uită în jur, iar eu i-am urmărit privirea și l-am văzut pe băiatul care apărea de după colț.

Era îmbrăcat cu blugi Wrangler, cizme și o cămașă în carouri.

Până atunci crezusem că băieții ca el nu există decât pe copertile romanelor de dragoste. Probabil că și el a fost șocat când mă văzu pentru că se opri brusc, inghețând cu mâna pe telefonul mobil pe care voia să îl pună în buzunar. Am auzit din nou ce spusese Hulda.

Nu îl iubesc.

Pe celălalt iubit al meu.

— Ethan, urlă femeia. A sosit!

Am vrut să făc cale întoarsă, dar era prea târziu. El era deja acolo. Mă privea. Am văzut acum adevărul i se juca pe față, faptul că-și dăduse seama că nu eram o islandeză pe nume Hulda. Nu eram iubita lui.

— Este... încep băiatul, iar eu i-am terminat propoziția în minte.

O impostoare!

O mincinoasă!

O escroacă.

Se apropie de mine.

— Mă bucur să te văd, zise băiatul.

Și apoi mă sărută.

Se dovedește că, dacă faci schimb de bilet cu o fată care nu dorește să își vadă prietenul, există șanse mari ca sus-amintitul prieten să te aștepte la aeroport.

Împreună cu întreaga lui familie.

— Aceasta este mătușa Mary, băiatul, Ethan, spuse, arătând cu degetul femeia care oferă îmbrățișări foarte bune. Vei locui cu ea, adaugă el, după care arată cu degetul spre ceilalți. Mama mea, Susan. Tata, Clint.

Clint îmi luă mâna în mâna lui mare, cărnoasă, plină de bătăături, dar îmi zâmbi cald.

— Bine ai venit.

Vocea lui era ușor nazală, ca în sud. Toți vorbeau așa.

— Oh, și ea este Emily. Sora mea, zise Ethan în timp ce Emily mă privea cu cei mai mari ochi albaștri pe care îi văzusem vreodată.

Sunt foarte sigură că putea să vadă prin mine.

— Am doisprezece ani, zise ea înainte să o întreb eu ceva. Sunt mai mare decât par.

Ne îndreptam către zona bagajelor și treceam pe lângă o scenă a Nașterii Domnului în care toți magii erau îmbrăcați în cowboy, când mama băiatului se uită la mine și mă întrebă:

— Asta este prima ta călătorie în Oklahoma?

Oklahoma.

În mijlocul țării. În mijlocul pustietății. Aproximativ o mie de kilometri de New York, alți o mie de kilometri de LA. Era... perfect.

— Prima dată, am spus eu.

Urmă o pauză lungă în care toate lumea aștepta ca eu să... fac ceva. Mă simțeam ca un animal la grădina zoologică, un exponat numit *Fată Islandeză în Sălbăticie*. Dar nu eram islandeză. Și nu îi puteam lăsa să afle asta.

— Mă bucur să vă cunosc pe toți, m-am străduit să spun.

— Dumnezeule, zise mătușa Mary. Ethan ne-a spus că engleza ta e bună, dar e perfectă. Absolut perfectă.

— Urmăresc multe canale americane de televiziune, am zis și toți clătinară din cap de parcă ar fi avut vreo noimă ceea ce spuneam.

— Bine, hai să îți luăm bagajele. Clint bătu din palme.

— Oh, eu nu... dar înainte să răspund, o valiza imensă apăru pe centura transportoare, cu o etichetă uriașă în forma steagului Islandei, lipită pe o parte. Se pare că acesta e al meu.

Clint se duse să ia valiza demodată și ridică acea chestie uriașă de parcă era o pană. A trebuit să mă întreb cât timp se așteptau ca Hulda să rămână cu ei.

Dar nu prea conta. Eu nu eram Hulda.

— Deci... Hulda? mă întrebă Ethan, iar mie îmi luă jenant de mult timp să imi dau seama că vorbea cu mine.

— Da, Evan? am răspuns eu.

— Ethan, șopti el. Numele meu e Ethan. S-ar putea să vrei să îți amintești asta, din moment ce ai zburat jumătate de lume pentru că ești atât de îndrăgostită de mine.

M-am întors să îi văd profilul în lumina oarbă de pe bancheta din spate a SUV-ului părinților lui în timp ce plecam de la aeroport. Linia maxilarului era puternic conturată și privea fix înaintea, de parcă încerca să înfrunte din priviri orizontul.

— Știi, nu o să scoți la capăt treaba asta. Să pretinzi că ești Hulda...

— Hulda e bine, i-am spus. Nu i-am pus căluș la gură și apoi am vârât-o într-un dulap, dacă la asta te gândești.

— Ah, știi. M-a sunat să îmi spună că nu s-a urcat în avion. M-a rugat să am grijă de tine și doar din cauza asta accept stratagema asta nebunească. Hulda e o persoană bună. I-ai făcut o favoare, așa că îți fac și eu una fiindcă... se opri brusc, după care se uită la mine din nou. Ai intrat în vreun bucluc?

— Nu.

— Pentru că dacă ai... dacă e ceva cu tine ce ar putea să creeze probleme familiei mele...

— Nu sunt în niciun bucluc.

— Da, fiindcă mereu se întâmplă ca fetele să facă schimb de bilete în aeroport cu oameni pe care nu-i cunosc... Mereu călătoresc cu avionul pentru a-l întâlni pe iubitul unei străine.

— Ciudat. Potrivit celor din mașina aceasta, *tu ești* iubitul Huldei. Dar Hulda nu e de aceeași părere.

— Ce vrei să spui?

— Cu toții avem secrete.

Se întoarse și începu din nou să se holbeze drept înainte, la drum.

— Vara trecută am fost în Islanda într-un schimb academic. Și...

Colțurile gurii lui Ethan se ridicară în sus formând ceva ce nu semăna chiar cu un zâmbet.

— Ce se întâmplă în Islanda rămâne în Islanda.

— Voi ține minte asta.

Îmi aruncă din nou o privire:

— Și, tu ce ai de câștigat din asta?

— Nu voiam să merg la New York, i-am spus.

— Ce e în New York?

Mătușa Mary stătea aplecată peste scaunele din față și vorbea cu părinții lui Ethan. Emily avea căști la urechi — auzeam acorduri slabe de muzică în timp ce ea închidea ochii, lăsându-se mai mult sau mai puțin furată de somn. Ethan și cu mine eram singuri pe ultimul rând se scaune, dar în mașină era prea multă liniște. Cineva ar putea auzi. Ar putea deveni suspicios. Ar putea afla.

Și atunci, în momentul acela, am jurat că nimeni nu va afla niciodată.

— Aveam nevoia să evadez, bine? Am văzut o ocazie și am profitat de ea. Voi dispărea de pe capul tău și de pe capul familiei tale și-ți vei putea drege inima rănită imediat ce se termină totul. Mă topesc și nu mă vei mai vedea niciodată.

Mă așteptam că el să protesteze, să se plângă că îl puneam într-o postură imposibilă. Nu mă așteptam că el să spună:

— Nu poți să dai așa bir cu fugiții.

Dar nu aveam chef să aud ce nu puteam să fac. Lista aceasta fusese prea mare pentru prea mult timp.

Nu ai voie să mănânci asta.

Nu poți merge acolo.

Nu poți să fii asta.

Ethan nu avea cum să știe că mă aflam în acel SUV în mijlocul pustietății pentru că jurasem solemn că nu voi mai lasă pe nimeni niciodată să îmi spună ce pot și ce nu pot să fac, așa că m-am aplecat spre el și am spus:

— Stai să vezi.

Dar el răs.

— Nu. Nu înțelegi. Îl cunosc pe tatăl meu și în niciun caz mașina asta nu se va opri până când nu ajungem acasă.

— Atunci mă fac nevăzută imediat cum ajungem acasă.

Probabil că ce spusesem a fost extrem de amuzant, căci Ethan începu să râdă și mai tare.

— Ce e atât de amuzant? am întrebat eu, dar el dispăru în scaun, închise ochii și șopti:

— Vei vedea, tu care nu ești Hulda. Vei vedea în curând.

În caz că va întrebați, curând la Ethan însemna patru ore mai târziu. Atâta am stat înghesuită în scaunul din spate, ascultându-l pe prietenul Huldei cum sforăie. Nu își ridicase deloc basca trasă peste ochi, așa că am stat singură în mașina întunecată, privind lumina orașelor din depărtare și lumina roșie a stopurilor tirurilor care treceau pe lângă noi.

Când Clint ieși în sfârșit de pe autostradă și viră spre o altă șosea, am presupus că ne apropiam de destinație, însă mai trecu o oră până când să intrăm pe un drum pietruit care șerpuia și se unduia în întuneric. Luminile orașului dispăruseră de mult. Erau doar stele. Milioane de stele. Ca să fiu sinceră, mă simțeam ca și cum am fi fost singurii oameni de pe pământ în momentul în care Clint opri mașina lângă o casă mică, albă, înconjurată de o verandă și zise:

— Am ajuns.

— Asta e casa ta? l-am întrebat pe Ethan în timp ce se târa de pe scaunul din față, iar eu eram în urma lui.

— Nu, căscă Ethan și eu mi-am dat seama că trebuie să fie trecut de miezul nopții.

— Mătușă Mary locuiește aici. Noi locuim alături.

M-am întors să mă uit, dar nu am văzut decât dealuri întunecate sub o pătură de stele — iar luna era atât de mare încât părea că pot să o ating.

— Iar alături înseamnă...

— Cam o jumătate de milă, pe partea cealaltă a crestei, arătă Ethan cu degetul în întuneric.

Un vânt rece îmi suflă părul peste față, trezindu-mă brusc. M-am uitat cum Clint căra valiza imensă a Huldei sus pe scări, printr-o ușă care se deschise fără cheie. Atunci mi-am dat seama că ne aflam într-un loc în care oamenii nu își încuiau ușile noaptea și că distanța până la cel mai apropiat vecin se măsoară în kilometri.

Dacă tot mi-am dorit să dispar, pot spune că mi-a ieșit. Dar mătușa Mary radia când se uita la mine. Părinții lui Ethan mă îmbrățișau și îmi urau noapte bună. Ethan se uita încontinuu la mine de parcă se aștepta să dispar în întuneric în orice moment.

Trebuia să mă felicit deoarece găsisem locul perfect pentru a mă ascunde.

Păcat că nu puteam rămâne.

— Ai tot ce îți trebuie, scumpo?

Mătușa Mary bătuse la ușa dormitorului, care se deschise singură. Dacă i se păru ciudat că eu încă stăteam pe pat cu rucsacul în brațe, nu o spuse.

— Ai nevoie de ajutor la despachetat? arată spre valiza imensă a Huldei, dar eu am scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Nicio problemă.

Își încrucișă mâinile și se sprijini de tocul ușii.

— Ai cinci luni să te tot instalezi.

Cinci luni. Un semestru întreg. Am încercat să îmi imaginez cum era să trăiești într-o casă de fermă mică, albă, în mijlocul pustietății pentru aproape jumătate de an. Mai aveam o linie la bateria telefonului (verificasem înainte de a-i scoate bateria din nou) și nu era cablu. Chiar poate cineva să trăiască așa? Apoi m-am gândit la ușa

neîncuiată, la bradul mare de Crăciun și la ciorăpeii împlețiți de mână care atârnau deja afară, cu numele Hulda cusut cu paiete verzi. Și am știut că pentru unii oameni, răspunsul era categoric *da*.

— Aveți o casă frumoasă, i-am spus.

— E veche. Ca și mine.

Mătușa Mary râse.

— Și acum, că soțul și fetița mea nu sunt cu mine, e goală. Dar e a mea. M-am născut aici.

Se uită la clădirea veche ca și cum ar fi așteptat ca aceasta să îi termine povestea.

— Aceasta a fost camera mea când eram de vârsta ta. Acum e camera ta.

Îmi zâmbi larg.

— Ne bucurăm că ești aici, Hulda.

— Mă bucur să fiu aici, am spus și eu, pentru că a fost prima minciună care îmi trecuse prin minte.

Pentru o secundă, totuși, am crezut că fusese minciuna greșită, deoarece mătușa Mary mă privi ca și cum ar fi știut că e ceva în neregulă cu Hulda. În neregulă cu mine.

Apoi dădu din cap.

— Pur și simplu sunt uimită de cât de bună e engleza ta.

— Mulțumesc, am spus eu și mi-am amintit ce îmi spusese Ethan pe drum. Ethan m-a ajutat când a fost în Islanda vara trecută.

— Sigur. E un băiat bun, zise mătușa Mary, dar apoi ceva se schimbă în înfățișarea femeii și deveni serioasă.

Mă privi cu multă atenție, din nou.

— Nu aș vrea să fie rănit.

M-am uitat în ochii ei mari, cafenii.

— Nici eu nu aș vrea asta.

Și pe moment vorbisem din suflet.

Pe cuvânt.

— E atât de tăcută...

Înțelegeam cuvintele, dar nu recunoșteam vocea. Sau camera. Sau casa. Sau liniștea copleșitoare care părea să fi pătruns tot ce mă înconjură. Nu erau claxoane, nu se auzeau sonerii de lifturi, nici cărucioare de room service împinse tainic pe holuri nesfârșite. Atunci mi-am spus că încă dormeam, că totul nu fusese decât un vis.

— E un zbor lung, probabil e extenuată, spuse altcineva și mi-am amintit: mătușa Mary, căsuța albă, de fermă, cu bradul mare de Crăciun. Ethan. Islanda. Hulda.

Trebuia să fiu o studentă islandeză venită într-un schimb academic. Am aruncat de pe mine păturile și am sărit din pat. Soarele era prea strălucitor, ardea prin draperiile albe de dantelă care acopereau ferestrele. Parcă eram pe scenă și am știut că trebuia să plec — să ies de acolo înainte că cineva să mă privească prea îndeaproape, să pună prea multe întrebări. Deja era evident pentru toată lumea că nu îmi făcusem apariția în New York și cu siguranță eram deja căutată de toți. Dacă o găseau pe Hulda, îl puteau găsi pe Ethan. Dacă îl găseau pe Ethan, aveau să mă găsească pe mine.

— Hulda! strigă din ușă mătușa Mary. Bine. Te-ai trezit. Vino jos, dragă. Toată lumea așteaptă.

— Bine... eu... toată lumea?

Se pare că fusese doar o impresie că am cunoscut întreaga familie a lui Ethan. Clint și Mary aveau o soră mai tânără, care avea două gemene identice, cu un an mai mici la școală decât Emily. Se uitau la mine la unison. Parcă era o scenă dintr-un film horror momentul în care își înclină capetele în tandem și au întrebat:

— Te cunoaștem?

— Nu. Îmi pare rău. Am o față comună, am spus și am plecat mai departe în mulțime.

Fratele mai mare al lui Clint avea trei fice, dintre care două erau deja căsătorite, una dintre ele chiar și cu un copil. Numele și fețele începeau să se pună cap la cap. Bucătăria era o imagine cu contururi estompate de zâmbete, îmbrățișări, farfurii pline de ouă, biscuiți și sos. Atât de mult sos. Am început să tremur.

— Hulda, povestește-ne despre familia ta.

Am auzit întrebarea dar nu știam cine vorbise.

— Cum a fost zborul, Hulda? mă întrebă altcineva.

— Ce îți place să faci?

— Cum îți place în Oklahoma?

— AI mai fost vreodată la o fermă?

Întrebările se învârteau în jurul meu atât de repede încât mă luă cu amețală.

Apoi am simțit mâna mătușii Mary pe brațul meu.

— Draga mea, ai dat telefon acasă? Mama ta știe cum ai ajuns?

— Mama mea este... am început să spun, dar nu am putut termina. Trebuie... trebuie să merg la baie, am spus pe nerăsuflăte și am alergat spre încăperea mică unde am încuiat ușa.

În baie era un geam îngust și înainte să am măcar timp să mă gândesc, l-am deschis și mi-am trecut un picior peste marginea lui. Mai aveam puțin până să ajung jos, când am auzit o voce joasă spunând:

— Bună dimineața.

Cum atârnam de geam, vocea mă făcu să îngheț. Picioarele nu îmi atingeau pământul, dar nu mai găseam în partea de sus a corpului meu forța necesară să mă ridic, așa că stăteam acolo, ascultându-l pe Ethan râzând, până când, în cele din urmă am cedat și am întreat:

— Cât mai e până jos?

Două mâini mă prinseră de talie.

— Dă-ți drumul, spuse Ethan, și l-am ascultat.

— Mulțumesc.

Am încercat să par cât mai degajată în timp ce îmi dădeam părul din ochi. Ninsese peste noapte, iar eu tremuram pentru că nu aveam haină, dar Ethan era în cizme și în blugi, îmbrăcat în haină groasă și cu mănuși tocite.

Se uită la mine cu o privire batjocoritoare.

— Camera ta nu are ușă. Nu a fost prea frumos din partea mătușii Mary să te pună într-o cameră fără ușă....

— Eu...

— Te-ai gândit să alergi dimineața asta, spuse el. Mai bine decât să fugi, ca azi-noapte, măcar atât. Dar dacă o cunosc pe mătușa Mary

atât de bine pe cât cred, în casă este sos de friptură. Nimeni n-ar trebui să fugă de sosul de friptură al mătușii Mary.

— *Nu-mi este îngăduit să mănânc sos de friptură*, am vrut să spun, în schimb am întrebat:

— Cât de departe este cel mai apropiat oraș?

— Definește oraș.

M-am uitat furioasă la el.

— Am crezut că eu sunt cea pentru care engleza este limbă străină.

— Bethlehem este la mai bine de trei kilometri în direcția aceea.

Arată înspre est.

— Bethlehem?

Aproape că mi-am dat ochii peste cap.

— De Crăciun. Perfect.

— Nu e cine știe ce. Doar o poștă și o biserică baptistă. Dacă te referi la un oraș cu magazine și școală, trebuie să mergi aproape șaiszeci și cinci de kilometri în direcția aceea.

De data aceasta arată exact spre nord.

— Dacă ai nevoie de un cinematograful, de un supermarket Walmart sau spital, ei bine, atunci asta înseamnă nouăzeci și șase de kilometri în direcția aceea.

De data aceasta arată spre sud.

— Și, după cum ai putut vedea aseară, cel mai apropiat aeroport este în orașul Oklahoma, care este literalmente la *ore* distanță, așa că, spune-mi, Nu-Sunt-Hulda, de ce fel de oraș ai nevoie mai exact?

Am plecat de lângă el și m-am dus spre gard. Lumina soarelui se răsfrângea de pe dealurile acoperite de zăpada pufoasă, iar eu am strâns din ochi din cauza strălucirii. Aveam nevoie de un taxi. De un hotel. De o altă viață.

Aș fi dat orice pentru o altă viață.

— Apropo, adevărata Hulda mi-a trimis mesaj, strigă Ethan după mine. A ajuns în New York.

M-am întors spre el.

— A... am lăsat vorbele în vânt după ce mi-am dat seama că nu puteam întreba *A văzut dacă mă aștepta cineva? Au găsit-o? Ei știu unde mă află?* așa că nu am spus nimic.

Ceva însă se schimbase în privirea lui Ethan. La fel ca vântul, devenise mai rece. Inima lui îngheța și nu era aventura care fusese cu o seară înainte. Acum, în lumina dimineții, Ethan era îngrijorat, iar eu nu îl puteam învinui.

— Cine ești?

Acoperi distanța dintre noi în doar trei pași lungi.

— Ce faci aici? De cine fugi?

— De nimeni. Nimic.

Am simțit metalul rece al gardului presându-mi bluza în timp ce mă dădeam înapoi.

— Atunci spune-mi de ce nu ar trebui să intru hotărât în casă și să-mi pun părinții să sune poliția sau la FBI sau oriunde ar trebui să sune atunci când găsești pe drumuri o adolescentă care trebuie dusă înapoi la părinții ei.

— Asta este ceea ce crezi?

Nu am vrut să strig, dar nu m-am putut abține. Nervii mei fuseseră deja prea greu încercați de zile întregi. Săptămâni. Ani. Și chiar atunci am simțit cum începeau să mă lase.

— Ei bine, te înșeli, domnule Am-O-Casă-Întreagă-De-Oameni-Care-Mă-Iubesc. Părinții mei nu mă caută. Nu există absolut nimeni care să mă iubească și care să-și facă griji pentru mine. Ai cuvântul meu pentru asta.

— Bine.

Ethan își scoase căciula și-și trecu mâna prin părul brun, ondulat.

— Măcar spune-mi numele tău. Te rog. Spune-mi cum te numești. Nici măcar rugămintea aceasta nu era atât de simplă pe cât ar fi trebuit să fie.

— Lydia, am spus după un moment. Poți să-mi spui Lydia.

— Bine. Bună, Lydia.

— Bună. Am zâmbit. Așadar, acum ce urmează?

— Acum trebuie să dau de mâncare la animale.

Am privit înapoi la casa plină de străini și întrebări și de sos de friptură. Apoi m-am uitat la cerul larg deschis și la băiatul chiar drăguț de lângă mine.

— Ai nevoie de companie?

Cauciucurile camionetei vechi și rablagite zdrăngăneau în sus și-n jos printre șanțurile adânci din pământ. Ethan apăsă ambreiajul și schimbă vitezele, iar eu am crezut că a fost poate singurul lucru sexi pe care-l văzusem vreodată. Era atât de sigur pe el, atât de în largul lui și de relaxat. Era pe teritoriul lui, acolo în cabina acestei camionete vechi cu al ei balot uriaș de fân și lungul șir de vaci negre, păroase, care venea în spatele nostru. L-ar fi urmat până la capătul pământului, puteam să jur.

Dar Ethan și cu mine rămăserăm tăcuți în cabina camionetei care, chiar cu încălzirea dată la maximum, era tot rece. Îmi puteam vedea aburul din respirație. Mi-am pus mâinile între genunchi și Ethan și-a scos mânușile și mi le-a dat.

Până la urmă, tăcerea fusese probabil prea greu de suportat, deoarece Ethan apăsă butonul radioului și, dintr-odată, muzica se răspândi în toată cabina. Ar fi trebuit să fie *Oh, Holly Night*¹, însă erau prea multe voci de acompaniament, iar tempoul era prea rapid. Mă făcu să vreau să vărs.

— Îmi pare rău pentru postul de radio. Probabil că Emily sau gemenele au trecut pe aici. Se omoară după tot ce e acum la modă pentru adolescenți.

Opri radioul, iar eu mi-am pus mânușile lui Ethan. Încă erau calde înăuntru.

— Nu-i nimic.

— Îți place muzica? întrebă el.

— Pe vremuri îmi plăcea. Când eram mică.

— Și acum că ești atât de bătrână ți-a trecut? întrebă el rânjind.

¹ *O, Noapte Sfântă* este un bine-cunoscut colind de Crăciun compus în 1847 de Adolphe Adam după un poem francez scris de un negustor de vinuri și de un poet pe nume Placide Cappeau.

— Mda, am răspuns. Cam așa ceva. De cât timp locuiești aici? Dintr-odată muream să schimb subiectul.

— Păi, acum am șaptesprezece ani, deci... de șaptesprezece ani.

— Familia ta a locuit aici dintotdeauna?

— Sunt generația cu numărul cinci, zise el, însă cuvintele răsunară ciudat, nu ca și cum Ethan avea rădăcini care să-l lege de acele locuri.

Mai degrabă lanțuri.

— E drăguț că ai o familie numeroasă. Că puteți să stați împreună și să lucrați împreună.

— Mda. Presupun că așa e.

— De ce te-ai dus în Islanda?

Nu știu de unde venise întrebarea, dar mi-am dat seama că era întrebarea potrivită și că răspunsul conta într-o oarecare măsură.

Ethan schimbă din nou vitezele și începu să urce o coamă de deal. Ferma ni se desfășură în fața ochilor, curată și albă, iar pământul ei se întindea pe câțiva kilometri. Era genul de loc pe care oamenii îl văd doar în filme și din avion.

— M-am născut aici. Voi trăi aici și voi munci aici pentru tot restul vieții. Și, într-o zi, dacă am noroc, mult, mult timp de-acum înainte, voi muri aici. Și, ei bine, presupun că am vrut ca o mică parte din viața mea să nu fie aici. Și Islanda a părut un loc atât de să nu fie aici cât de mult s-a putut.

Am privit în jur la dealurile cu coline și la animalele care păreau niște puncte în depărtare.

— Nu mi se pare chiar atât de rău aici.

— Mda.

Ethan schimbă din nou viteza. Nu se uita la mine.

— Ce poți să spui despre tine? Unde este casa ta? Sau e și asta un secret?

— Nu e niciun secret, i-am spus. Nu am casă.

— Bună, dragă, mă întâmpină mătușa Mary când m-am întors în cele din urmă acasă.

Stătea în genunchi pe covorul din sufragerie în timp ce Emily era în picioare pe un taburet, cu mâinile întinse, îmbrăcată ca un înger.

— Ne-ai lipsit la micul dejun.

— Îmi pare rău că am plecat fără să spun. Am...

— Ai avut de ales dacă să fugi cu un cowboy chipeș, pe care nu l-ai mai văzut de luni de zile sau să stai într-o casă plină de străini gălăgioși...

— Și sosul pentru friptură, i-am spus. Am fugit și de sosul pentru friptură. Ceea ce s-ar putea să fie o greșeală.

— Atunci mâine te voi învăța cum să-l faci. Ți-ar plăcea asta, Hulda?

Părea că se aștepta ca eu să obiectez. Sau să mărturisesc. Oficial, eram paranoică.

— Cel mai probabil aș da foc la casă.

— E nevoie de mai mult decât de mâna ta ca să transformi casa asta în scrum.

— Mătușă Mary, nu ai terminat încă? Întrebă Emily mutându-se de pe un picior pe altul.

— Nu te mai fâțâi atâta, spuse ferm mătușă Mary, apoi scoase un ac de pe banderola pe care o avea la încheietură și începu să se uite cu atenție la costumul prea lung al lui Emily.

— Am obosit, se plânse Emily, dar mătușă Mary îi aruncă o privire.

— Nu prea te porți ca un îngerăș, spuse mătușă Mary. Așadar, Hulda, ai tot ce îți trebuie?

— Da.

— Te-ai instalat bine?

— Cred că da.

— Și știi că poți să vii la mine, da? Dacă ai nevoie să vorbești despre ceva anume. Absolut orice.

— Bineînțeles.

Am zâmbit. Am mințit.

Dacă se poate ca viața reală să devină un montaj dintr-o peliculă, iată ce se întâmplă în continuare:

În fiecare dimineață Ethan ciocănea la ușa mătușii Mary, iar eu mergeam cu el să-l ajut să dea de mâncare la animale. (Treaba mea era să deschid porțile. După câte spunea Ethan *era o treabă foarte importantă.*)

În fiecare după-masă o ajutam pe mătușa Mary să gătească și să ducă mâncarea oamenilor în vârstă din comunitate, care nu puteau să iasă din cauza zăpezii.

— Poftim, zise ea în prima zi, dându-mi cheile. Eu nu prea mă mai urc la volan.

Emily și gemenele au încercat să mă învețe *pas de deux*.

Clint frigea fripturi și acasă la Ethan se organizau cine mari și gălăgioase, unde toată lumea făcea cu schimbul și ținea în brațe bebelușul verișoarei lui Ethan.

Mătușa Mary mă făcu responsabilă cu împachetatul cadourilor, iar gemenele m-au lăsat să iau în brațe un purceluș.

Și indiferent ce se întâmpla, Ethan era acolo, mă învăța cum să bag în viteză camioneta pentru diferitele munci de la fermă și mă tachina atunci când cizmele mi se împotmoleau în noroaie atât de tare că practic îmi ieșea piciorul din ele și trebuia să mă întorc acasă la mătușa Mary cu un picior desculț.

Nu vorbea despre Hulda.

Nu mă întreba de unde sunt sau de ce fugeam.

Nu mă privea ca și cum aș fi fost o mincinoasă, o escroacă sau o impostoare.

Și, pentru câteva zile petrecute acolo, nu am fost Hulda cu adevărat și nu am fost nici eu cu adevărat. Pentru câteva zile am fost pur și simplu... fericită.

Deoarece, pentru câteva zile, am avut o familie.

— Trebuie să amesteci încontinuu îmi spuse mătușa Mary.

Era ziua de dinainte de Ajunul Crăciunului și, cu toate că afară erau sub zero grade, în bucătăria mătușii atmosfera era fierbinte. Aburii se adunaseră pe geamuri, în timp ce sosul maro de pe sobă fierbea și bulbuca mai ceva ca în cazanul unei vrăjitoare.

— Amesteci? mă întrebă mătușa Mary.

— Da, am răspuns.

Măsură din priviri caramelul care fierbea.

— Mestecă mai puternic.

Când caramelul începu să improaște, mătușa Mary spuse:

— Of, scumpo, o să te pătezi toată pe blužița aceea drăguță. Du-te și ia-ți un șorț.

În spălătorie era un cârlig plin cu șorțuri și am luat de acolo unul care era roz și plin cu flori albe. Însă de cum mă văzu mătușa Mary, ceva din privirea ei mă făcu să mă opresc.

— Ce s-a întâmplat? am întreat, apoi mi-am coborât privirea și am văzut numele brodat pe buzunar. *Daisy*. Of, îmi pare rău. E al ficei dumneavoastră?

— Da, este. Dar... poți să-l porți, spuse mătușa Mary. Ea ar vrea ca tu să-l porți.

Când am început să-mi strâng părul la spate, în coadă de cal, mătușa Mary mă întrebă.

— Ți-a spus cineva vreodată că îți stă bine cu părul dat de pe față? Am înghițit în sec și am dat din cap.

— Mama.

— Ți-e dor de ea, scumpo? Putem să o sunăm pe Skype. Să-i dăm un telefon sau putem...

— Nu, am răspuns prea grăbit. E în regulă. Diferența de fus orar, știți... mai poate aștepta.

Ușa din spate se deschise cu o bubuitură tocmai când Emily strigă:

— Mătușă Mary!

— Cizmele, spuse mătușa Mary, însă Emily se descălțase deja de încălțările pline de noroi și le lăsă lângă ușa din spate.

— Mama ta a plecat deja în oraș? întrebă mătușa Mary.

Emily dădu din cap.

— Nu cred.

— Oh, am crezut că i-am văzut mașina pe drum, spuse mătușa Mary, iar mie mi-a venit în minte SUV-ul negru, dar nu mi-am îngăduit să stau prea mult pe gânduri.

— Mătușă Mary, ai niște cartofi?

— De ce?

Mătușă Mary părea sceptică, însă Emily îmi aruncă o privire.

— Vei vedea.

— Surpriză! strigară la unison Emily și Susan când am ajuns în seara aceea acasă la Ethan.

Mai era un semn. Acesta atârna în sufragerie anunțând *Happy Þorláksmessa, Hulda!*

— Ce înseamnă toate astea? am întrebat.

— Ei bine, știm că trebuie să-ți fie greu să fi departe de familia ta de Crăciun, zise mătușă Mary. Sărbătorile sunt *întotdeauna* dificile dacă nu ești alături de familie.

Poate că îmi închipuiam lucruri, dar mi se păru că atmosfera din cameră se schimbă brusc. Pentru o secundă, nimeni de acolo nu mai putu să întâlnească o altă privire.

— Așadar... continuă mătușă Mary, ne-am gândit să-ți aducem aici o mică parte de Islanda.

— Ah, ce bucurie! am încercat să par entuziasmată.

Și doar atunci m-am uitat cu adevărat în jurul meu.

Așezaseră în toate geamurile pantofi. Da, pantofi. Niște Moși Crăciuni înspăimântători care arătau sinistru erau aliniați în mijlocul mesei și o grămadă de cartofi era adunată pe o tavă ca un fel de piesă centrală a unui aranjament festiv.

— Uau. Cineva și-a dat toată osteneala.

— Păi, normal că am făcut-o, prostuțo. Este ziua Sfântului Thorlakur, zise mama lui Ethan. Apoi deveni serioasă. Am pronunțat corect?

— Chiar așa, Hulda. *A pronunțat corect?*

— Da, foarte bine, am răspuns, iar Susan radia de fericire.

Ethan zâmbea de parcă stătea să se înece cu canarul pe care tocmai îl mâncase.

— Așezați-vă, așezați-vă, ne grăbi mătușă Mary pe toți, arătându-ne scaunele. Partea frumoasă atunci când ești gazda unui student

străin este să înveți despre cultura lor. Așa că ne-am gândit să ne spui și nouă cum este de Crăciun la tine acasă, în Islanda.

— Hulda este *expertă* în Crăciunul din Islanda, zise Ethan, plecând repede, înainte să apuc să-i dau un șut pe sub masă.

— Ne-am documentat puțin pe internet, zise Susan. Cu toate acestea, avem multe întrebări.

— Da, zise Emily. De exemplu, care-i treaba cu toți papucii?

— Da, Hulda. Ethan se lăsă pe spătarul scaunului. *Spune-ne tuturor despre papuci.*

— Ei bine..., am început timid. Povestea cu pantofii este de-a dreptul fascinantă.

M-am uitat înapoi la geamuri, la pantofii așezați pe fiecare pervaz.

— Vedeți voi, îi punem în geamuri...

— Vedem asta, dădu Ethan din cap. Dar de ce, Hulda? De ce stau papucii în geam?

— Păi... ei bine... asta se întâmplă fiindcă demult... oamenii obișnuiau să-și uite papucii și... oamenii lăsașu mai mulți papuci în geam ca să fie găsiți de călători atunci când aveau nevoie de ei. Fiindcă este greu să locuiești în Islanda și să nu ai... știți... papuci. *Tărâmul de Gheață*, am adăugat cu foarte multă seriozitate.

— Credeam că Groenlanda e țara acoperită de gheață, zise Clint.

— Și ea, am spus.

— De ce Moșul arată atât de înfricoșător? întrebă sora gemănă, măsurând din ochi micul omuleț în veșmânt roșu care stătea exact în fața ei și holbându-se la el de parcă ar fi fost un ucigaș în serie cu un topor.

— O întrebare extraordinară, zise Ethan. Spune-ne, Hulda, *de ce arată Moșul atât de înfricoșător?*

— Acela nu este Moș Crăciun, zise Emily. Este unul dintre prietenii Moșului¹.

— Prietenii Moșului, am izbucnit ca și cum eu fusesem cea care venise cu răspunsul. Asta sunt. Cred că sunt un fel de Moș al nostru, am dat cu presupusul.

¹ Yule Lads în original.

— Câți sunt? întrebă Clint.

— Nouă, am răspuns, însă Emily deja își încrețea sprâncenele.

— Credeam că sunt doisprezece, zise ea.

— Păi, poate că numărul diferă de la o zonă la alta, spuse Ethan.

Nu-i așa, Hulda?

— Așa e, am încuviințat. În unele locuri sunt doisprezece, dar unde stau eu sunt doar nouă fiindcă... ceilalți trei au murit pentru că și-au uitat papucii.

Toată lumea de la masă începu să dea din cap de parcă ceea ce spuseseam ar fi avut vreo noimă.

— Nu este interesant? Avem și noi tradițiile noastre, să știi, spuse mătușa Mary. Nimic ieșit din comun, dar nu poți locui într-o localitate numită Bethlehem și să nu ai câteva tradiții de Crăciun.

Începu să râdă.

— Ne întâlnim cu toții la biserică în Ajun de Crăciun. Are loc un spectacol live al Nașterii Domnului.

— Asta înseamnă capre vii și mulți copii mici îmbrăcați ca niște magi, clarifică Ethan, după care mătușa lui continuă.

— Cântăm colinde și citim Povestea de Crăciun. Și toată lumea primește un săculeț cu dulciuri.

— Pare foarte frumos, le-am spus.

Ceva însă îmi făcu greață. Parcă urma să-i infectez pe toți cu prezența mea. Cu minciunile mele.

— Eu... am împins scaunul de la masă.

Trebuia să plec de acolo. Trebuia să scap.

— Mă doare capul. Îmi pare rău. Doar...

— Ethan, zise Clint, du-o acasă.

Afară, aerul rece îmi arse plămâni. Cerul era foarte senin și strălucitor, prea strălucitor pentru trei ore de la apus. Știam că nu aveam să mă obișnuiesc să văd atâtea stele, indiferent cât timp stăteam acolo.

— Te simți bine, mă întrebă Ethan, însă eu nu puteam să respir, darămite să vorbesc.

— Trebuie să le spun, m-am înecat cu propriile cuvinte. Sunt atât de drăguți. O să mă urască! O să te urască și *pe tine!* Trebuie să le spun. Chiar acum. În seara aceasta. O să...

— Nu.

Ethan dădea din cap, de neclintit în decizia sa.

— Spune-le acum și o să-i frângi inima mătușii Mary chiar înainte de Crăciun.

— Nu o să-i pese de asta. Soțul și fiica ei vor veni în curând acasă și...

Privirea din ochii lui Ethan mă întrerupse. Nu era uimire. Era tristețe profundă.

— Vai, Lydia. Am crezut că știi.

— *Ce să știi.*

— Au murit, spuse el. Acum un an și jumătate. Accident de mașină.

Am rememorat cuvintele mătușii Mary: *Nu mă mai prea urc la volan.*

— Este doar al doilea Crăciun al mătușii fără ei, mai spuse Ethan, iar eu simțeam că parcă cineva mă lovise puternic în stomac.

Îmi veniră în minte îmbrățișările mătușii Mary, casa ei goală. Îmi veniră în minte pomul și ciorăpeii Huldei, croșetați de mână.

— A fost unul dintre motivele pentru care m-am gândit că venirea Huldei ar fi o idee bună, îmi spuse Ethan. Mătușii Mary nu îi place să fie singură, iar de sărbători îi este foarte greu.

— Da. Bineînțeles. Îmi doresc să-mi fi dat seama mai devreme. Aș fi...

— Nu! Nu schimba nimic, bine? Primește suficientă compasiune din partea celorlalți. Este plăcut să aibă alături pe cineva care nu se poartă cu ea ca și cum ar fi de sticlă. Nu a mai fost atât de fericită de la accident. Dacă îi spui acum... o distrugi sufletește.

— Oricum va afla în cele din urmă, Ethan. Doar nu rămân aici o veșnicie. Va trebui să plec la un moment dat.

— Nu vrem să pleci, bine? Își trecu din nou mâna prin păr. Eu nu vreau să pleci.

Nu-mi dădusem seama cât de aproape stăteam unul de celălalt sau cât de calde îmi se simțeau mâinile pe brațele mele. Nu observasem cum ni se amesteca aburul respirațiilor în aerul rece. Nu-mi dădusem

seama că începusem să cad decât atunci când era prea târziu, poate și pentru că nu atinsesem pământul. Parcă aș fi căzut din credință, din speranță sau.... dacă e să vorbim clar, parcă aș fi căzut pradă unor sentimente pentru el. Sau așa ceva.

Apoi am simțit buzele lui Ethan peste ale mele, m-am lipit de pieptul său cald, iar el își puse brațele în jurul meu, strângându-mă cu putere. Nu mai fugeam de ceva anume. Fugeam spre ceea ce era înaintea mea. Momentul acesta. Locul acesta. Băiatul acesta.

— Așteaptă până după Crăciun, bine?

Ethan se trase un pas înapoi și mă privi lung în ochi. Totul va arăta altfel după Crăciun.

Am dat din cap, cât se putea de mulțumită să trăiesc în continuare în minciună.

În Ajun de Crăciun, Ethan veni să mă ia cu mașina ca să mergem la biserica așezată între un câmp de grâu și un loc de pășunat. Era micuță, albă cu o clopotniță ce urca până la cer. Clopotele începuseră să bată deja, când Ethan parca mașina.

— Vino! mă luă de mână. Am întârziat.

Alergam amândoi răsând spre uși, însă, cum am intrat, am devenit serioasă și m-am oprit. Mâna lui Ethan era încă în mâna mea în timp ce stăteam în spatele unei încăperi pline de oameni.

— Hulda! Ethan! șopti mama lui Ethan, făcându-ne semn să mergem unde familia ne ținuse două locuri.

— Bună seara, tuturor!

Mi-am ridicat privirea și, pentru prima dată, am văzut-o pe mătușa Mary stând în spatele amvonului cu o carte de imnuri religioase în mână.

— Crăciun fericit! spuse ea și întreaga congregație îi răspunse.

— Crăciun fericit!

Camera era luminată doar de lumânări și de luminițele albe, scânteietoare din cei șase brazi de Crăciun. La capătul fiecărui șir de scaune demodate era câte o ramură de vâsc. Nu era ca și cum ai fi

pășit într-o biserică. Era ca și cum ai fi pășit înapoi în timp. Oamenii din Bethlehem sărbătoriseră în felul acesta Ajunul Crăciunului de o sută de ani. Era liniștitor să știi că tot așa aveau să îl sărbătorească și în următorii o sută de ani.

— Te simți bine? întrebă Ethan, iar eu am dat din cap.

În față începu să cânte cineva la pian.

— Să începem cu imnul numărul 101, spuse mătușa Mary, în timp ce eu și Ethan ne așezam la capătul rândului familiei sale.

Zgomote foșnitoare tulburară liniștea încăperii până când oamenii își luară cărțile de cântece și le deschiseră la pagina potrivită, dar eu nu aveam nevoie să văd. Știam pe dinafară fiecare cuvânt. Fiecare notă. Și totuși, când mătușa Mary începu să cânte *O, Noapte Sfântă* nu am putut să cânt nici în ruptul capului.

— Stelele strălucesc cu vioiciune...

Dintr-odată nu mai eram în acea bisericuță din mijlocul pustietății, ci eram într-o cameră de spital, cântând pentru femeia micuță și slăbită care era pe pat. Eu alesesem cântecul la orgă. Urmăream cum ochii i se umpleau de lacrimi în timp ce mă ruga să-l mai cânt o dată.

— Este noaptea în care s-a născut Mântuitorul nostru iubit...

Eram bucuroasă că lumina era difuză și că încăperea era plină de oameni. Nimeni nu mă băga în seamă. Nimeni nu observa cum începură să-mi curgă lacrimile pe obraz și mâinile începură să tremure. Și, mai ales, nimănui din acea încăpere nu-i păsa dacă eu aveam să mai cânt vreodată.

— Multă vreme rămase lumea în păcat și în...

Vocea mătușii Mary pieri. Cuvintele se topiră în aer. Buzele i se mișcau, dar nu se auzea niciun sunet, fața i se albise. Iar ea părea pierdută, înghețată.

— Acesta era cântecul preferat al lui Daisy, spuse ea după o vreme, cu o voce lină, de-abia șoptită.

Era ca și cum mătușa Mary era într-o negură de amintiri, de regret și de înțelegere a faptului că nu avea să mai cânte niciodată acel imn cu fiica ei. Pianul se auzea în continuare, însă nimeni nu cânta.

Nimeni nu se mișca. Mama lui Ethan își ștergea lacrimile, iar eu simțeam valul copleșitor de emoție care năvăli în interior. Gata să ne supună, iar când pianistul ajunsese la refren, am simțit cum pe mine mă înrobise.

Exact ca atunci când i-am oferit biletul Huldei; nu hotărâsem să mă ridic în picioare. Nu îmi dorisem să cânt. Dar până să îmi dau seama, *eram* în picioare și mă îndreptam în față.

— *Cădeți în genunchi...*

Cuvintele curgeau parcă din mine, iar vocea răsună în mica biserică în timp ce eu o priveam pe mătușa Mary și mi-am dat seama că nu mai plângea. Îmi întinse mâna, eu am luat-o și am început să cânt și mai tare.

— *Ascultați cântul îngerilor...* cântam ca și cum nu mai cântasem de ani de zile.

Am continuat să cânt. Cântam doar pentru bucuria de a face asta. Pentru moment, pentru muzică, pentru mine. Am cântat pentru mătușa Mary, pentru Daisy și pentru toți cei care nu mai puteau cânta. Cântam deoarece dacă nu am fi cântat, oricum nu i-am fi adus înapoi niciodată, însă așa ne puteam aminti de ei.

Cântam deoarece asta fac atunci când sunt fericită și când sunt tristă. Cântam deoarece cântecul scoate ce am mai bun în mine și mă face pe mine să fiu mai bună. Am cântat deoarece o țineam pe mătușa Mary de mână și nu mai eram singură.

Am cântat pentru că era Crăciunul.

Când cântecele se terminară m-am dus să mă așez lângă Ethan care își scoase telefonul din buzunar. Se uita când la telefon când la mine ca și cum ceva nu se lega.

— Tu ești!

Una dintre gemene se răsuci și se uita la mine de pe celălalt rând de scaune, cu vocea aproape vibrând.

— Am știu că tu ești. Am știut...

— Hulda! vocea lui Ethan era rece și mi-am dat seama că nu mă striga pe numele fals. Nu îmi mai făcea jocul.

Îmi întinse telefonul ca să pot vedea mesajul scris pe el.

De la: Hulda

Spune-i lui Liddy că ei vin după ea!

— Ce faci aici? zise cealaltă geamănă. Cum l-ai cunoscut pe Ethan? Unde...

Eu însă nu puteam scoate un cuvânt. Camera ticsită începu să se prefacă de gheață. Jur că am simțit un fior rece. Iar când mi-am ridicat privirea, am văzut pe cineva stând lângă ușa din spate a bisericii. Părul îi fusese răvășit de vânt. Era îmbrăcat cu o haină lungă închisă la culoare, la gât avea o eșarfă roșie și în picioare pantofi italienești perfect lustruiți. Se vedea că era străin de acele locuri. Mai știam însă că nici în ruptul capului nu avea să plece.

— Cine e Liddy?

Vocea lui Ethan părea la mii de kilometri distanță.

— Uită-te la mine, îmi zise, luându-mă de mână. Cine este Liddy?

— Eu sunt, a trebuit să recunosc.

— Ai spus că numele tău este Lydia.

— Este. Adică a fost. Mama îmi spunea Liddy.

M-am uitat în ochii lui.

— Ethan, sunt Liddy Chambers.

Am așteptat să absoarbă informația, am așteptat ca numele să-i spună ceva. El însă a întrebat:

— Cine?

În momentul acela îmi veni să-l sărut. Nu îmi strigă numele și nici nu își dădu ochii peste cap. În momentul acela nu eram nici adorată, nici detestată de acel băiat și cred că îl iubeam pentru asta. Așa, puțin.

— Ce vrea să spună Hulda cu „Ei vin după tine”? îmi întinse din nou telefonul.

— Greșește, am scuturat din cap și am privit către bărbatul care stătea lângă uși, aruncându-mi priviri ucigătoare. Au ajuns. Sunt deja aici.

Nici nu m-am uitat când Emily păși pe culoarul central către altar, dar mi se părea că aud un înger când începu să citească *Povestea de Crăciun din Evanghelia lui Marcu*. Luminile scăzură și mai mult. Băiețelii îmbrăcați în păstori duceau în brațe iezi și își ocupau locurile

în partea din față a sălii, dar eu parcă eram în transă când m-am îndepărtat de Ethan și de familia lui, încercând să rămân în întuneric până ce puteam să ies.

Cel care mă urmă nu și-a deschis brațele să mă îmbrățișeze. Nu mă întrebă dacă mă simt bine și nici nu îmi spuse cât fusese de îngrijorat. Nu. Primele cuvinte pe care le rosti au fost:

— Tu nu știai că ai spectacol diseară?

— N-ai văzut? M-am dat în spectacol deja, i-am replicat.

Atunci mă luă de braț și mă trase către elicopterul care aștepta pe un câmp din apropiere.

— Cu elicopterul mergem, Derek? am zis, dând ochii peste cap. Serios? Vai, ce subtil.

— Hai, plecăm.

— Ba nu, am strigat. Trebuie să-mi iau la revedere. Trebuie...

— Lydia, așteaptă, am auzit vocea pătrunzătoare a lui Ethan prin noaptea clară.

N-am putut să mă desprind de Derek decât ca să întorc o clipă privirea.

— Dar dumneavoastră cine sunteți? întrebă mătușa Mary, care era la un pas în spatele lui Ethan și se apropia cu repeziciune. Unde o duceți? Eu răspund pentru copilul ăsta!

Mătușa Mary arăta și se comporta ca o adevărată forță a naturii, iar Derek ar fi putut să se retragă puțin, dacă nu ar fi atârnat atât de multe de acel moment. De ce făceam eu. Așa că își umflă pieptul și zise:

— Nu, nu răspundeți. Și va pleca de aici imediat.

— Hulda, ce se-ntâmplă aici? întrebă Clint, care apăruse și el lângă sora lui. Omul ăsta are ceva cu tine?

— Încearcă s-o ia de aici, Clint! explică mătușa Mary.

— Sunteți tatăl ei? întrebă Clint, iar Derek izbucni în râs.

— Sunt tutorele ei legal, răspunse el, uitându-se la blugii scrobiți și la haina de lucru a lui Clint. Iar dumneavoastră, domnule, ați face bine să vă dați la o parte din calea noastră, pentru că altfel pun să vă aresteze pentru răpire.

— Răpire! strigă Clint.

— N-au știut nimic, am încercat eu să intervin între Clint și Derek. Eu am fugit. Le-am spus tuturor că sunt o elevă venită din străinătate și că mă cheamă Hulda. Am mințit, iar ei m-au primit în casa lor.

Biserica începuse să se golească și mi se părea că tot Bethleemul se adunase în jurul nostru. Tot așteptam să facă cineva o glumă despre copilul pierdut, dar n-a spus nimeni nimic. Se spusese deja prea multe.

— Numele meu este Lydia, le-am spus. Liddy. Liddy Chambers.

Noaptea era senină și geroasă și îmi ieșeau aburi din gură când mă străduiam să-i fac să înțeleagă ce se întâmplase. Atunci am auzit cântecul. Era chiar vocea mea, dar nu melodia care se tot dădea la radio. Era varianta de *O, Holy Night* pe care o înregistrasem în salonul de spital al mamei acum trei ani. Era cântecul care adunase 10 milioane de vizualizări pe YouTube. Motivul pentru care veniseră într-un suflet Derek și casa de discuri.

Iar când mama se îmbolnăvise atât de rău încât n-am mai putut să ignorăm faptul că n-o să mă poată crește ea, din cauza aceluși cântec l-a numit pe Derek tutorele meu, crezând că-mi împlinește astfel visul.

— Ea e! una dintre gemene ținea telefonul ridicat și pe el rula un clip video pe care îl putea vedea toată lumea. Vedeti? Chiar ea e! Liddy Chambers!

— Ba nu, dădu Ethan din cap. E Lydia.

Derek făcu o mișcare cu mâna, iar pe pășunea din spatele bisericii elicopterul porni elicea. Începu să ningă, iar cerul nopții se umplu de spirale de fulgi albi. Derek porni înspre elicopter, dar eu încă mă uitam la Clint și Susan și Emily, apoi la Ethan și la mătușa Mary.

— Liddy! strigă Derek. Acum!

Am făcut câțiva pași, apoi m-am întors. Eram recunoscătoare că afară ninge și era noapte, ca să nu mi se vadă lacrimile din ochi.

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău c-am mințit și...

— Draga mea, a răspuns mătușa Mary, doar n-ai crezut că nu ne-am dat seama că nu ești o elevă din Islanda pe nume Hulda? Ne-am prins cine ești de mult!

— Serios?

Nu știam dacă să mă simt rănită în orgoliu sau ușurată de situație.

— Păi și de ce n-ați spus nimic? De ce nu m-ați dat afară?

— Puiule, când pierzi o persoană importantă din viața ta, pierzi și o bucățică din tine.

Nu știam sigur dacă mătușa Mary vorbea despre ce i se întâmplase ei sau mie, dar nici nu conta prea mult. Oricum era adevărat.

— Cât despre bucățica cu pricina, uneori trebuie să te pierzi pe tine însăși ca s-o găsești. În plus, își îndreptă ea privirea spre Derek, cred că și eu aș fi fugit în locul tău.

Derek se încheie la haină și își strânse eșarfa pe lângă gât, ca să nu-i zboare din cauza vântului.

— Eu sunt tutorele ei și vine cu mine.

Întinse mâna după mine din nou, dar m-am tras înapoi.

— Nu ești tutorele meu, ești managerul meu, am strigat, de parcă ar fi înțeles vreunul dintre ei care era diferența. Pentru tine nu sunt decât un spectacol. Proprietatea ta. Cânt și dansez și... mama era pe moarte. Era așa de bolnavă și de înfricoșată și n-aveam niciun ban. De-aia te-a numit tutorele meu.

Deși era o concluzie dureroasă, nu pentru cei din Bethleem, ci pentru mine, a trebuit s-o spun.

— Mama nu știa ce e mai bine pentru mine.

— Liddy, urcă-te în elicopter. Acum, să nu chem poliția, amenință Derek.

— Adică pe șerif? întrebă mătușa Mary arătând înspre un bărbat din mulțime. Uite-l acolo, hai să-l întrebăm direct. Salutare, Ben.

— Bună, Mary, ai nevoie de ajutor? întrebă șeriful.

— Nu, mulțumesc, mă descurc.

— Asta e corupere, strigă Derek.

— Mda, hai să vedem ce părere are judecătoarea, se întoarse mătușa Mary spre femeia care cântase la pian. Doamnă, cum stau lucrurile? Judecătoarea își împreună mâinile și mă studie cu atenție.

— Nu văd de ce aș lua fata din grija ta, Mary. Oricum nu pot s-o încredințez unei persoane necunoscute. E vacanță judecătorească

până după sărbători și nu am de ales decât să o las cu tine în perioada Crăciunului.

— E ridicol, pufni Derek. E Liddy Chambers și eu sunt tutorele ei! Când o să audă presa despre asta...

— Când o să audă presa ce, mai exact? Că am fugit de tine? Că habar n-ai avut unde sunt o săptămână întreagă? Că mama avea mintea așa de încețoșată de medicamente când te-a numit tutore încât nici nu mai știa cum o cheamă? Ia zi tu, ce o să spui presei? Nu de alta, dar am și eu câte ceva de spus!

— Liddy, inceptu Derek cu voce joasă, rugătoare. Hai cu mine. Hai cu mine acum și o să uităm ce s-a întâmplat.

— Vrei să mergi cu el? Întrebă mătușa Mary, dar Ethan îmi prinse primul privirea.

— Asta vrei? continuă el și, cumva, n-am mai putut să neg adevăratul motiv care mă făcea să tot fug.

— Dacă nu plec acum, o să se întoarcă.

M-am gândit la ce mă întrebuse Ethan în noaptea în care ne-am cunoscut.

— O să vă facă necazuri. Valorez o grămadă de bani pentru ei.

— Draga mea, spuse mătușa Mary, dar pentru noi valorezi mult mai mult decât banii.

— Ți-ai luat o vacanță, Liddy, acum lasă gluma. Vrei să fii vedetă, să fii o stea. N-ai cum să renunți la asta, zise Derek, ca un fel de provocare.

— Ai dreptate.

Îmi plăcea la nebunie muzica, să cânt și să dansez și să-i fac pe oameni fericiți. Asta mă făcea și pe mine fericită. Dar nu știam ce înseamnă, de fapt, fericirea.

— A, și acum știi? Derek vorbea de parcă ar fi vrut să pufnească în râs, dar nu putea din cauza celor din jur.

Nu știa ce știu eu. Cum miroase în bucătăria mătușii Mary când prăjește șunca, cum simți vântul în față când te trezești la șase dimineața să faci treburi prin curte, ca o palmă peste față care te scoate

din amorțeală. Dacă ar fi privit în sus, ar fi văzut cât de mare era cerul și cât de ușor era să te pierzi în el.

— Acum știu cum arată stelele adevărate, i-am spus. Nu mai am nevoie de imitații.

I-am văzut pe locuitorii orașului cum se apropiau de mine, dar nu erau amenințători. Dimpotrivă, păreau să mă protejeze, iar Derek renunță.

— Crăciun fericit, Liddy, dar o să mă întorc, zise el. Mă întorc să te iau.

M-am uitat la elicopterul care se înalță și dispăru în întuneric, stând așa, înconjurată de toți oamenii din Bethlehem. Stelele străluciau atât de tare, încât nu m-am putut abține să mă gândesc că poate ele îmi îndrumaseră pașii încoace.

— Așadar, Liddy, spuse mătușa Mary, m-am gândit că ai putea sta cu mine, dacă vrei. Judecătoarea crede că putem să-ți schimbăm tutorele. Dacă ești de acord. Nu trebuie să te hotărăști acum, sigur, doar că...

— Da!

Am simțit din nou cum îmi țâșnesc lacrimile, de data asta dintr-un cu totul alt motiv.

— Da, te rog, da!

Mătușa Mary mă strânse în brațe, dar eu nu-mi puteam lua ochii de la băiatul din spatele ei. Când mi-a dat drumul, el a vorbit primul.

— Rămâi.

Nu era o întrebare.

— Rămân, am spus.

— Și nu mai fugi.

Ethan se apropie încet, dând din cap.

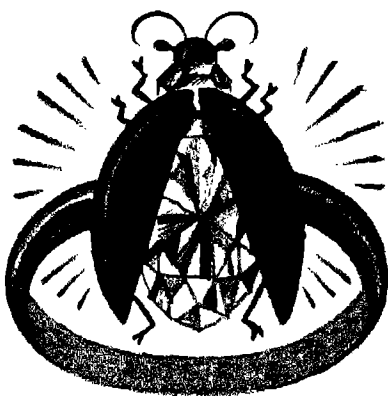
— Nu mai fug.

— Nu mai dai de bucluc.

— Nu mai dau de bucluc, am spus, iar el mă sărută.

Apoi mă trase spre el și am rămas amândoi așa, privind cerul de deasupra Bethleemului, locul unde știam că sunt acasă.

FATA CARE A TREZIT VISĂTORUL

LAINI TAYLOR

Pe Insula Penelor există obiceiul ca bărbații tineri să ofere în dar mici atenții iubitelor lor în fiecare dintre cele douăzeci și patru de zile de Advent.

Pentru că nu avea iubit și pentru că nici nu își dorea unul, Neaua Ellaquin se trezi în prima zi de decembrie fără așteptări. De fapt, asta nu este într-un totu adevărat. Aștepta ploaia fiindcă în zilele de decembrie ploua la fel de des pe cât aveai ocazia să te-ntâlnești cu vulpi flămânde. Și se mai aștepta la liniște, deoarece de asta avusese parte cu prisosință de când muriseră gemenii, amândoi odată, târziu în vară, lăsând-o singură în acest loc subjugat de întuneric. Se aștepta să fie servită, fără menajamente, cu încă o lingură cu vârf din aceeași jale, plină de obidă, pe care i-o servise luna noiembrie, doar că mai rece.

Cam așa stăteau lucrurile în ce o privește pe Neaua: nu existau surprize plăcute, doar surprize neplăcute. Seara, când își scotea din cufăr singura, mult prețuita carte pe care o citea lângă foc, avea să

găsească în ea aceleași povești dintotdeauna, la fel cum își va găsi și zilele ei, până când acestea se vor sfârși.

Picioarele îi alunecară de pe marginea patului ca niște greutatea de plumb și prima ei răsuflare de cum se ridică din pat dimineața fusese un suspin.

— E prea devreme pentru suspine, zise ea cu voce tare.

Vorbea de una singură tot timpul acum; își folosea vocea pentru a tăia în fășii aerul împovărat ca să nu o sufocă.

— Dacă îmi folosesc toată dezamăgirea până la micul dejun, cu ce îmi mai duc restul zilei?

Zâmbi în sinea ei fiindcă era atât de amărâtă. Se gândi atunci la Madam Somnolența de la fabrică și la sfatul pe care aceasta îl dădea fetelor: „trăiți-vă viața în amărăciune și astfel ciorile nu o să mai aibă poftă să vă mănânce după ce muriți”.

— Și de ce le-aș lipsi de substanțe nutritive? ripostase Neaua, pentru că până în vara aceea îi mai stătea în fire să fie impertinentă. Nu merită și ele o delicatesă?

— Și vrei să fii tu cea delicatesă?

— De ce nu? întrebuse Neaua. De ce mi-ar mai păsa de corpul meu dacă nu mai am nevoie de el?

Și de atunci Madam Somnolența nu îi mai spunea pe nume, ci o numi Mâncare pentru Ciori. Nu conta că nu i se mai potrivea. Neaua gândi că în zilele acelea era imposibil să nu fie ea cea mai amară gustare de carne vie de pe insulă, mai ales acum, că se apropia Crăciunul și gemenii se prăpădiseră.

Gemenii. Ivan și Jathry. Ca și Neaua, făcuseră parte din grămada de copii aduși pe insulă cu doisprezece ani în urmă: orfani ai epidemiei de ciumă din Colonia Eșuată, cumpărați ieftin și munciți din greu, băieții la câmp, fetele în fabrică, pe mâncare subțire și adăpost și mai subțire, în paturi șubrede, afară în barăci bătute de vânt, în spatele Fermei Cimitirului. Pentru cei mai mulți dintre ei, lumina de la capătul tunelului era eliberarea venită odată cu „Vârsta”. „Vârsta”, atât de simplu o numeau cu toții, ca și cum era singurul lucru care conta. Vârsta era optsprezece, cât despre „liber”, ce înseamnă *liber*

pentru orfani munciți puși în libertate cu buzunarele pline de aer, pe o insulă în mijlocul marelui Glissando blestemat? Călătoria cu vaporul costa mai mult decât valorau viețile lor și câțiva băieți aleseră să plătească acel preț doar ca să scape. Se vindeau echipajului pe un contract pe care erau norocoși dacă reușeau să îl plătească înainte de a împlini cincizeci de ani (și ce marinar atingea vârsta de cincizeci de ani pe Glissando?).

Astfel că majoritatea băieților rămaseră pe Insula Penelor și toate fetele, deoarece, deși s-ar fi găsit un vapor bucuros să le ia, ar fi făcut asta pentru un cu totul alt tip de contract și nicio fată, absolut niciuna, nu ura insula într-atât încât să facă o astfel de alegere. Așadar, pentru fete „libertate” însemna un singur lucru: libertatea de a se căsători, așa că asta și făceau. Cele norocoase reușeau să atragă atenția vreunui băiat din familiile din Cea Dintâi Colonie (sau poate nu a unui băiat, ci a unui bărbat, căci nu era lipsă de văduvi pe Insula Penelor), iar cele mai puțin norocoase găseau vreun meșteșugar întârziat care punea țigle pe casele din orașul port. Cel mai puțin norocoase dintre toate? Un băiat de rangul lui Neaua, „o victimă a ciumei” cu nimic pe numele lui, doar cu o pereche de mâini gata pentru muncă brută.

Familiile din Cea Dintâi Colonizare dețineau toate pământurile bune, așa că fetele acelea aveau parte de case adevărate, ai căror pereți nu vuiiau și nu se clătinau, de grădini ce se bucurau de cel mai bun soare, poate chiar și de un luciu de apă limpede care să alunece de-a lungul bucății de pământ și în care să strălucească pești verzi-aurii precum mozaicul unei podele de biserică. Iar unii comercianți reușeau să se descurce bine pe când alții deloc, așa că fetele acelea aveau toate șansele să ajungă într-una dintre mansardele sărăcicioase ale caselor aliniate de pe străzile înclinate ale orașului port sau în vreun apartament deasupra unui magazin sau în pivnița de sub un bar sau într-un loc asemănător. Cât despre miresele orfanilor? Ei bine, existau unele parcele de pământ la liber în Cupa Negurii (valea din mijloc numită așa fiindcă nu era cu mult mai mult decât o vale cețoasă), pământ pe care nimeni nu îl putea numi pământ *bun*, dar care în majoritatea anilor era suficient ca să asigure traiul. În

majoritatea anilor. Dacă nu aveai prea multe gurî de hrănit și dacă nu te deranja umezeala.

Va întreb și eu acum, pe cine nu deranjează umezeala?

Chiar și așa, acela fusese planul lui Neaua: Cupa Negurii, cu gemenii. Se gândiseră ei, odată ca niciodată, că aveau să fie toți trei căsătoriți împreună.

De ce nu? Pe atunci, ei înțelegeau prin căsnicie faptul că niște oameni maturi trăiau în propria lor casă, după propriile lor reguli, și nu își doriseră nimic altceva din momentul în care au coborât de pe vaporul împutit care îi adusese acolo. După o vreme, Bill Dresorul de Copii le spuse, cu mult mai multe detalii decât era necesar sau cuviincios, ce se întâmplă între soți și soții, iar ei se holbară unul la celălalt, roșii la față, inocența topindu-li-se precum spuma mării pe țărni.

Fără căsătorie, în cazul acesta.

Neaua bănuia, că dacă Ivan și Jathry ar fi fost un singur băiat în loc de doi, atunci s-ar fi căsătorit cu el, însă nu ar fi fost niciodată de acord să aleagă între ei. Când mergeau la plimbare, Neaua stătea în mijloc. Cam așa stăteau lucrurile. Apoi, se maturizară suficient cât plăcerile carnale ale mariajului să nu îi mai șocheze. Dacă Ivan sau Jathry avuseră vreodată față de ea sentimentele pe care le-ar fi avut un soț, Neaua nu aflase niciodată și nici ea nu fusese tulburată de vreun sentiment matrimonial. Erau băieți puternici, cu fețe frumoase și fuseseră în inima ei încă de când erau acasă, casa lor adevărată, demult pierdută, dar nu existaseră astfel de porniri între ei. Între ei nu existaseră acele momente încărcate de emoție radiantă, în care să nu-și poată dezlipi privirile unul de celălalt și să devină flăcări și nici nu se surprinsese vreodată privindu-l pe unul dintre băieți în bătaia soarelui și întrebându-se „ce gust are oare pielea lui?”. Nu se insinuase nicio îmbujorare, vreun fior sau vreunul dintre acele lucruri de care povesteau fetele la fabrică cu respirația tăiată, îmbujorate și torcând de dorință.

Ah, Neaua știa că astăzi avea să fie îmbujorare și tors din belșug, prisos de gălăgie croncănitoare și exaltare din partea fetelor care primiseră cele mai frumoase daruri, dar și de lacrimi și de îmbufnare din

partea celor care nu primiseră nimic sau, mai rău, primiseră cadou de la cine nu trebuia, un alcoolic, vreun desfrânat, de la acel „Coate-Goale” Jon Herring care avea obiceiul să se scobească în nas cu nerușinare, Doamne ferește!

Și apoi mai era pastorul Harpon, doar el singur o amenințare.

O apăsare rece se cuibări în sufletul lui Neaua când se gândi la preotul înalt și chipeș al insulei. Era damnarea eternă a iadului, un om posedat, ale cărui predici erau adevărate jurnale de călătorie din iad. Acest lac de flăcări, acest abis al damnaților, acești șerpi nimiciitori și toate celelalte unelte ingenioase din mâinile demonilor care aveau să petreacă o eternitate despielițându-te ca pe un fruct și devorându-te încetul cu încetul, doar ca să o ia apoi de la capăt și să te savureze pentru alte câteva mii de ani. Dacă cei mici nu se trezeau urlând în nopțile de Sabat, el era de părere că predica fusese un eșec, iar cea din săptămâna următoare era și mai rea. Odată, când un băiat de la fermă a fost prins cu un cartof în buzunar, pastorul l-a convins pe Bill Dresorul de Copii să îl biciuiască drept exemplu, iar când niște fete au fost prinse înotând în lumina lunii pe Plaja Cântecului, în jupoane, nici măcar în costumul lui Adam, a dat să fie încuiate în casele lor pentru tot restul verii, iar pe ușă le pusese tăblițe pe care scria **NERUȘINAREA ESTE UN AFRONT ADUS LUI DUMNEZEU**.

Anul acela, pastorul își pierduse cea de-a treia soție (tot din cauza frigurilor care îi luase și pe Ivan și Jathry) și nu făcuse niciun secret că de Advent avea să-și caute o soție nouă. De ce să plătești o slujnică pentru ceea ce o soție face fără bani? Și-apoi, soțiile erau mai mult decât slujnice neplătite, nu-i așa? Neaua observă cum le studia pe fete în biserică, ca și cum ar fi fost propria lui cutie de ciocolată (*din Oceanul Pacific, de cine să am chef acum?*) și îi simțise căutătura ochilor sfredelitori de mult prea multe ori ca să stea liniștită.

Pupilele lui i se păruseră întotdeauna prea mici, ca niște puncte făcute cu pensula.

Își spunea că nu avea de ce să își facă griji. Lui Harpon îi plăcea să spună că fetele drăguțe erau soții care dădeau prea multă bătaie de cap,

învățase el din propria experiență și chiar spusese asta o dată, în gura mare, ca să audă toată lumea: „Cu frumusețe îți poți bucura ochii oricând, pe când în dormitor, la urmă urmei, este întuneric. Încearcă doar să te prefaci că cina nu e arsă, casa e curată, iar copiii îngrijiți”.

În esență, nu le spunea oare bunul lor om al lui Dumnezeu, să își închidă ochii și să-și închipuie soția unui alt bărbat în timp ce stăteau să geamă deasupra propriei sclave anoste?

Neaua îl ura și îi părea sincer rău pentru oricine i-ar fi primit darul în dimineața aceea, neînchipuindu-și că acea persoană avea să fie chiar ea. Știa că era drăguță, și dacă până atunci nu avusese motive să fie vreodată recunoscătoare pentru asta, avea dovada că pentru orice exista un început. Poate că ea avea să fie cea din închipuirea lui în întuneric, un gând suficient de dezgustător încât să o facă să se înece, dar nu avea să fie cea pe care o curtează.

Pur și simplu nu va vrea să fie ea aceea.

Se îmbracă; în șopron era extrem de frig; îmbrăcatul rapid era o artă pe care o deprinsese de timpuriu. Să te speli repede era mai dificil; era nevoie să vrei asta cu adevărat ca să te mai deranjezi să te speli. Neaua voia, Dumnezeu știe de ce! Cel puțin chiuveta ei nu prinsese încă pojghiță de gheață. Asta avea să se întâmple prin ianuarie și să țină până la sfârșitul lui aprilie. Și așa, apa aceea era aproape la fel de rece ca gheața și ea tremură de frig în momentul în care își trase pe ea ciorapii și combinezonul, rochia și haina, șorțul cu multe buzunare și cizmele ei vechi ce-și pierduseră luciul. Chiar și cu degetele amorțite, nu îi luă mai mult de un minut să își prindă părul lucios ca un caprifoi în sus și să îl acopere cu o basma de culoarea noroiului.

Și-acum ce mai urma? Aruncă o privire spre ușă. Primul lucru, într-o dimineață obișnuită, ar fi fost să meargă cu chiu cu vai spre cotețul de găini, nu că găinușa ei cea tristă, Ciulama, făcuse vreun ou în ultimul timp, dar verifica din obișnuință, acum însă ezita și știa prea bine de ce. Se întreba cum avea să-și găsească veranda.

Era goală, așa cum o lăsase cu o noapte înainte?

— Te implor, Doamne! șopti ea și imediat își dădu seama că nu era ruga care trebuia. Dacă *exista* Dumnezeu, atunci întreagă viață a lui

Neaua ar fi fost o crimă pe care el o comisese împotriva ei, caz în care nu îndrăzneă să îi mai atragă atenția. Se uită la scăunelul pentru mulș ce-i fusese culcuș și încercă să se încarce cu energie din ce era pe el.

O floare moartă.

Câte fete de pe Insula Penelor pregătiseră oare o floare moartă pentru dimineața aceea? Și apoi, câte din ele știau că nu exista ca un bărbat să le curteze într-o manieră chiar atât de neplăcută încât să-și permită să-l refuze?

Iată cum se desfășurau lucrurile: în prima zi de decembrie te trezeai ca să găsești (sau ca să nu găsești) o dovadă de afecțiune pe verandă. Un con din hârtie plin cu dulciuri sau poate o pasăre cioplită. Ca să nu accepți atenția măgulitoare, lăsați o floare moartă în acel loc pe care pretendenta să o găsească în noaptea următoare. Altfel, acceptarea era tacită. Nu făceai nimic, doar te trezeai în fiecare dimineață, ca să vezi ce îți lăsase viitorul tău soț, douăzeci și patru de zile la rând, până la adunarea din Sala Omului cu Cicatrice, în Ajunul Crăciunului. Acolo se întâlneau cuplurile, într-un decor cu efect de dantelă făcut din fulgi de hârtie și lămpi înghețate, ca să își lege destinele cu un dans. Îți puneai mâna într-a lui și asta era tot: un contract semnat cu moliciunea lipicioasă a transpirației unei fete deznădăjduite.

Cât poate fi de romantic!

Neaua nu avea nicio așteptare, însă pregătise o floare moartă pentru orice eventualitate. Era un crin cu spini, rămas din vară. De dinainte de epidemia de friguri.

Il ridică cu blândețe. Era fragil și foșnitor precum hârtia și era ușor ca nefința. Când această floare era în viață, Ivan și Jathry trăiau și ei. Neaua îl culesese într-o zi de duminică, pe când cei trei escaladaseră Cupa Negurii pentru a vedea îndeaproape pământul pe care băieții aveau de gând să îl ia. Se apropiau de Vârștă, deși Neaua mai avea încă nouă luni până atunci; ei trei erau cei mai tineri și ultimii dintre orfanii epidemiei de ciumă, ea însăși cea mai tânără, cea din urmă. Știuse dintotdeauna că avea să rămână singură pentru un timp, aici, la barăcile Cimitirului până o „eliberau” și pe ea, dar avea să fie o

cu totul altfel de singurătate: doar așteptare, doar numărare de clipe până când putea să ceară și ea parcela ei de teren lângă cea a băieților.

În continuare avea de gând să-și ia parcelă, chiar dacă acum nu mai avea niciun sens. Băieții erau fermierii. La ce se pricepea ea? La lucru de mână. Era ceea ce făceau la fabrică. Brodau fețe de masă de dantelă pentru ca vapoarele să le ducă apoi oamenilor bogați pe fiecare țarm al Insulei Glissando, iar Neaua era mai mult decât bună la asta. Era o artistă. Chiar și Madam Somnolența recunoștea asta, numind-o Mâncare pentru Ciori cu o urmă de respect. Dar îi și erau de mare ajutor acul și cu ața când era vorba să construiască o casă într-o vale umedă și mohorâtă, să lucreze pământul fără un catâr sau să facă toate celelalte lucruri de care avea nevoie pentru traiul de zi cu zi.

Dacă asta se putea numi trai.

Neaua era cu totul înspăimântată până în adâncul sufletului, unde o parte din ea era închisă ca într-o colivie precum o creatură, mută, zgribulită și amortită. Fusese amortită încă de când fierbințeala soarelui de august se confundă cu fierbințeala frigurilor, dar chiar și așa ea știa că atâta timp cât continua să respire, viața avea să vină la ea mereu, precum roiurile de gândăcei atunci când de hărțuit ce ești o iei pe scurtătură prin Canalul Clocit în plină primăvară. Îți zboară în față, zgomotoși și bâzâitori și ți se încurcă în păr și în fuste. Se străduiesc chiar să îți intre și în gură.

Și viața avea să facă același lucru. Neaua nu se putea amăgi altfel. Pe drept cuvânt însă, îi era groază de sărăcia lucie, solitară a Cupei Negurii aproape la fel de mult pe cât îi era groază de apăsarea șuierătoare a unui om pe care nu îl putea iubi, și, dacă pe veranda ei era un semn al admirației secrete, știa în adâncul inimii că ar fi o proastă să nu îl accepte. Dar nu voia să îl accepte. Voia să fie liberă, și dacă nu putea să fie vreodată liberă, cel puțin își dorea să fie curajoasă, suficient de curajoasă încât să nu se vândă, indiferent care ar fi fost plata sau costul refuzului.

Își îndreptă umerii, ținând în mână floarea moartă. *Curajoasă*, se gândi, și se îndreptă spre ușă. *Curajoasă*, se gândi în timp ce o deschidea.

Dar numai curajoasă nu a fost când văzu ce era așezat acolo, nepotrivit de fin peste bârnele îndoite de la terasa bărcii ei putrezinde, primită din milă.

Era o Biblie legată în piele roșie, serigrafiată în întregime cu modele în aur.

Un singur om ar fi putut lăsa un astfel de dar. Un singur om o și făcuse, de fapt, de trei ori până atunci, de trei ori pentru trei neveste ale căror morminte stăteau acum aliniate, unul după celălalt, într-un rând cu suficient spațiu la capăt să-și poată crește colecția. *Cine urmează?* era chemarea pământului din cimitir. *Asta-i bună! Ultimul dintre orfani, artista, fata cu părul de culoarea caprifoiului, bineînțeles.*

Neaua apucă strâns crinul fragil și privea fix Biblia ale cărei pagini fuseseră întoarse de femeii moarte. Și totuși Harpon o dorea. În acel loc din interior în care frica ei era închisă în colivie precum o creatură, ceva se răzvrăti și se ridică la suprafață, iar ea rosti o nouă rugă fără să mai stea pe gânduri. Nu către Dumnezeu, co-conspiratorul lui Harpon. Dumnezeu era și el un nou-venit, adus, precum orfanii și animalele, de aceleași vapoare împuțite.

Pe lume erau puteri mai bătrâne decât El.

— Te rog, Wisha, șopti Neaua și simți cum cuvântul interzis spintecă aerul precum aripile unei păsări și se îndepărtă de ea.

Wisha. Visătorul îi era numele în limba veche. Să îl rostești era ca un blestem, dar ei nu i se păru așa. Îl simți ca pe o putere, ca pe nașterea unui vânt ușor. Neaua și-l imaginează făcându-și loc rapid în lume, re-născut, zăngănindu-i sălbatic propriile freamăte, ridicând vârtejuri de aer ce într-o zi ar fi putut crește până la vârfuri de nor sau înneca o flotă de vapoare la jumătate de lume distanță. Dar la ce folos? Mult mai aproape și chiar în acel moment, pe pragul bărcii ei care te înfrigura, în timp ce ploaia scuipa ca o pisică spre acoperiș, iar aerul apăsător cobora, dens de lipsa vocilor, ea observă că se întâmplă ceva. Coperta de piele roșie a Bibliei nedorite se deschise din cauza unei răbufniri violente a vântului. Paginile fâlfăiră și se eliberară, înălțându-se în aer precum un stol eliberat. Întâi paginile, apoi și restul.

Se înălța toată, învărtindu-se, dispărând.

— Te rog, șopti Neaua după ce trecu totul. Sunt singură.

Dacă teama ei ar fi fost o creatură, asta i-ar fi fost oasele. *Singură. Singură.* Aceasta era frica ce purta toate celelalte frici precum pielea. Următoarele ei cuvinte sunară precum o versiune combinată a catehismului pe care fusese forțată să îl recite timp de doisprezece ani lungi, dar au părut mai adevărate. Mai curate.

— Protecției tale mă încredințez eu, suflet al acestui pământ. *Wisha.*

Și se petrecu o schimbare în atmosferă, o... încordare, că și când pământul și-ar fi dezvăluit dinții. Neaua o simți.

O întâmpină.

Wisha.

Când prima navă ajunsese aici acum vreo două sute de ani, echipajul ei nu a găsit urmă de locuitori, nici măcar un lemn cioplit sau un cerc de pietre care să sugereze că pe acest pământ ar fi călcat vreodată oameni. Pământul era fertil, străvechi, de cel mai închis verde, înțelenit și neîngrijit, și la fel de sălbatic ca însăși Insula Glissando. Cu excepția unui singur lucru.

Dealul negru.

Era perfect simetric, mai lat decât înalt și de vreo zece ori mai înalt decât o căpiță de fân. Semăna de la distanță cu un vulcan în miniatură, dar curiozitatea cea mai mare legată de el era învelișul său. Era acoperit în întregime într-un penaj bizar: pene, negre ca uleiul, ce se suprapuneau la fel de atent precum solzii de peste. Mult prea mari ca să fie de cioară, fiecare până era lungă cât brațul unui om, iar unii spuneau că numai o pasăre mare cât un om ar fi putut avea un penaj atât de lung. Desigur, nu a existat nicio astfel de pasăre și din această cauză, dar și din cauza a ceea ce era *înăuntrul* dealului și *sub* penaj, marinarii i-au dat foc.

Și a murit.

A fost fum, spuneau supraviețuitorii. Negru ca uleiul, exact ca și penele, s-a... zvârcolit.

A vânat.

Marinarii care au fost mai sus de foc văzură ce a făcut și au fugit către navă.

Unii dintre ei au reușit.

Au trecut mai bine de douăzeci de ani până să vină o altă navă, iar aceasta a sosit pregătită, înarmată cu Dumnezeu și cu lopeți, iar de această dată nu au dat foc penelor, ci le-au îngropat și au construit o biserică pe deal pe care au umplut-o cu oase de sfinți și cu blesteme împotriva răului. Ei își împărțiră între ei pământul de un verde închis, împlânzind locul cu rugăciuni în timp ce îi dădeau formă cu muncă brută, iar penele lungi, negre, au devenit doar un mit. Copiii se mai jucau „fum-îute”, alergându-se unul pe celălalt cu pene de cioară arzând și înscenându-și morți înspăimântătoare, dar adevăratele pene blestemate nu mai fuseseră văzute de mai bine de două secole.

Nimănui nu îi mai era chiar frică.

În această prima dimineață a Adventului, totuși, în timp ce locuitorii insulei se agitau trezindu-se și fetele se repezeau desculțe către verande ca să găsească ce le fusese lăsat, insula se agită și ea. Doar puțin și Neaua simți. Dealul cel vechi, ce demult fusese despuiat de pene, era un loc izolat, departe de orice fermă, iar biserica făcută doar din piatră mai vedea picior de om, dar rar. Avea să vină ziua de Crăciun până când să se descopere stricăciunea, podeaua se prăbuși, dedesubt deschizându-se un buzunar de aer adânc, negru, iar până atunci evenimentele acestui Advent aveau să fie de mult înfăptuite și știute.

Până atunci, toată lumea avea să știe că Visătorul se trezise.

În orașul port, oamenii se ocupau cu decoratul. Fășii de beteală boțită se împleteau de-a lungul ambelor părți ale străzii principale, iar femeile stăteau cocoțate pe scară cu fustele adunate între genunchi în timp ce se întindeau să atârne plută de pescuit, nimicuri vechi din sticlă zgâriată de oglindă. Pe fiecare ușă era atârnată o coroniță și o fundă roșie, iar cocoșatul Grăbel Posomorâtul își croia drum din magazin în magazin cu matrițe și o găleată, împrôscând scene pe geam folosind propria rețetă de zăpadă artificială.

Locuitorii oraşului port îşi iubeau Crăciunul şi nu era niciun secret că îl iubeau precum păgânii. Voiau să danseze şi să bea, să poarte măştile supradimensionate de sfinţi, să facă tumbe pe lângă copiii înspăimântaţi. Spre deosebire de Coloniştii Dintâi, care erau urmaşi de-ai lui Charis şi care ieşeau în lume, cel puţin asta spuneau ei, cu mâinile împreunate în rugăciune, aceşti ultimi veniţi se trăgeau, majoritatea, din Jhessieni, acei oameni cu privire ascuţită, vorbitori de limba veche, care se închinau la zei şi mai vechi, şi care arătau amabilitate cât negru sub unghie. Dar viaţa aici era grea, miturile erau misteroase, iar biserica avea grijă să le păstreze adecvate, în majoritatea zilelor.

— Neaşa, fetiço, strigă Grăbel către Neaua în timp ce ea trecea pe lângă el în drumul ei spre fabrică. Ai găsit ceva pe verandă în dimineaţa aceasta cu afurisită de burniţă?

Zâmbetul lui părea sincer, aşa că Neaua se gândi că el nu ştia nimic. Dar birjarul din spatele lui îşi supse un obraz ca să-l mestece şi părea prins undeva între milă şi invidie şi aşa ştiu Neaua că se dusesse vorba.

Nu-i răspunse. Nu putea să mintă prea bine şi să spună nu, dar nici nu avea puterea să recunoască, cel puţin nu fără să spună, cât se putea de clar, ce simţea ea în legătură cu asta, iar aşa ceva era imposibil. Toată lumea credea că fetele trebuiau să sară în sus de bucurie când le dorea cineva de parcă ar fi fost nişte pisicuţe în coş şi dacă rămânea vreuna acolo până la sfârşitul zilei, avea să fie înecată în iaz.

Grăbel îi înţelese greşit tăcerea.

— Ei bine, poate că fantomele băieţilor tăi ți-au speriat toţi peţitorii, spuse el cu blândeţe. Este singura explicaţie, căci eşti dulce că mierea.

Neaua murmură un răspuns, deşi nu ar fi putut după aceea să reproducă. Îşi lăasă ochii în jos şi îşi continuă drumul, aruncând rapid o privire în urmă la cotitură, doar pentru a vedea cum birjarul îi spunea cocoşatului ceva la ureche, iar acesta uitându-se plin de milă după ea, ca şi cum era o pisicuţă ce se scufunda deja sub apă.

Oare chiar se îneca?

Nu.

Pentru că avea să refuze.

— *Ce o să faci?* o întrebă Keillegh Brutăreasa când Neaua îi povesti.

Era miezul dimineții și ele stăteau la ghergheturile lor în camera lungă, foarte ocupate cu acele lor. De-a lungul șirului, fetele se înroșeau, torceau, pălăvrăgeau și nu-și mai încăpeau în piele de bucurie sau plângeau și stăteau bosumflate, exact așa cum Neaua știuse că aveau să fie. Irene avea o bucată de dantelă de la iubitul ei, Camilla avea un pieptene de la al ei. Spatele prea drept al lui May îi dezvăluia povestea tristă, în timp ce Daisy Darrow primise daruri de la trei băieți și avusese parte și de drama savuroasă a unei încăierări pe veranda ei, când cei trei dăduseră unul peste celălalt la miezul nopții, un adevărat măcel cu pumni furioși.

— Am crezut că Caleb o să-l omoare pe Harry, zise Daisy cu ochii încă scânteind de emoția întâmplării. Dar după aceea Davis i-a spart o oală în cap. Oh, mama a fost furioasă. Era oala ei pentru căpșuni de la Cayn.

Neaua nu se alătură discuției, ci preferă să-i șușotească veștile lui Keillegh, fata brutarului, care îi era cea mai apropiată, dar fără să-i fie chiar prietenă. Problema e că dacă ai prieteni care îți sunt foarte aproape de suflet și sinceri ca propria ta inimă, așa cum fuseseră gemenii pentru ea, nu te prea mai interesează alți oameni. Și dacă mai ai și ghinionul să nu fii băgată-n seamă, ei bine, se cheamă atunci că ți-ai asigurat un cuib de singurătate.

— Îl voi refuza, repetă Neaua.

Keillegh era șocată, iar Neaua, la rândul ei, era șocată de reacția ei.

— Tu chiar crezi că aș putea să spun da? întrebă ea, neîncrezătoare. *Lui?*

— Da, cred că ai putea să îi spui da. Ce altceva vei face? Doar nu te gândești în continuare să te sinucizi în Cupa Negurii.

— Nu, nu să mă omor.

— Poate nu chiar acum. Doar o moarte lentă prin mușcăire, dacă nu mori de foame înainte. Ilona Blackstripe și-a pierdut și restul

degetelor de la picioare, știai asta? Și ai văzut vreodată copii mai palizi?

— Ei bine, nu voi avea copii, așa că nu asta este grija mea principală.

— Fără copii.

Keillegh dădu din cap, jucându-se cu lanțul de argint primit de la băiatul ei.

— Nu te voi înțelege niciodată, Neaua. Parcă ai fi de pe altă planetă. I-ai avut pe băieții aceia voinici și nici măcar nu ai vrut să-ți țină de cald, iar acum nu vrei nici copii? Pot să te întreb ce vrei?

Ce *voia* Neaua? Oh, aripi și o pălărie plină de bijuterii, de ce nu? Propria ei navă, cu pânze din mătase de păianjen. Propria ei țară, cu un castel în ea și cai pe care să îi călărească și stupi de albine în copaci, picurând miere. Ce rost avea să vrei toate astea când o burtă plină de mâncare era la fel de greu de imaginat precum o pălărie plină de bijuterii? Și, ca să o spună pe cea dreaptă, își dorea copii, dar în același fel în care își dorea aripi: într-o versiune de poveste a vieții ei, în care nu aveau să arate ca amărâții aceia palizi Blackstripe și în care ea nu avea să sape morminte micuțe la fiecare doi ani și să pretindă că viața mergea mai departe.

Dar cum rămâne cu dragostea? Își dorea și asta? Părea o dorință de poveste cu zâne chiar mai nebunească decât aripile.

— Nu pot avea nimic, răspunse ea, înainte ca licărirea unei dorințe fără sens să devină prea intensă.

Keillegh îi aruncă o replică directă.

— Atunci ia-l pe Harpon și numără-ți binecuvântările. Poate că e un nenorocit de om, dar casa lui e caldă și se întâmplă să știi că mănâncă în fiecare săptămână carne.

Carne în fiecare săptămână. De parcă Neaua avea să se vândă pentru asta. Chiorăiala slobozită chiar atunci de stomacul ei a fost doar o coincidență, un rezultat al faptului că uitase de micul dejun cu toate emoțiile acelei dimineți, că să nu mai spunem că găina ei se uscaseră de-a binelea, biata Ciulama, destinată în curând să îndeplinească promisiunea numelui său.

Pastorul, știa Neaua, avea o duzină de găini și un cocoș țanțoș care să le conducă.

Pastorul avea o *vacă*.

Unt, se gândi Neaua. *Brânză*.

— Toate astea-s minunate, zise ea, liniștindu-și chiorăiala burții cu o apăsare de palmă. Dar problema este acel rând de morminte. Câte soții ar trebui un om să îngroape înainte ca cineva să îi spună să își facă alt hobby?

— Să presupunem că îl pui *tu* pe *el* în pământ.

— Keillegh!

— Ce e? Nu spuneam să-l omori. Doar să trăiești mai mult ca el. Trebuie să fie mai ușor decât Cupa Negurii.

Poate că așa era. Dar mai ușor nu însemna neapărat și mai bine. Există tipuri de suferință ce te fac să urăști lumea, dar alte tipuri de suferință ce te fac să te urăști pe tine și, fără a lua în considerare untul și brânza, Neaua nu avea niciun dubiu că Harpon făcea parte din ultima categorie.

Dar dacă... dacă... exista un alt viitor așternut în față ei, unul scutit de orice suferință, și chiar acum își făcea drum înapoi în timp ca să o întâlnească pe ea, să o ia de mâna și să îi arate cum să îl găsească? Era amuzant. În viața comisă împotriva lui Neaua, erau doar surprize neplăcute, niciodată surprize plăcute, dar în timp ce ziua se scurgea încet, avu un sentiment că bizarul vânt ușor al dimineții, răpitor de Biblii, se învârtea în jurul ei ca să vadă ce făcea. Cu siguranță era totul doar în imaginația ei, dar nu părea să fie obișnuitul curent din camera lungă. Acelea erau doar frisoane trecătoare, haotice, ca niște băieți care sar să-ți strecoare un țurțure pe spate.

Această rafală de vânt circulară, această adiere bizară... nici măcar nu era rece.

Visătorul nu putea spune cât timp dormise. Își deschise ochii din vis spre întuneric, și către tăcere, tăcere ca de moarte, însă nu era mort. Aerul din jurul lui era în schimb, la fel și pământul care îl înfășura și ceva nu era în regulă. Ar fi trebuit să simtă pulsul vieții în el,

în pământ și în rădăcini și ar fi trebuit să vadă amintirile trase în jos prin iarbă, apă prelingându-se și fiare în vizuină. În camera lui ar fi trebuit să fie o simfonie de șoapte, răsunând și sărbătorind pline de viață. Dar totul era învăluit în liniște.

Mai puțin chemarea.

Limba îi părea ciudată; cuvintele erau doar sunete, dar îl străpunseră cu așa o insistență încât se ridică pe catafalc, prea repede. Cu capul învărtindu-i-se, pică în genunchi și simți un moment de panică atât de profundă încât șocul lui transformă întunericul în alb. În spatele pleoapelor sale, înăuntrul capului: un alb tremurător, orbitor.

Ceva nu era în regulă.

Dormise prea mult timp. Îngenuncheat în întunericul adânc, știu, știu, că lumea murise și el dăduse greș. Deasupra lui, în jurul lui, venele pământului încetaseră să mai pulseze. Dacă s-ar fi ridicat, avea să găsească o vastă întindere de deșeuri, carcasa gri a unei lumii uscate.

Inima care-i bătuse atât de încet pentru atât de multă vreme, se animă. Plămânii care zăcuseră fără aer pentru un timp nedeterminat voiau acum să respire. Adormit, Visătorul putea rămâne înăuntrul acestui deal de pământ. Treaz, nu putea.

Dar îl speria ce avea să găsească dacă avea să se ridice. Eșec și moarte și *sfârșit*. Simțea asta. Îl chinuia cu o greutate pe care nu o cunoscuse niciodată.

În cele din urmă, strigătul a fost ceea ce îi dădu curaj. Îl trezise străpungându-l, iar acum îl trăgea după el. Nu cunoștea limba, dar ce auzea era o rugă mult mai profundă decât cuvintele, iar sufletul lui se forța să îi răspundă. Adunându-și toate puterile, se avântă în sus. Dealul ar fi trebuit să se deschidă pentru el precum o floare, dar i se opuse. Ceva *apăsa greu* dealul. Ceva îl apăsa pe el. Nu putea respira. Cu un efort sălbatic, reuși să pătrundă.

Și descoperi că lumea nu era moartă. Se împiedică de ea, beat de recunoștință, orbit chiar și de soarele palid al iernii, și căzu în genunchi în iarbă. Își afundă în ea degetele lungi și simți pulsul și sorbi amintirile, atât de multe, atât de profunde, cât timp trecuse? În

timp ce simțurile i se obișnuiau cu lumea din-afară, văzu și mirosi multe lucruri ce nu fuseseră acolo înainte.

Clădirea de piatră care apăruse clandestin pe dealul lui, de exemplu.

Oamenii, un altul. Când își pregătise locul de odihnă, oamenii locuiau de-a lungul coastelor verzi ale insulelor sudice, dar aceste insule erau sălbatice, paradisul petreilor și al focilor. Simți miros de fum în aer, adierea călduță de bălegar, duhoarea mai ascuțită a canalelor de scurgere. Se terminase cu sălbăticia.

Se terminase, oare, și cu *el*? Ce îi făcuseră oamenii ăștia?

Îi furaseră penele și îl înăbușiseră cu vreuna dintre vrăjitoriile lor grosolane. Îi rupseseră pentru o vreme — oare pentru cât timp? — legătura cu pământul.

Dar...

Se întoarse către o nouă direcție, spre un pâlc de arbori atât de verzi încât păreau negri în lumina blândă, dar dincolo de ei, pământul se unduia, acolo unde cândva se întinsese pădurea, iar acum totul era prășit, cioplit în colțuri, săpat în brazde. Când și când se vedeau sfare de fum ridicându-se din cămine, iar Visătorul simți cursul multor vieți. Una dintre ele era cea mai strălucitoare.

Cea care îl trezise.

Două lucruri aveau să se întâmple până la sfârșitul zilei, în caz că Neaua nu se hotăra.

Mai întâi, madam Somnolența o reținu în timp ce toate celelalte fete plecau.

— Poftim, zise ea, împingând o floare către Neaua. Dacă n-aveai una deja.

Bâjbâind în încercarea de a lua floarea, Neaua văzu că era uscată. Se uită în sus, direct în ochii rotunzi ai femeii, prea mari, prea dezvăluiti, cu pleoapele care nu păreau să-i acopere de tot.

— În cazul ăsta, crezi că ar trebui să-l refuz, zise ea.

Madam Somnolența pufni.

— Cred că ar trebui să dea o tură mai lungă, așa, prin Iadul acela despre care îi place lui să predice, asta cred. Sau poate că deja a fost

acolo, de știe atât de multe despre el. Ia asta, Mâncare pentru Ciori. Pune-o pe verandă. Nicio pasăre din lume nu i-ar mânca miresele ăștia. Crezi că ai idee ce înseamnă amarul acum? O să ai gust de cenușă înainte să te arunce în mormânt.

Neaua avea deja o floare uscată. Încercă să i-o înapoieze pe aceasta madamei, dar madam nu o acceptă.

— Ia-o, zise ea. Am omorât-o special pentru fata care îi primește darul.

Așa că Neaua o luă și se bucură că o are atunci când îl văzu pe el așteptând-o la marginea orașului.

Acesta era cel de-al doilea.

El zâmbi când o văzu venind. Dinții lui erau atât de albi și de pătrați încât păreau sculptați din colți de morsă.

— Bună seara, Neaua, zise el.

Își permitea prea multe. Ar fi trebuit să îi spună „domnișoară Ellaquin”.

— Domnule, rosti ea cu greu, încercând să-și convingă picioarele să înainteze.

Chiar pe lângă el.

El începu să meargă în pas cu ea.

— Sper că ți-a plăcut Biblia, îi spuse. Ce pasaj ai citit prima dată? Întotdeauna îmi place să știu.

Ca și cum ea s-ar fi pus îndată pe citit, interesată să afle mai multe despre regulile și pedepsele Domnului.

— N-am citit niciun pasaj, răspunse ea. Vântul a luat-o încă înainte ca eu să pășesc pe verandă.

Liniștea se așternu între ei, iar Neaua nu privi în sus ca să-i vadă ochii cu pupilele ca două puncte. Umbra lui, întinsă în față, era cu mult mai mare decât a ei.

— Poftim? zise el într-un final, de parcă nu ar fi înțeles-o.

— Vântul, repetă ea. Îmi pare rău. Biblia e pierdută.

El se opri din mers, iar când ea nu se opri lângă el, o prinse de braț și o forță să stea în loc. Degetele lui mari se întindeau de la cotul ei până la umăr și o strângea destul de tare.

— Era moștenire de familie, zise el, iar ea nu avu de ales și se uită în ochii lui.

Sticloși, se gândi ea, și își imaginează flăcări reflectându-se în ei în timp ce el cerceta geografia Iadului.

— Era prețioasă pentru mine.

— Atunci poate că nu ar fi trebuit să o lași pe o verandă, zise ea, încercând să-și elibereze mâna. Nu sunt eu de vină.

Când văzu că el tot nu îi dădea drumul i se făcu teamă și îi aruncă în față floarea de la madam Somnolența. Un trandafir, și încă unul roșu, transmitea mai multe decât crinul ei delicat.

— Poftim, zise ea cu vocea tremurândă. Mă onorezi, dar nu intenționez să mă căsătoresc. Răspunsul meu e nu.

El nu luă floarea și nici nu îi dădu drumul, iar când Neaua îl privi din nou în ochi, panicându-se tot mai mult cu fiecare secundă ce se scurgea, privirea lui fu grăitoare. Unele priviri sunt grăitoare, așa cum își amintea ochii mamei care îi spuneau, cu lumina pe care ți-o dă fericirea, când amărăciunea încă nu le atinsese „Te iubesc mai mult decât viața, fetița mea dulce”. Sau cum ochii muribunzi ai lui Ivan mărturiseau că cea mai mare disperare a lui era că o lasă singură.

Privirea lui Harpon era elocventă. „O să fi a mea și o să te țin în brațe. O să învăț o mie de moduri în care să te fac să suspini. Lacrimile tale vor fi zahărul din ceaiul meu, suferința ta va fi încântarea mea”, promise el, în timp ce buzele lui ziseră:

— Nu era o întrebare, Neaua. Mi-am făcut alegerea.

Strânse trandafirul uscat în pumn până ce nu mai rămase decât un praf roșu închis.

În sfârșit îi eliberă mâna și îi spuse doar atât la despărțire, înainte de a se întoarce către oraș:

— Când o să te salut mâine, aștept un zâmbet. Poți să și roșești, dacă ești în stare.

Neaua se grăbi spre casă, împiedicându-se, în timp ce noroiul îi îngloda cizmele. Intrând în curte, zări urmele de cizme ale lui Harpon printre obișnuitele urme de vulpe și înțelese degrabă cât de lipsit de apărare era șirul de cocioabe. În baracă, era ca un miez de nucă spărți de dinți. Harpon putea să o mănânce la micul dejun dacă dorea. Mai rău, o putea mânca la gustarea de la miezul nopții. Noaptea asta. În orice noapte. Cine i-ar fi sărit în ajutor dacă țipa? Tremură și își baricadă ușa prăpădită. Făcu un foc amărât și găti o amărâtă de mâncare. Ascultă cu urechea ciulită să prindă zgomotele nopții, dar tot ce auzea era ploaia. Nimic nu o putea ajuta să se liniștească decât cartea, comoara ei, singurul lucru rămas de acasă: adevărata casă, de mult timp pierdută, Colonia Eșuată. Avusese odată un nume adevărat, dar toate deceniile de luptă și supraviețuire și construire și plantare și iubire fuseseră reduse într-un singur anotimp la acel cuvânt nenorocit: eșec.

Cartea avea optsprezece povești și când le citea — cu glas tare, întotdeauna — o făcea cu cadența mamei sale, care își pusese amprenta pe inima ei. Deschise cartea la povestea care i se potrivea în seara asta: o fecioară, urmărită de un căpcăun, se transformă în căprioară ca să nu ajungă nevasta lui. Ochii îi erau obosiți pentru că își petrecuse toată ziua cosând, așa că îi închise ușor. Oricum știa povestea pe dinafară și o continuă în gând, mergând pe urmele căprioarei de-a lungul povârnișului acoperit cu mușchi. Și dintr-odată se trezi în Canalul Clocit. Își dădu seama că visa, pentru că povestea ei n-avea nimic de-a face cu Canalul Clocit. Erau acolo și cărăbușii de primăvară, scânteind și licărind în lumina pe jumătate obturată de ferigi, dar nu îi zburau în față. Nu zburau deloc. Erau cu sutele, nemișcați, iar când Neaua păși mai aproape, văzu că erau bijuterii. Erau cărăbuși făcuți din pietre prețioase și, când ridică unul, văzu că era un inel făcut pentru degetul ei. Altul, era o broșă. Canalul era tăcut, iar lumina era blândă și ea simți că nu era singură.

„Hei!” Șopti ea și se trezi în scaun, auzind doar sunetul ploii și trosnetele focului care se stingea, dar o șoptă păru că o urmărește din vis.

N-o auzea, ci mai degrabă o simțea, ca briza printre frunzele unei păduri.

„Te voi elibera și te voi ridica. Voi învăța o mie de moduri de a te face să râzi. Zâmbetele tale vor fi strugurii din vinul meu, încântarea ta va fi deliciul meu.”

Și în baraca ei, lângă focul ce se stingea, Neaua simți, așa cum i se întâmplase și în vis, că nu e singură. Dar nu era un sentiment ce stătea la pândă, precum o umbră în noapte. Era sentimentul că nu e singură pe lume și asta era cu totul altceva.

Adormi. Și visă. Era o muzică nemaiauzită, cântată într-o limbă atât de îndepărtată și de diferită de a ei precum era ploaia mărunță diferită de vuietul mării. Erau și dansuri. O mână o ținea pe-a ei și nu putea să vadă cui îi aparține; doar simțea cum se-nvârtește și se tot învârtește, într-un cerc protector făcut din brațe puternice, întunecate.

Dar de dimineață găsi în curte o nouă serie de urme de-ale pastorului și un alt cadou pe verandă, o miniatură înrămată cu fața lui cea îngâmfată, așa că Neaua știu că totul fusese doar un vis, doar speranțele ei prostești, lingușite și prostite să iasă din ascunzătoarea lor, să danseze, să danseze singure.

— Ce proastă, șopti ea, și dădu un ghiont portretului cu degetul de la picior.

Vru să îi dea un șut în noroi, dar nu îndrăzni. Păcălită de un vis, să spere la ce, la dans și la o pereche de brațe puternice?

— Ce proastă, își zise ea din nou, cu și mai mult venin.

Ai fi crezut că disperarea era ceva nou pentru ea și abia acum îi învață trucurile. Își vârî picioarele în cizme și o porni spre cotețul găinii. Toporul era înfipt în butucul de tăiere și se gândi că poate astăzi o va face. La ce e bună o găină care nu face ouă?

Cam tot la atâta lucru ca și o fată care nu se căsătorește, zise o voce dinăuntrul ei, în timp ce o aresta pe Ciulama, care îi aruncă o clipire somnoroasă.

— Ce zici tu, băbuțo? Mi-ai pregătit micul dejun astăzi?

N-avea să găsească niciun ou. Era jalnic din partea ei sa mai verifice — semn că speranța încă se mai agăța de ea, în ciuda a ceea ce gândea.

Scoase un sunet surprins. Chiar era un ou.

— Bravo, dragă, îi zise ea lui Ciulama, nejustificat de mulțumită pentru un lucru atât de mărunț ca un ou.

Întinse mâna și-l luă. Îl ridică și îl ținu și își dădu seama că nu era un ou.

Semăna cu un ou.

Dar nu era un ou.

Un ou nu seamănă la atingere cu nimic. Țsta era prea ușor. Era aer și coajă și ceva, dar acel ceva nu era gălbenuș de ou și albuș, iar Neaua vru să îl arunce, nici măcar nu se gândi dacă voia sau nu, ar fi făcut-o imediat, instinctiv, ca o reacție la ceva greșit. Dar nu îl aruncă. De fapt, nu simți că ar fi ceva greșit. Ținea în mâna un ou, era călduț și neted, și i se potrivea în palmă absolut perfect.

Uită de micul dejun a doua zi la rând, traversă curtea cu oul în mână și, de îndată ce fu înăuntru, se uită mai mult la el și îl cântări cu blândețe, trecându-l dintr-o mână într-alta. Ceva se mișcă în el în timp ce îl agita și se întrebă ce să facă. Putea să îl lase așa cum era, intact. Dar ouăle nu sunt făcute să rămână intacte, nu? Sunt făcute să fie desfăcute. Să-și arate interiorul.

Așadar îl sparse, cu grijă, iar sunetul pe care îl făcu în timp ce era lovit de buza vechiului ei bol de lut semăna cu o notă muzicală. Coaja de ou se desfăcu, iar ce era înăuntru... sclipi. Neaua îl vărsă în palmă și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Era un cărăbuș.

Din visul ei cu Canalul Clocit. Unul dintre cărăbușii din pietre prețioase care avea corpul făcut dintr-un diamant — mare cât unghia ei de la degetul mare și orbitor ca o stea închisă în cristal — și două jumătăți de lună de jad lăptos în loc de aripi. Erau așezate pe balamale ingenioase care se deschiseră la atingerea ei, iar capul era un smarald cu ochi lustruiți, făcuți dintr-o piatră al cărei nume nu și-l amintea, de un roz perlat blând și acoperit cu aur. Exact că în visul ei,

era așezat pe un inel care se i potrivea exact pe deget, ca și cum i l-ar fi măsurat zânele în somn.

La început a fost doar uimită și se uită cu atenție la inel, deschizând și închizând aripile cărăbușului lent, cu încântare și mirare. Apoi întrebările începură să se strecoare.

Cum?

Și, bineînțeles... cine?

Deci lumea nu era moartă, dar era atât de schimbată încât părea un loc cu totul nou — și nu un loc mai bun. Era mai murdară, mai pală, mai întunecată de tristețe și Visătorul se simți pierdut în ea.

Încă nu știa cât timp trecuse, dar înțelese că trecuse prea mult.

Știa că Visătorii își pierduseră, prin absența lor... drepturile.

Dar cum se întâmplase una ca asta? Unde erau ceilalți și de ce nu veniseră niciunul dintre frații și surorile lui să îl trezească? Dormeau și ei, în propriile lor dealuri din depărtări? Fuseseră și penele lor furate ca și ale lui, li se furaseră și lor mințile și simțurile le fuseseră tocite? Trebuia să-i găsească și să-i scoată din pământ, dar mai întâi, era ceva ce îl lega de locul acesta.

Cineva îl lega.

Ea îi ceruse protecția. Nu. Ea făcuse mai mult decât atât. Ea îl convocase, în ciuda barierelor fade și înecăcioase ale vrăjii care îl ținuse înmărmurit. Îi era dator pentru asta. Când plecă să o găsească, intenția era să plătească o datorie.

Dar apoi o văzu.

O văzu, iar zarva și miasele noii lui lumi dispărură, ca murmurale acoperite de sunetul cristalin al unui cântec. O văzu pe drumul ei singuratic, strălucirea ei ascunsă și nu prea de hainele cenușii, grația ei împiedicată de greutatea noroiului pe cizme, iar panica lui dispăru. Panica lui era, înțelegeți voi, a cuiva care a dormit prea mult și a întârziat la lucru... lucrul despre care vorbim fiind crearea și păstrarea lumii. Avea să se întoarcă și odată cu ea și zarva lumii dar, deocamdată, era redus la tăcere de priveliștea unei fete.

Ea era atât de singură, atât de curajoasă și atât de speriată, și atât de frumoasă. Inima lui — care bătuse la cel mai mic semn al pământului încă de când încercase să vadă cum se rotește — alunecă într-un nou registru, atât de suav pentru sângele lui precum ciripitul păsărilor pentru urechile sale, și lui îi plăcu acolo.

Ea nu era a lui. El evocase verdele în toate nuanțele posibile și îl trăsesese cu el afară din visele sale. El dăruise lumii furtunile, malurile râurilor și albinele. Dar silueta acestei fete, luciul de temut al ochilor ei, straturile și comorile sufletului și minții care zăceau în ea așteptând să fie descoperite, toate acestea nu erau înfăptuite de el. Visătorii erau zeii tuturor lucrurilor, în afară de omenire. Ei făcuseră toate celelalte lucruri, dar nu și aceste creaturi potrivnice, care se făcuseră pe ele însele.

La bine și la rău.

El era zeul valurilor și al bățăilor de aripi, al ghearelor și al perlelor. Ea era propria ei zeiță. Și el nu își putea lua privirea de la ea.

Neaua urmă toate regulile unei zile obișnuite: drumul către și prin oraș, rândul de fete cu cercurile lor, și micile cusături ale unui postav de altar pentru o catedrală îndepărtată pe care ea nici nu și-o putea imagina. Nimic nu era diferit, dar ceva era diferit totuși. Își pusese miniatura lui Harpon într-un buzunar al șorțului și cărăbușul-bijuterie în altul. Mâna îi aluneca din când în când într-un buzunar, puteți ghici care? și, de fiecare dată, obrații ei se înroșeau la confirmarea că nu visase prima surpriză plăcută care îi ieșise în cale.

Încerca să nu se mai întrebe ce însemna, încerca să o considere o poveste din cartea ei, în care logica nu avea ce căuta. Nu era ușor.

Cine?

Întreaga zi, acel cuvânt se furișă în spatele tuturor celorlalte cuvinte pe care le rosti și când nu vorbea — ceea ce se întâmplă în marea majoritate a timpului — se întreba, visătoare, cine?

— Ei?

Madam Somnolența era curioasă.

— I-ai dat floarea?

Neaua dădu din cap.

— A făcut-o praf în pumn și a venit din nou aseară.

Scoase miniatura și o lasă să se legene atârnată de lanț.

Văzând că nu e supărată, bătrâna interpretă greșit motivul.

— Ei, nu-i așa că tipul care face sicrie va fi mulțumit?

Își trase ea nasul, în timp ce ochii ei mari, lugubri se îngustau la ofensa sfatului ignorat.

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Neaua nu încercă să-i explice. Ce-ar fi putut să-i spună? Că ceruse protecție și strigătul îi fusese ascultat? Când îndrăzneala să se gândească la asta, realiza cât de absurd sună și din nou se îndoia de adevărul întâmplării și trebuia să își bage mâna în buzunar și să strângă cărăbușul în palmă. Era atât de preocupată încât seara, când se întorcea acasă, trecu pe lângă Pastorul Harpon pe strada principală și făcu, fără să se gândească, ceea ce el îi ceruse cu o zi înainte. Oricum, măcar jumătate din ce îi ceruse.

Zâmbi.

Oh, zâmbetul nu era pentru el. Era deja pe fața ei când se întâmplă să îi apară el în drum — era un zâmbet ușor, întrebător și visător, dar cu siguranță era un zâmbet — și-l păstră cu multă greutate pe față. Nu se îmbujoră, așa cum i se ceruse, dar păru că zâmbetul fusese de-ajuns. El era în compania unor bărbați — care o măsurau cu toții din cap până-n picioare, cu priviri de cunoscători — și nu o opri, ci doar o salută cu o mișcare a capului, ca un gentleman, deși ochii lui o ardeau, înfierbântați de ceva ce nu era furie. Era ceva mai rău decât furia.

În fine. Era mai bine să nu îi stârnească mânia.

Nu sunt făcută pentru tine, gândi Neaua. Mai avea douăzeci și trei de zile până la întâlnirea din Ajunul Crăciunului și, ca prin farmec, începu să înțeleagă cum cărăbușul din buzunar — ce valora o avere, nu se îndoia, o avere cum nu fusese văzută niciodată pe insulă — însemna salvarea pentru ea, atât de Harpon cât și de Cupa Negurii, chiar dacă nu însemna nimic altceva. Putea oricând să ia o corabie și să navigheze către orice viață își dorea și asta era, cu siguranță, un motiv să zâmbească, dar nu era cel mai bun motiv.

Cineva i-l dăduse. Cineva era acolo, undeva. Îl simțea.

Te voi elibera și te voi ridica. Astea fuseseră cuvintele lui din visul ei.

O eliberase deja.

Și acum?

Și acum?

O înșiruire de dimineți și Visătorul îi înnoi lumea, în miniatură, pentru ea. În a treia dimineată îi dădu o sticlură în care era închis fiecare ciripit de pasăre din lume. De fiecare dată când o deschidea, un nou ciripit plutea afară, iar preferatele ei puteau fi chemate după cum voia ea.

Urmă un păianjen care țesea minuni numai pentru ea: mânuși de borangic care erau vrăjite împotriva frigului și o dantelă pe care meșteșugul omenesc nu ar fi putut-o egala vreodată.

În a cincea dimineată descoperi florile. Mai exact, deschise ușa doar ca să-și vadă curtea îmbobocind: o grădină de iarnă imposibilă, boboci din toate colțurile lumii. Erau aici preferatele ei, vizate într-o altă eră și atât de extravagante și de imposibile încât, pe lângă vegetația rezistentă a insulei, arătau ca dragonii printre măgari.

Era încântat să o vadă trecând printre ele, însuflețită de desfătare și pierdută până la brâu într-un golf de culoare, jumătate îmbrăcată în petale peste culorile ei șterse, obișnuite. Tăie un braț de tulpini și le luă înăuntru ca să-i lumineze camera sărăcăcioasă, așa că următoarea zi el îi dăruie o tapițerie pe care să o atârne: o scenă în culori vibrante care avea să se schimbe zi de zi și să-i arate crâmpoșele de lume.

În cea de-a șaptea zi, i se făcu rușine până în fundul sufletului că îi luase atât de mult să se gândească la asta, îi dădu mâncare. Îi era foame. Acestei fete luminoase și fermecătoare. Visătorul nu avea cuvinte cu care să-și explice îngrijorarea.

Îi făcu un coș care se umplea singur de câte ori îi era ridicat capacul și care producea ceva nou de fiecare dată. Precum la borcanul cu ciripit de păsări, își putea cere mâncărurile preferate și în câteva zile avu preferințe — un lux pe care ea îl uitase.

Și cu fiecare zi care trecea, lui îi era tot mai greu să păstreze distanța dintre ei, dar totuși o păstra și privea cum uimirea aduce o nouă

lumină pe fața ei. Ochii ei fuseseră strălucitori de prima dată când o văzuse, dar acela fusese doar luciul lacrimilor nevărsate.

Aceasta de acum era fericire.

Ea îi vorbea — de pe verandă, în plimbările ei către și din oraș, ca și cum ar fi știut că o poate auzi. La început fuseseră mulțumiri delicate, apoi cuvinte înșirate împreună, timiditatea ei din ce în ce mai puțin vizibilă până când, în doar câteva zile, nu i se mai păru nimic ciudat să vorbească cu aerul, cu vântul care o însoțea, mai cald decât brizele sărate ale insulei.

Așa cum bătaia inimii Visătorului își construise un nou ritm, și el alunecase în acest ritual: de a face curte unei fete. Ce știa el despre oameni?

Nu avea prea mult timp ca să învețe: douăzeci și patru de zile până când ciclul ajungea la final și apoi ce? Se hotărâse. Avea să stea în fața ei și să-i întindă mâna, potrivit obiceiului oamenilor, în văzul tuturor.

Și în ochii celui lalt bărbat, care mergea cu o așa aroganță și mândrie încât nici nu ghicea că nu este singurul pețitor al lui Neaua, cu atât mai puțin că celălalt pețitor al ei era un zeu.

Visătorul îl privea venind în fiecare seară și lăsând diverse obiecte uscate și utile pe veranda ei. O lingură de lemn, o perie de sticlă, un șorț de un gri robust. Îl privea oprindu-se de fiecare dată și stând în picioare în curte, holbându-se la ușă de parcă ar fi putut vedea prin ea.

Meditând. Meditând.

Meditând pentru prea mult timp până când în sfârșit pleca. În cea de-a optsprezecea seară ploua tare și Visătorul îl văzu stând în ploaia torențială, cu dinții încleștați și cu apa șiroindu-i în jos pe față în timp ce se lupta cu el însuși... și pierdu. Își întoarse capul ușor, la început într-o parte și apoi în cealaltă, ca să fie sigur că nu-l vede nimeni atunci când călcă pe verandă.

Dar nu era singur.

Nu ajunsese la ușă.

Visătorul nu îl omorî, deși i-ar fi fost teribil de ușor. Carne fragilă, spirit fragil. Unde e Dumnezeuul tău acum? Va veni să te protejeze

sau nu obișnuiește astfel? Apare doar atunci când trebuie să pedepsească sau pur și simplu doar atunci când îl invocî?

Se mulțumi să-l trimită pe pastor învărtindu-se către casă și să-i planteze semințele în minte: începând cu acea zi, ori de câte ori va căuta să domine o femeie, prin amenințări sau putere sau chiar și printr-o privire, avea să-l cuprindă frica și să îl covârșească — atât de sălbatică și de neprevăzută încât avea să îl îngenuncheze și să se facă mic de groază, bălbâind o rugă de salvare către zeul lui îndepărtat și pedepsitor.

Și apoi veni rândul Visătorului să se holbeze la ușa lui Neaua, cu ploaia curgându-i șiroaie pe față, simțindu-i căldura de parcă ea ar fi fost soarele, iar el o floare. Înțelegea tentația, dar nu și slăbiciunea care venea odată cu ea. Își întoarse spatele la baracă și stătu acolo toată noaptea, paznic în ploaie, pe care, deși era propria lui creație, nu o simțise niciodată în felul acesta. Încă șase zile, se gândi el și se întrebă ce avea să facă Neaua cu ultimul lui dar de Advent pentru ea.

Și se întrebă, străpuns de fiori, ce avea ea să facă cu el.

Sala Omului cu Cicatrice era cea mai grandioasă structură de pe Insula Penelor și niciodată nu arăta mai măreață decât în Ajunul Crăciunului. Adunarea era evenimentul social al anului, iar logodnele erau sufletul evenimentului. Fiecare fată de măritat își plănuiuse rochia de luni de zile, iar fiecare pețitor își plănuiuse darul final: un inel. Neaua deja avea un inel. Fusese primul ei dar de la Visător, cărbușul-bijuterie, și îl purtase în buzunar de atunci.

În seara aceasta avea să-l poarte pe deget.

Avea să poarte și rochia pe care și-o făcuse din materialul pe care i-l dăruise el. Era albastră ca cerul și ingenioasă precum toate darurile lui: nu era o singură nuanță de albastru, ci toate nuanțele — din toate orele și stările cerești. Din minut în minut își schimba tonurile, adâncindu-se de la albastru-cobalt la indigo ca miezul nopții, cu stelele răsărind. Iar când zâmbea — descoperi ea uitându-se în oglinda care fusese, de asemenea, un dar — se înroșea în portocaliu de apus, strălucitor ca o flacăra.

Imaginați-vă: ultimul dintre orfanii epidemiei de ciumă să apară la întâlnire într-o astfel de rochie. Era exact ca în povestea din cartea lui Neaua, povestea despre Cenușăreasa și nașa ei, zâna. Nu avea o trăsură de dovleac, totuși, nici pantofi de sticlă, doar pantofi din mătase de păianjen, cu luciu precum roua pe o petală — dar avea mantaua cea veche și cizmele pentru plimbări lungi și oare când o deranja pe ea noroiul de pe poalele hainelor?

Se uită în oglindă și se întrebă dacă era adevărată sau vrăjită. Cum putea să știe dacă ceea ce vedea era chiar reflecția ei sau un vis? Oare conta? Zâmbi și își văzu încă o dată rochia transformându-se din nuanța de miezul nopții în nuanță de apus. Își simți inima ca pe jar în piept, gata să ia foc și să arunce scânteii.

Oare ce avea să se întâmple în seara asta? Nu știa. Mâna lui Harpon nu avea să o țină pe a ei niciodată. Măcar de atât era sigură. Și de faptul că niciodată Cupa Negurii nu va fi casa ei. Cu doar douăzeci și patru de zile în urmă, acestea erau singurele ei opțiuni. Acum miracolele făceau parte din viața ei de zi cu zi și încă avea o singură întrebare: Cine?

Înțelesese că era Visătorul, pe care îl chemase în disperarea ei. Dar cum putea ea să știe ce înseamnă asta? Ce era el? Îi simțea prezența în vis, dar nu îl văzuse niciodată și el nici nu lăsa urme în curte așa cum făcea pastorul (sau cum pastorul o făcuse, cel puțin, până în urmă cu șase nopți, când darurile lui încetaseră dintr-odată).

O dată, visase că îmbrățișa un deal de pene negre și simțise pulsul unei inimi în adâncul său.

Și apoi, seara trecută, i se dezvăluise un miracol: deschisese cartea pentru a citi una dintre cele optsprezece povești, dar nu mai erau optsprezece, așa cum fuseseră dintotdeauna, ci nouăsprezece, iar ultima se numea „Visătorii”.

El era unul din zece, născuți înainte de timp, care, de-a lungul mileniilor, își primise rândul să doarmă și să viseze. Ei, cei zece, erau cei care conduceau simfoniile nașterilor și morților care făceau lumea să meargă. Ei erau zeii ce existaseră înainte să fie oameni care să

invențeze cuvântul zeu și nu le păsa de venerație și de mulțumiri. Le păsa doar de actul în sine: creația. Câteodată distrugătoare.

Așadar ea știa cine era el, dar nu știa ce formă putea să ia.

Nu era nicio imagine care să însoțească povestea și nici vreo descriere. Oricum nu mai conta; ea deja îl iubea în orice formă. În cartea ei mai era o poveste — una dintre cele optsprezece de la început — a unui dragon care avea de soție o femeie și Neaua nu putuse niciodată să o înțeleagă, cel puțin din perspectiva soției. Dar acum o înțelegea. Dragostea era dragoste.

Dar spera ca el să nu fie un dragon.

Păși pe verandă, gata să meargă în oraș, și văzu că în curtea ei era o creatură.

Tresări când văzu animalul, ținând cont de gândurile ei, dar apoi râse singură, căci era doar un animal care să o ducă în oraș. Era un cerb superb, alb, cu coarnea festonate cu panglici, cu șaua și căpăstrul argintii strălucitoare. Se lăsă într-un genunchi pentru că ea să îl încalce și Neaua râse din nou cu uimire. Oare va deveni imună la uimire dacă toate astea vor continua să se întâmple, așa cum fusese odată imună la necaz?

Niciodată.

Îl încălecă și simți că plutește de-a lungul uliței lungi, ude, de la Ferma Cimitir până în oraș. Ori se oprise burnița, ori era acoperită de vreo cupolă, pentru că nici măcar un strop de ploaie nu pică pe ea de-a lungul drumului. Animalul o duse la Sala Omului cu Cicatrice și urcă treptele late de piatră ca să o lase la ușă și i se păru că întreaga scenă din jurul ei încremenise și se transformase într-un tablou în care doar ea se mișca. În lampioanele atârinate în jurul sălii licăreau în seara asta tot atâtea lumânări câte arseseră în ultimele șase luni laolaltă. Ceața împrăștia lumina în aureole care se suprapuneau cu duzinile, iar acordurile unui violoncel solitar se țesea printre ele, dulce și pur. Neaua descălecă. Toată lumea se opri și se holbă la ea. Erau acolo Keillegh Brutăreasa și fiul ei, amândoi înfrigurați și Bill Dresorul de Copii, stânjenit în costumul lui ieftin de duminică. Era și un grup de fete din Cea Dintâi Colonie, purtând coroane identice

de fructe de ilex (șocul lor nu arăta mirare, ci doar invidie) și madam Somnolența, ai cărei ochi nu păruseră niciodată mai mari și mai puțin loviți de blestem.

Și mai era și pastorul Harpon, la fel de nemișcat că și ceilalți. O privea fix pe Neaua, splendoarea ei făcând-o pe a lui să pălească. Părea să se scufunde în fața ochilor ei ca o umbră în fața soarelui ce se ridică. Neaua îi înfruntă pe toți și zâmbi, apoi le văzu șocul și mai mare atunci când rochia ei se schimbă din albastru în portocaliu înflăcărat, iar când trecu pe lângă ei, simți că plutește.

Poate chiar plutea. Acum nimic nu mai părea imposibil.

Coridorul era larg, cu tavanul înalt, iar în capăt, în sala de bal ardea o lumina prea strălucitoare pentru a fi doar de la lampioane. El era deja acolo. Ea simțise asta încă înainte de a auzi muzica — limba din visele ei, ca vântul printre frunzele pădurii — și știa că locuitorii insulei se înghesuiau în spatele ei în timp ce ea se lăsa purtată; îi simțea și pe ei, dar nimic nu se compara cu pulsul radiației care o atrăgea în față. Ei erau trecutul, deja de mult dus.

Intră în sala de bal în pantofii ei de mătase de păiajen.

Și iată-l.

Simțurile au limitele lor și nu putem ști cât de puțin ne arată din adevărul unei viziuni, al unui sunet. Holbându-se la Visător, Neaua se simți purtată la granița limitelor ei umane... și împinsă peste ea. Ceilalți rămaseră lăsați în urmă.

Îl văzură și ei, dar doar ca pe un miraj.

Poate ca pe un om.

Dar el nu era om. Oare ea chiar crezuse că avea să fie om? Nu și-l putuse niciodată imagina dar când își imaginase acest moment, Neaua crezuse că avea să meargă la el, că el avea să îi întindă mâna și ea avea să o prindă. Dar cum putea ea să meargă la el când el nu stătea pe pământ?

El plutea deasupra capetelor lor, până în mijlocul pavilioanelor licărind de fulgi de zăpadă, țurțuri de sticlă și lanterne ale căror lanțuri de cupru se legănau în plutirea bățăilor lui de aripi. Visătorul avea aripi.

Bineînțeles.

Își găsisese penele negre, unde fuseseră îngropate și acum erau la fel de strălucitoare precum fuseseră în vremurile trecute, când și le scuturase pentru a se întinde în visare. Avea părul negru, dar nu era păr... nu doar păr. Într-o privire fugară era blană, în următoarea erau pene, următoarea era o peliculă strălucitoare de solzi și apoi luxurianța lungă a mătăsii proaspăt țesute. Era dragon și pasăre și lup și orhidee și fulger — și era și om. O mie de fațete, era ca o bijuterie cu dimensiuni infinite. Fațeta pe care și-o arătase mulțimii adunate era umană și așa îl percepea și Neaua... în majoritatea timpului. Era mai închis la culoare decât orice alt om pe care îl văzuse, cu pielea întunecată, atât de puternică în nuanțe încât umbrele tăiate de unghiurile feței se transpuneau în culoare pentru ochii ei: indigo și violet, umbre asociate cu raritatea și cu bogăția, deoarece vopselurile erau atât de scumpe încât doar celor mai bune brodeze li se permitea să se apropie de ele. Ochii lui totuși nu aveau culoare; erau negri, la fel cum marea este neagră în lumina stelelor, iar ea văzu forma, brațele și picioarele unui bărbat — totuși nu erau îmbrăcate și ascunse, așa cum era considerat decent și adecvat în societatea în care trăia ea.

Îi văzu corpul. Pieptul. Canalul în care mușchii lui se întâlneau pentru a netezi calea spre buricul lui.

Buricul lui.

Uitându-se în sus la Visător, cu capul aplecat spre spate și fiecare nerv treaz, Neaua deveni conștientă de mâinile ei. Întreaga lor suprafață, de la palme până la vârfurile degetelor începu să o furnice, căutând să descopere textura acelor contururi negre. Aceasta era o senzație nouă, iar buzele ei nu erau imune.

Nici vârful limbii nu era imun.

Mă întreb ce gust are pielea lui.

În fața lui, Neaua se înfierbântă. Îl trezise pe Visător și acum era rândul ei să se trezească. Era ca și cum ar fi pășit dintr-o viață mică, întunecată, într-una măreață, de nepătruns, iar omul din fața ei, zeul din fața ei — de deasupra ei, plutind într-o sferă emisă de propria lui radiație — aștepta să-i ia mâna.

Dar cum putea ea să ajungă la el?

Nu ar fi trebuit să se îngrijeze. Nici nu apucă bine să își ridice mâna către el că tot restul corpului ei începu să se ridice —

Te voi ridica...

— și... să se schimbe. Părul ei de culoarea caprifoiului se desfăcu și se transformă, în timp ce se elibera, într-o perdea de pene de un galben pal. Pentru o secundă, așa i se ascunse cealaltă transformare, dar doar pentru o secundă, deoarece aripi ca acelea nu puteau fi ascunse.

Un zeu al lumii vechi luă o fată în brațele sale, doar că ea nu mai era o fată. Era încă ea însăși, în carne și oase, încă încântătoare, cu ochii strălucitori, zveltă, zâmbitoare, dar Neaua nu mai era om, nu chiar, și nu mai era legată de pământ. Își zări bătaia noilor ei aripi, de același galben pal ca și părul și își aminti momentele când și dorința părea zadarnică. Întinse mâna spre el.

Mâna ei, mâna lui, în sfârșit. Visătorul o luă mai aproape pe Neaua și îi șopti în ureche numele ei adevărat. Misterul pătrunse în ea ca o muzică.

Fulgii de zăpadă se desfăcură din tavanul Sălii Omului cu Cica-trice și până ajunseră la mâinile întinse ale locuitorilor insulei, nu mai erau de hârtie. Toată seara, fulgi adevărați aveau să cadă din tavan și să strălucească pe pleoapele fetelor care dansau și ale băieților înfierbântați, dar Neaua și Visătorul nu zăboviră.

Ei aveau alte lucruri de făcut: multe alte lucruri. Toate lucrurile, visate și nevisate, în adâncimea și amploarea întregii lumi.

Amin.

MULȚUMIRI

Ideea acestei acestei cărți s-a născut la o cană de cafea cu aromă de cremă de zahăr ars în Charleston, Carolina de Sud, alături de draga mea prietenă și, în taină, admiratoare înfocată ca și mine a filmelor Hallmark de Crăciun, Myra McEntire.

Îi mulțumesc lui Kate Schafer Testerman că a făcut ca această idee să-și găsească expresia concretă. Îi mulțumesc Sarei Goodman că a înțeles-o cu desăvârșire. Mulțumesc Alicia Adkins, Angela Craft, Stephanie Davies, Olga Grlic, Bridget Hartzler și Jeanne-Marie Husdon pentru ajutorul și sprijinul oferit. Îi mulțumesc lui Jim Tierney pentru ilustrațiile perfecte. Mulțumesc în special autorilor care au avut încredere în mine și au fost nebunatici, incredibili, talentați și sufletiști. Ally, David, Gayle, Holly, Jenny, Kelly, Kiersten, Laini, Matt, Myra și Rainbow.

Mulțumesc familiei mele. Întotdeauna.

Și îți mulțumesc Jarrod Perkins. Întotdeauna+întotdeauna+întotdeauna.

DESPRE AUTORI

Holly Black este autoarea celor mai bine vândute cărți contemporane ale genului *fantasy* pentru copii și adolescenți. S-a numărat printre finaliștii premiilor *Mythopoeia* și *Eisner* și a fost desemnată câștigătoare a premiilor *Andre Norton* și *Newbery Honor*. Locuiește în New England împreună cu soțul și fiul ei într-o casă care are o ușă secretă. Vizitați-o online la blackholly.com.

Ally Carter este nominalizată de *New York Times* ca cel mai bine vândut scriitor pentru volumele *Fetele Gallagher*, *Heist Society*, și seria *Embassy Row*. A crescut la o fermă în Oklahoma. Vizitați-o online la allycarter.com.

Matt de la Peña este autorul a cinci romane pentru tineri primite foarte bine de critică, printre care *Mexican White Boy* și *The Living*. Matt a absolvit cursurile de Master în Arte Frumoase ale Universității San Diego, iar diploma de studii superioare a obținut-o de la Universitatea Pacific unde a intrat cu o bursă sportivă pentru baschet. Vizitați-l online la mattdelapena.com

Gayle Forman este jurnalistă și scriitoare recunoscută la nivel internațional, câștigătoare a numeroase premii. Este autoarea romanelor

Just One Day și *Just One Year* și a e-nuvelei companion *Just One Night* precum și a romanelor *Dacă aș rămâne* and *Where She Went*, nominalizate de *New York Times* ca cele mai bine vândute romane. Locuiește în Brooklyn, New York, împreună cu soțul și fiica ei. Vizitați-o online la gayleforman.com.

Jenny Han este autoarea trilogiei *Summer I Turned Pretty*, nominalizată de *New York Times* pe lista celor mai bine vândute volume. Este co-autoarea trilogiei *Burn for Burn* și, mai recent, *To All the Boys I've Loved Before*. A semnat și volumele *Shug* și *Clara Lee and the Apple Pie Dream*. Locuiește în Brooklyn, New York. Vizitați-o online la dearjennyhan.com.

David Levithan este autorul unui număr mare de cărți despre lucrurile ciudate pe care dragostea le poate face oamenilor, printre care *Zi după zi*, *Two Boys Kissing*, *Boy Meets Boy*, (împreună cu Rachel Cohn) *Playlist pentru Nick și Nora* și (împreună cu John Green) *Will Grayson, Will Grayson*. Sentimentele sale față de Crăciun sunt în mare măsură împărtășite de personajul său Dash din volumul *Dash and Lily's Book of Dares* (scrisă tot împreună cu Rachel Cohn). Vizitați-l online la davidlevithan.com.

Kelly Link este autoarea a patru colecții, printre care *Pretty Monsters* și, în curs de apariție, *Get in Trouble*. A editat împreună cu Gavin J. Grant antologiile pentru tineri *Steampunk!* și *Monstrous Affections*. Conduc împreună Small Beer Press. Kelly Link locuiește împreună cu familia sa în Northampton, Massachusetts. Vizitați-o online la kellylink.net.

Myra McEntire este autoarea trilogiei *Hourglass*. A fost nominalizată pentru două premii RITA (premiu de excelență oferit de Asociația Americană a Scriitorilor de Romane de Dragoste), a fost pe lista YALSA a primelor zece cele mai bune romane pentru tineri, și a fost inclusă în lista celei mai bune literaturi sudiste a Alianței Librărilor

Independente Din Sud (SIBA) din Statele Unite ale Americii. Locuiește în Nashville, Tennessee. Vizitați-o online la myramcentre.com.

Stephanie Perkins este autoarea romanelor foarte bine vândute la nivel internațional *Anna și sărutul franțuzesc*, *Lola și băiatul de treabă din vecini* și *Isla and the Happily Ever After*. Locuiește împreună cu soțul ei în Asherville, Carolina de Nord. Vizitați-o online la stephanieperkins.com.

Rainbow Rowell locuiește în Omaha, Nebraska, împreună cu soțul și cei doi copii. Totodată este și autoarea romanelor *Landline*, *Fangirl*, *Eleanor & Park* și *Attachments*. Vizitați-o online la rainbowrowell.com.

Laini Taylor este autoarea uneia dintre cele mai bine vândute trilogii *The Daughter of Smoke & Bone*, dar și a cărților *Dreambooks* și *Lips Touch: Three Times*, nominalizată la National Book Award. Locuiește în Portland, Oregon, împreună cu soțul ei, graficianul Jim Di Bartolo și cu fiica lor, Clementine. Vizitați-o online la laintaylor.com.

Kiersten White este scriitoare nominalizată de *New York Times* pe lista celor mai bine vândute volume pentru trilogia *Paranormal*, seria *Mind Games* și multe alte romane pentru tineri. În casa ei din San Diego este întotdeauna Crăciunul, dar niciodată iarnă.